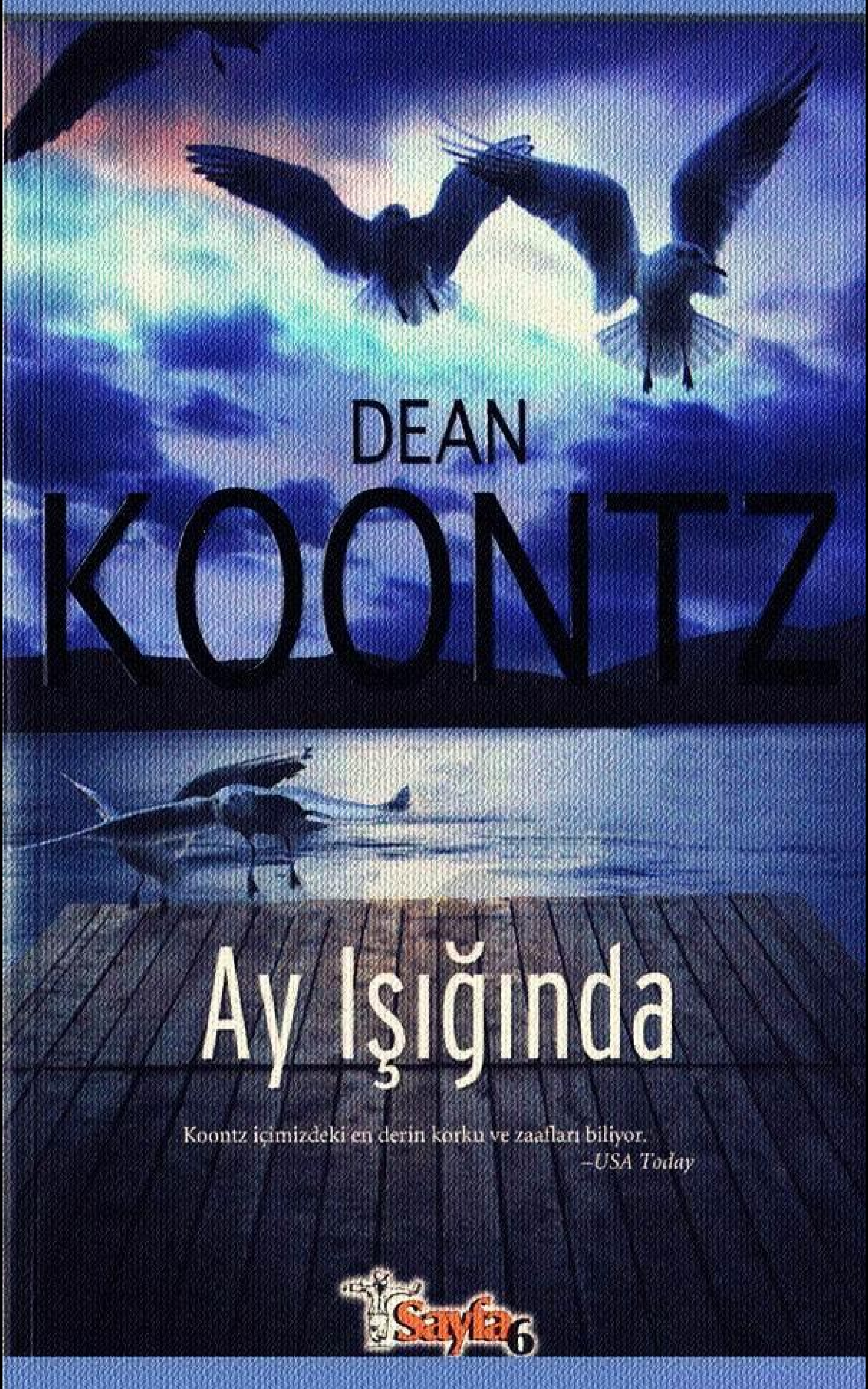
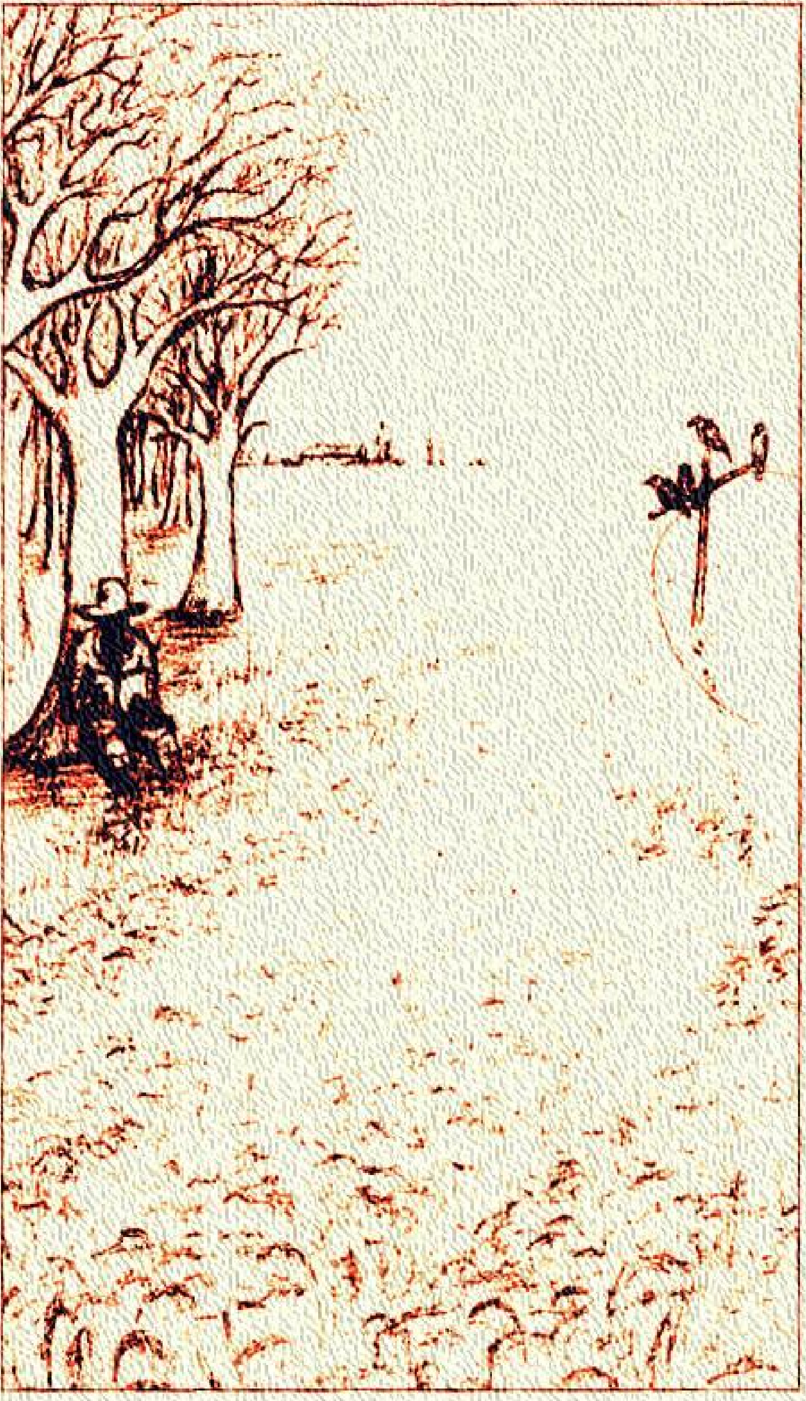

DEAN
KOONTZ
Ay Işığında
Koontz içimizdeki en derin korku ve zaafları biliyor.
–USA Today
Sayfa6

Pruvada duran kılavuz kaptan
Ay ışığı dolu faltaşı gibi açık gözleriyle
Ellerinde yaşam yükünü tutuyordu.

Gece Kaçışı
Antoine de Saint–Exupery

Yaşam sorumlulukla ilgili oluşu dışında hiçbir anlam ifade etmez.

İnanç ve Tarih
Reinhold Niebuhr

Şimdi elimi al ve sımsıkı tut.
Ben seni bu gece burada düş kırıklığına uğratmayacağım.
Seni düş kırıklığına uğratmak kendimi de düş kırıklığına uğratmak,
Ve ruhumu ışıksız cehennem kütüphanesinin
Bir rafına koymak olur.
Ben bu gece burada seni düş kırıklığına uğratmayacağım.

Sayılı Hüzünler Kitabı

Bir

Dylan O'Conner saldırıya uğrayıp kendinden geçmiş halde bir iskemleye bağlanmadan, vücuduna isteği dışında bilinmeyen bir madde enjekte edilmeden ve dünyanın şimdiye dek böylesine gizemli bir yer olduğunu asla hayal etmeden önce, cheeseburger, patates kızartması, elmalı çörek ve milkshake satın almak için motel odasından ayrılmış, otoyolun karşısındaki parlak ışıklı fast-food restoranına doğru yürüyordu.

Sona eren gün toprağa, asfalt yola gömülmüştü. Arizona akşamını ele geçiren hayaleti, Dylan'ın yürüdüğü yolun her santiminden ağır ağır yükselen sıcak buğu, görülmese de hissediliyordu.

Yakındaki eyaletlerarası otoyolda yolculuk yapanlara servis edilen, kasabanın ucundaki bu yerde, dizi dizi rengârenk elektrikli tabelalar müşterileri cezp etmek için kıyasıya bir savaş içindeydi. Ancak bu ışıltılı kavga bile, hava açık ve kuru olduğu için gökyüzünün bir ucundan diğerine parlayan etkileyici yıldız denizini bastıramıyordu. Bu yıldız okyanusunu batıda bir gemi dümeni kadar yuvarlak bir ay tamamlıyordu.

Yukarılardaki uçsuz bucaksız enginlikler ne kadar berrak ve umut doluysa, yeryüzü de bir o kadar sıkıcı ve bunaltıcıydı. Gece tek bir rüzgârla değil, her biri kendine özgü fısıltılar ve benzersiz kokular taşıyan birçok esintiyle dalgalanıyordu. Dylan restorana yaklaştıkça esintilerin getirdiği çöl kumlarının, kaktüs polenleri-

nin, mazot dumanlarının ve sıcak asfaltın yarattığı hissi restorandan yayılan uzun süre kullanılmış kızartma yağının, ızgarada pişen hamburgerin ve kızarmış soğanın kokusu bastırmaya başlamıştı.

Yabancı bir kasabada olmasa, bir günlük yolculuğun ardından kendini yorgun hissetmese ve kardeşi Shepherd sıkıntılı bir durum yaşamasa, Dylan daha iyi bir restoran arayabilirdi. Ama Shep son zamanlarda insanların arasına karışmakta zorluk çekiyor ve bu duruma girdiğinde, yüksek yağ oranı içeren yiyecekler dışında başka hiçbir şey yemiyordu.

Restoranın içi dışından daha aydınlıktı. Yüzeylerin çoğu beyazdı ve etrafı saran yağ kokusuna karşın, antiseptik bir yer gibi görünüyordu.

Modern kültür Dylan O'Conner'a ancak üç parmaklı bir eldiven kadar uygundu ve burası da buna örnek yerlerden biriydi: O'Conner bir burgercinin, duvarlarında palyaço ve sevimli hayvan resimlerinin asılı olduğu bir kreş, bir ameliyathane, tropik bir adadaki bambu evi, 1950'lere ait ve asla var olmamış bir lokantanın kötü bir taklidi gibi değil, bir *burgerci* gibi görünmesi gerektiğine inanırdı. Eğer peynire boğulmuş kömür halindeki bir ineği, kızartma yağına daldırılarak antik dönemlerden kalma bir papirüs gibi gevrek hale getirilmiş parmak patatesler eşliğinde yiyip, bunları yeteri miktarda bira ile ya da içerdiği kalori miktarı kızarmış bütün bir domuza eş olan milkshake ile mideye indirecekseniz, o zaman bu harika tüketimin *günahkârca* değilse de, *günahkâr sayılabilecek zevkler* diye bas bas bağıran bir ortamda yapılması gerekirdi. Aydınlatma loş ve sıcak olmalıydı. Yüzeyler koyu olmalı, döşemeler –tercihen maun, kararmış bronz– şarap rengi olmalıydı. Müzik etoburları yatıştıracak tarzda bir şey olmalıydı: Tıka basa tıkınmanıza yol açan şey müzik değildi, çünkü müzik Prozac ile kafayı bulmuş müzisyenler tarafından çalınırdı, fakat melodiler de en az yiyecekler kadar duygusaldı. Muhtemelen baş-

tan çıkarmalar, vicdan azapları ve çok sevilen köpeklerden söz edilen rock'n roll, swing ya da folk müzik çalınırdı.

Buna rağmen seramik yer döşemelerinin üzerinde yürüyerek paket servisi siparişini vereceği, arkasında tombulca, beyaz saçlı, kırmızı çizgili beyaz üniformasıyla Noel Anne gibi görünen bir kadının durduğu paslanmaz çelik tezgâha ilerledi. Dylan, kadının gömleğinin cebinden muzip bir peri fırlayacakmış gibi hissetmişti.

Eskiden fast-food restoranlarında çoğunlukla gençler çalışırdı, ama son yıllarda çoğu bu işi küçümsediği için, ek gelir kazanmak isteyen emeklilere yeni bir kapı açılmıştı.

Dylan'a "canım" diyen Noel Anne, ona siparişini iki beyaz torbada verdikten sonra, tezgâhın üstünden uzanıp yakasına bir promosyon rozeti taktı. Yeşil yüzlü sırıtkan bir kurbağayla SİNEKLER DEĞİL KIZARMIŞ PATATESLER* sloganını içeren rozet, firmanın reklam kampanyası dağıtımıydı.

Dylan yine üç parmaklı bir eldivenle karşılaşmıştı: Akşam yemeğinde ne yiyeceğine karar verdiği için neden çizgi bir kurbağa karakter ya da bir spor yıldızı -ya da bu dalda Nobel Ödülü kazanmış biri- muamelesi gördüğünü anlayamamıştı. Bundan da öte, restoranın sattığı parmak patateslerin evdeki sineklerden çok daha lezzetli olduğunu iddia eden bir reklamın kendisini neden etkilemesi gerektiğini hiç anlamıyordu. Patatesler bir çuval dolusu sineğe çok daha lezzetli gelirdi.

Kurbağa karşıtı düşüncesini de kendine sakladı çünkü son zamanlarda kendini saçma sapan birçok konuda gerdiğini fark etmeye başlamıştı. Eğer sakinleşmezse, otuz beş yaşına geldiğinde tüm dünyanın tanıdığı suratsız, aksi biri olacaktı. Berbat bir Noel geçirmemek için Noel Anne ye gülümsedi ve teşekkür etti.

---

* Sloganın orijinali FRIES NOT FLIES'dır. Flies sinekler, fries kızarmış patatesler anlamındadır. (çev.)

Dolunayın aydınlattığı üç şeritli otoyolun karşısına geçip motele dönerken, şükretmesi gereken şeyleri kendine anımsattı. Sağlıklı oluşu. Güzel dişleri. Gür saçları. Gençliği. Yirmi dokuz yaşındaydı ve sahip olduğu sanat yeteneği sayesinde sürdürdüğü anlamlı, zevkli bir işi vardı. Zengin olmak gibi bir tehlike söz konusu olmasa da, sattığı tablolarıyla her ay banka hesabında biraz birikim yapacak kadar para kazanıyordu. Yüzünde yara izleri, akut mantar sorunu, başına dert açan bir ikizi, kanlı ellerle uyandığı bellek yitimi nöbetleri, iltihaplı şeytan tırnakları yoktu.

Ve Shepherd vardı. Tanrı'nın eşzamanlı bir lütfu ve laneti olan Shep, iyi olduğu zamanlarda onu mutlu ederdi.

Kırmızı neon ışıklı MOTEL tabelasının altına geldiğinde, palmiye ve kaktüs ağaçlarının arasında uzanan beton yolda yürüyerek aile bağlılığını düşünürken, gizlice izlendiğinin farkında bile değildi. Bir eliyle yiyecek torbalarını sımsıkı tutmuş, diğeriyle odanın anahtarını arıyordu. Arkasında bir ayakkabı gıcırtısı duyduğunda ise artık çok geçti. Başını çevirince, ay kadar solgun bir yüz ve kafasına doğru inen bir şey gördü.

Ama ne aldığı darbeyi ne de yere düşüşünü hissetmişti. Kâğıt torbaların hışırtısını, soğanların, sıcak peynirin, turşuların kokusunu duyarken betonun üzerine yüzüstü devrildiğinde, Shep'in milkshake'ini dökmemiş olduğunu umuyordu. Sonra, düşünde dans eden patates kızartmalarını gördü.

İki

Jillian Jackson'ın ona özenle baktığı, can yoldaşı bir yeşim bitkisi vardı. Onu sürekli vitamin haplarıyla besler, düzenli olarak sular ve baş parmak büyüklüğündeki etli, oval, parlak yeşil yapraklarını tozdan korumak için püskürtme suyla temizlerdi.

Bu cuma gecesi Albuquerque-New Mexico'dan gelecek hafta üç gece sahneye çıkacağı Phoenix-Arizona'ya giderken arabayı yalnızca kendisi kullanıyordu, çünkü Fred ne sürücü belgesine ne de motorlu araç çalıştıracak gerekli uzuvlara sahipti. Yalnızca bir yeşim bitkisiydi o.

Jilly'nin gece mavisi 1956 model Cadillac Coupe Deville'i hayatının aşkıydı ve ikinci aşkı olan *Crassula argentea* yani diğer adıyla Fred de bunu anlamış ve kabullenmişti. Jilly onu dört dallı on altı yapraklı bir fidanken satın almıştı. Daha önce siyah bir plastik saksıdayken, özenli bakım sonucunda şimdi boyu otuz santime ulaşmış ve toprak bir saksıya ekilmişti.

Yolcu koltuğu döşemesinin çizilmemesi için, Jilly saksının altını hemoroid ameliyatı geçiren hastaların kullandığı türden köpüklü bir yastıkla desteklemişti. Böylece Fred'e de rahat bir yolculuk sağlıyordu. 1956'da üretilen Coupe Deville'in emniyet kemerleri yoktu, ama Jilly kendisiyle Fred için basit birer kemer oluşturmuştu. Yastığa dayanarak koltuğa kemerle bağlanan Fred, New Mexico'nun bozuk yollarında saatte yüz otuz

beş kilometre hızla seyahat ederken, her yeşim bitkisi kadar güvencedeydi.

Boyu henüz kısa olduğundan, pencerelerden çöl manzarasını göremiyordu tabii, ama bazen şaşırtıcı bir görüntüyle karşılaştıklarında, Jilly ona gördüklerini uygun sözcüklerle anlatıyordu.

Konuşma sanatını geliştirmekten hoşlanırdı. Eğer bir komedi yıldızı olarak ikinci sınıf kulüplerden başka bir yerde çalışma olanağı bulamazsa, popüler bir roman yazarı olmak istiyordu.

En tehlikeli zamanlarda bile çoğu insan umuda kapılmaya cesaret edemezdi, ama Jillian Jackson asla umutsuz yaşayamazdı. Bu onun için beslenmek kadar gerekliydi. Üç yıl önce garsonluk yaparken, harcamalarını azaltmak için üç genç kadınla bir apartman dairesini paylaştığı ve çalıştığı restoranda verilen iki öğün yemeğin dışında hiçbir şey yemediği günlerde de umudunu hiç yitirmemişti. Bazı insanlar büyük düşler kurmaktan kaçınırlardı, ama Jilly umut edip çok çalışarak her şeyi elde edebileceğine inanıyordu.

Doğru erkeğin dışında her şeyi.

Şimdi, bu akşamüstü Los Lunas'tan Socorro'ya ve oradan Las Cruces'e giderken, Akela'nın doğusunda aramaların artık daha ciddi sürdürüldüğü Birleşik Devletler Gümrük İstasyonu'nda uzun süre beklediği sırada, yaşamındaki erkekleri düşündü. Yalnızca üçüyle romantik ilişkiler yaşamıştı. Piramit Dağları'nın kuzeyine, Lordsburg'e ve sonra New Mexico'nun Road Forks kasabasına gelip ardından eyalet sınırını geçerken düşündüğü şey ise yirmi beş yıllık geçmişiydi. Sona eren ilişkilerinde ne gibi hatalar yaptığını anlamaya çalışıyordu.

Son bulan ilişkilerinin suçunu üstlenmeye hazır olmakla beraber, kendisini doğru kabloları kesen bir bomba imha elemanının titizliğiyle eleştirel bir şekilde tahlil etmiş ve ilk kez olmamakla beraber, suçun büyüğünün güvendiği o değersiz adamlarda ol-

duğuna karar vermişti. O düzenbazlarda. Her yaptıklarını doğru kabul edip, dünyaya pembe gözlüklerle bakan o domuzlar, tüm domuzluklarını sergileyen üç küçük domuz her şeyin suçlusuydu ve hiçbiri beş para etmezdi. Kötü kalpli koca kurt samandan kulübelerinin kapısına dayansa, tüm komşuları bir an önce üçünü birden yutması için kurda tezahürat yapar, domuz pirzolası ile en iyi gidecek şarabı ikram ederlerdi.

"Ben kinci bir sürtüğüm," diye itiraf etti ardından.

Ama tatlı küçük Fred, ona sessizce karşı çıktı.

"Dürüst bir erkekle hiç karşılaşmayacak mıyım acaba?"

Fred sabır, sükunet gibi sayısız özelliğe ve hiçbir şeyden şikâyet etmemek gibi bir alışkanlığa, karşısındakini dinleme ve sessizce derdini paylaşma konusunda sıradışı bir yeteneğe, sağlıklı bir kök yapısına sahip olmasına rağmen, gaipten haber veremezdi. Jilly'nin bir gün dürüst bir adamla karşılaşıp karşılaşmayacağını bilemezdi. Fred birçok konuda kadere inanırdı. Hareket yeteneğinden yoksun diğer pasif türler gibi onun da kadere güvenip en iyisini ummaktan başka şansı yoktu.

"Tabii ki dürüst bir erkekle karşılaşacağım, hem de düzinelercesiyle," dedi Jilly. "Ama asıl sorun gerçekten dürüst olan birisiyle karşılaşıp karşılaşmayacak oluşum. Yine de o, eğer erkek melekler korosuyla ve başının üstünde İYİ ADAM, İYİ ADAM, İYİ ADAM diyerek ışıldayan bir haleyle birlikte gelmese bile, ben onu mutlaka tanırım."

Jillian Fred'in gülümsediğini göremiyor, ama bunu hissediyordu.

"Gerçek şu ki," diye yakındı ardından, "erkekler konusunda safım ve kolayca hata yapıyorum."

Fred zaten bu gerçeği biliyordu. Akıllı Fred. Jilly bunu itiraf ettiğinde sessiz kalması, az önce kendisini kinci bir sürtük olarak tanımlamasına gösterdiği sessiz tepkiden çok farklıydı.

Bu arada trafik tamamen durmuştu.

San Simon'ın doğusunda, Arizona Zirai Mücadele İstasyonu'nda uzun süre beklemek zorundaydılar. Birkaç sivil polis arama yapıyordu. Jilly'yi, sanki araba koltuğunun altına yarı otomatik bir tabanca saklamış gibi sorguladılar. Fred'i ise fanatik siyasi görüşleri olan Ortadoğu kökenli ve kötü amaçlı bir ajanmış gibi kuşkuyla incelediler.

Ama her yolcudan kuşkulanan bu sert görünüşlü adamlar bile, Fred'in bir hain olacağına inanmazlardı. Sonunda Coupe DeVille'in kontrol noktasından ayrılmasına izin vermişlerdi.

Jilly camı kapatıp gaza basarken, "Seni kodese tıkmamış olmaları iyi bir şey, Freddy," dedi, "kefalet parası ödemek için bütçemizi zorlamaya gerek kalmadı."

Bir millik yolu konuşmadan kat ettiler.

Güneş batmadan önce gökyüzünde hayalet gibi beliren ay, şimdi gecenin karanlığıyla birlikte tepegöz gibi parlamaya başlamıştı.

"Bir bitkiyle konuşmak belki yalnızca sıradışı bir şey değildir," diye sesli düşündü Jilly, "belki ben biraz kaçığım."

Otoyolun kuzey ve güney kesimi ıssızdı. Ay ışığı gün batımını izleyen alacakaranlığı yeterince aydınlatamıyordu.

"Özür dilerim, Fred. Kalbini kırdım sanırım."

Küçük yeşim gururlu ama aynı zamanda affediciydi. Oysa Jilly'nin romantizm yaşadığı üç adamın hiçbiri böylesine masum bir özeleştiriyi bile kabullenmez ve mantıksız beklentileri yüzünden acı çeken bir kurban olduğu konusunda suçlamalar yaparlardı. Neyse ki Fred bu tür güç oyunları oynamazdı.

Bir süre sessizce yol aldılar. Coupe DeVille'in önünde hızla giden Peterbilt marka kamyon, arka kapılarındaki reklamdan anlaşıldığı kadarıyla New Mexico'ya dondurma götürüyordu.

Motellerle benzin istasyonlarının parlak ışıklı tabelalarının ay-

dınlattığı bir kasabaya geldiklerinde, otoyoldan ayrılan Jilly, Union 76'daki self servis istasyonunda arabanın benzin deposunu doldurdu.

Yolun ilerisindeki bir hamburgerciden akşam yemeği için bir şeyler aldı. 1960'lardan kalma bir Disney filmindeki ideal büyükanneye benzeyen sağlıklı, neşeli bayan tezgâhtar Jilly'nin bluzuna, üzerinde gülümseyen bir kurbağa suratı olan bir rozet takmak için ısrar etti.

Restoran hayli temiz görünüyordu, ama yalnızca temizlik, genetik mutasyona neden olacak kadar parlak ışıkların altındaki formika kaplı küçük masalarda yemek yemeye yetmiyordu.

Jilly park alanında arabanın içinde tavuklu sandviçle patates kızartması yerken, Fred'le birlikte en sevdiği radyo programını dinledi. UFO görüntüleri, dünyalı kadınlardan çocuk sahibi olmaya can atan kötü uzaylılar, Büyük Ayak'la onun ufak çocuğu Küçük Büyük Ayak ve uzak gelecekten günümüze seyahat ederek bilinmeyen hain amaçlarla piramitler inşa eden zaman yolcuları gibi konulara odaklanan bir talk show'du bu. Programın buğulu sesli sunucusu Parish Lantern, bu gece konuklarıyla dünyayı tehdit eden beyin sülüklerini tartışıyordu.

Programı telefonla arayan dinleyicilerden hiçbirinin, dünyayı yönetmek için uygarlığı mahvetmeye kararlı faşist radikallerden söz etmeyişi rahatlatıcı bir durumdu. Kafanın arka lobuna yerleşen bir beyin sülüğü, insan vücudunu kendi vücudu gibi kullanarak aklını ele geçirmekteydi. Bu yaratıklar sümüğümsü ve iğrençti, ama Jilly Parish'le konuklarının tartışmalarını dinlerken rahatlamıştı. Beyin sülükleri gerçek olsalar bile, buna bir an bile inanmamıştı aslında, en azından onların asalak kökenli doğasını *anlayabiliyordu*. Kötü insanların da aynı biyolojik gerekçeleri vardı zaten.

Sülüğün yerleşebileceği bir beyni olmayan Fred ise, güvencede olduğu için programdan daha çok hoşlanmıştı anlaşılan.

Jilly yemekten sonra kendini zinde hissedeceğini ummuştu, ama hâlâ yorgundu. Phoenix'e dek dört saat araba kullanması olanaksızdı.

Ön camdan dışarıya bakınca, caddenin karşısındaki moteli fark etti. Ve sonra, "Eğer seni içeri almama izin vermezlerse, gizlice içeri sokarım," dedi Fred'e.

Üç

Karşıdan bakıldığında fark edilmeyen bir beyin hasarına sahip ve bu nedenle de kontrol edilemeyen yoğun endişe krizlerine tutulan biri için en iyi uğraş yapbozdu.

Shepherd tüm dikkatiyle bir yapboza odaklandığında, bu trajik durumu ona şaşırtıcı bir avantaj sağlardı. Şimdi de, kiraz ağaçlarıyla çevrili süslü bir Şinto tapınağının karmaşık resmini tamamlamaya çalışıyordu.

İki bin beş yüz parçalık bu tasarıma Dylan'la birlikte motele geldikten kısa bir süre sonra başlamasına karşın, belki bunun üçte birini tamamlamıştı. Yap–boz'un çerçevesinin dört kenarını tamamlamış, büyük bir özenle iç kısımlar üstünde çalışıyordu.

Boru şeklinde bir pirinç lambanın aydınlattığı çalışma masasında oturan oğlan –Shep yirmi yaşındaydı, ama Dylan erkek kardeşini oğlan çocuğu olarak düşünürdü– sol kolunu yukarı kaldırmış, sağ elini de sanki aynadaki görüntüsüne el sallarcasına sürekli hareket ettiriyordu; bakışlarını ise yalnızca tamamlamaya çalıştığı resme ve açık kutudaki yapboz parçaları yığınına odaklamıştı. El salladığının farkında olmadığı gibi, elini kontrol edemediği de kesindi.

Tikler, sallanma nöbetleri ve diğer tekdüze garip hareketler Shep'in sıkıntılı durumunu yansıtan belirtilerdi. Bazen göz kırpmayı bile unutarak tamamen hareketsiz kalırdı, ama çoğu kez ya

saatlerce parmaklarını oynatır, ya bacaklarını sallar ya da ayaklarını yere vururdu.

Dylan ise geniş yapışkan bantlarla iskemleye öylesine sıkıca bağlanmıştı ki, ne vücudunu ne de bacaklarını hareket ettirebiliyordu. Elektrikçilerin kullandığı 3 santim genişliğindeki bant bileklerini defalarca sarmış, onu sıkıca sandalyenin ayaklarına bağlamıştı; bilekleri ve kollarının ön kısımları da yine bantlarla sandalyenin kolçaklarına sıkıca bağlanmıştı. Sağ eli avucu yere bakacak şekilde bantlanmıştı ama sol elinin avucu yukarıya doğruydu.

Kendinden geçtiği sırada ağzına bir bez tıkıştırılmış ve dudakları da bantlanmıştı.

Dylan iki ya da üç dakika kadar baygın kalmıştı ve önüne konan uğursuz yapbozun *hiçbir* parçasını birleştirememişti. Bu yüzden de kendisine kimin ve neden saldırdığını bilmiyordu.

Arkasında kalan ikiz yatakla banyoya bakmak için iki kez dönmeye çalıştığında, bilinmeyen düşmanı tarafından başına vurulmuştu. Bu darbeler ilk aldığı darbe kadar sert değildi, ama her seferinde neredeyse yine kendinden geçecek gibi olmuştu.

Yardım istemek için bağırsa, boğuk sesini odadaki kardeşinden başka kimse duymaz ve o da ne bu bağırışa ne de bir fısıltıya tepki verirdi. En iyi günlerinde bile Dylan'a ya da herhangi birisine nadiren tepki veren Shep, yapboza odaklandığında dünyadan tümüyle kopardı.

Kutudan amip şeklinde bir mukavva parçası alıp buna bakarak bir kenara koyduktan sonra, hemen bir diğerini alarak doğru yere yerleştirdi. Ardından aldığı ikinci ve üçüncü parça da yarım dakika içinde yerlerini bulmuştu. Shep odada yalnız oturduğunu sanıyordu sanki.

Dylan'ın kalbi sanki bedeninin sağlamlığını test ediyormuş gibi hızla çarpıyordu. Kalbinin her vuruşunda başının darbe alan bölümü zonkluyordu ve kansızlığın getirdiği baygınlık hissi ile ağzında-

ki bez parçası canlı bir şeymiş gibi titriyor, her seferinde midesini kaldırıyordu.

Onun yaşındaki erkeklerin korkmayacağı kadar korkup, korkusundan utanmayan ve korkak bir adam olmaktan rahatsızlık duymayan Dylan bundan, hiçbir şeyden emin olmadığı kadar emindi. Yirmi dokuz yaş ölmek için çok genç bir yaştı. Eğer *doksan* dokuz yaşında olsa, orta yaşı geçtiğine şükredebilirdi.

Ölüm Dylan'a hiçbir zaman cazip gelmemişti. Got altkültürüne boyun eğenleri, onların yaşayan ölülere olan romantik bağlılıklarını anlayamıyordu; Dylan vampirleri çekici bulmazdı. Cinayeti öven, kadınlara uygulanan şiddeti kutlayan gangsta–rap müziğe ritim de tutmazdı. Ana konuları bağırsak deşme, kafa koparma olan filmlerden hoşlanmazdı; bunlar hiçbir şey değilse bile kesin olarak birer patlamış mısır yağmasıydı. Dylan asla sıkıntı çekeceğini düşünmemişti. Kaderi tuzlu bir kraker kadar düzgün olacaktı. Fakat sonsuza dek düzgün gitmesi beklentisi Dylan'a ölüm beklentisi kadar rahatsızlık vermiyordu.

Ama korkmasına karşın umudunu yitirmiyordu, çünkü eğer kim olduğu bilinmeyen saldırganın amacı onu öldürmek olsa, bunu çoktan yapardı. Başka bir şey düşünüyordu anlaşılan.

Sonra aklına işkence geldi. Yine de, insanların motel odasında işkence yapılarak öldürüldüklerini hiç duymamıştı. Psikopat katiller kirli işlerini aynı zamanda bir Rotary toplantısına ev sahipliği yapan bir yerde sürdürmekten sapıkça bir zevk alırlardı. Seyahat ettiği yıllar boyunca Dylan'ın en büyük şikâyeti yetersiz kat hizmetleri, zamanını şaşıran uyandırma servisleri ve kafelerde yediği berbat yemeklerdi. Ancak, işkence bir kere bir kapıyı açıp zihnine girmiş, bir sandalye çekip oturmuştu ve gitmeye de hiç niyeti yoktu.

Ayrıca, Shepherd'a herhangi bir zarar verilmemişti. Saldırgan her kimse, onun bir tehdit oluşturmadığını anlamış olmalıydı.

Gerçek bir sosyopat ister eğlenmek, ister cani imajını parlatmak için olsun zavallı Shepherd'ı da kontrol altında tutardı. Çılgın katiller, birçok modern Amerikalı gibi, kendine üst düzeyde saygı duymanın iyi bir akıl sağlığı için gerekli olduğuna inanırdı.

Her karmaşık mukavva parçasına bakarak başını sallayan Shep, dakikada altı yedi parçayı doğru yere koymaya devam ediyordu.

Dylan'ın bulanık görüşü şimdi açılmış, mide bulantısı geçmişti. Bu gelişmeler iyiydi, ama kendini daha iyi hissetmesi için ondan ne istendiğini anlamak zorundaydı.

Hızla çarpan kalbinin sesi, saldırganın çıkardığı hafif sesleri bastırmıştı. Adam belki onların akşam yemeğini yiyor ya da belki bir zincir testereyi kullanıma hazırlıyordu.

Dylan çalışma masasının üstündeki aynadan odanın yalnızca bir kısmını görebilmekteydi. Erkek kardeşine bakarken aynada hafif bir hareket fark etmiş, ama buna odaklanana dek hayalet gözden kaybolmuştu.

Saldırgan en sonunda görüş alanına girdiğinde, Dylan onu elli yaşlarında bir koro şefine benzetti. Çökük omuzlar. Kocaman bir göbek. Seyrelmiş beyaz saçlar. Küçük düzgün kulaklar. Pembe bir yüz. Sarkık bir gerdan. Yaşarmış soluk mavi gözler.

Kötü bir amacı yokmuş gibi görünen adamın elinde esnek lastik bir hortum vardı. Yılan gibi. Yaklaşık bir metre uzunluğunda. Hiçbir cansız nesneye, ister bir kaşık isterse özenle bilenmiş bir ustura olsun, kötü denemezdi. Fakat usturayı yalnızca bir elma soymak için kullanabileceğiniz gibi, şu tehlikeli durumda bir santim çapındaki bir lastik hortumun da aynı şekilde zararsız bir amaç için kullanılacağını düşünmek hiç kolay değildi.

Sanatına büyük yararı dokunan renkli hayal gücü şimdi Dylan'a kesinlikle burundan *yapılmayan* bir kolonoskopi operasyonunun zorla burnundan yapılıyormuş gibi saçma ama son derece canlı hayallerle acı veriyordu.

Ama hortumun turnike için kullanılacağını fark eden Dylan, korkuya kapılmıştı. Sol kolunun neden avucu yukarı bakar şekilde bağlanmış olduğunu şimdi anlıyordu.

Tükürükle ıslanmış bezin ve yapışkan bandın arasından karşı tepki vermeye çalıştığında, sesi iki metre toprağın altına gömülü bir tabutun kapağı arasından yardım isteyen bir adamın sesi gibiydi.

"Sakin ol, oğlum. Sakin ol şimdi." Saldırganın sesi ise öfkeli bir haydutun sesine değil, hastalarının her sıkıntısını gidermek isteyen bir taşra doktorunun yumuşak sesine benziyordu. "Artık kendini daha iyi hissedeceksin."

Kıyafeti de taşra doktoruna uygundu. Norman Rockwell'in *The Saturday Evening Post* için yaptığı kapak resimlerinden kalan eski bir anı gibi. Fırçalanmaktan payını almış ince deri ayakkabılar, açık kahverengi pantolonun altında bir çift çorap jartiyeri. Paltosunu çıkarıp gömleğinin kollarını kıvırdıktan sonra, yaka düğmesini açarak kravatını gevşetince, uzun bir günün sonunda hastalara çağrılmaktan yorgun düşen, herkesin Dok olarak tanıdığı sevecen şifacı görüntüsünün tek eksiği boynundan sarkan bir stetoskoptu.

Dylan'ın kısa kollu gömleği turnikenin uygulanmasını kolaylaştırmış, sol pazısının çevresine çabucak düğümlenen ince lastik hortum damarlarından birini hemen şişirmişti.

Parmak ucuyla bu damarı yoklayan doktor, "Güzel, güzel," diye mırıldandı.

Yalnızca burnundan soluk alabilen Dylan, gittikçe zorlanırken iyice korkuya kapıldığını hissediyordu.

Doktor alkollü pamukla şişkin damarı sildi.

Yap–boz'a odaklanan Shep, hastasını enjeksiyona hazırlayan güleç saldırgan, Dylan'ın ağzındaki bezin iğrenç tadı, alkolün keskin kokusu, yapışkan bandın rahatsız edici baskısı... Beş duyunun

harekete geçişi; bunun bir düş olduğunu düşünmek bile saçmaydı. Yine de gözlerini kapatan Dylan, kendi kendini çimdiklediğini hayal ettikten sonra gözlerini açtı, ama ne yazık ki gerçek bir kâbustu bu.

Kuşkusuz, hipodermik enjektör göründüğü kadar büyük olamazdı. Alet insanlardan çok filler ya da gergedanlara uygun gibi görünüyordu.

Dok enjektörün havasını çıkarırken, altın renkli sıvının bir kısmı havada kavis çizerek yere döküldü.

Dylan boğuk bir itiraz çığlığıyla adama direnince sandalye bir o yana bir bu yana sallandı.

"Öyle ya da böyle," dedi doktor dostça, "ben bunu uygulamaya hazırım."

Dylan karşı çıkarcasına başını iki yana salladı.

"Bu madde seni öldürmez, oğlum, ama mücadele etmek öldürür."

Madde. Kullanımı yasak bir ilaç, zehirli bir kimyasal, kötü bir hastalık bulaştıran kan serumu... Dylan damarına bir *madde* enjekte edilmesi düşüncesine şimdi şiddetle karşı çıkıyordu. Oysa bu yuvarlak yüzlü, çökük omuzlu, iri göbekli adamın amacından vazgeçmeyeceği belliydi. *Madde!* Ve bu durumda, *madde* sözcüğü enjektördeki altın sarısı sıvının yalnızca bir ilaç ya da bir zehir veya hastalık bulaştıran serum dozu olmadığını kanıtlamaktaydı; sıradışı, gizemli, kolayca adlandırılamayan bir şeydi bu mutlaka. Ama sizin bunu bilmeniz önemli değildi, çünkü hastanelerin acil servis doktorları ne kadar iyi ve bilgili olurlarsa olsunlar, eczanelerinde böyle bir maddeye karşı ilaç stoklamadıkları için, size ne tür bir panzehir ya da antibiyotik uygulayacaklarını bilmezlerdi.

Dylan'ın boş yere mücadele edişini izleyen manyak doktor, dilini şaklatarak başını iki yana salladı. "Eğer rahat durmazsan, damarını yırtabilirim... veya yanlışlıkla bir hava kabarcığı enjekte

edebilirim ve bu da damar tıkanıklığı oluşturur. Damar tıkanıklığı seni *öldürür* ya da bir bitkiye dönüştürür." Ardından Shep'i işaret etti. "Yani ondan daha kötü durumda olursun."

Zor geçirdiği belirli günlerin sonunda, Dylan kardeşinin kaygılardan uzak oluşunu bazen kıskanırdı. Shep'in hiçbir sorumluluğu olmamasına karşın, bunların tümünü üstlenen kendisiydi. Shep başlı başına bir sorumluluktu zaten.

Parlak iğneye odaklandığı sırada, mücadeleden vazgeçmişti. Yüzü ter içindeydi. Hızla soluk alıp veriyor, başının darbe alan yeri yine zonkluyordu. Saldırgana karşı koymak yararsızdı. Eğer ona enjekte edilecek ilaç gerçekten öldürücü değilse ve bilincini yitirmesine neden olmazsa, daha sonra yardım arayışına girişebilirdi.

"Aferin, oğlum. Akıllıca davranıyorsun. Bu iğne canını fazla yakmaz. Bana güvenebilirsin."

Bana güvenebilirsin.

Artık öyle gerçek üstü bir aşamaya gelmişlerdi ki, Dylan odadaki mobilyaların Salvador Dali tablolarındaki objeler gibi yumuşayıp çarpıldıklarını düşünmeye başlamıştı.

Hâlâ gülümseyen yabancı iğneyi damara kolayca soktuktan sonra, lastik hortumun düğümünü çözdü.

Başparmağının ucunu enjektörün pistonuna bastırdıkça kızarıyordu.

Dok Dylan'ın şimdiye dek duyduğu birbirine bağlanması en olasılıksız bir dizi sözcükle, "Sana hayatımın yapıtını enjekte ediyorum," dedi.

Enjektörün şeffaf haznesinde, koyu renkli tıkaç yavaşça üstten uca doğru hareket ediyor, altın renkli sıvıyı iğnenin içine doğru itiyordu.

"Enjekte ettiğim bu olağanüstü maddenin sana ne yapacağını merak ediyorsun sanırım."

Eğer Dylan'ın ağzına bez sokulmuş olmasa, *Buna MADDE demekten vazgeç!* diye bağıracaktı.

"Bunun tam olarak ne yapacağını söylemek olanaksız."

İğne normal büyüklükte olmasına karşın, enjektörün büyüklüğü ürkütücüydü. Üstündeki siyah işaretler 18 cc'lik kapasiteyi gösteriyordu; hastaları üç yüz kiloyu aşan bir hayvanat bahçesi veterinerinin kullanabileceği doz.

"Bu madde psikotroptur."

Büyük laf. Eğer Dylan rahatça düşünebilse, bunun anlamını çabucak kavrayabilirdi. Ama çenesi ağrıyor, ağzındaki ıslak bezden akan ekşi tükürük sızıntısıyla soluğu tıkanıyor, yapışkan bandın altında dudakları yanıyor, damarına enjekte edilen garip sıvıya bakarken daha çok korkuyor ve yalnızca göz ucuyla fark ettiği Shep'in ısrarlı el sallamasından *ciddi* bir rahatsızlık duyuyordu. Bu koşullar altında rahatça düşünmek kolay değildi. *Psikotrop* sözcüğü Dylan'ın zihninde bir tilt makinesinin ışıltılı labirentlerinde çivilerden geri teperek raylara, tamponlara, kanatlara çarpan pürüzsüz, parlak ve etki edilemez bir çelik top gibi oradan oraya sekti.

"Herkeste değişik etki yapar." Ses tonu şimdi sertleşen Dok, sevecen bir taşra doktoru yerine Dr. Frankenstein tavırları sergilemeye başlamıştı. "İlginç, çoğu kez şaşırtıcı ve bazen olumlu bir etki."

İlginç, şaşırtıcı, *bazen* olumlu. Bu pek de Jonas Salk'ın hayatının yapıtının eşi bir şeymiş gibi görünmüyordu. Doktor, çılgın Nazi geleneğini sürdürüyor olmalıydı.

Sıvı son damlasına dek damara enjekte edilmişti artık.

Dylan damarında bir yanma hissedeceğini, korkunç bir kimyasal ısının hızla dolaşım sistemine yayılacağını, ürperip titreyeceğini, belirgin kâbuslar göreceğini, beyninde örümcekler dolaşacağını, hayal ürünü sesler duyacağını, kas spazmları geçireceğini,

midesinin bulanacağını, başının döneceğini, avuçlarında kıllar çıkacağını, gözlerinin bulanıklaşacağını, ateşinin yükseleceğini düşünüyordu, ama ilacın dikkat çekici hiçbir etkisi olmamıştı.

Dok iğneyi geri çekti.

Deliğin bulunduğu yerde bir damla kan vardı.

Ardından, "İkisinden biri bu borcu ödemeli," diye mırıldandı kendi kendine. Dylan ise onun ne demek istediğini anlamamıştı.

Kırmızı renkli inci tanesi, sanki kendisini bir zamanlar en uzak damarlara gönderen ve şimdi de sonsuza dek koparıldığı, güm güm çarpan kalbinin atışına duyduğu sempatiyle onun gibi atıyormuşçasına, Dylan'ın sol kolunun kıvrımında titredi. Keşke bu tek damla kanı vücuduna geri alabilseydi, çünkü ilerideki yaşam savaşında sağlıklı her damla kana gerek duyacaktı.

"Ama borç ödemek parfüm değildir ki," dedi Dok, yara bandını açarken. "İhanetin kokusunu gizlemez, öyle değil mi? O kokuyu gizleyen başka bir şey var mıdır acaba?"

Bir kez daha doğrudan Dylan'a konuştuğu halde, adam sanki bilmece gibi konuşuyordu. Söylediği ağırbaşlı sözcükler kasvetli bir konuşma tarzı gerektiriyordu, ama sesinin tonu yumuşaklığını koruyordu; uyurgezer birinin suratındakine benzer tuhaf bir gülümseme tüm yüzünde geziniyor, havadaki en küçük bir alımdan bile etkilenerek dalgalanıp titreyen bir mum alevi gibi güçleniyor, hafifliyor ve tekrar güçleniyordu.

"Uzun süre çektiğim pişmanlık yüreğimi yiyip bitirdi. Kendimi bomboş hissediyorum."

Yüreksiz adam koruyucu kâğıtlarını çıkardığı yara bandını iğne deliğinin üstüne yapıştırdı.

"Yaptığım iş yüzünden pişman olmak istiyorum. Pişmanlık duymadan gerçek huzura kavuşulmaz. Anlıyor musun?"

Dylan bu delinin söylediği hiçbir şeyi anlamamasına karşın, onu daha fazla kızdırmamak için başını salladı.

Adam hâlâ gülümserken, yumuşak bir ses tonuyla konuşmaya devam ediyordu. "Yaptığım korkunç işe karşı çıkmak, bundan pişman olmak ve bunu bir daha asla yapmayacağımı söyleyebilmek istiyorum. Ama yapabildiğim tek şey pişman olmak. Bana ikinci bir fırsat verilse, yine aynı işi yapar, on beş yıl daha vicdan azabı çekerim."

Gazlı beze geçen tek damla kan, çocuklar için kullanılan afacan köpek resimli yara bandının delikli kısmında koyu bir daire oluşturmuştu.

"Pişman olmayacak kadar gururluyum ben aslında. Sorun bu işte. Aa, kusurlarımı bilirim tabii. Hem de iyi bilirim, ama onları düzeltemem. Bunun için çok geç artık. Çok geç, çok geç."

Bandın sarılı olduğu kâğıtları çalışma masasının yanındaki küçük çöp sepetine atan Dok, pantolon cebinden bir çakı çıkardı.

Dylan genelde basit bir çakıyı *silah* olarak tanımlamasa da, şu anki duruma bundan daha az tehditkâr bir isim uymazdı. İnsanın boğazını veya damarını kesmek için hançere ya da palaya gerek yoktu ki. Basit bir çakı bile aynı işi görürdü.

Doktor belirsiz geçmiş günahlar konusunu değiştirerek, daha acil konulardan söz etmeye başladı. "Onlar beni öldürüp yaptığım işin tümünü mahvetmek istiyorlar."

Başparmağının tırnağıyla kısa bıçağı sapın içinden çıkardı.

Şimdi yüzündeki gülümseme kaybolmuş, kaşları çatılmıştı. "Şu anda benim etrafıma bir ağ sarılıyor."

Dylan ağla birlikte yeterli bir doz Throzine'ın, bir deli gömleğinin ve dikkatle hareket eden beyaz üniformalı adamların geleceğini düşündü.

Çakının keskin kısmı lamba ışığında parlıyordu.

"Benim için hiçbir çıkış yolu yok, ama kahretsin, onların bu işi mahvetmesine de izin veremem. İşi çalmak ayrı şey. Bunu kabullenebilirim, çünkü sonuçta benim yaptığım bir iş bu. Ama

onlar başardığım her şeyi *silmek* istiyorlar. Sanki ben hiç var olmamışım gibi."

Öfkelenen doktor çakıyı iskemlenin koluna, tutsağının sol elinin iki üç santim ilerisine saplarken, Dylan korkuyla titredi.

Bu hareket Dylan üzerinde olumlu bir etki yaratmamıştı. Korkunun getirdiği şok yüksek voltaj gibiydi ve yarattığı adale spazmı ile sandalyenin en az üç ayağını yerden kesmiş ve bir saniyeden daha az bir süre tamamen havalanmıştı.

"Yarım saat içinde burada olurlar, belki daha kısa sürede. Ben kaçacağım, ama kendimi aldatmanın bir anlamı yok, çünkü o kahpe dölleri beni yakalayacaklar herhalde. Ve bir boş enjektör bile bulsalar, bu kasabayı karantinaya alıp, maddeyi kimin taşıdığını öğrenene dek herkesi tek tek muayene edecekler. Seni de tabii. Taşıyıcı sensin artık."

Ardından, yüzünü Dylan'a doğru eğdi. Soluğu bira ve yerfıstığı kokuyordu.

"Sana söylediklerimi iyi dinle, oğlum. Eğer karantina bölgesindeysen seni bulurlar ve bulunca öldürürler. Senin gibi akıllı bir adamın o çakıyı nasıl kullanacağını bilmesi ve on dakika içinde bantları çözmesi gerekir. Kurtulman için bir fırsat bu. Ben de bu arada yakalanmadan kaçmış olacağım."

Doktorun dişleri arasında kalan yerfıstığı kabuklarıyla kırıntıları onun son atıştırdığı yiyeceğin birer kanıtıydı, ama soluk mavi gözlerindeki üzüntülü ifadenin dışında deliliğini belirtecek başka herhangi bir kanıt yoktu.

Sonra doğrulup, iskemlenin koluna sapladığı çakıya bakarak iç geçirdi. "Onlar aslında kötü insanlar değildir. Ben de onların yerinde olsam seni öldürürdüm. Bu işin içindeki tek kötü adam benim. Kendimle ilgili hiç hayal kurmuyorum."

Doktor şimdi iskemlenin arkasında gözden kaybolmuştu. Çıkardığı seslerden anlaşıldığı kadarıyla dışarı çıkmaya hazırlanıyordu.

Sonuçta siz kazancınızı gerekli şekilde harcamak ve bunun bir kısmını biriktirmek için geçmiş yıllarda yeterince tablo sattığınız Santa Fe, New Mexico'daki sanat festivaline yine katılmak amacıyla yola çıkıyorsunuz, geceyi geçireceğiniz temiz ve saygın bir motelde mola veriyorsunuz, doz aşımı Nembutal'e eşdeğer yüksek kalori içeren yiyecekler satın alarak deliksiz bir uyku çekmeyi planlıyorsunuz, çünkü tüm istediğiniz beyin hücrelerinizi tehlikeye atıp her zamanki saçma sapan televizyon programlarını izleyerek yapbozla uğraşan erkek kardeşinizle birlikte sessiz bir gece geçirmek ve yediğiniz cheeseburgerlerden fazla rahatsız olmamak, ama modern dünya öylesine paramparça olmuş ki, bir iskemleye bağlanıyorsunuz, vücudunuza Tanrı bilir hangi kötü hastalığı içeren bir madde enjekte ediliyor ve bilinmeyen hainlerin hedefi haline geliyorsunuz... Yine de arkadaşlarınız bu genç yaşta neden huysuzun teki olduğunuzu merak ediyorlar.

"Sana hastalık bulaşmadı," dedi Dok, odanın arka tarafından, "yani senin düşündüğün anlamda değil. Bakteri ya da virüs yok. Sana verdiğim şey... başka insanlara bulaşmaz. Bana güven, oğlum, eğer ben böylesine korkak olmasaydım, onu kendime enjekte ederdim."

Ama bu güvence Dylan'ın moralini yükseltmemişti.

"Korkak olduğumu söylemekten utanıyorum aslında. Oysa bir dâhi olduğum kesin. Yine de hiç kimsenin örnek alacağı birisi değilim."

Adamın özeleştirisi sinir bozucuydu.

"Sana açıkladığım gibi, bu madde her kişide ayrı bir etki yapar. Kişiliğini, düşünme kapasiteni veya zekâ katsayını etkilemese bile, yaşamına büyük ölçüde değer katacaktır."

Dr. Frankenstein yerine Dr. Şeytan tavırları sergiliyordu bu adam.

"Ve yaşamın değerlenirse, ben de yaptığım işin bazı zararlarını karşılamış olacağım. Cehennemde beni bekleyen bir yatak olduğu kesin, ama burada kazanılan başarılı bir sonuç, işlediğim en kötü suçların en azından biraz olsun zararını karşılar."

Dok odanın kapısındaki emniyet zincirini çıkardı.

"Benim yaptığım işin başarısı şimdi sana bağlı. Onun için sağ kalmaya çalış."

Kapı açılıp kapanmış, manyak doktor odadan ayrılmıştı.

Çalışma masasında oturan Shep artık el sallamıyor, her iki eliyle birlikte çalışırken resme yalnızca bir iki saniye bakarak, kullanması gereken parçaları duyarlı parmaklarıyla uygun yerlere hızla yerleştiriyordu.

Erkek kardeşler arasındaki mucizevi ruhsal bağlantının bu umutsuz tehlikeyi fark ettireceğini uman Dylan, "Shepherd," diye bağırmaya çalıştı, ama ağzındaki ıslak bez sesini boğmuştu. Yine de kardeşinin dikkatini çekmek için birkaç kez daha seslenip durdu.

Shep iletişim kurabilecek durumda olduğu bazı zamanlarda sürekli konuşurdu ve onu dinlemek insanı yorardı. Ama çoğu kez tüm günü Dylan'ı bile fark etmeden geçirirdi. Tıpkı bugün burada şimdi yaptığı gibi. Kendini yapboza öyle kaptırmıştı ki sanki bir motel odasında değil de önündeki masada yarısını oluşturduğu Şinto tapınağının gölgesindeydi ve mavi kantaron rengindeki gökyüzünün altında, çiçeklenen kiraz ağaçlarının kokusunu içine çekiyormuş gibiydi ve yalnızca 3 metre kadar uzakta olmasına rağmen ne abisini duyuyor, ne de Dylan'ın öfkeden kızarmış yüzünü ve yalvaran gözlerle baktığını görüyordu. Kendini yapboza öylesine kaptırmıştı ki, ne Dylan'ı duyuyor ne de onun öfkeden kızaran yüzüyle yalvaran bakışlarla dolu gözlerini görüyordu.

Odada birlikte olmalarına karşın, her biri yalnızdı.

Sivri ucu iskemlenin koluna saplı olan çakı kınına takılı sihirli

kılıç Excalibur gibi kullanılmayı bekliyordu, ama ne yazık ki Kral Arthur'un canlanarak gelip Dylan'ı kurtarması olanaksızdı.

Bilinmeyen madde kanında dolaşırken yüzsüz katillerin her an gelebileceklerini düşündüğü sırada, sanki görünmez bir saatin tik taklarını duyuyordu.

Seyahat ederken kullandığı saati dijitaldi ve bu nedenle de ses çıkarmıyordu ama Dylan yine de tik takları duyuyordu. Anlaşıldığı kadarıyla tehlikeli bir saatti: çünkü son derece değerli saniyeleri iki kat daha hızlı sayıyordu.

Çözme hızını artıran Shep ise iki elini birden kullanarak bir defada iki parça yerleştiriyordu. Sağ ve sol eli birbirinin altından, üstünden kayıyor, kutunun içinde duran parça yığınına doğru kanat çırpıyor, bir serçe kadar hızlı bir şekilde mavi gökyüzünün ya da kiraz ağaçlarının ya da tapınağın damının tamamlanmamış yerlerine uçuşuyor ve sanki bir yuva yapıyormuşçasına tekrar tekrar kutuya dönüyorlardı. Mavi gökyüzünün, kiraz ağaçlarının ya da mabet damının bitirilmeyen kısımlarını tamamlamaya çalışıyordu mutlaka.

Ardından, "Çizgilemek-mizgilemek-çizgilemek," dedi.

Dylan inledi.

"Çizgilemek-mizgilemek-çizgilemek."

Anlaşıldığı kadarıyla, Shep daha önce daima yaptığı gibi bu saçma sapan sözcükleri en azından yarım saat boyunca veya belki şafak sökünce uyuyana dek sürekli olarak yineleyip duracaktı.

"Çizgilemek-mizgilemek-çizgilemek."

Daha az tehlikeli zamanlarda –bereket versin ki şırıngalı deliyle karşılaşıncaya dek neredeyse tüm yaşamı boyunca her günü öyle zamanlardı– Dylan kardeşinin o anda takıldığı anlamsız hecelerle oluşturduğu tekerlemelerle oynadığı kafiye oyununa çok nadiren tahammül edebilirdi.

Dylan olağan zamanlarda bu yinelemeler sırasında kardeşini rahatlatmak için onunla uyaklı tekerleme oyunu oynardı.

Benim istediğim de şehriye yemek, diye düşündü ardından.

"Çizgilemek–mizgilemek–çizgilemek."

Ve yalnızca bir tek şehriye yememek...

"Çizgilemek–mizgilemek–çizgilemek."

Ne kadar şehriye varsa tümünü yemek.

Bir iskemleye bağlı halde, vücudunuzda dolaşan bir maddeyle hainlerin gelmesini beklerken, uyaklı kafiye düşünmenin zamanı değildi aslında. İyi düşünüp akıllıca bir plan yapma zamanıydı bu. Çakıyı bir şekilde kullanarak bantlardan kurtulma zamanı.

"Çizgilemek-mizgilemek-çizgilemek."

Yapılacak şey şehriyeli bir turta pişirmek.

Dört

Fred eşsiz güzelliğinin korunması için ona bitki vitaminiyle belirli ölçüde su veren Jillian'a sessizce teşekkür etmişti.

Çalışma masasının üstünde yanan lambanın yumuşak ışığında, motel odasının aykırı renklerdeki dekorasyonuna zıt düşen bir zarafet sergiliyordu. Jilly sabah duş alırken onu da banyoya götürecekti; bu küçük adam buhar banyosundan çok zevk alırdı.

"Seni performansım sırasında daha fazla kullanmayı düşünüyorum," dedi Jilly ona. "Birlikte yapabileceğimiz birkaç yeni gösteri düzenledim."

Performansının son sekiz dakikasında Fred'i sahneye getirerek uzun bir taburenin üstüne yerleştirir, onu seyirciye kendisini asla utandırmayan son erkeği olarak tanıtır ve onun yanındaki tabureye oturup modern aşk maceralarından söz ederdi. Seyirciler *anlamsız tepki* deyimine yeni bir anlam kazandıran Fred'i seviyorlardı.

"Merak etme," dedi ardından. "Seni gülünç saksılara koyup saygınlığını kaybettirmem."

Kaktüs ya da kayakoruğu gibi içi bol sulu hiçbir bitki Fred kadar güvenilir olamazdı.

Sevgilisini sulayıp rahat ettirdikten sonra, çantasını omzuna takan Jilly, boş plastik buz kovasını alarak odadan çıktı. Kovaya buz dolduracak ve en yakın otomatik makineden meyveli gazoz

alacaktı. Son zamanlarda alkolsüz içecekler içiyordu; her gece iki bazen üç şişe. Ve diyet gazoz bulamadığında, fazla şekerden kaçınmak için kahvaltıda tosttan başka bir şey yemiyordu.

Ailesinde, anne tarafının kadınları şişman kalçalıydı. Annesi, teyzeleri ve kuzenleri ergenlik çağında hatta yirmili yaşlarda bile böyle değilken, daha sonra her birinin kalçaları birer balkabağına dönüşmüştü. Annesinin şaka yollu dediği gibi *nişasta fazlalığından* ötürüydü bu durum. Nesilden nesile geçen bu lanet ailenin Jackson bireylerine değil, erkeklerde kellik ve espri gücüyle birlikte Armstrong bireylerine özgü bir mirastı.

Otuz yaşından sonra Armstrong kalçalarından sıkıntı çekmeyen tek kişi Gloria Teyze olmuştu. Gloria bunun nedeninin dokuz yaşından beri her yıl üç kez Kutsal Bakire ye dua etmesi olduğunu söylerdi. Bazen aşırı iştahlı olmasına karşın, bir bisikletin selesine hâlâ rahatça oturuyordu.

Jilly de inançlı birisiydi, ama nişasta fazlalığına bağışıklık kazanmak için hiç dua etmemişti, çünkü Kutsal Ana'dan kalça büyüklüğü konusunda yardım istemeyi uygun bulmazdı.

Ona göre, aşırı iştahın ardından kilo almamak için yediklerini zorla kusup durmak, yaşamının üçte ikisini üzerine dar gelen pantolonlar giyerek geçirmekten daha kötüydü. Şimdi tüm umutlarını kahvaltıda yediği tosta ve plastik cerrahinin gelişimine bağlamıştı.

Buz ve gazoz makineları kendisinin kaldığı odanın ilerisinde, üstü kapalı yürüyüş yolundaki girintili bölümdeydi. Çölden esen hafif rüzgâr havayı serinletemeyecek kadar sıcak ve son derece kuruydu, öyle ki Jilly neredeyse dudaklarının kavrulup, büyük bir çatırtıyla kopacağını düşünüyordu; hafifçe ıslık çalan bu hava akımı sanki kapalı geçit boyunca yılankavi bir şekilde uzanarak sanki o da, pullu dudaklarını ıslatacak bir şey arıyormuş gibiydi.

Jilly yolda otomatik makinelardan dönen kibar görünüşlü bir

adamla karşılaştı. Soluk mavi gözlü, yuvarlak pembe yüzlü adamın elinde bir kutu kolayla üç torba yerfıstığı vardı. Gözleri Cennetin bile rengini bu ağartıcı ışıkta koruyamadığı ağustos ayında Sonoran ya da Mojave Çölü'nün üzerini kaplayan gökyüzü gibi soluk mavi renkteydi, fakat bölgenin yerlisi değildi, çünkü yuvarlak yüzü kanser olacak kadar yanık değil pembeydi ve merhametsiz güneybatı güneşinin değil de aşırı kilo ve zamanın acımasızlığının izlerini taşıyordu.

Jilly'ye bakmadan, karmaşık ama hoş düşüncelere kapılmış gibi gülümsediği sırada, ona yaklaşırken konuşmaya başladı. "Eğer ben bir saat içinde ölürsem, ışıklar sönmeden önce yerfıstığı yemediğim için pişman olacağım kesin. Yerfıstığını çok severim."

Garip bir konuşmaydı bu ve Jilly tanımadığı yabancılarla konuşmaması gerektiğini bilecek kadar deneyimliydi. Adam modern yaşamın zorluklarından etkilenmiş bir kaçık ya da uyuşturucu bağımlısı bir psikopat olabilirdi. Yine de zararsız biri gibi görünüyordu. Ayrıca, Jilly uzun süredir yalnızca yeşim bitkisiyle konuştuğu için ona yanıt vermekte bir sakınca görmemişti. "Ben de meyveli gazozu. Öldüğüm zaman meyveli gazozdan oluşan bir Styx Nehri'ni geçmek isterim."

Bu yanıta herhangi bir yorum getirmeyen ve hâlâ gülümseyen yabancı, iriyarı olmasına karşın bir buz patencisinin zarif hareketleriyle ileriye doğru yürümeye devam etti.

Jilly arkasından bakıp durduğu adamın güneybatı çöllerinde uzun süre seyahat etmekten bıkmış bir gezgin veya geniş bir bölgede dolaşmaktan yorulmuş bir satıcı olduğuna karar vermişti.

Adamın nasıl hissettiğini biliyordu. Benzersiz sahne numarasının, komedyen kimliğinin bir bölümü kendisini gerçek bir güneybatılı bir piliç, adı Tex ya da Dusty olan heriflerle folk müzik barlarına takılan, her sabah kahvaltıda bir kâse jalapeno biberi yiyen kum emen bir kaktüs tekmeleyici, güneşin altında kavrul-

muş ama aynı zamanda kendisine tıslama cesaretini gösterecek bir çıngıraklı yılanı elleriyle yakalayıp bir kırbaç gibi savurabilecek ve beynini göz çukurlarından çıkarabilecek kadar sert bir kadın gibi gösterebilmekti. Ülkedeki neredeyse tüm kulüplerde gösteriler yapmıştı ama yaşamının büyük bölümünü Texas, New Mexico, Arizona ve Nevada'da, kendisini şekillendiren, karakterini bileyen, hamurunu her türlü haklı görüşü alkışlayan ama aynı zamanda ketçapı salsa sos diye yutturmaya kalktığında ya da gösteri dünyasının sahtekârlıklarını sergilemeye kalktığında yuhalayan, çizmeli seyircilerin önünde şekillendiren kültürle iç içe geçirmişti. Bu kısa süreli işlerin birinden diğerine sürüklenmek gerçek ve saf bir kum emici olarak kalmanın bir parçasıydı ve Jilly her ne kadar uçsuz bucaksız kıraç toprakları ve gümüş yapraklı adaçaylarının yayılıcı görünüşünü sevse de, çölün korkutucu boşluğunun insanın yüzüne çoraptan yapılmış bir bebek gibi nasıl aptalca bir sırıtma yerleştirdiğini ve hayali bir arkadaşla ölüm ve fıstıklar hakkında sohbet ettirdiğini bilirdi. Onun duygularını anlıyordu. Kendisi de yaşamının uzun bir süresini Texas, New Mexico, Arizona, Nevada gibi çöl bölgelerinde geçirdiği için, bu tür yerlerin insanda yalnızlık duygusu uyandırdığını bilirdi. Yalnız insanların hayali bir arkadaşa ölümden ve yerfıstıklarından söz etmesi doğaldı.

Soğuk içeceklerin durduğu bölümdeki otomatlarda üç değişik marka diyet kola, iki değişik marka diyet limonlu soda ve diyet sıkma portakal suyu vardı ama alkolsüz biralara gelince, Jilly perhiz ile tıka basa şeker dolu, kıç büyütücü gerçek şeyler arasında tercih yapmak durumundaydı. Çeyreklikleri makineye, kendini kollu canavarları beslemeye kaptırmış kumarbaz bir büyük anne edasıyla attı ve üç kutu takırdayarak birer birer hazneye düşerken Hail Mary duasını mırıldandı. Bunu fizyolojik bir gereksinimle ilgili olarak değil, daha çok cennete gitmek için biraz sevap kazanmak amacıyla yapmıştı.

Otomatik makineden üç kutu meyve suyu alıp plastik kovayı buzla doldurduktan sonra, odasına geri döndü. Ellerinin dolu olacağını düşündüğünden, kapıyı aralık bırakmıştı.

Bir meyve suyu açar açmaz, Los Angeles'taki annesine telefon edecek ve onunla kalıtımsal kalçalar, kendisinin hazırladığı yeni gösteri, mahallede en son kimin vurulduğu, Fred'den kesilen dalın kök salıp salmadığı ve Klon Fred'in Birinci Fred kadar şirin olup olmadığı konusunda uzun bir ana–kız konuşması yapacaktı...

Kapıyı omzuyla itip içeri girdiğinde, ilk fark ettiği şey odanın renkli dekorunda Zen ciddiyetiyle duran Fred olmuştu tabii. Ardından, çalışma masasının üstündeki buz damlacıklı kola kutusuyla üç torba yerfıstığını gördü.

Sonra da yatağın üstündeki fermuarı açık siyah sırt çantasını. Gülümseyen satıcının taşıdığı eşantiyon çantasıydı bu.

Yılanları bir kırbaç gibi şaklatıp, çölleri arşınlayan güneybatılı Amazonların, romantik zihniyetli batakhane kovboylarıyla baş edebilmeleri için hem zihinsel hem de fiziksel olarak atik olmaları gerekirdi. Jilly kendini bu ısrarcı kovboy Kazanova'ların bir çoğuna karşı, Western Swing dansı yaptığı kadar hızlı ve etkileyici bir şekilde koruyabilirdi ve bu dansı yaparak bir vitrin dolusu ödül kazanmıştı. Ancak, motel odasına girdiğinin ikinci saniyesinde tehlikede olduğunu hissetmiş olmasına rağmen, kendini satıcıdan kurtaracak kadar hızlı tepki verememişti. Arkasından gelen adam kolunu onun boynuna dolayarak yüzüne bir bez bastırdı. Yumuşak bez kloroform ya da eter veya kahkaha gazı kokuyordu. Anestesi uzmanı olmayan Jilly bezdeki maddenin ne olduğunu anlayamamıştı.

Anestezi uzmanı olmayan Jilly, bunun ne kokusu olduğunu anlamamasına karşın, *Soluk alma*, dedi kendi kendine. Adamın ayağına basıp midesini dirseklemesi gerektiğini biliyordu, ama bez ağzını kapattığında yapabileceği hiçbir şey kalmamıştı. Ve sonra, sanki boğulan bir yüzücü gibi derinliklere batmaya başladı...

Beş

"Çiziktirmek-miziktirmek-çiziktirmek."

Köpeğime bir ad vermek.

"Çiziktirmek–miziktirmek–çiziktirmek."

Köpeğimle birlikte flüt öttürmek.

Dylan'ın uyaklı tekerleme oyunu kardeşinin tekdüze sözcüklerine karşı uzun süredir geliştirdiği etkili bir savunmaydı. Ama eğer Shep'in sesini kesmezse, şu andaki zor durumundan nasıl kurtulacağına odaklanamaz ve adsız suikastçılar onun kanındaki *maddeyi* bulmak amacıyla ona kan tahlili yapmak sonra da onu paramparça doğrayarak çöl akbabalarına yem olarak vermek için buraya geldiklerinde, hâlâ iskemleye bağlı bir halde ağzındaki bezi çiğniyor olurdu.

İki boyutlu tapınağı hızla inşa etmeyi sürdüren Shep, "Çiziktirmek–miziktirmek–çiziktirmek," dedi yine.

Dylan dikkatini bu zor duruma yoğunlaştırdı.

Ağzına tıkılı bez tüm yüzünü ağrıtacak kadar büyük olduğu gibi, çenesini rahatça hareket ettirmesini engelliyordu. Ama yüz kaslarını sürekli esnetince, bantın bir kısmını gevşetmeyi başarmıştı.

Ardından, bezi diliyle sert bir şekilde iterek kucağına düşürdü. Kendisinin neredeyse diz boyu beyaz spor çoraplarından biriydi bu. Doktor bunu onun bavulunda bulmuş olmalıydı ve neyse ki *temiz* bir çoraptı.

Bantın yarısından kurtulmuştu, yine de iki parçası ağzının iki köşesinden kedibalığı bıyıkları gibi hâlâ sarkıyordu. Sonra dudaklarını büzüp başını hızla iki yana salladı, ama sarkan bıyıklardan kurtulmak zordu.

Yardım istemek için artık bağırabilecek olmasına karşın, bunu yapmayı düşünmüyordu, çünkü onu kurtarmaya gelen birisi ne olduğunu öğrenmek ister veya meraklı bir vatandaş polis çağırabilirdi. Polisin gelmesi ise onun Shep'i alıp arabaya binerek yola çıkmasını geciktirir ve eğer katiller buraya geliyorsa, bu gecikme ölümcül bir duruma dönüşürdü.

Sivri ucu iskemlenin koluna saplı olan çakı, pırıl pırıl parlayarak kullanılmayı bekliyordu.

Öne doğru uzanıp başını eğen ve çakının kauçuk kaplı sapını dişlerinin arasında sımsıkı tutan Dylan, bunu dikkatle hareket ettirerek yerinden çıkardı.

"Çiziktirmek–miziktirmek–çiziktirmek."

Sonra yine iskemlede doğrulup, çakının yıldız gibi parlayan sivri ucuna baktı. Şimdi silahlıydı artık.

Çakıyı yere düşürmemeliydi. Eğer düşürürse, Shepherd bunu alıp ona vermez ve kendisi de iskemleyi sallayıp yan devirerek sakatlanma tehlikesini göze almak zorunda kalırdı. Bu tehlike Akıllı İnsanların Yapmadığı Şeyler listesinin en başındaydı. İskemleyi tehlike yaratmayacak şekilde devirse bile, eğer çakı yatağın altına fırlamışsa, hayli uygunsuz bir pozisyondayken, çakının sapını yine ağzına alması çok zor olurdu.

Ardından gözlerini kapatıp, başka bir hareket yapmadan önce seçenekleri düşünmeye başladı.

"Çiziktirmek–miziktirmek–çiziktirmek."

Ressam olduğu için kolayca düşünmesi gerekirdi aslında, ama bir adamın diğer bir adama insanlık dışı davranışlarda bulunmasını ve böyle bir durumdan nasıl kurtulmak gerektiğini şimdiye

dek hiç düşünmemişti. Bir insanın durumu her gün hatta her saat değişebilirdi demek. Değişkenlik sürecinde kendi kendine acımak ise, zafer kazanma şansını kaçırmanıza neden olurdu. Eğer siz iyi düşünebilen birisiyseniz, kültürlü elitlerin bile erdemleri alaya alarak acımasızlığı kutladığı bir toplumda daha duyarlı davranırdınız.

Bu durumda seçenekleri çok kısıtlı olan Dylan, yine de bir hareket planı geliştirmeyi başarmıştı. Yine öne doğru eğilerek, çakının keskin kısmını sol bileğini bağlayan parlak siyah bantın ilmeklerinden birine getirdi. Dylan düğümü kimi zaman kafa üstü dalan bir ördeğin pozisyonunda, kimi zaman da saatlerce kafa üstü dalan ördekleri *taklit* eden Shep'in pozisyonunda düğümü çakıyla kesti. Bağlar ayrılmaya başladı ve sol eli serbest kaldığında çakıyı dişlerinin arasından eline aldı.

Diğer bileğindeki bantın ilmeğini kestiği sırada, yap-boz parçalarını şimdi daha hızlı yerleştiren Shep, anlamsız sözcüklerini biraz değiştirmişti.

"Çiziktirmek-miziktirmek-zaman öldürmek."

"Tam orta yerimde bir baskı hissetmek."

"Çiziktirmek-miziktirmek-zaman öldürmek."

"Sanırım gerek duyduğum şey işemek."

Altı

Bulanıklaşmış gözlerini açan Jilly, yattığı yatağın üzerine doğru eğilen satıcıyla onun tek yumurta ikizini gördü.

Korkması gerektiğini bilmesine karşın hiç korkmuyor, kendini rahat hissediyordu. Sonra esnedi.

Eğer birinci erkek kardeş kötüyse, ki öyle olduğu kesindi, ikincisi iyiydi mutlaka; koruyucusuz kalmamıştı anlaşılan. Çoğu filmde ve kitapta tek yumurta ikizleri karakter açısından eşit orantılı olurlardı: biri iyi biri kötü.

Gerçek yaşamda tanıdığı ikizler yoktu aslında. Bundan sonra tanışacak olursa, her ikisine de güvenemezdi çünkü güvense bile, ikinci sahnede ya da on ikinci bölümde veya kesinlikle öykünün sonunda sopalanarak öldürülürdü.

Bu adamların ikisi de zararsız görünüyor, biri onun koluna bağlı lastik hortumu gevşetirken diğeri bir iğne yapıyordu. Bu ilginç hareketlere kötü denemezdi belki, ama huzursuzluk verdikleri kesindi.

"Hanginiz beni sopayla öldüreceksiniz?" diye sordu ardından, içki içtiği için dili dolanıyormuş gibi.

İkiz satıcıların her biri şaşırarak ona baktı.

"Sizi uyarıyorum. Ben karaoke bilirim."

Sağ elinde enjektörü tutan her iki adamın sol elinde beyaz pamuklu bir mendil vardı.

"Karaoke değil," diye düzeltti sonra. "Karate." Yalandı bu, ama sesi güçlü ve garip çıkmasına karşın, hayli ikna ediciydi. "Karate bilirim."

Erkek kardeşler uyumlu bir armoniyle konuşmaya başladılar. "Ben senin biraz daha uyumanı istiyorum, genç bayan. Uyu, uyu."

Bu arada eşzamanlı hareket eden ikizler havada salladıkları mendilleri onun yüzüne doğru bıraktıkları sırada, Jilly bunların sihirli bir şekilde beyaz güvercinlere dönüşeceklerini düşündü. Ama tam aksine, ıslak mendiller siyahlaşarak kargalarla kuzgunlara dönüşmüş, oda yine karanlığa gömülmüştü.

Gözlerini kapatıp açması yalnızca bir iki dakika sürmüştü anlaşılan. İğne kolundan çekilmiş olmalıydı. İkizler de onun üstüne eğilmiyorlardı artık.

Sonra odada bir tek adamın varlığını fark etti. İkinci adam yanıltıcı bir hayaldi herhalde. Yatağın ayakucunda duran adam enjektörü Jilly'nin satıcının numunelerini taşıdığını sandığı sırt çantasına geri koyuyordu. Jilly bunun bir doktor çantası olması gerektiğini düşündü.

Adam hayatının yapıtından bahsediyordu ama Jilly söylediklerinden hiçbir şey anlamamıştı, çünkü muhtemelen adam dengesiz bir psikopattı ya da kokladığı ilacın buharları hâlâ burnunda, sinüslerindeydi ve anlama yetisini köreltiyordu.

Jilly bu psikopatın söylediği şeylerin hiçbirini anlamamıştı.

Yataktan doğrulmaya çalıştığında, başının döndüğünü hissederek iki eliyle döşeği kavradı. Solukları ve kalp atışları hızlanırken korkuya da kapıldığını fark etti. Kontrolünü yitirmişti anlaşılan.

Bu yalpalama ve yuvarlanma hissi en sonunda, Jilly'nin hissetmesi gerektiğinin farkında olduğu ama şu ana kadar zihninin derinliklerinde bir posa gibi kıpırdamadan durmuş olan korkuyu getirdi. Kesik kesik nefes alırken çılgınca bir hızla atan kalbi ka-

nındaki anksiyete dalgalarını köpürtüyordu ve korkusu dehşete ve paniğe dönüyordu.

Başkalarını kontrol etmeye meraklı birisi değildi aslında, yine de kendi yazgısını kontrol etmek isterdi. Hatalar yapabilirdi tabii ve yapmıştı da, yaptığı bir sürü hata vardı, ama eğer yaşamı mahvolacaksa, bu işi kendisi yapardı. Şimdi özkontrolü ondan zorla alınmış, anlayamadığı nedenlerle yarı bayıltılarak vücuduna kimyasal bir madde enjekte edilmişti.

Korkmasının yanı sıra öfkelenen Jilly, karaoke-karate tehdidine ve güneybatılı Amazon görüntüsüne karşın saldırgan bir insan değildi. Onun seçtiği silahlar espri gücü ve çekicilikti, ama şimdi burada bu adamı tekmelemek istiyordu. Satıcı mı, manyak mı, doktor mu kim olduğu bilinmeyen adam kolasıyla üç torba yerfıstığını almak için çalışma masasına giderken, kendisi de bir kez daha öfkeyle doğrulmaya çalıştı.

Sal biçimindeki yatak bazası, bir kez daha deniz temalı parlak renkli kötü motel odası dekorunda sallanmaya başladı. Ama baş dönmesiyle birlikte midesi bulanmaya başlamıştı. Saldırıdan vazgeçmek zorundaydı artık. "Ben kusacağım sanırım."

Kolasını, yerfıstıklarını ve çantasını alan yabancı, "Kusmasan iyi olur," dedi. "Anestezinin etkileri uzun sürer. Yine bayılabilirsin ve kusarken bayılırsan, kendi kusmuğunda boğulursun."

Aa, güzel. O yalnızca meyveli gazoz almak için dışarı çıkmıştı. Tehlikeli bir göreve gitmiş değildi ki. Otomatik makinelara gitmekle kendi kusmuğunda boğulacağını bilse, musluk suyu içerdi. Sonuçta, Fred'e gerekli olan şey kendisine de yeterli olurdu.

"Sen kıpırdamadan yat," dedi adam ona. Bunu emredercesine değil, kaygılanırcasına söylemişti. "Kıpırdamadan yatarsan, mide bulantısıyla baş dönmesi iki üç dakika içinde geçer. Ben senin boğularak ölmeni istemiyorum. Aptalca bir şey olur bu, ama burada kalıp hastabakıcılık oynayarak kendimi tehlikeye atamam.

Ve unutma, eğer onlar beni yakalayıp ne yaptığımı anlarlarsa, iğne yaptığım insanları aramaya gelir, seni de öldürürler."

Unutma mı? Öldürmek mi? *Onlar mı?*

Kendisine daha önce böyle bir uyarı yapıldığını anımsamayan Jilly, bu uyarının, şimdi yavaş yavaş dağılmaya başlayan zihnindeki puslar Londra sisleri kadar yoğunken yapıldığını düşündü. Kapının yanında duran adam, dönüp ona baktı. "Polis seni bu gelen insanlardan kurtaramaz. Yardım isteyeceğin kimse yok."

Jilly'nin şu anda düşünebildiği tek şey, yediği bol mayonezli tavuklu sandviçle yağlı patates kızartmasıydı. Dikkatini saldırgana verip onu tekmelemek yerine sözcüklerle yıldırmak istiyor, ama gittikçe artan mide bulantısı bunu engelliyordu.

"Senin yapacağın şey," dedi adam ona, "Gözaltına alınıp kan tahliline zorlanmadan önce arama bölgesinden ayrılmak."

Tavuklu sandviçi, sanki içindeki tavuklardan bazılarının bilinci yavaş yavaş kendine gelmiş de, hayata yeniden dönmek için ilk acemice adımlarını atıyorlarmış gibi, dışarı çıkmaya çabalıyordu.

Eğer anestezi sonrası dili böylesine dolanmasa, Jilly küfür edecekti.

Jilly komedi kulüplerinde sık sık sözünü kesenlerle uğraşırdı. Muhammed Ali'nin yumrukları kadar etkili, göz kamaştırıcı sözleriyle kalın kafalarını kırar, ineklere benzeyen boyunlarını çevirir, ağlayarak –tabii ki mecazen– annelerini çağırana dek kötü kalplerini ezerdi. Ama anestezi sonrası kafa karışıklığı ile şu anda bilinen evrendeki en az eğlenceli şey olan kırmızı biber ezmesi kadar komik görünüyordu.

"Sen alımlı bir kadınsın. Sana bakacak birisi bulunur eminim."

"Veyinsiz fiç kursu," dedi Jilly. Bir zamanlar yenilmez olan sözel savaş makinesinin çökmesinden büyük bir utanç duymuştu.

"Ayrıca, önümüzdeki günlerde çeneni tutsan iyi olur."

“Neyinsiz piç kursu,” diye düzeltti söylediğini Jilly. Aynı küfürü yalnızca bir başka şekilde bozduğunu fark etmişti.

“Başını aşağıda tut...”

“Beyinsiz piç kurusu,” dedi Jilly bu defa. Küfür yanlış söylendiği zaman daha da etkiliymiş gibi görünmesine rağmen, nihayet istediği gibi söyleyebilmişti.

“Başına gelen şeyden kimseye söz etme, çünkü bu öğrenilirse, hedef haline gelirsin.”

Jilly doğru ya da yanlış telaffuz etsin, böyle ilkel bir dille konuşmak hiç tarzı olmamasına rağmen adama tükürürcesine, “İktir git,” dedi.

“İyi şanslar,” diyen adam, kolası ve yerfıstıklarıyla gülümseyerek odadan ayrıldı.

Yedi

Kendisini bağlı olduğu iskemleden kurtaran ve banyoya gidip çabucak işeyen Dylan, odaya geri döndüğünde, Shep'in çalışma masasından kalkmış olduğunu gördü. Oğlan bitirilmemiş Şinto tapınağına arkası dönük olarak ayakta duruyordu. Shep bir kez yapboza odaklandığında, son parçayı yerine koymadan onu bundan zorla ayırmak bile olanaksızdı. Ama şimdi yatağın ayak ucunda hareketsiz durup havaya dikkatle bakarak, sanki yalnızca kendisinin gördüğü bir hayalete fısıldıyordu. *"Ay ışığında."*

Uyanık olduğu saatlerin çoğunda, Shepherd çoğu kez garip davranırdı aslında. Dylan kardeşinin bu davranışlarına alışmıştı artık. Shep on yaşındayken, kendisi de on dokuz yaşına girmeden iki gün önce, annesinin zamansız ölümünden beri Shep'in yasal vasisiydi. Onun bu davranışları bazen garipliğin de ötesinde ürkütücü olurdu, ama yıllardır şimdiye dek hiç böylesine ürkütücü olmamıştı.

"Ay ışığında."

Shepherd her zamanki gibi kaskatı ve biçimsiz bir şekilde duruyordu ama şu anki huzursuzluğu ona uymuyordu. Genellikle Buddha'nın huzurlu yüz ifadesi kadar yumuşak bir ifadesi olmasına rağmen, alnı kırışmıştı. Yüzüne şimdiye kadar hiç sergilemediği gaddarca bir ifade yerleşmişti. Gözlerini kısmış, yalnızca kendisinin gördüğü bir hayalete bakarken alt dudağını ısırıyor, öfkeli ve

korkmuş bir tavır sergiliyordu. Elleri iki yanında yumruk olmuştu ve Shepherd O'Conner şimdiye dek hiç kimseye kızgınlıkla el kaldırmadığı halde, birilerine vurmak istermiş gibi görünüyordu.

"Ne oldu, Shep?"

Eğer enjektörlü deli doktorun sözlerine güvenilecekse, buradan çabucak çıkmak zorundaydılar, ama bunu yapmak için Shep'in işbirliği gerekirdi. Oysa şu anda duygusal bir karmaşa içindeydi ve sakinleştirilemediği sürece Dylan'a zorluk çıkaracaktı. Onun kadar yapılı olmasa da, 1.75 boyu ve 80 kilo ağırlığıyla kemerinin arkasından tutulup bir bavul gibi taşınamazdı ki. Ayrıca gitmek istemezse, kapı pervazını sımsıkı kavrayıp hiçbir yere ayrılmazdı.

"Shep? Hey, Shep, beni duyuyor musun?"

Ama oğlan yapbozla uğraşırken olduğu gibi, yine Dylan'ı fark etmiyordu. İnsanlarla iletişim kuramazdı zaten ve zamanının çoğunu bu dünyadan ayrı olan kendine özgü bir dünyada geçirirdi. Sizinle bağlantı kurabildiği zamanlarda ve genellikle kurmadığı zamanlarda, bu bağlantı rahatsız edici derecede yoğun olurdu; ancak, Shep yaşamının büyük bölümünü tamamen kendisine ait ve Dylan için bildiğimiz dünyanın çok uzağında, Samanyolu galaksisinin farklı bir kolundaki isimsiz bir yıldızın etrafında dönüyor olması muhtemel, son derece yabancı bir dünyada geçirmişti.

Shep bakışlarını görünmez varlığın bakışlarından kaçırarak aşağıya indirdi ve yalnızca çıplak halının bir bölümüne baktığı halde, kısık gözleri büyüdü ve ağzı sanki çığlık atacakmış gibi açıldı. Hızla geçen bir ifadeler resmi geçidi, yüzünü bir peçe gibi dalgalandırarak öfkeli ifadesini hızla acınacak kadar aciz ve ürkek bir umutsuzluk bakışına çevirmişti. Sıkıca kavradığı o vahşi ifade, hâlâ iki yanında sarkan, birbirine kenetlenmiş yumrukları açılınca parmaklarının arasından kayıp gitti.

Kardeşinin gözünden akan yaşları görüp yanına giden Dylan, bir elini kardeşinin omzuna koydu. "Bana bak, küçük kardeş. Ne

olduğunu söyle bana. Bana bak, beni gör ve burada benimle birlikte kal, Shep. Benimle birlikte kal."

Bazen yardımsız bir şekilde neredeyse normal davranan Shep'le bağlantı kurabilmek için genellikle sabırlı davranmak ve bağlantı kurulduktan sonra da dikkatle bunu korumak gerekirdi.

Shep ile konuşmak genelde onunla önce göz teması sağlamaya bağlıydı, fakat oğlan nadiren de olsa karşısındakini sıkı bir dostlukla ödüllendirirdi. Görünüşe göre bu kadar doğrudanlıktan yalnızca şiddetli psikolojik rahatsızlığı ve sadece marazi utangaçlığı yüzünden kaçınmıyordu. Kimi zaman, gerçekdışı bir zamanda, Dylan, Shep'in erken çocukluk döneminde kendini bu dünyadan soyutlamasının nedenini insan ruhunu gözlerden okumasına ve gördüğü şeylere dayanamamasına bağlıyordu.

"*Ay ışığında*," diye yineleyerek yere bakmayı sürdüren Shep, bu kez bu sözcükleri fısıldamak yerine mırıldanmıştı.

Shep nadiren konuşur, ama asla saçma sapan sözler söylemezdi. İletmek istediği mesajların her zaman anlaşılmaması ise Dylan'ın sabırsızlığıyla ilgiliydi. Şimdi de en azından kendisi için önemli olan bir şey belirtmek istediği belliydi.

"Bana bak, Shep. Konuşmamız gerek. Konuşabilir miyiz, Shep?"

Belki yerde gördüğü ya da gözlerini yaşartan şeyi yadsıyan veya ağabeyinin sorusunu yanıtlamak istemeyen Shep, başını iki yana salladı.

Diğer elini oğlanın çenesinin altına koyan Dylan, onun başını hafifçe yukarı kaldırdı. "Ne oldu?"

Ama Shep'in gözlerindeki ifadeyi anlamak, eski Mısır hiyerogliflerini okumaktan bile zordu.

Gözyaşları azalırken, "Ay, gecenin topuzu, ay ışığı, kem göz, göksel fener, hayalet kalyon, parlak gezgin..." diye sıralamaya başladı oğlan.

Kardeşinin eşanlamlı sözcükler kullanma takıntısı ya da anlamsız sözcüklerle iletişim kurması Dylan'ı bunca yıl sonra hâlâ rahatsız ediyordu. Şimdi vücudunda dolaşan altın renkli serumu ve ılık çöl melteminde buraya doğru gelen acımasız hainleri düşündükçe, bu rahatsızlık çabucak tedirginliğe ve kızgınlığa dönüşmüştü.

"...Gümüş küre, hasat lambası, gerçek melankolinin egemeni."

Dylan eliyle kardeşinin çenesini tutmaya devam ederken, onun dikkatini çekmekte ısrarlıydı. "O son söylediğin nedir? Shakespeare'in sözleri mi? Bana Shakespeare'den söz etme Shep. Gerçeklerden söz et. Ne oldu? Çabuk söyle. Ayla ilgili neler diyorsun sen böyle? Neden moralin bozuk? Kendini daha iyi hissetmen için ben ne yapabilirim?"

Shep eşanlamlı sözcüklerle ay hakkında konuşmayı sürdürdü. "Işık, aydınlatma, aydınlık, ışın, parlaklık, parlama, ışık demeti, ışıltı, Tanrı'nın en büyük kızı..."

"Dur, Shep," dedi Dylan, sabrını yitirmemeye çalışarak. "Bana nutuk çekme. Benimle konuş."

Shep gözlerini kapattı. "...Parlak ışık, parıltı, alev, ışıltı, ışıldamak..."

"Bana yardım et. Yapbozunu topla."

"...Parlamak, pırıldamak, parlaklık..."

"Ayakkabılarını giy, oğlum."

"... Akkor, ısı parlaması, son parıltı..."

"Yapbozunu topla, ayakkabılarını giy."

Israrlı yinelemeler Shep'in bazen harekete geçmesine neden olurdu. "Yap–boz, ayakkabılar. Yap-boz, ayakkabılar."

"...Parlaklık, parıldama, ışıldama, ışıltı," diye devam etti Shep, sanki çabucak uyuyup düş görmeye başlamış gibi.

Kapalı olan bavul yatağın ayak ucunda, açık olanı şifoniyerin üstünde duruyordu. Dylan açık bavulu kapatıp her ikisini de

alarak kapıya gitti. "Hey, Shep, yap-boz, ayakkabılar. Yap-boz, ayakkabılar."

Shep hâlâ hareketsizdi. "Kıvılcım, pırıltı, kıvılcım saçımı..."

Öfkelenmemeye çalışan Dylan, kapıyı açıp bavulları dışarı taşıdı. Hava hâlâ sıcaktı.

Sarı lambanın cansız, puslu ışığı çoğu kısmı boş park alanına dökülüyor, kaldırımlar tarafından emiliyor, asfalt tarafından sanki uzaydaki bir kara deliğin güçlü çekimine kapılmışçasına yutuluyordu. Keskin kenarlı gölgelerin geniş ağızları geceyi inmesi beklenen bir giyotine çeviriyordu ama Dylan motel arazisinin henüz bahsi geçen tabancalı katillerle dolmadığını görebiliyordu.

Beyaz Ford Expedition'ı yakına park etmişti. Arabanın üstündeki su geçirmez konteynerde resim malzemeleriyle Santa Fe'de satacağı tablolar vardı.

Bavulları bagaja yüklerken, *madde* dolu enjektörlerle silahlanmış deli doktorlar tarafından yine saldırıya uğrayacağı kuşkusuyla etrafa baktı.

Odaya geri döndüğünde, Shep'i bıraktığı yerde bulmuştu. "... Floresan, fosforesan, biolüminesan..."

Ardından çabucak çalışma masasına giderek, yapbozun bitirilen kısmındaki Şinto tapınağıyla kiraz ağaçlarının parçalarını birbirinden ayırıp bunları avuçlayarak kutuya doldurdu. Zaman kazanmak için yapbozu burada bırakabilirdi aslında, ama Shep bunu almadan hiçbir yere gitmezdi.

Kutuya doldurulan parçaların çıkardığı sesi duymuş olmalıydı, oysa bitirmediği yapbozunu korumaya çalışmıyor, aksine gözleri hâlâ kapalı halde ışıkla ilgili sözcükleri sıralamaya devam ediyordu. "...Şimşek, ateş püskürmesi, uçan alev, ateş topu, meşe yaran yıldırımlar..."

Oğlanın ayakkabıları yerdeydi. Kendisininkiler gibi Rockport'tu, ama birkaç numara daha küçüktü. Shep'i yatağın kenarına otur-

mak, ayakkabılarını giydirmek ve bağlarını bağlamak çok fazla zaman alırdı. Dylan bunları yerden alıp, kapağını kapattığı yapboz kutusunun üstüne koydu.

"...Mum ışığı, saz mumu ışığı, lamba ışığı, el feneri ışığı..."

Sol kolundaki iğne yeri yanmaya ve kaşınmaya başlamıştı. Ama bandı çıkarıp yarayı kaşımaya çekiniyor, enjektördeki maddenin herhangi bir uyuşturucudan, zehirli bir kimyasaldan, hastalık içeren bir mikroptan daha kötü bir etki yapacağından korkuyordu. Bu küçük dikdörtgen bantın altında mantar ya da kurdeşen gelişmiş veya kendisi insandan sürüngene dönüşürken cildini yeşil pullar kaplamış olabilirdi. Şimdi tam bir *X–Files* paranoyasına kapılmış haldeyken, kaşıntının nedenini öğrenmeye cesareti yoktu.

"...Alev ışığı, gaz lambası ışığı, özgün ışık, serap ışığı..."

Yap–boz kutusu ve kardeşinin ayakkabılarıyla birlikte, Dylan Shep'in yanından geçip banyoya gitti. Diş fırçalarıyla tıraş takımlarını henüz toplamamış, lavabonun yanındaki tezgâhın üstüne de antihistamin ilacı içeren plastik bir şişe bırakmıştı. Şu anda alerji sorunu fazla önemli değildi, ama burun akması ve baş ağrısıyla uğraşmaktan kaçınmak zorundaydı.

"...Kimyasal element ışığı, kristal ışığı, meteor ışığı..."

Banyodan dönünce, "Haydi gidelim, Shep," dedi oğlana. "Hemen gidelim, haydi, *harekete geç*."

"...Mor ışık, mor ötesi ışık..."

"Ben ciddiyim, Shep."

"...Kırmızı ötesi ışık..."

"Burada başımız dertte, Shep."

"...Güneş ışını..."

"Beni sinirlendirme."

"...Gün ışığı, gündüz ışığı..."

"Lütfen beni sinirlendirme."

"...Güneş ışığı, güneş ışını..."

Sekiz

"Kahrolası hödük herif," dedi Jilly yine, kapalı kapıya bakarak ve ardından, yerde yüzüstü yattığını fark etti. Bir an için nerede olduğunu anımsayamamış, ama halının pis kokusunu duyunca Ritz–Carlton'ın kral dairesinde olmadığını anlamıştı.

Kahramanca bir edayla elleri ve dizlerinin üstünde doğrulduktan sonra, sürünerek yataktan uzaklaştı. Telefonun etajerin üzerinde olduğunu fark ettiğinde de 180 derecelik bir dönüş yaptı ve geldiği yolu tekrar emekleyerek geri döndü.

Etajerin üstüne uzandı, el yordamıyla saati yokladı ve nihayet telefonu bulup asıldı. Telefon peşinden kesik kablosunu da sürükleyerek kolayca geldi. Anlaşılan fıstıksever onun polisleri aramasını önlemek için telefonun kablosunu kesmişti.

Yardım istemek için bağırabilirdi tabii, yine de ilk yanıt verecek kişinin saldırgan olmasından korkuyor, kendisine yine iğne yapılmasını, başına tekme vurularak susturulmayı, adamın tekdüze monoloğunu dinlemeyi istemiyordu. Ardından tüm gücünü toplayarak yerden kalkıp, yatağın kenarına oturdu. İyi bir şeydi bu. Sonra gururla gülümsedi. Bebek kendi kendine oturabiliyordu.

Etajere tutunarak ayağa kalktığında, dizlerinin titremesine karşın yere düşmemişti. İyi bir şey daha. Bebek dik durabiliyordu.

Midesi de bulanmıyordu artık... Yalnızca kendini biraz garip hissediyordu o kadar.

Kendinden emin bir şekilde hiçbir yere tutunmadan ayakta durduğu yerde, nasıl yüründüğünü dener denemez öğreneceğini düşünen Jilly, yumuşak bir denizdeki bir teknenin tembel tembel salınan güvertesi gibi sallanan yerin hareketini telafi etmek için yataktan kapıya kadar bir yay çizerek ilerledi.

Tokmak mekanik bir engel gibiydi ama eliyle yokladığında kapı açıldı ve eşiği aşan Jilly dışarıdaki havanın, serin motel odasındakinden daha canlandırıcı olduğunu hayretle fark etti. İnsanı susatan çöl havası bedenindeki tüm nemi emmişti ve çekilen nemle birlikte sersemliği de bir parça gitmişti.

Sağa, eziyet edecek kadar uzakta ve bir dizi üstü kapalı, karmaşık bir labirente benzeyen yürüyüş yolunun sonunda bulunan motel bürosuna doğru döndü.

Birkaç adım attıktan sonra, Coupe DeVille'inin park ettiği yerde olmadığını gördü. Arabayı odasının altı-yedi metre kadar uzağına park etmişti, ama artık araba bıraktığı yerde yoktu. Yol boştu.

Zikzaklar çizerek boş park yerine doğru ilerlerken, arabasının kaybolması ile ilgili bir ipucu bulabilmeyi umarak, gözlerini kısmış kaldırımı araştırıyordu: muhtemelen kısa ve öz ama saygılı bir şekilde yazılmış bir not bulurdu; *Sana ağzına kadar yüklü, sevgili, gece mavisi bir Cadillac Coupe DeVille'ini borçluyum.*

Ama asfaltın üstünde, aslında satıcı olmayan güleç satıcının düşürdüğü açılmamış bir torba yerfıstığıyla parlak kabuğu üzerinde sırtüstü yatan ölü bir siyah böcek vardı.

Böceğe dokunmayan Jilly, eğilip yerfıstığı torbasını aldı. Agatha Christie'nin polisiye romanlarından anımsadığı kadarıyla, bu torba polis için geçerli bir kanıttı.

Bir kez daha doğrulduğunda, anestezinin uzun süreli etkilerinden tamamen kurtulduğunu fark etti. Baş dönmesi de geçmişti

artık. Coupe DeVille'i park ettiği yer konusunda yanılıyor muydu acaba? Araba belki sağ tarafta değil, sol taraftaydı.

Oraya baktığında beyaz bir Ford Expedition gördü. Kendi arabası belki de onun diğer yanındaydı.

Ama yanılmıştı. Tam o sırada kendisine doğru yaklaşan iki kişiyi farkedince, "Güleç kahpe dölü benim arabamı çalmış," dedi onlara.

Uzun boylu adam üzerinde bir çift ayakkabı olan bir kutu taşıyordu. Haki renkli buruşuk bir pantolon ve sarı–mavi bir Hawaii gömlek giymişti. Yüzünde ise sanki az önce kovandan bal çaldığı için kızgın arıların saldırısına uğrayacakmış gibi bir ifade vardı.

Onunla birlikte gelen daha kısa boylu ve daha genç adam da kot pantolon ve ön kısmında *Road Runner* çizgi filminin şanssız yağmacısı Wile E. Coyote'un resmi bulunan beyaz bir tişört giymişti. Ayakkabısız olarak isteksizce yürürken, gevşek duran sol çorabının ucu attığı her adımda yere çarpıyordu.

Kollarını iki yanında sarkıtıp ayaklarını sürüyen Wile E. hayranının uzun boylu adamla gitmek istemediği belliydi, çünkü adam onu sol kulağından tutarak çekiştirirken, o da anlaşılmaz bir şeyler söylüyordu.

"...Elektrik ışığı, katot, ışıltı..."

İki adam Jilly'nin karşısında durdular. "Özür dilerim, bayan," dedi uzun boylu olanı. "Ne dediğinizi anlamadım."

Sol kulağını tutan güçlü elin etkisiyle başını yana eğen genç adam, hâlâ konuşmayı sürdürüyordu. "...Işık halkası, ayla, hale, ışık çemberi, yalancı güneş..."

Bu karşılaşma gerçekten göründüğü kadar garip miydi yoksa anestezinin etkisinden mi kaynaklanıyordu? Önsezisi ona susmasını ve bu yabancılardan uzaklaşıp motel bürosuna gitmesini söylüyordu. Ama o yine de az önceki sözlerini yineledi. "Güleç kahpe dölü benim arabamı çalmış."

"...Kutup ışığı, kutup yıldızı ışığı, yıldız ışığı..."

Jilly'nin onlara dikkatle baktığını gören dev adam, "Bu benim kardeşim Shep," dedi.

"...Mum ışığı, ışık ölçüsü, parlak ışık akışı..."

"Seni tanıdığıma memnun oldum, Shep," diye yanıtladı Jilly, ama aslında böyle demesinin nedeni söyleyecek başka bir şey bulamadığı içindi.

"...Işık birimi, ışık enerji birimi, *bougie decimale*..."

Shep anlamsız sözcüklerine devam ederken, Jilly'yle büyük kardeş konuşmaya başladılar.

"Ben Dylan."

Oysa bu adam bir Dylan'a değil, bir Bruno'ya, Samson'a ya da Kibar Ben'e benziyordu.

"Shep'in özel bir durumu var," diye açıkladı Dylan. "Zararsızdır. Merak etmeyin. Yalnızca... normal değildir."

"Zaten bugünlerde kim normal ki?" dedi Jilly. "Belki 1953'ten beri kimse normal değil artık." Ardından, başının döndüğünü hissederek, yürüyüş yolunun direklerinden birine tutundu. "Polis çağırmam gerek."

"Siz 'güleç kahpe dölü' dediniz."

"Evet, iki kez öyle dedim."

"Hangi güleç kahpe dölü?" Dylan bu soruyu sanki çalınan Cadillac Jilly'nin değil de onun arabasıymış gibi sormuştu.

"Gülümseyen, yerfıstığı yiyen, iğne yapan, araba çalan kahpe dölü, *o* kahpe dölü işte..."

"Kolunuzda bir şey var."

Jilly bir an için karaböceğin canlanıp koluna konduğunu düşündü. "Aa, yara bandı."

"Bir tavşan."

"Hayır, yara bandı."

"Tavşan," diye ısrar etti Dylan. "Kahpe dölü size bir tavşan vermiş, bende de bir köpek var."

Yürüyüş yolu, Jilly'nin hem kendi kolundaki hem Dylan'ın kolundaki çocuklar için kullanılan yara bantlarını görebileceği kadar aydınlıktı. Biri tavşan diğeri köpek resimli iki bant.

Shep hâlâ konuşuyordu. "Işık ölçüsü, mum ışığı gücü, parlak ışık gücü."

"Polis çağırmam gerek," dedi Jilly yine.

Dylan'ın sesi sertti. "Hayır, hayır. Biz polis istemiyoruz. O size aynı şeyi söylemedi mi?"

"O kim?"

"Deli doktor."

"Hangi doktor?"

"Sizin iğne yapan kahpe dölünüz."

"O doktor muydu? Ben onun satıcı olduğunu düşünmüştüm."

"Neden öyle düşündünüz?"

Jilly kaşlarını çattı. "Şimdi emin değilim."

"Onun deli bir doktor olduğu belli aslında."

"Peki, neden hiç farkedilmeden bir moteldeki insanlara saldırıp Coupe DeVille'leri çalıyor? Neden yapması gerektiği gibi HMO'daki hastaları öldürmüyor?"

"Siz iyi misiniz?" diye sordu Dylan, Jilly'ye dikkatle bakarak. "Çok iyi görünmüyorsunuz."

"Neredeyse kusacaktım, sonra kusmadım. Daha sonra yine kusacağımı sandım, ama hiç kusmadım. Anestezinin etkisi."

"Anestezinin mi?"

"Belki kloroformun. Deli satıcı." Jilly başını iki yana salladı. "Hayır, siz haklısınız, o adam doktor olmalı. Satıcılar anestezi uygulamaz."

"Benim de başıma sopayla vurdu."

"Öyleyse satıcı demek. Polis çağırmak zorundayım."

"Bu iyi bir seçenek değil. Size profesyonel katillerin geleceğini söylemedi mi?"

"Amatör olmadıklarına sevindim. Eğer öldürülmeniz gerekiyorsa, bunun uygun bir şekilde yapılması daha iyi olur. Her neyse, siz *ona* inanıyor musunuz? O bir haydut ve araba hırsızı."

"Bu konuda gerçeği söylüyordu sanırım."

"Bence yalancının teki."

"Parlaklık, pırıltı, parlak nokta," dedi Shep.

O sırada, Dylan ileriye doğru baktı. Motor gürültüleri duyan Jilly de sesin geldiği yöne bakmaya başladı.

Park alanının yanında bir cadde vardı. İlerisi yokuş olan bu cadde otoyolla birleşiyor ve şimdi o yokuştan aşağı son hızla üç araba iniyordu.

"...Işık, aydınlık, parlaklık, ışın..."

Arabalara bakmaya devam eden Dylan, "Aynı şeyleri söyleyip durma, Shep," dedi kardeşine.

Siyah renkli üç araba Chevrolet Suburban'dı ve koyu renk pencereli içerideki kişileri gizliyordu.

"...Parlaklık, pırılı, yaygın ışık, ışıltı..."

Fren yapmak için en ufak bir niyeti dahi olmayan ilk suburban rampanın alt kısmındaki dur levhasına hiç aldırmadan o ana kadar sessizliğin hâkim olduğu caddeye döndü. Burası motelin kuzey bölümüydü ve park alanının girişi binanın ön tarafında, doğu kesimindeydi. Sürücü dur işaretinde bir örnek karayolu–güvenlik koduna aldırmamıştı bile. Şimdi geleneksel taşıt yolu sınırlarında büyük bir keyifle sabırsızca hareketler yapıyordu. Kaldırıma zıplayıp üç metre genişliğindeki çiçekliği alt üst ederek, arkasından toprakları ve çiğnenmiş mine dalı yığınları tüküren Suburban en sonunda diğer kaldırıma uçarak park alanında, Jilly'den yaklaşık yirmi metre kadar ötede, güçlükle dört tekerinin üstüne kondu

ve lastiklerin hatırı sayılır bir bölümünü yerde bırakmak pahasına kayarak dönüp hızla batıya, motelin arka tarafına doğru gitti.

"...Parlak ışık, parıltı, alev..."

Park yerine ulaşan ikinci araba motelin ön tarafına giderken, üçüncü araba hızla onların üstüne doğru geliyordu.

"...Parlamak, ışıldamak..."

Jilly tam yaklaşmakta olan SUV'un altında kalacaklarını düşünüp, sol ya da sağ taraftan hangisine atlamaya karar vermeye çalıştığı, kusma ihtimalini yeniden gözden geçirdiği sırada, üçüncü sürücü de en az ilki kadar havalı bir şovmen olduğunu gösterdi. Suburban sert bir frenle neredeyse burnunun ucunda durmuştu. Aracın tavanındaki portbagaja bağlı, motorlu dört spot ışığı bir anda parladı, döndü, yattı, hedefe kilitlendi ve kemiklerindeki ilikleri pişirmeye yetecek kadar enerjiyi üzerlerine boşalttı.

"...Işıltı, parlaklık, parıltı..."

Jilly bu dünyaya ait bir arabanın değil de, veri toplayıcı ışınlar sayesinde bedenini tarayıp zihnini okuyan ve ruhunu araştıran, altı saniye içinde vücudunda kaç tane atom olduğunu hatasız bir şekilde sayan, annesinin doğum kanalından gönülsüzce çıkışından itibaren biriktirdiği tüm anılarını okuyup, içler acısı derecede yıpranmış iç çamaşırları için bir ceza makbuzu kesen dünya dışı bir geminin önünde durduğunu sandı.

Birkaç saniye sonra spotlar söndü ve ışık saçan deniz analarına benzer hayalet ışıklar bir süre daha Jilly'nin gözlerinde yüzmeye devam etti. Gözleri kamaşmamış olsaydı bile Suburban'ın sürücüsünü ya da içindeki herhangi birini bir an için dahi göremezdi. Çünkü görünüşe göre ön cam yalnızca renkli bir cam değil, SUV'un içindekilerin dışarıyı mükemmel şekilde görmelerini sağlarken, içeriye en ufak bir ışık huzmesinin girmesine izin vermeyen, saf siyah granit gibi tuhaf bir malzemeden oluşmuş gibiydi.

Jilly, Dylan ve Shep bu takibin –henüz– avı olmadıkları için Suburban onlardan uzaklaşmıştı. Sürücü gaz pedalını köklemiş, araç bir kez daha peşinde, binanın köşesini lastikleri cayırdayarak çoktan dönmüş olan ikinci SUV olduğu halde doğuya, motelin ön tarafına doğru ok gibi atılmış ve gözden kaybolmuştu.

Shep artık susmuştu.

Takipçi çılgın adamlar konusunda uyarılmış olan Dylan, "Deli doktor belki de yalancının teki değildir," dedi.

Dokuz

Yeni milenyumun ilk yılları şiddet yanlısı manyaklarla, adalet adına cinayet işlediklerini savunan katillerle, uygarlığı neredeyse mahvedecek ideolijiler geliştiren çılgın insanlarla dolu sıradışı zamanlardı. Dylan O'Conner bu fırtınalı çağı çok iyi anlıyor, yine de iyimserliğini yitirmiyordu, çünkü dünya hâlâ güzelliğini korumaktaydı. İnançları, sağduyusu, umutları olan insanların korkuya ve kaygıya kapılmamaları gerekirdi.

Jillian Jackson'ın yol arkadaşının Güney Afrika kökenli yeşim bitkisi Fred olduğunu az önce öğrendiğinde fazla şaşırmamıştı aslında. Parlak bir saksıdaki küçük bir yeşil adam yerine başka bir Fred'le uğraşmak daha büyük zorluklar çıkarabilirdi.

Bu arada, Jilly motelin çevresini turlayan üç siyah Suburban'ı aklından çıkarmadan, çabucak eşyalarını toplamıştı. Dylan onun bavulunu bagaja koydu.

Shepherd karmaşık durumlarda kendini daima rahatsız hissederdi. Ama şimdi ondan beklenmeyen bir işbirliğiyle arabaya binip arka koltuktaki bez torbanın yanına oturmuştu. Torbada, uzun yolculuk boyunca dışarıya bakmaktan ya da baş parmaklarını incelemekten sıkıldığı zaman oyalanabileceği birkaç parça şey vardı.

Anestezinin etkisinden artık tamamen kurtulmuş olan Jilly, iki elinde taşıdığı saksıyla birlikte Expedition'a geldiğinde, yalnızca

birkaç dakika önce tanıştığı iki adamla aynı arabaya binme konusunda hâlâ kararsızdı. Ön yolcu kapısını açarken, "Sen bir seri katil olabilirsin," dedi Dylan'a.

"Ben seri katil değilim," diye ona güvence verdi Dylan.

"Bu kesinlikle bir seri katilin söyleyeceği şey."

"Aynı zamanda masum bir adamın da söyleyeceği şey."

"Evet, ama bir seri katil kesinlikle böyle söyler."

"Haydi, arabaya bin," dedi Dylan sabırsızca.

"Sen benim patronum değilsin," diye ona karşı çıktı Jilly.

"Ben senin patronun olduğumu söylemedim."

"Benim ailemde hiç kimse bir patron tarafından idare edilmedi."

"Öyleyse senin gerçek soyadın Rockefeller olmalı. Şimdi *lütfen* arabaya biner misin?"

"Binmem gerektiğinden emin değilim."

"Terminatör gibi sürücüleri olan o üç Suburban'ı unuttun mu yoksa?"

"Onlar sonuçta bizimle ilgilenmediler bile."

"Çok geçmeden ilgilenecekleri kesin. Sen arabaya bin."

" 'Arabaya bin, arabaya bin.' Bunu söyleyiş tarzın tıpkı bir seri katilinki gibi."

Dylan kızmıştı. "Seri katiller özürlü erkek kardeşleriyle birlikte mi seyahat ederler? Bu durum onların cinayet işlemelerini engellemez mi sence?"

"Belki kardeşin de bir seri katildir."

Arka koltukta oturan ve başını yana eğip şaşkın gözlerle ona bakan Shep, bir psikopattan çok frizbi oynamak için parka götürülmeyi bekleyen büyük bir köpek yavrusuna benziyordu.

"Seri katiller her zaman çılgın görünümlü olmazlar," dedi Jilly. "Kandırıcı olurlar. Her neyse, eğer sen bir seri katil olmasan da, bir tecavüzcü olabilirsin."

"Sen ne kadar candan bir kadınsın böyle?"

"Ama senin bir tecavüzcü olmadığını nereden bileyim?"

"Ben tecavüzcü değilim."

"Bu kesinlikle bir tecavüzcünün söyleyeceği şey."

"Tanrı aşkına, ben tecavüzcü değilim. Ressamım."

"Ressamlar da öyle olabilirler."

"Dinle, bayan, yardım için *bana* yaklaşan *sensin*. Ben sana gelmedim. Ben *senin* nasıl birisi olduğunu nereden bileyim?"

"Senin kesinlikle bildiğin şey benim tecavüzcü olmadığım. Erkeklerin bu konuda kaygılanmaları gerekmez, öyle değil mi?"

Sinirli bir halde etrafa bakarak siyah Suburbanlar'ın her an yine ortaya çıkmalarını bekleyen Dylan, "Ben seri katil, tecavüzcü, fidyeci, banka soyguncusu, haydut, kapkaççı, hırsız, zimmetçi, kalpazan, dükkân soyguncusu değilim! Caddede karşıdan karşıya geçerken de trafik kurallarına daima uyarım. Şimdiye dek hız limitini aştığım için iki kez ve geçen yıl kütüphaneden ödünç aldığım kitabı geç verdiğim için bir kez para cezası ödedim yalnızca. Ankesörlü telefonda bulduğum bir çeyreklikle iki senti telefon şirketine geri vermedim, ince kravatlar modayken kalın kravatlar taktım ve bir kez parkta köpeğimin pisliğini yerde bırakmakla suçlandım, o kadar, ama o köpek benim değildi ki, *benim köpeğim bile yoktu!* Şimdi sen ya bu arabaya binersin ya da burada durup benim Charles Manson'a benzeyip benzemediğime karar vermekle zaman geçirirsin, ama bizimle gelsen de gelmesen de, o tehlikeli sürücüler buraya geri dönmeden ve etrafta kurşunlar uçmaya başlamadan önce ben Dodge City'den ayrılıyorum."

"Bir ressama göre hayli etkili konuşuyorsun."

Dylan şaşırmıştı. "*Bu* ne demek şimdi?"

"Ben ressamların sözel yetenekten çok görsel yeteneğe sahip olduklarını düşünürdüm."

"Aa, evet, benim böyle bir yeteneğim de var."

"Bir ressam için kuşku verici."

"Ne yani, sen hâlâ benim Karındeşen Jack olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Bunun aksini belirtecek kanıtın var mı?"

"Ve bir tecavüzcüyüm, öyle mi?"

"Öyle olabilirsin."

"Ben tecavüzcü bir gezgin katilim demek."

"Bu bir itiraf mı?"

"Mesleğin ne senin? İnsanları delirtip psikiyatristlere iş sağlamak mı?"

"Ben komedyenim."

"Bir komedyen olarak hiç komik değilsin."

Jilly öfkelenmişti. "Ama sen benim performansımı görmedin ki."

"Seni sahnede izlemek yerine tırnaklarımı yerim daha iyi."

"Dişlerinden anlaşıldığı kadarıyla, bir ev inşa edecek kadar tırnak yediğin belli."

"Haksızlık yapıyorsun. Benim dişlerim güzeldir."

"Sen bir zorbasın. Zorbalar her şeyi hak ederler. Solucanlardan bile aşağılıktır onlar."

"Arabamdan in," dedi Dylan öfkeyle.

"Arabanda değilim."

"Öyleyse bin ve ben de seni sürükleyerek dışarı çıkarayım."

"Sen benim gibi insanlarla hep tartışır mısın?"

"Senin gibi insanlar mı? Ne demek bu, deli insanlar mı demek istedin? Komik olmayan komedyenler mi? Bitkilerle sıradışı ilişkiler kuran kadınlar mı?"

"Bavullarımı geri ver."

"Memnuniyetle," diyen Dylan, Expedition'ın arkasına doğru gitti. "Bavullarmış, senin bir tek bavulun var farkındaysan."

Fred'i taşıyan Jilly de onu izledi. "Ben uzun süredir erişkin er-

keklerle çıktığım için, on iki yaşındaki oğlan çocuklarının yaptığı esprileri unutmuşum."

"İşte şimdi bir seri katil olmayı ne kadar çok istediğimi tahmin bile edemezsin."

"Cümleyi düzgün kurmadın."

"Ne?"

"'İşte şimdi istediğim şey bir seri katil olmaktı' demen gerekirdi."

"Aa, evet, ben düzgün konuşma yeteneğinden yoksun görsel yetenekli bir ressamım tabii," dedi Dylan, Jilly'nin bavulunu bagajdan alıp kızgın bir tavırla yere koyarken. "Ayrıca barbarın tekiyim."

"Bir şey daha..."

"Nedir o?"

"Benimle daha nazik bir şekilde konuş lütfen."

"Seninle konuşmaya hiç niyetim yok zaten, bayan. Otuz saniye sonra sen benim arabamın dikiz aynasında bir nokta olacaksın ve gözden kaybolduğun anda ben senin varlığını bile unutacağım."

"Fazla şansın yok. Erkekler beni kolay unutmazlar."

"Haklısın. Sen insanın göğsüne saplanan bir kurşun kadar unutulmazsın."

Tam o sırada büyük bir patlama duyuldu. Motel sarsılırken ön tarafta alevler yükseliyordu.

Dylan, sanki tarih öncesi çağlardan beri kaya katmanlarının derinliklerinde sıkışıp kalmış bir *Tyrannosaurus rex* ebedi uykusunda bir yandan diğerine dönüyormuş gibi, patlamanın etkisini ayaklarının altındaki asfaltta hissetti ve ejderhanın alev saçan nefesinin motelin ön tarafından yükseldiğini gördü.

"Gösteri zamanı," dedi Jillian Jackson.

On

Motel müşterilerini uyandıran patlamanın yankısı hâlâ devam ederken, Jillian Jackson'ın bavulunu bagaja koyan Dylan, ne yaptığını fark etmeden kapağı kapattı.

Direksiyonun arkasına geçene dek, didişken yolcusu da kucağındaki Fred'le onun yanındaki koltuğa oturmuştu. Her ikisi kapılarını aynı anda kapattılar.

Dylan motoru çalıştırdıktan sonra, kardeşinin emniyet kemerini taktığından emin olmak için dönüp arkasına baktı. Shep sağ elini başının üstüne sol elini de sağ elinin üstüne koymuş, sanki bu on parmaktan oluşan kask onu bir sonraki patlamadan ve düşen enkaz parçalarından koruyacakmış gibi öylece oturuyordu. Bir an ağabeyine bakan oğlan, ardından yüzünü pencereye doğru çevirip gözlerini sımsıkı kapattı.

"Haydi, gidelim artık," diye ısrar etti Jilly, yamyam sosyopat olabilecek bir adamla yolculuğa çıkacağına aldırmadan.

Dylan arabayı motelin ön tarafındaki çıkış yoluna doğru sürdüğünde, yangının nedenini anladı. Bir araba patlamıştı.

Ama bu görüntü film sahnelerinde patlayan arabaların görüntülerine hiç benzemiyor, koyu turuncu alevlerin arasından siyah dumanlar yükseliyordu. Bagaj kapağı havaya uçmuş ve modern heykel örneklerine benzer ezik bir yığın haline dönüşerek, yanan enkazın beş altı metre ilerisinde duran üç siyah Suburban'dan bi-

rinin üstüne düşmüştü. Ölen sürücünün bedeninin yarısı patlamanın şiddetiyle parçalanan ön camdan dışarı çıkmış, diğer yarısı ise içeride kalmıştı. Adamın giysileri patlamayı izleyen birkaç saniye içinde alev alarak küle dönüşmüş olmalıydı. Dylan bakışlarını bu ürkütücü görüntüden ayıramıyordu.

Gözlerini bu korkunç manzardana alamayan Dylan, bu ürkütücü merakından utanç duydu. Gerçek, güzellik kadar çirkinliğin de içinde vardı ve Dylan bu tüyler ürpertici tutkusunu bir sanatçının gözüyle bakmakla lanetlenmiş olduğuna bağlamıştı ama bu bahane yalnızca kendini kandırmaktı. Kendini kandırmayı bir yana bırakın, insan yüreğindeki kalıcı bir hata olabilen çirkin gerçek, ölüme sapkınca bir çekicilik veriyordu.

"Bu benim Coupe DeVille'im," dedi Jilly, öfkelenmekten çok paniğe kapılarak.

O sırada Suburbanlar'ın kapıları açıldı ve on ya da on iki adam arabalardan dışarı çıktı. Takım elbiselere veya askeri giysilere benzer üniformalar yerine spor kıyafetler giymiş olan adamlar, sanki tüm gün golf oynadıktan sonra akşamı kulüp barında geçirmiş kadar rahat görünüyorlardı.

Dylan motelden çıkış yoluna ulaşmak için yanan Cadillac'ın yanından geçmek zorunda olmasa da, bu sportif tiplerden birkaçı dönerek Expedition'a bakmaya başlamıştı. Muhasebeci, şirket yöneticisi, doktor ya da gayrimenkul planlamacısı gibi görünmüyorlardı. Ayrıca, bir avukattan daha sert ve hatta çok daha tehlikeliydiler. Yüzleri ifadesizdi ve kayadan oyulmuşa benzeyen sert maskelerindeki tek hareket bir kulaklarından diğerine, çenelerinden alınlarına kadar yansıyan alevlerin titremesiydi. Gözleri esrarengiz bir şekilde parlıyordu ve Expedition'ın hareket ettiğini görmelerine rağmen hiçbiri onu durdurmaya yeltenmedi, hiçbiri peşine düşmedi.

Yine de hedeflerine ulaşamadıkları belliydi. Deli doktor, kendileri onu yakalayıp sorgulayamadan Cadillac'ta can vermişti.

Onunla birlikte gizemli *maddenin* tüm kanıtları da yok olmuştu tabii. Ama adamlar başarılı bir sonuç elde etmişlerdi anlaşılan.

Başına sıkılacak kurşundan kurtulduğu için şanslı olduğunu düşünen Dylan, SUV'u yavaşlatıp durdurdu. Yanan arabanın önünden durmadan geçmesi şüphe uyandırabilirdi.

Jilly, Dylan'ın neden moteli hemen terk etmek istediğini anlamıştı. "Kurbanın kim olduğunu bilince, hayalet oyunu oynamak zor."

"Biz onun kim olduğunu *bilmiyorduk* ve birkaç dakika önce sen ona yalancının teki dedin."

"Benim söz ettiğim kurban o güleç kahpe dölü değil. Onun öldüğüne sevindim. Ben yaşamımın aşkından, gece mavisi güzel Coupe DeVille'imden söz ediyorum."

Sözde golfçüler, yanan enkaza bakan Jilly'yle Dylan'ı bir süre izlediler. Arka koltukta ellerini hâlâ başının üstünde tutarak oturan ve kendinden başka hiçbir şeyle ilgilenmeyen Shepherd'a ne yapabileceklerini Tanrı bilirdi. Ardından Expedition'a bakmaktan vazgeçtiklerinde, Dylan ayağını frenden çekip gaza bastı.

Çıkış yolunun sonundaki cadde otoyolla birleşiyor, uzaktan tiz siren sesleri duyuluyordu.

"Biz şimdi ne yapacağız?" diye sordu Jilly.

"Buradan gideceğiz."

"Ya sonra?"

"Daha uzaklara gideceğiz."

"Ama sonsuza dek kaçamayız ki. Özellikle kimden, neden ve niçin kaçtığımızı bilmeden."

Tamamen doğru ve sağduyulu sözlerdi bunlar. Dylan nasıl bir yanıt vereceğini bilmiyordu.

Otoyolla birleşen rampaya geldiklerinde, *"Ay ışığında,"* diye fısıldadı Shep.

Bunu yinelemeden bir kez söyleyip rahatlamıştı, ama ardın-

dan ağlamaya başladı. Sulu gözlü bir oğlan değildi aslında. Üç yaşından sonra, on yedi yıl boyunca kendi yarattığı güvenli dünyasında yaşadığı sürece nadiren ağlamıştı. Oysa şimdi, bir gecede ikinci kez ağlıyordu.

Bilinmeyen bir acının neden olduğu sessiz bir ağlamaydı bu. Yüzü ise işkence çekercesine kasılmıştı. Tıpkı Edward Munch'ın ünlü tablosu *Çığlık*'taki yüz gibi.

"Ne oldu ona?" diye soru Jilly, rampanın sonuna geldiklerinde.

"Bilmiyorum," dedi Dylan kaygıyla, ilerideki yola ve dikiz aynasına bakarak. "Bilmiyorum."

Şimdi başından indirdiği ellerini yumruk yapan Shep, ikisini birden yüzüne bastırmaya başlamıştı. Parmak eklemlerini sanki tüm yüzünü yarıp, etlerini gerecek ve yüzünü bir ucubenin yüzüne çevirebilecek bir iç basınca karşı koymak ister gibi elmacık kemiklerine bastırıyordu.

"Sevgili Tanrım, bilmiyorum," diye yineledi Dylan, rampadan çıkıp otoyolun ilk şeridine girerken.

Tümü Expedition'dan fazla hız yapan araçlar New Mexico'ya doğru ilerliyorlardı. Kardeşinin umutsuz inilti ve sızlanmalarıyla şaşıran Dylan, hızını diğer araçların hızına uydurmayı başaramıyordu.

Ardından, Shep şimdiye dek hiç yapmadığı bir şeyi yaparak, yüzünü yumruklamaya başladı.

Kucağındaki yeşim bitkisini dengelemeye çalışarak arkasına dönen Jilly, "Hayır, Shep, yapma. Tatlım, yapma," diye bağırdı endişeyle.

Dylan kendileriyle siyah Suburbanlar'daki adamlar arasında mesafe bırakmak zorunda olmasına karşın, sağa dönüş sinyali verip frene bastı ve arabayı durdurdu.

Kendi kendini cezalandıran Shep ise, *"Sen kendi işine bak,"* diye fısıldadıktan sonra, yüzünü yumruklamaya devam ediyordu.

On Bir

Dylan'ın erkek kardeşiyle özel olarak konuşabilmesi için Expedition'dan inen Jilly, sırtı çöle dönük bir şekilde, yol kenarındaki demir korkuluğa oturdu.

Zehirli yılanlarla, örümceklerle ve saldırgan hayvanlarla dolu olan çöl tehlikeliydi, ama bu yaratıkların hiçbiri her an buraya gelebilecek olan siyah Suburbanlar'daki adamlar kadar tehlikeli olamazdı. Eğer o adamlar '56 model kusursuz bir Coupe Deville'i havaya uçurabiliyorlarsa, her türlü kötülüğü yapabilirlerdi.

Mide bulantısı ve baş dönmesi geçmesine karşın, Jilly yine de kendini tamamen normal hissetmiyor, kalbi bir koro kızınınki kadar sakin çarpmak yerine göğsünden fırlayacakmış gibi hızla çarpıyordu.

Bir koro kızı kadar sakin. Bu sözler annesine aitti. *Sakin* yalnızca *sessiz ve rahat* anlamında değil, *saf ve Tanrı sevgisiyle dolu* anlamındaydı. Jilly çocukken somurtkan ya da küskün olduğunda, annesi ona bir koro kızı gibi davranmasını söylerdi.

Sonuçta Jilly gerçekten kilise korosuna katılmıştı ve bunun bir nedeni yüreğinin hâlâ saf olduğunu annesine kanıtlamak, diğeri de dünyaca ünlü bir pop şarkıcısı olmak içindi. Pop müzik tanrıçalarının çoğu gençlik yıllarında kilise korolarının birer üyesi olmuşlardı. Kendi kilisesinin koro şefi de onu solo söylemek yerine vokal söylemek konusunda ikna ettikten sonra, "İnsanları gül-

dürmek gibi büyük bir yeteneğin varken neden şarkı söylemekte ısrarlısın, Jillian? İnsanlar *gülemedikleri* zaman moral yükseltmek için şarkı söylerler, ama en iyi ilaç gülmektir," diyerek onun yaşamını değiştirmişti.

Şimdi burada, kiliseyle annesinden uzakta her ikisini özleyerek demir korkuluğun üstünde dimdik oturan Jilly, elini boynuna koyup şah damarını yokladı. Nabzı her ne kadar söylediği ilahiler ve dualarla dinginleşmiş bir koro kızının nabzından hızlı atıyorsa da, tamamen paniğe kapılmış bir şekilde de atmıyordu. Tersine, bu atışı komedi kulüplerindeki ilk gösterilerinde, sergiledikleri-nin izleyici ile uyuşmadığı zamanlardan tanıyordu. Bu, sahnede yuhalanan bir şovmenin spot ışıkları altında, düşmanca tavırlı o kalabalık karşısında küçük düştüğü zamanki çarpıntıydı. Gerçekte alnında hayali bir terleme, ensesinde soğuk bir ıslaklık, sırtında ve avuç içlerinde bir parça nemlenme; buz gibi bir ıslaklık hissederdi fakat bunun Broadway müzikallerinden, taşra batakhanelerinin sahnelerine kadar bir tek adı vardı: *ter dökmek*.

Ama aradaki fark, bu rahatsız edici çarpıntı ve soğuk terin sadece yaptığı stand-up gösterisinin fiyaskoyla sonuçlanmasından değil, *yaşamının* parçalanıyor olabileceğine dair duyduğu dehşet verici kuşkuydu. Tabii bu da *üst düzeyde* ter dökmeye yol açardı.

Belki fazla duygusal davranıyor olabilirdi tabii. Yine de, bu ıssız çölde sevdiklerinden uzakta iki garip yabancıyla birlikteyken, yardım isteyebileceği her yetkilinin onun Cadillac'ını havaya uçuran adamlarla işbirliği yapacağına neredeyse inanıyordu. Daha da kötüsü, kanındaki bilinmeyen madde her kalp atışıyla dokularına doğru yayılmaktaydı.

Düşününce, bu defa gerçeğin daha fazla çılgınlık içerdiğini, daha abartılı duygular uyandırdığını ve neden ve sonuçla, sergilediği herhangi bir gösteriden, daha az ilgili olduğunu fark etti.

"Duygusal pislik," diye homurdandı. Gerçek olan ve onu aşırı duygusal yapan şey buydu işte.

Expedition'ın açık arka kapısından, Shep'in yanında oturan ve onunla sürekli konuşan Dylan'ı rahatça görmesine karşın, yoldan geçen arabaların sesleri konuşulanların duyulmasını engelliyordu. Ama Shep'in ifadesiz bakışlarından anlaşıldığı kadarıyla, Dylan kendi kendine konuşur gibiydi.

Önce kardeşinin ellerini tutup onun kendini yumruklamasını engelledi. Oğlanın sol burun deliğinden ince bir kan sızıyordu. Sonra Shep'in ellerini bırakarak, öne doğru eğilip konuşmaya devam etti.

Arabaların gürültüsünden ötürü Dylan'ı duyamayan Jilly, adamın mırıltıyla konuştuğu izlenimine kapılmıştı. SUV'un loş ışığı ve yanyana ama aynı zamanda birbirinden uzakta gibi oturan iki erkeğin görüntüsü akla günah çıkarmayı getiriyordu. Onları izledikçe bu yanılsama gelişti. Kilisedeki günah çıkarma hücresinin tahta cilası kokusunu duyar gibiydi şimdi.

Beş duyunun ötesinde gizemli, olağanüstü bir duyuya sahip olduğunu hissediyordu. Bu dünyaya bir medyum ya da mistik olamayacak kadar sımsıkı bağlıydı aslında, ama şimdiye dek hiç böylesine garip bir durumda olmamıştı.

Havada, çölün alkalin kokusuyla yoldan geçen arabaların egzoz dumanı kokusunun yanısıra gittikçe yoğunlaşan tütsü kokusu vardı ve karanfil, mür, günlük, karışımı bu koku yukarıdaki yıldızlı gökyüzüyle ayaklarının altındaki gevşek çakıl taşları kadar gerçekti. Arabanın içinde yanan loş ışıkta, O'Conner kardeşlerin çevresinde mavi ve altın renkli haleler oluşuyordu.

Bu tabloda, Jilly Dylan'ın rahip rolünü oynadığını düşündü; Shepherd ise kayıp ruh olmalıydı. Ardından, Dylan yüz ifadesi ve oturuş biçimiyle bir çilekeşe benzerken, Shep'in boş bakışları aslında boş değil dalgın gibi görünüyordu. Başını yavaşça ve sü-

rekli salladığı sırada, cüppe giymiş, günahları affeden bir papaz görünümündeydi. Rollerin bu beklenmedik değişimi Jilly'yi şaşırtmıştı, ama iki erkek arasındaki ilişki ayrıntılarının kendisini neden böylesine ilgilendirdiğini ya da ilgilendirmesi gerektiğini anlayamıyor, bunun onu şimdiki durumundan kurtaracak bir etken olup olmadığını bilmiyordu.

Gariplik üstüne gariplik. Çevrede çocuklar yoktu, yine de onların tatlı kahkaları duyulmaktaydı ve sonra bu neşeli seslerin yerini kuş kanatlarının sesleri aldı. Yıldızlı gökyüzünde uçan hiçbir kuş da görünmüyordu, ama kanat sesleriyle kahkahalar artınca, ayağa kalkıp şaşkınlıkla etrafa baktı.

Böyle bir sıradışı deneyimi açıklaması olanaksızdı, yine de sanrı gördüğünü sanıyordu. Duyduğu seslerle kokular yoldan geçen arabaların motor gürültüleri ve egzoz dumanları kadar gerçekti.

Ardından, demir parmaklığın belki altı metre ilerisinde bir dizi adak mumunun yandığını gördü. Yakut renkli küçük fanuslarda yanan mumlar karanlığı aydınlatmaktaydı.

Eğer bu düşsel bir ışıksa, fizik kanunlarına son derece uygun ve gerçek bir görüntüydü. Bir kum tepeciğinin altında, adaçayı öbeklerinin arasında duran madeni rafın gölgesi üst kısımda yanan parlak mumların ışığıyla kumlara yansıyor, aslan yelelerine ve yılan kuyruklarına benzer mum alevleri adaçaylarının gümüşi yeşil yapraklarını pırıl pırıl parlatıyordu.

Aynı zamanda, mumların birkaç yarda ilerisinde, parmaklığa yakın bir yerde, bir ucu kuma gömülü olan ve diğer ucunda siyahlar giymiş bir kadının oturduğu arkalıklı tahta bir kilise sırası vardı.

Bu manzara, sırayı ve mumları saymazsak, eski zamanlarda vahşi atların gürlemesi olarak bilinirdi. Kalbi hızla atan Jilly, buz gibi terlemeye başladı. Aklını kaçırmış olmaktan korkuyordu şimdi.

Sırada oturan siyahlı kadın, sırtının altına dek uzanan kuzguni siyah saçlarına beyaz bir dantel örtü takmış ve kendini dua etmeye öylesine kaptırmıştı ki, ne Jilly'yi ne de ibadet ettiği mabetin yokluğunu fark ediyordu.

Havayı hiç durmadan döven kanat sesleri, öncekinden çok daha gürültülü ve çok daha yakından geldiği için Jilly teleklerin bu kendine özgü tüylü çırpıntısını net bir şekilde teşhis edebilmişti. Bu sayede duyduklarının yarasalar değil kuşlar olduğundan emindi. Çok yakına geliyorlar, kanatları bir Japon yelpazesi gibi havayı yaran bir patırtı ve ürkütücü bir çırpınma sesi ile açılıp kapanıyor, açılıyordu ama Jilly onları göremiyordu.

Jilly kanat seslerini duyduğu ama göremediği kuşları ararken, SUV'un açık kapısına baktı. Dylan ve Shep sanki günah çıkarır gibi hâlâ arka koltukta oturuyorlardı. Belki kardeşini sonsuza dek kaybettiğini düşünen Dylan, hiçbir garipliğinin farkında değildi. Jilly ise onun dikkatini mumlara ve dua eden kadına çekmek istemesine karşın, korkudan ne soluk alabiliyor ne de konuşabiliyordu. Kanatların gürültüsü bir anda artarak kasırgaya dönüşmüş, tüm bedeninde tangırdıyor, kemiklerini zangırdatıyordu. Cırcırlı bir makaranın sesi kadar güçlü olan bu sesler Jilly'yi hayalet kanatların oluşturduğu bir hortum, saçlarını havalara savurup yüzüne çarpan bir girdap gibi döndürdü, döndürdü; ta ki Jilly adak mumlarını ve sırada oturan tövbekârı tekrar görene dek.

O sırada, kısa süreli parlayan bir ışıkla birlikte etrafında uçan kumrularla güvercinleri gördü. Kuşların onu gagalamasından korkarak yüzünü korumak için ellerini kaldırmasına fırsat kalmadan, bu kez sert bir *çatırtı* duyuldu. Kanatların yüzüne çarptığını hissederken bağırmaya çalıştı, ama korkudan sesi çıkmıyordu. Ve bir an için gözlerini kapatıp açtığında tüm kuşların gitmiş olduğunu fark etti.

Mumlar ve başı örtülü kadın da ortadan yok olmuştu artık.

Jilly'nin boğazından kısa, tiz bir hırıltı koptu. Bunu izleyen ilk ürkütücü solukla birlikte, kendisinden bin çeşit bir koku listesi yapması istense en sona bile yazmak istemeyeceği bir koku duydu. Kan kokusu. Belli belirsiz ama kolaylıkla ayırt edilebilen, yanlış anlaşılması mümkün olmayan, boğazlama ve kurban etmenin, felaketin ve gururun kokusu: hafif metalik, bir parça bakır esintili, çok az demiri andıran bir koku. Beyaz kanatların oluşturduğu dalgadan yüzüne sıçrayandan fazlasıydı. Titreyen ellerini boğazına götürdü ve parmaklarında gördüğü şeye iğrenerek baktı. Dudaklarında da aynı ıslaklığı hissedip, parmaklarında gördüğü aynı maddenin tadını aldı. Çığlık atmaya başladı ama bu defa sessiz bir çığlık değildi bu.

On İki

Ay ışığına karşın bazen çöllük araziden bile daha karanlık görünen otoyol, Jilly'yle O'Conner kardeşleri kaçınılmaz bir yazgıya doğru götürür gibi görünüyordu.

Jilly hangi olasılığın onu böylesine korkuttuğundan emin değildi; daha kötü dertlerle veya ürkütücü görüntülerle karşılaşmak mı yoksa iğneli, güleç yüzlü adamın kim olduğunu ve enjektördeki altın renkli sıvının sırrını öğrenmek mi?

Yirmi beş yıllık yaşamında anlayışlı olmanın daima ve hatta çoğu kez huzur sağlamadığını öğrenmişti. Meyve suyuyla motel odasına geri döndüğü andan şimdiye dek yaşamı bir kâbusa dönüşmüştü sanki. Yine de, eğer onu korkutan soruların yanıtlarını bulursa, kendini cehennemdeymiş gibi hissedebilirdi.

Shep'in kendine herhangi bir şekilde zarar vermediğinden emin olmak için art arda dikiz aynasına bakan ve ara sıra arkaya göz atan Dylan, tüm dikkatini yola veremiyordu. Ayrıca, Jilly'nin kuşlar ve kanla ilgili anlaşılmaz sözlerini dinlemek zorunda kalmıştı.

"Tadını hissettin demek, öyle mi?" diye sordu ardından. "Yani kanın demek istiyorum. Ve kokusunu da duydun."

"Evet. Gerçek bir şey olmadığını biliyorum. Sen onu görmedin. Ama yeterince gerçekmiş gibi görünüyordu."

"Kuşları duydun, kanatlarını hissettin."

"Evet."

"Sanrılar beş duyunun tümünü içerir mi sence?"

"Bu sanrı değildi," dedi Jilly inatla.

"Gerçek olmadığı da kesin bence."

Dylan'a öfkeyle bakan Jilly, onun sanrılar konusunda ısrar etmekten vazgeçtiğini fark etti. Kendisinin gösterdiği duyarlılık anlaşılmış olmalıydı.

"Ben histerik olmadığım gibi, alkolik veya uyuşturucu bağımlısı da değilim. *Sanrı* sözcüğünde ısrar etmekten vazgeçtiğin için teşekkürler."

"Öyleyse buna görüntü diyelim."

"Ben Jeanne d'Arc da değilim. Tanrı bana mesajlar yollamıyor. Yeterince aldım zaten. Ve artık bu konudan söz etmek istemiyorum. Ne şimdi ne de sonra."

"Konuşmamız gerek..."

"Şimdi olmaz dedim."

"Ama..."

"Korkuyorum, tamam mı? Korkuyorum ve bunu sürekli konuşmak beni daha çok korkutacak. Bir süre ara verelim."

Jilly, Dylan'ın neden kaygılandığını anlıyor ama bu kaygının odak noktası olmaktan hoşlanmıyordu. Arkadaşların aşırı sevecenliğine bile dayanamazken, yabancılarınki kolayca acımaya dönüşebilirdi. Kimsenin ona acımasını istemediği gibi, güçsüz ya da şanssız olarak düşünülmek veya ona patronluk taslanmasını istemiyordu.

Gerçekten üzgün görünen Dylan'ın bakışları Jilly'yi rahatsız etmişti. Emniyet kemerini çözdükten sonra, ayaklarını altına alıp Fred'i yere bıraktı ve koltukta yana dönerek Shep'i izlemeye başladı. Böylece Dylan da yola daha fazla odaklanabilirdi.

Shep'in yanında bir ilk yardım çantası vardı. Bunu açan oğlan, sol burun deliğinde biriken ve aldığı her solukla düdük gibi öten

kan pıhtılarını alkollü pamukla temizlerken, onun bu mekanik hareketleri hayli şaşırtıcı görünmekteydi. Ağabeyi ona burnunun kırılmadığını yalnızca kanadığını söylediği için tamamen rahattı anlaşılan, çünkü acı çeker gibi bir hali yoktu. Ardından üst dudağını, ağzının köşesini ve çenesini temizledikten sonra, birkaç yumruk darbesi alan dişlerini tek tek kontrol ederek, her dişin kontrolünden sonra da, "Olması gerektiği yerde, lordum," deyip duruyordu. Tıpkı proglamlama hataları henüz giderilmeyen bir robot gibi.

Jilly onunla birkaç kez konuşmaya çalışmış, ama her girişimi başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Shep yalnızca Dişlerin Lordu'yla konuşuyordu.

"Kardeşim konuşma yeteneğine sahiptir aslında," dedi Dylan, Jilly'ye. "Yine de kokteyl partilerinin gözde adamı olamaz tabii. Kendine özgü bir muhabbeti vardır. Ben buna Shep konuşması diyorum. Bazen ilginç olur."

Arka koltukta oturan Shep, dişinin birini daha kontrol ederek, "Olması gerektiği yerde, lordum," dedi yine.

"Ama kısa süre içinde onunla konuşabilmen mümkün değil," diye devam etti Dylan, "yani böylesine sarsılmış bir durumdayken. Eğer aklı karışıksa, bunu yapamaz. Onunla iletişim kurarak çene çalmak için her şeyin yolunda gitmesi gerek."

"Olması gerektiği yerde, lordum," diye yineledi Shep, ağabeyinin söylediklerini onaylamazcasına.

"Sorunu nedir?" diye sordu Jilly.

"Ona otistik tanısı kondu, ileri derece otistik. Fazla zorluk çıkarmaz ve bazen çok konuşkan olur, hatta ona bir kez Asperger sendromu tanısı bile kondu."

"Has burger mi?"

"A-S-P-E-R-G-E-R, *per* hecesi vurgulu. Bazen coşkulu davranır, kolay baş edilemez. Bazen de sakindir. O yalnızca sıradışı Shep'tir."

"Olması gerektiği yerde, lordum."

"Bunu on dört kez söyledi," dedi Dylan. "İnsanın ağzında kaç diş vardır?"

"Sanırım... otuz iki, dört akıl dişini de sayarsak."

Dylan iç geçirdi. "Tanrı ya şükür akıl dişleri çekildi."

"Aşırı hareketli olmaması gerektiğini söylemiştin. Uzun yolculuklar sakıncalı değil mi onun için?"

"Olması gerektiği yerde, lordum."

"Biz uzun yolculuklar yapmıyoruz." Dylan bu soruyu sanki alınmışçasına yanıtlamıştı, oysa Jilly'nin öyle bir amacı yoktu. "Bizim bir programımız var. Rutin etkinliklere katılmak zorundayız. Arabamız da yolculuğa uygun. İki yanı nazar boncuklu bir at arabası değil ki."

"Ben onun bir bakımevinde daha rahat edeceğini kastetmiştim."

"Böyle bir şey asla olmayacak."

"Olması gerektiği yerde, lordum."

"O tür yerlerin tümü yılan çukuru değildir."

"Shep'in sahip olduğu tek şey benim. Onu bir bakımevine bırak, hiçbir şeyi kalmasın."

"Bu onun için iyi olabilir."

"Hayır. Bu onu öldürür."

"Belki orada kendine zarar vermesini engelleyebilirler."

"O kendine zarar vermez."

"Ama az önce öyle yaptı."

"Olması gerektiği yerde, lordum."

"İlk kez yaptığı bir şey bu, bir daha yapmaz."

"Sen bunu asla düşünmemiştin bence."

Trafik akışının hız sınırını aşmaya uygun olmamasına karşın, Dylan arabanın hızını gittikçe arttırıyordu.

Jilly onun yalnızca siyah Suburbanlar'daki adamlardan uzaklaşmaya çalışmadığını fark etmişti. "Sen ne kadar hızlı gitsen de, Shep hâlâ arka koltukta."

"Olması gerektiği yerde, lordum."

"Deli doktor sana iğne yapıyor ve bir saat sonra sen değişken bir duruma giriyorsun..."

"O konuyu bir süre konuşmak istemediğimi söyledim."

"Benim de konuşmak istemediğim konu huzurevleri, sağlık yurtları, bakımevleri, yani insanların et konservesi yapılarak ara sıra toz alınması için raflara bırakıldığı yerler."

"Olması gerektiği yerde, lordum."

"Tamam. Özür dilerim. Anlıyorum. Beni ilgilendiren bir şey değil bu gerçekten."

"Doğru. Shep *bizim* sorunumuz değil. *Benim* sorunum."

"Haklısın."

"Tamam."

"Olması gerektiği yerde, lordum."

"Yirmi," diye saydı Jilly.

"Ama senin durumun ikimizi de ilgilendiriyor, çünkü iğneyle ilgili..."

"Bunu kesin olarak bilmiyoruz."

Dylan'ın yüz ifadesi değişmişti. "Aa, biliyoruz bence."

"Hayır, bilmiyoruz."

"Olması gerektiği yerde, lordum."

"Ayrıca, *değişken durum* deyiminden hiç hoşlanmadım, *sanrı* sözcüğünden hoşlanmadığım gibi. Beni uyuşturucu bağımlısı olarak tanımlıyor."

"Sözcükleri tartıştığımıza inanamıyorum."

"Ben onları tartışmıyorum. Hoşuma gitmeyen şeyi söylüyorum yalnızca."

"Eğer bunu konuşacaksak, *adını* koymak zorundayız."

"Öyleyse konuşmayalım."

"Konuşmalıyız. Kahretsin, ne yapmalıyız sence, yaşamımızın geri kalan kısmında rastgele araba sürüp oradan oraya giderek bu konudan hiç söz etmemeli miyiz?"

"Olması gerektiği yerde, lordum."

"Araba sürmekten söz etmişken, sen aşırı hızlı gidiyorsun."

"Hızlı gitmiyorum."

"Yüz kırk beşin üzerinde hız yapıyorsun."

"Yalnızca senin açından öyle görünüyor."

"Aa, öyle mi? Ya *senin* açından nasıl görünüyor?"

"Yüz kırk," diye kabullenen Dylan, arabanın hızını azalttı.

"Biz gördüğün şeye *serap* diyelim istersen. Bu sözcük akli dengesizlik, uyuşturucu kullanımı ya da histeri sezindirmesine neden olmaz."

"Olması gerektiği yerde, lordum."

"Veya *fantezi* diyelim."

"*Fantezi* bana uyar."

"*Serap* daha iyi sanırım."

"Harika! Çölde olduğumuza göre, uygun bir sözcük."

"Ama serap değildi aslında."

"Biliyorum. Kendine özgü bir şeydi, özel, sıradışı, adlandırılamayan bir şey. Ama eğer senin serap görmenin nedeni o kahrolası iğnedeki maddeyse... aa, gerçekçi olalım! Sağduyu bize bu iki şeyin birbiriyle ilişkili olması *gerektiğini* söylüyor."

"Sağduyuya fazla değer verilmez."

"O'Conner ailesinde verilir."

"Ben O'Conner ailesinin bireyi değilim."

"Ve bu da soyadımızı değiştirmek zorunda kalmayacağımız için bizi rahatlatıyor."

"Olması gerektiği yerde, lordum."

Jilly Dylan'la tartışmak istemiyor, yine de kendini engelleye-

miyordu, çünkü her ikisinin sorunu aynıydı. "O'Conner ailesinde benim gibi insanlara yer yok demek, öyle mi?"

"İşte yine 'benim gibi insanlar' işi!"

"Tartışmayı uzatan sensin."

"Hayır, ben değilim. Bunu yapan sensin. Sen aşırı hassassın. Patlamayı bekleyen bir çıban gibi."

"Güzel. Şimdi de patlayacak çıban oldum. İnsanların derisi altına girmek gibi bir yeteneğin olduğu kesin."

"Benim mi? Benimle bu dünyadaki herkes kolayca anlaşır. Ben kimsenin derisi altına girmedim... seninle karşılaşıncaya dek."

"Olması gerektiği yerde, lordum."

"Sen yine yüz kırk beşin üzerinde gidiyorsun."

"Yüz kırk," dedi Dylan, bu kez arabanın hızını azaltmadan. "Eğer senin serap görme nedenin iğnedeki maddeyse, ben de öyle bir şey göreceğim anlaşılan."

"Bu da doksanın üzerinde gitmemen için başka bir neden."

"Seksen sekiz," diye ısrar eden Dylan, hızı isteksizce azalttı.

"O deli kahpe dölü satıcı ilk önce senin koluna iğne yaptı. Eğer maddenin yan etkisi serap görmekse, bunu benden önce senin görmen gerekirdi."

"Sana belki yüz kez söyledim... o adam satıcı değildi. Deli bir doktor, psikopat bir bilimadamı ya da ona benzer birisiydi. Düşünecek olursan, iğnedeki maddenin değişik kişilere değişik şeyler yaptığını söylemişti."

"Olması gerektiği yerde, lordum."

"Değişik şeyler mi? Ne gibi?"

"Bunu söylemedi. Yalnızca değişik dediği etkinin daima ilginç, çoğu kez şaşırtıcı ve *bazen* olumlu olduğunu söyledi."

Uçan kuşlarla titrek alevli mumları anımsayan Jilly ürperdi. "O serap olumlu bir etki değildi. Peki, Dr. Frankenstein daha başka ne söyledi?"

"Dr. Frankenstein mı?"

"Ona deli doktor, psikopat bilimadamı, deli kahpe dölü satıcı deyip duramayız. Onun gerçek adını öğrenene dek, kendisine bir ad vermemiz gerek."

"Ama Frankenstein adı..."

"Ne olmuş ona?"

"Bu ad öyle..."

"Olması gerektiği yerde, lordum."

"Öyle ne?"

"Melodramatik ki."

"Herkes eleştirmen oldu desene. Bu sözcük neden daima benim yüzüme vuruluyor acaba?"

"Ben daha önce hiç böyle bir şey yapmadım ve kişisel olarak seni kastetmedim zaten."

"Sen değil. Senin yaptığını söylemedim. Ama sen de yapmış olabilirdin, çünkü bir erkeksin."

"Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Anlamazsın tabii. Sağduyulu olmana karşın, yine de erkeksin."

"Senin erkeklerle sorunun mu var?"

Öfkelenen Jilly, neredeyse Dylan'ı tokatlayacaktı.

"Olması gerektiği yerde, lordum."

Jilly'yle Dylan aynı anda derin bir nefes alarak, *"Yirmi sekiz!"* diye saydılar.

Dişlerinin tümünü kontrol ederek onların yerinde olduklarını anlayan Shep, ayakkabılarını giyip bağcıklarını bağladıktan sonra, sessizliğe gömüldü.

Hız göstergesinin ibresi saatte yetmiş mile indiğinde, Jilly'nin gerginliği azalmıştı.

"Özür dilerim," dedi Dylan.

"Ne için?"

"Ses tonum, davranışım ve söylediklerim için. Yani aslında sen beni bir tartışmanın içine sürükleyemezsin."

"Ben seni hiçbir şeyin içine sürüklemedim."

"Hayır, hayır, öyle demek istemedim. Demek istediğim şey normalde öfkelenmediğim. Ben öfkemi içimde tutarım. Bunu yapmayı başarırım. Sonra öfkem yaratıcı enerjiye dönüşür. Ressamlık ilkelerimden biridir bu."

Jilly kuşkularını Dylan'ın öfkesini bastırdığı gibi bastıramıyor, sesi ve yüz ifadesi duygularını belli ediyordu. "Ressamlar öfkelenmez mi yani?"

"Günümüzde süregelen onlarca tecavüz ve cinayet olayından sonra, bizim fazla negatif enerjimiz kalmıyor yalnızca."

Akıllıca bir yanıttı bu. "Özür dilerim. İnsanlar ilkeleri hakkında konuşmaya başladıklarında, ben onlardan daima kuşkulanırım."

"Haklısın aslında. Buna ilke demek yanlış olur. Çalışma yöntemi demem gerekirdi. Ben tüm öfkelerini tablolarına yansıtan o genç ressamlardan biri değilim."

"Sen ne tür tablolar yaparsın?"

"Dünyayı olduğu gibi yansıtırım."

"Öyle mi? Peki, bugünlerde dünya nasıl görünüyor?"

"Sıradışı. Güzel. Derin, garip katmanlarla kaplı. Gizemli." Güçlü bir inanç belirten bu sözler sanki sık sık yinelenen bir dua gibiydi. "Anlam, gerçek ve umut dolu. Tuvale yansıtılamayacak kadar güzel."

Jilly bu yalın ifade tarzına nasıl yanıt vereceğini bilmiyordu. Öylesine içten söylenmiş sözlerdi ki bunlar. Özgüvenini, pratik zekâsını, konuşma yeteneğini bir anda yitirmişçesine kendini bomboş hissediyordu şimdi. Bu basit yanıtlar, bu ustaca mizah Dylan'ın dürüstlüğüne uygun düşmüyor ve yeterli gelmiyordu. Aslında, Jilly'nin her zamanki özgüveni ve çok bilmiş tavırlarından eser kalmamıştı, çünkü Dylan'ın verdiği cevaplarla ortaya

çıkan düşünce derinliği ve alçakgönüllülük onu utandırmıştı. Onu şaşırtan, kendisine, daha önce nadiren batan, yetersizlik iğnesiydi ve kendisini... bomboş hissettirmişti. Yelkenleri rüzgârla dolu bir yelkenli gibi önünde durulamayan kıvrak zekâsı, küçük bir kayığa dönüşmüştü ve sığ sularda karaya oturmuştu.

Hiç hoşuna gitmemişti bu duygu. Dylan onu kırmak istememiş olabilirdi, ama Jilly kırılmıştı. Alçakgönüllülüğün bir erdem olduğunu ve yaşamı mutlu kıldığını bilmesine karşın, bunun aynı zamanda yaşamdan vazgeçmek anlamına geldiğini düşünüyordu, çünkü bu dünya diğer insanları küçümsemeye can atan insanlarla doluydu.

Gözünü yola diken Dylan O'Conner, Jilly'nin onu bu dehşetli koşullarda görmeyi hiç beklemediği kadar sakin görünüyordu. Görünüşe göre sanatından bahsetmesi, dünyanın güzelliklerini iki boyutlu bir tuvale layıkıyla yansıtıyor oluşu, korkularından kurtulmasını sağlamıştı, en azından kısa bir süre için.

Jilly Dylan'ın tutkusuna dört elle sarıldığı açıkça görülen güvenine hayran olmuştu ve sormadığı halde, bir sanatçı olarak başarısız olması ihtimaline karşı onun, kendisinin ikinci bir kariyer olarak bir çok satar yazarı olma hayali kurduğu gibi, asla bir B planı yapmadığını biliyordu. Jilly onun bu kesinliğini kıskanmıştı ama bu kıskançlığı yetersizliğinin moral bozukluğunu giderecek sağlık bir öfkenin küçük ateşini canlandırmak için kullanmak yerine, alçakgönüllülüğün soğuk sularına gömmüştü.

Ardından sessizleştiği sırada, yine çocuk kahkahalarıyla kuş kanatlarının sesini duymaya başladı, ama bunların gerçek ya da hayal mi olduğundan emin değildi.

Gözlerini kapattığında, eğer bir hayal daha gelirse bu defa ona teslim olmamaya karar verdi ve kulaklarını çocukların kahkahalarına tıkadı.

Üst kafatasındaki on iki çift sinirle belkemiğindeki otuz bir çift

sinirin yerini tam olarak hissedebiliyordu. Eğer bir ressam olsa, vücudundaki aksonlarla nöronların bir haritasını doğru olarak çıkarabilirdi mutlaka. Beyninden kaslarına, organlarına ve salgı bezlerine doğru ilerleyen elektrik akımını da hissediyordu. Merkezi sinir sisteminin üç boyutlu haritasını düşünürken, beyni ve belkemiğinin birbiriyle bağlantılı ışık noktalarına benzer milyarlarca sinir hücresini düşündü.

Kendi içinde bir evren vardı sanki, neron zerreciklerinden oluşan bir galaksi gibi onu bilinçsizliğe doğru çeken bir sonsuzluk.

Gözlerini çabucak açtığında, bu duygu hemen yok olmuştu, ama şimdi tavşan resimli yara bandının altındaki iğne yeri kaşınıp zonkluyordu.

Korkuya kapılan Jilly, bantın gazlı bez kısmından görünen ufacık kan damlasına bakıp durdu.

Korkusunu yenmeye çalışarak ön camdan dışarı baktığında ise, arabaya doğru uçarak çevresinde toplanan yüzlerce, binlerce beyaz kumru gördü.

Kuşlar yolun tümünü kaplamıştı, ama Dylan onların farkında bile olmadan ilerlemeye devam ediyordu.

Yalnızca kendisinin gördüğü bir hayaldi bu mutlaka. Ardından, daha sonra hangi görüntüyle karşılacağından korkmasına karşın, kuşlar uçup gitsin diye dua etmeye başladı.

On Üç

Fantezi çok geçmeden gerçeğe dönüşmüş ve kumrular gözden kaybolduğunda, otoyol olağan bir görüntü almıştı.

Jilly'nin hızla atan kalbi şimdi yavaşlamasına karşın, korkusu hâlâ sürüyordu.

Gökyüzünü aydınlatan ayın ve yıldız çarkının ışığında, arabalarla kamyonların arasında birkaç kilometre ilerledikten sonra, "*Senin* çalışma yöntemin nedir?" diye sordu Dylan.

Ağzının kuruduğunu ve dilinin keçeleştiğini hisseden Jilly, yine de normal bir ses tonuyla konuştuğunu fark etti. "Gösterilerde hangi konulara değindiğimi soruyorsun sanırım. İnsanların aptallığından söz ederim. Aptallık, kıskançlık, ihanet, sadakatsizlik, açgözlülük, bencillik, hırs, kibir, nefret, anlamsız şiddet... Bir komedyen için eleştiri konuları asla tükenmez." Sonra bir an onu esinlendiren konuların Dylan'ınkilerle ne kadar farklı olduğunu düşündü. "Ama tüm komedyenler böyle çalışır," dedi ardından, kendini haklı çıkarır gibi. "Komedi pis iştir, yine de birisinin bunu yapması gerek."

"İnsanların gülmeye gereksinimleri var tabii."

"Ben onları ağlayana dek güldürmek istiyorum ve ayrıca..."

"Ayrıca ne?"

Neredeyse söylemek üzere olduğu sözcük uygun olmadığı gibi, bir komedyenden beklenecek bir şey de değildi. Jilly bu sözün

zihnindeki odalarda yankılanmasından rahatsız olmuş ve kafası karışmıştı. *Acı.* Neredeyse söylemek üzere olduğu sözcük buydu. *Onlara acı çektirmek istiyorum.* Sözlerini yuttu ve sanki acı bir şey yemiş gibi yüzünü buruşturdu.

"Jilly?"

Kendi kendini tahlil etmenin esrarlı büyüsü birden, kısa bir süre uzaklaşabilecekleri ve Jilly'nin dönmeyi tercih edeceği tehdit dolu geceden daha az ilgisini çekmeye başlamıştı. Kaşlarını çatarak yola baktı ve, "Doğuya gidiyoruz," dedi.

"Evet."

"Neden?"

"Siyah Suburbanlar, patlamalar, golf kıyafetli goriller," diye anımsattı ona Dylan.

"Ama ben bu berbat olaydan önce batıya gidiyordum. Gelecek hafta Phoenix'te üç gece gösteriye çıkacaktım."

Arka koltuktaki Shep, sessizliğin bozmuştu. "Dışkı. Posa. Pislik."

"Phoenix'e gidemezsin artık."

"Dünyanın sonu da gelse para kazanmam gerek. Ayrıca, yaptığın iş anlaşmanı son dakikada bozamazsın. Yine çalışmak istiyorsan tabii."

"Dışkılamak. Dışkı. Pislik."

"Cadillac'ını unuttun mu yoksa?"

"Nasıl unutabilirim? Kahpe dölleri onu havaya uçurdu. Benim güzel Coupe DeVille'im." Jilly iç geçirdi. "Güzeldi, değil mi?"

"Bir mücevherdi."

"Arkasındaki mat rüzgârlıkları seviyordum."

"Zarif bir arabaydı."

"Obüse benzer ön tamponunu da severdim."

"Çok güzeldi."

"Yan taraflarında altın renkli harflerle *Coupe DeVille* adı yazı-

lıydı. Hoş bir ayrıntı. Ama şimdi yanmış bir enkaz, Frankenstein'ın tostu gibi. Kim böyle bir şeyi unutur?"

"Gübre. Pislik."

"Kardeşin şimdi ne yapıyor?"

"Biraz önce sen bana kaba olduğumu ve seni aşağılayan belirli sözcüklerin kibar eşanlamlarını kullanmamı söylemiştin. Shep bu isteğini kabul etti."

"Dışkı. Pislik."

"Ama ben bunu motelden ayrılırken söyledim."

"Shep'in zaman kavramı bizimkilerden farklıdır. Geçmişi, şimdiki zamanı ve gelecek zamanı kolayca ayırt edemez. Olayların eşzamanlı yaşandığını düşünür."

"Dışkı. Pislik."

"Benim Cadillac'la ilgili düşüncem şöyle," diye devam etti Dylan, "polo gömlekli o haydutlar arabanın Frankenstein'a ait olmadığını, onun Jillian Jackson adına kayıtlı olduğunu anladıklarında, seni aramaya gelecekler ve öğrenmek istedikleri şey adamın arabayı nasıl aldığını, senin onu isteyerek mi verdiğini öğrenmek olacak."

"Polise gitmem gerektiğini biliyordum. İyi bir vatandaşın yapması gerektiği gibi, arabamın çalındığını bildirmem gerekirdi. Şimdi şüpheli durumuna düştüm."

"Dışkı. Pislik."

"Frankenstein haklıydı, polisler seni koruyamaz belki, o insanlar polis yetkisinden yararlanabilirler."

"Öyleyse kime gitmeliydik? FBI'a mı?"

"Sen o adamlardan kaçamazsın. Belki onlar FBI'ın yetkisinden de yararlanırlar."

"Tanrı aşkına, kim onlar, Gizli Servis, CIA ya da kim yaramazlık yaptı listesini hazırlayan Noel Baba'nın gizli polisleri mi?"

"Manda boku. Pislik."

"Frankenstein kim olduklarını söylemedi. Onun söylediği şey, eğer adamlar kanımızdaki maddeyi bulurlarsa bizim kemikleri asla bulunamayan dinozorlar gibi ölmüş olacağımız."

"Evet, belki öyle söylemiştir, ama biz ona neden inanalım? O deli bir bilimciydi."

"Dışkılamak. Dışkılamak. Tuvalet hazinesi."

"Hayır, deli değildi."

"Sen ona deli demiştin."

"Sen de ona satıcı demiştin. O adam için bir sürü şey dedik."

"Oturak boku. Dışkı. Pislik."

"Bence o adam izlendiğini ve öldürüleceğini bildiği için, aklına en uygun ve mantıklı gelen seçimi yaptı."

Jilly'nin ağzı şaşkınlıktan açık kalmıştı. *Akla uygun mu? Mantıklı mı?* Bay Dylan O'Conner erkek kardeşinden bile garipti belki. "Tamam, izin verirsen bunu açıklığa kavuşturayım. O güleç herif beni kloroformla bayıltıyor, damarıma Dr. Jekyll sıvısı gibi bir şey enjekte ediyor, şahane arabamı çalıyor, kendi kendini havaya uçuruyor ve senin dahiyane düşüncene göre onun bu davranışı üniversitenin münazara takımını idare edebileceğini kanıtlayacak nitelikte, öyle mi?"

"Onu bir köşeye sıkıştırdıkları kesin, zaman kaybediyordu ve yaşamının en değerli işini *kurtarabileceği* şeyi yaptı. Kendini havaya uçurmayı amaçlamadığından eminim aslında."

"Sen de onun kadar delisin."

"Dışkı. Boğa boku."

"Ben onun yaptığı şeyin *doğru* olduğunu söylemiyorum. Bunun mantıklı olduğunu söylüyorum yalnızca. Eğer deli olsaydı, bizi öldürürdü ve savaşı kaybederdi. Bizim yaşamamızı istedi, çünkü biz onun... bilmiyorum... biz onun yaşayan denekleriyiz sanırım. Sonuçta, onun bana söylediği her şeyin sağ kalmamıza *yardım edeceğini* düşünüyorum."

"Pislik. Gübre. Bok bankası hesabı."

Otoyolun hemen kuzey ve güney kısmında, binlerce ateşin boyadığı, antik çağlardan kalma ocak taşları kadar kara düzlükler uzanıyordu. Üzerlerinde görülen kül kadar gri benekler ay ve yıldızların ışığının çöl bitkileri ve mika içeren kaya oluşumlarından yansımasıydı. Kuzeydoğu ve güneydoğudan dümdüz doğuya uzanan, ama aynı zamanda anayola doğru bir kavis de çizen Pelencillo Dağları çorak ve korkutucu bir siluet çiziyordu: zorlu, karanlık, sivri katmanları göğsüne saplandıkları gökyüzündeki geceden çok daha karanlıktı.

Bu ıssız bölge insana ne huzur veriyor, ne de içini rahatlatıyordu ve eyaletlerarası yolu saymazsanız, üzerinde insanların yaşadığı bir dünyaya ait bir yermiş gibi görünmüyordu. Asfalt kaplı bu yolla, karşıdan gelen ve arkalarında seyreden araçların ışıkları bile etrafta canlıların olduğunu kanıtlamıyordu. Sahne, üzerinde yaşayanların binlerce yıl önce, üzerindeki tek hareketin makinelerin antik çağlarda programlanmış ama artık hiçbir anlam ifade etmeyen görevleri gereği telaşlı devridaimi olan, cam kaplı üç boyutlu bir tablo gibi ürkütücü bir durağanlıkta terk edip gittiği bilim kurgu filmlerindeki bir dünyayı andırıyordu.

Jilly kendini cehennemdeymiş gibi hissediyordu. "Buradan sağ çıkamayacağız, öyle değil mi?"

"Ne? Tabii ki çıkacağız."

"*Tabii mi?* Hiç kuşkun yok mu?"

"Tabii," diye ısrar etti Dylan. "En kötüsü arkamızda kaldı artık."

"Kalmadı."

"Evet, kaldı."

"Saçmalama."

"Saçmalamıyorum, en kötüsü arkamızda."

"Bundan sonra ne olacağı hakkında fikrimiz yokken, nasıl böyle söyleyebilirsin?"

"Yaratıcılık irade işidir."

"Ne demek bu?"

"Ben bir tablo yaratmadan önce, onu aklımda tasarlayıp düşünürüm. Ve sonra o düşüncemi tuvale yansıtırım."

"Biz aynı şeyden mi söz ediyoruz?"

Arka koltukta oturan Shep, yine sessizleşmişti, ama ağabeyi şimdi ondan daha fazla saçmalıyordu. "Pozitif düşünce. Madde üstü akıl. Eğer Tanrı göğü ve yeri yalnızca düşünerek yarattıysa, evrendeki en büyük güç irade gücüdür."

"Ama öyle olmadığı belli, yoksa ben kendi gösterimi yaratır ve şu anda Malibu'daki köşkümde parti veriyor olurdum."

"Bizim yaratıcılığımız tanrısal yaratıcılığı yansıtır, çünkü biz her gün yeni bir şey yaratmayı düşünürüz... yeni buluşlar, yeni mimariler, yeni kimyasal bileşikler, yeni imalat yöntemleri, yeni sanat eserleri, ekmek, turta ve güveç rosto için yeni tarifler."

"Ben Tanrı'nın yaptığı kadar iyi güveç rosto yaptığımı iddia ederek sonsuza dek lanetlenme riskini göze almayacağım. Onunkinin daha lezzetli olduğundan eminim."

"Bizim tanrısal gücümüz yoktur, bu nedenle düşünce enerjimizi doğrudan maddeye dönüştüremeyiz..."

"Tanrı benden daha iyi mezeler ve güzel masa hazırlama konusunda çok ustadır mutlaka."

"...Ama düşünce ve mantıkla yönlendiriliriz," diye devam etti Dylan sabırla, "ve diğer enerji türlerini düşüncelerimiz aracılığıyla maddeye dönüştürmek için kullanırız. Yani iplikten kumaş, kumaştan giysi oluşturmak ya da ağaçlardan kereste çıkarıp barınak yapmak gibi demek istiyorum. Bizim yaratma gücümüz çok daha yavaş ve kabadır, ama Tanrı'nınkine oldukça yakın sayılır. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Anlasam bile, beni suçladığın konusunda kesinlikle ısrarlıyım."

Dylan arabanın hızını yine arttırdı. "Beni anlamaya çalış, tamam mı? Bunun için çaba gösterebilir misin?"

Jilly karşılaşacakları ölümcül tehlikelerden hâlâ korkmasına, Dylan'ın bu çocuksu saflığıyla Polyanna iyimserliğinden ötürü kendini huzursuz hissetmesine karşın, öfkesini şimdilik bastırmayı başarmıştı. "Tamam, peki, her neyse. Sen devam et."

"Bizi Tanrı'nın yarattığını düşün."

"Tamam. Evet. Sonra?"

"Sonra bizim maddeyi hiç yoktan yaratamayacağımızı ve var olan maddeyi yalnızca düşünce gücüyle değiştiremeyeceğimizi düşünmen mantıklı olur, yine de yoğun irade gücümüzü kullanırsak, gelecek şeylerin biçimini değiştirebiliriz."

"Gelecek şeylerin biçimi."

"Doğru."

"Gelecek şeylerin biçimi."

"Kesinlikle." Sevinçle başını sallayan Dylan, Jilly'ye doğru dönüp gülümsedi.

"Gelecek şeylerin biçimi." Öfkelenmesinin yanısıra, Jilly hem şaşırmış hem de rahatsız olmuştu. "Hangi *şeylerin*?"

"Gelecek olayların. Eğer bizi Tanrı yarattıysa, belki ona özgü yüce gücün küçük ama yararlı bir kısmını kullanabiliriz. Maddeyi değil tabii, *geleceği* değiştirmek için. Belki bu irade gücüyle tamamen olmasa da kısmen yazgımızı değiştirebiliriz."

"Ne yani... ben milyoner olduğum bir gelecek düşünürsem, sonra milyoner mi olurum?"

"Doğru karar verip çok çalışman gerekir aslında, ama evet, eğer irade gücümüzü yeterince kullanırsak, ben hepimizin geleceğini biçimlendirebileceğine inanıyorum."

Hâlâ öfkeli olmasına karşın ses tonunu yükseltmemeye çalışan Jilly, "Öyleyse sen neden milyarder bir ressam değilsin?" diye sordu.

"Ben ünlü ya da zengin olmak istemiyorum."

"Herkes öyle olmak ister."

"Ben istemem. Yaşam yeterince karmaşık zaten."

"Para yaşamı basitleştirir."

"Hayır, karmaşıklaştırır," diye karşı çıktı Dylan, "ve ün de öyle yapar. Ben yalnızca iyi resim yapmak istiyorum, her geçen gün daha iyisini yapmak."

"Demek sen kendine bir sonraki Vincent van Gogh olacağın bir gelecek hayal ederek, yıldız niyeti tutup eserlerini bir gün müzelerde asılı olarak göreceğine inanıyorsun."

"Bunu görmek için çalışacağım. Vincent van Gogh, ama iki kulağımın da yerinde olduğu bir gelecek hayal ediyorum."

Dylan'ın iyi niyetli ısrarı Jilly'yi çileden çıkarmıştı. "Ve ben de sana durumumuzun ciddiyetini iyice anlatabilmek için, tekmelemek zorunda kalacağım *testislerini* yemek borunda göreceğim bir gelecek hayal ediyorum."

"Sen çok öfkeli bir insansın, öyle değil mi?"

"Ben *korkmuş* bir insanım."

"Şimdi korkuyorsun, ama daima öfkelisin."

"Daima değil. Bu iş başıma gelmeden önce, Fred'le hoş ve rahat bir gece geçiriyordum."

"Çocukluğundan kalma birçok çözümlenmemiş iç çatışmaların var bence."

"Aa, vay canına, sen her an daha etkileyici oluyorsun sanırım. Şimdi psikanalize başladın anlaşılan."

"Sen tansiyonunu daha yükselt de, şah damarın patlasın."

Jilly artık iyice sinirlenmişti. Bacaklarını koltuktan aşağı sarkıtıp döşemeyi tekmeleyeceği sırada, böyle yaparsa savunmasız Fred'e zarar vereceğini anımsayarak bundan vazgeçti.

"Ben şunu vurgulamak istiyorum," diye ısrar etti Dylan, sakin bir ses tonuyla, "eğer olumlu düşünürsek, en kötüsünün arkamız-

da kalacağı ve olumsuz düşünceyle elde edeceğimiz hiçbir şeyin olmayacağı."

"Peki, bunu yapmak çok kolaysa, sen onlarca yıl neden Shepherd'ın böylesine kötü bir halde yaşamasına izin verdin? Onun mucizevi bir şekilde otizmden kurtulup normal yaşama dönmesini neden hayal etmedin?"

"Tabii ki hayal ettim ve bu hayali yaşadığım her gün, tüm kalbimle yoğun ve canlı olarak sürdürdüm."

Sonsuz gökyüzü. Uçsuz bucaksız çöl. Jilly Dylan'ın yanında oturmasına karşın, aralarında büyük bir boşluğun ve uzun bir mesafenin olduğunu fark etmişti. Onu dikkatle incelerken, gözlerindeki derin, uzun süreli acıyı gördü; kardeşinin otistik oluşuna değil, sanki onun ölmüş ve sonsuza dek kaybolmuş oluşuna üzülürcesine belirgin bir acıydı bu.

Dylan'ı gücendirdiğine pişmandı aslında, ama ondan nasıl özür dileyeceğini bilmiyor, kendini bir öbek tuvalet hazinesi gibi hissediyordu.

Sonsuz gökyüzü. Uçsuz bucaksız çöl. Tüm seslere karşı sağırlaşmıştı sanki; ne tekerleklerin vızıltılı sesini, ne motor gürültüsünü, ne kendi soluğunun ve kalp atışlarının sesini, ne de yalnızlık çektiğinde bazen aklına gelen eski kilise korosu şarkılarının sesini duyuyordu şimdi. Solo söyleyecek kadar iyi bir sesi olmasa da, korodaki kız ve erkek kardeşlerinin arasında armoni yeteneği göstererek bir topluluğa ait olabileceğini kanıtlamıştı zaten. Komedyenlik işinde yabancı bir seyirci topluluğuyla bütünleşerek onları güldürmek zordu tabii, ama bunu yapmak birbiriyle anlaşamayan iki insanın arasındaki mesafenin kapanmasını sağlamaktan çok daha kolaydı. Sonsuz gökyüzüyle uçsuz bucaksız çöl kadar uzak, erişilmesi güç yalnız kalpler.

Otoyol boyunca uzanan yamacı yer yer aydınlatmakta olan ışıkları farkeden Jilly, bir an için adak mumlarını, kilise sıralarını,

cansız kuşların kan püskürtülerini göreceğini düşündü, ama bunlar araba farlarının aydınlattığı kırık şişe parçalarıydı.

Bu arada, Shepherd televizyon reklamlarını andıran tekdüze sözcükleri yineleyerek konuşmaya başlamıştı. "Sinekler değil patates kızartmaları, sinekler değil patates kızartmaları, sinekler değil patates kızartmaları..."

Jilly'nin iki saat önce akşam yemeği satın aldığı restoranın reklam sloganıydı bu. Shep onun bluzuna takılı rozeti gördüğü için, aynı sloganı yineliyor olmalıydı.

"Sinekler değil patates kızartmaları, sinekler değil patates kızartmaları..."

"Ben yiyecek torbalarıyla odaya dönerken başıma sopayla vurulmuştu," dedi Dylan. "Akşam yemeği yiyemedik. Shep acıktı sanırım."

"Sinekler değil patates kızartmaları, sinekler değil patates kızartmaları..." diye yineledi Shep, oturduğu yerde iki yana sallanarak. Ardından, Dylan bir elini direksiyondan çekip Hawaii gömleğinin cebine uzatınca, Jilly ona da kendisininki gibi kurbağa resimli bir rozet takılmış olduğunu fark etti. Tropikal çiçek desenli renkli kumaş rozetin kolayca görülmesini engellemekteydi.

"Sinekler değil patates kızartmaları, sinekler değil patates kızartmaları..."

Ama Dylan rozeti gömleğinden çıkarıp bunu baş ve işaret parmağı arasında tutarken garip bir şey olmuş ve sanki vücudu elektrik akımına kapılmış gibi titremeye başlamıştı. Dili damağına çarpıp dururken, çalışmakta zorlanan bir araba motoru gürültüsüne benzer sesler çıkarıyordu. *"Hunnn-na-na-na-na-na-na-na-na-na!"*

Sol eliyle hâlâ direksiyonu tuttuğu sırada, ayağı ya gaz pedalına az basmış ya da pedaldan tamamen kaymıştı, çünkü arabanın hızı saatte 150 kilometreden 130'a ve ardından 120'ye düşmüştü.

"Hunnn-na-na-na-na-na-na-na-na," diye kekeledi yine ve sonra parmaklarının arasındaki rozeti bir misket gibi fırlatınca, titremesi aniden durdu.

Önce yolcu kapısının camına ardından da kontrol paneline çarpan küçük metal rozet, Fred'in iri dallarıyla gür yaprakları arasında gözden kaybolmuştu.

Arabanın hızı gittikçe azalmaktaydı, ama emniyet kemerini çıkarmış olan Jilly, bunu yine takmaya zaman bulamadığı için, şimdi tehlikede olduğunu hissederek dizlerini panele dayayıp, sol eliyle koltuğa ve sağ eliyle destek koluna sımsıkı tutundu. Bu arada, içinden Hail Mary duasını okumayı ihmal etmiyordu.

Hız 95'e belki de 80'e dek düşmesine karşın, aklı başında hiçbir insan bu hızla sert bir dönüş yapmayı deneyemezdi. Dylan'ın gerçekten deli olduğu belliydi zaten, çünkü abandığı direksiyonu iki eliyle sola çevirdiğine göre, geldikleri yola geri döneceklerdi anlaşılan.

Expedition bir toz bulutu kaldırarak otoyolun geniş banketinde döndü. Çakıllar alt takımlara çarptı: her tarafı sanki makineli tüfekle ateş ediliyormuş gibi sinir bozucu, şiddetli *çat–çut–pat* sesleri kapladı. Dönüp yaklaşmakta olan parlak farların içine atılınca, Jilly giyotin bıçağının inerken çıkardığı ıslık sesini duyan ölüm mahkûmu bir kadının umutsuzca yaşama tutunması gibi, ciğerlerini patlatırcasına bir soluk aldı. Başlangıç noktalarına doğru dönerlerken çığlık çığlığa bağırıyordu ve 120 derece dönüp kuzeybatıya doğrulduklarında sarsıntıyla durmak üzerelerken *bok* sözcüğünün kibarcası aklına gelmedi.

Eyaletlerarası yolun doğu ve batıya giden şeritleri, etrafında korkuluklar olmayan, kontrolden çıkan araçların karşı şeride geçmesini yalnızca ortadaki çukurun engellediği, yaklaşık 20 metrelik bir refüjle ayrılmıştı. Jilly bir kez daha İngiliz Kanalını su altından geçmesine yetecek derinlikte bir "işte karşınızda ölümcül darbe"

soluğu almaya hazırlanırken SUV aniden sarsılıp durur gibi olunca, Dylan aracın hızlanması için ayağını fren pedalından çekip bayır aşağı sürerek refüjü çaprazlamasına geçmeye başladı.

"Ne yapıyorsun sen?" diye bağırdı Jilly.

Dylan sığ çukurdan aşağıya inmeye, yanan Coupe DeVille'e, günah çıkaran Shep'in arka koltukta kendi kendini yumruklamasına odaklanmadığı kadar odaklanmıştı. Direksiyona normal şartlarda bile *hantalca* abanan Dylan, şimdi öncekinden daha agresif bir hantallıkla abandı, başı ön cama doğru atıldı, yüzü buruşarak bir ayının kızgın ifadesine büründü, bakışları kumanda ettiği SUV'u içine doğru sürdüğü karanlık çukuru yaran farlarının aydınlattığı alana sabitlendi.

Jilly'ye cevap veremedi. Ağzı sanki şaşkınlık içindeymiş gibi, sanki Expedition'a kontrollü bir spin attırdığına ya da refüjü hızla geçip karşı şeride gittiğine inanamıyormuşçasına açılmıştı.

Henüz hızlanmamıştı fakat araç çukurun en alt noktasına doğru yaklaşırken gitgide hızlanmaktaydı. Eğer yamacı aşar ve tırmanışa geçen bayıra yanlış açıyla ve çok yüksek bir hızla çarparlarsa, SUV devrilirdi çünkü kötü kullanıldıklarında ve şimdi olduğu gibi, kaygan kumlar ve gevşek şistten oluşan arazilerde devrilmek SUV'ların en iyi yaptıkları şeylerden bir tanesiydi.

Jilly, "*Yapma,*" diye haykırdı ama Dylan yaptı. Expedition rampanın ufalanan zemininde sarsılırken, Jilly ayaklarını ön göğüslüğe sıkıca dayadı. Bir yandan da hava yastıklarının nerelerde olduğunu, göğüslükte hava yastığı olup olmadığını merak ediyor ve eğer varsa hava yastığının ayaklarının olduğu yerde açılması halinde olabileceklerden korkuyordu. Bu durumda dizlerini suratına yapıştırıp yapıştırmayacağını, ayaklarının etrafında patlayıp, içindeki, derisini yüzecek sıcaklıktaki gazı büyük bir basınçla tüm vücuduna püskürtüp püskürtmeyeceğini merak ediyordu. Standart olarak tüm hayatının gözünün önünden bir film şeridi gibi

geçmesi gerekirken, zihninde bu türden anlamsız hayaller ve daha da kötüleri hızla belirip kayboluyor, fakat Jilly bunlara engel olamıyordu ve bu yüzden koltuğuna ve tutamağa sıkıca tutunup bir çığlık daha attı, "Yapma!" Yine bir yararı olmamıştı.

Arkalarındaki geceyi lastiklerin fırlattığı şist ve kumdan oluşan ikili bir baraj ateşiyle delik deşik eden Dylan, Expedition'ı nihai bir devrilme testine tabi tutarak, eğik bir açıyla refüjün kuzey eğimine doğru gitmeye zorladı. Yerçekiminin Jilly'yi sürücüye doğru çekmesindeki şiddete bakılırsa, yalnızca birkaç derecelik bir eğim bile SUV'un geriye, çukura devrilmesine yetecekti.

Araç yalpalamaya başladı, sarsıldı ama sonunda doğuya giden yolun banket rampasını tırmanmayı başardı.

Dylan dikiz aynasını kontrol etti, yan aynalara göz attı ve trafikteki bir boşluğa hızla dalarak geldikleri yöne gitmeye başladı. Kasabaya doğru. Coupe DeVille'in hâlâ için için yandığına emin olduğu motele doğru. Kaçmaya çalıştıkları belanın tam içine doğru.

Jilly, refüjü tehlikeli bir şekilde geçmelerinin Shep'e yemek yemediğini –"Kızarmış patatesler sinek değildir"– hatırlattığı gibi çılgınca bir fikre kapılmıştı. Büyük kardeşin küçük kardeşe olan etkileyici bağlılığı bir noktaya kadar taktir edilebilirdi, ama bu şartlar altında o hamburgerciye geri dönmek üst düzey sorumluluk sahibi bir yönetici seviyesinden, körü körüne adanmışlık bataklığına atılmış devasa bir adım olurdu. Dylan ise ona yanıt vermiyor ve yaklaşan arabaların arasından karşı şeride geçmeye çalışıyordu.

Dikiz aynasıyla yan aynayı kontrol eden Dylan, bir anda hız arttırarak batı şeridine geçmiş ve kasabaya doğru ilerlemeye başlamıştı bile.

"Ne yapıyorsun sen?"

"Bilmiyorum." Ne rahatlatıcı ne de açıklayıcı bir yanıttı bu.

"Yavaşla, Tanrı aşkına. Nereye gidiyorsun?"

Arabanın hızı artmaya devam ediyordu. "Batıya. Batıda bir yere. Orada bir yere."

"Neden?"

"Çekimi hissettiğim için."

"Neyin çekimini?"

"Batının. Bilmiyorum. Neden böyle yaptığımı bilmiyorum."

"Öyleyse başka yere gidelim."

Dylan sanki ilk insanlardan biriymiş de, konuşma kendisi için en az moleküler biyoloji alanında yapılan gizemli keşifler kadar anlaşılmaz olan, felsefi bir yöne kaymış gibi gözlerini devirdi. Gözlerinin beyazları tıpkı anlamadığı kaba sözcüklerle azarlanan bir köpeğin sindiği zamanki gibi, neredeyse tamamen ortaya çıkmıştı. "Sadece... doğru yapıyormuşum gibi geliyor." "Hayır, ben doğru olanı yapıyorum."

"Doğru olan ne?"

"Bu yöne gitmek, yine batıya gitmek."

"Biz belanın içine düşmeye gidiyoruz."

"Evet, öyle sanırım."

"O zaman arabayı kenara çekip durdur."

"Bunu yapamam."

"Neden?"

"Frankenstein. İğne. *Madde.* Etki başladı. Bana bir şey oluyor."

"Ne oluyor?"

"Garip bir şey."

"Gübre," dedi Shepherd, arka koltuktan.

On Dört

Sanki bir yangından ya da çığdan kaçarcasına hızla araba kullanan Dylan, gerçekten garip bir durumdaydı. Asla uyuşturucu kullanmamasına karşın, bir paranoyak gibi davranıyordu.

Gaz pedalına basarken, "Neden böyle yaptığımı bilmiyorum," dedi Jilly'ye, "arabanın hızını da azaltamıyorum."

Tehlikeden kaçmak yerine ona doğru ilerlerken, hızlı bir yarış içinde batıya ulaşmaya çalışıyordu.

"İçgüdü bu, bir ses bana çabuk *git*, *acele et* diyor; eğer bu sesi dinlemezsem korkunç bir şey olacak."

"Korkunç mu? Ne gibi?"

Ama bunu bilmiyor yalnızca hissediyordu; tıpkı uzaklardaki uzun otların arasında pusuya yatmış çitayı farkeden antilop gibi.

Hız göstergesinin ibresi 130'dan 145'e yükselmişti şimdi.

Otoyolun yoğun trafiğinde böylesine hız yapmak hem kurallara aykırı hem de aptalcaydı.

Ne utanabilir, ne de riske karşılık verme sorumluluğunu kendisiyle tartışabilirdi. Shep'in ve Jilly'nin olduğu kadar kendi yaşamı da saplantı haline gelen, daha hızlı, daha da hızlı, hep batıya, *batıya* gitme sabit fikri nedeniyle tehlikeye girmişti. Bir diğer gece, hatta bu gecenin erken saatlerinde bile güvenliklerini sağlama yükümlülüğünün farkında olması Dylan'ı yavaşlatmıştı ama şimdi

tüm ahlaki yükümlülükleri, hatta hayatta kalma güdüsü bile bu heyecanlı baskı tarafından bastırılmıştı.

Kamyonlar, sedanlar, spor arabalar, SUVlar, pikaplar, kamyonetler, tırlar, karavanlar, tankerler hızla ilerledikleri sırada şerit değiştirirlerken, Dylan trafiğin boşluklarından yararlanarak Expedition'ı sürmeye devam etti. Araçlardan birine çarpmaktan hiç korkmuyordu anlaşılan.

İbre 150'ye yükseldiğinde şasi titremeye başlamasına karşın hız azalmıyor, Dylan'ın kulaklarında *zaman kaybediyorsun daha hızlan* sözcükleri çınlıyordu.

Bu acil gereksinim, hızlı sürmezse ölecekleri duygusu yalnızca bir zorlama olmayı geçmiş, Dylan'ı her nefeste zihninde *Vaktin azalıyor* uyarısını, kalbinin her atışında aynı teşvik edici sözcüğü; *Daha hızlı!* duyacak kadar, neredeyse takıntı derecesinde ele geçirmişti.

Asfalttaki çukurlar, çatlaklar ve yamalara denk geldikçe, lastikler inip kalkan balyozlar gibi sert bir şekilde sıçrıyor, Dylan böyle yıldırım hızıyla giderken bir lastiğin patlaması halinde neler olabileceğini merak ediyordu ama yine de Expedition'a yüklenerek biraz daha hızlandı, amortisörleri zorlayıp yaylara işkence ederek daha da hızlandı, motor çığlıklar atarken ibre 153'ü gösterdi, zarif bir Jaguar'ın yanından geçerken bir cruise füzesinin *vınnn* sesine benzer bir ses ve bunu hoş karşılamayan spor araç sürücüsünün korna sesi sırasında araç 155'e çıkmıştı.

Yanındaki Jilly'nin bir felakete hazırlık olarak spor ayakkabılı ayaklarını göğüslüğe dayadığının ve çılgınlar gibi emniyet kemerinin içine girip, kendini koltuğa bağlamaya çalıştığının farkındaydı. Göz ucuyla görüp doğrudan baktığında Jilly'nin katıksız bir dehşete kapıldığını gördü. Jilly'nin kendisine bir şeyler söylediğini, bu pervasızlığına, aceleyle batıya doğru gitmesine karşı çıktığını tahmin ediyordu. Aslında Jilly'nin boşluktan gelen, alçalan, çarpılan

sesini duyabiliyordu. Sesi sanki banda alınmış ama yanlış devirde çalınan bir okuma parçasındaki gibiydi; Dylan tek kelimesini bile anlamamıştı.

Hız göstergesi daha da hızlanıp 158'i vurduğunda, artık asfalttaki en küçük bir bozukluk dahi direksiyona muazzam bir etki olarak dönüyor, direksiyon Dylan'ın elinden kurtulmaya çalışıyordu. Neyse ki önce yüzünü sonra da avuç içlerini kaplayan ani ter, sürekli çalışan klima sayesinde kurumuştu. Hızı 158'e, 159'a, 160'a çıkardı ama direksiyonu tuttuğu halde, ayağını gaz pedalından çekmemişti.

Bu kadarı bile hız yapma ihtiyacını hiçbir şekilde azaltmıyordu ve Expedition ne kadar hızlanırsa, Dylan'ın aciliyet hissi de o kadar büyüyordu ve daha büyük bir zorunluluk duyan Dylan aracı hiç acımadan daha fazla zorluyordu. Ufuk boyunca, ezici girdabının gücünden ne bir madde ne de radyasyonun kaçabildiği bir kara deliğe doğru çekildiğini hissediyordu. *İlerle, ilerle* dualarındaki amin gibi olmuştu, hiçbir amacın olmadan, yalnızca ilerlemek için ilerlemek, uzun zaman önce batan güneşin ve hâlâ görülen ama batmakta olan ayın izinde batıya, batıya doğru ilerle.

Ardından, Frankenstein'ın söylediklerini anımsadı. *Bu madde senin kişiliğini, düşünme yeteneğini veya zekâ katsayını etkilemese bile...*

Kısa bir süre önce büyük bir telaşla ayrıldıkları ve dikiz aynasında onları izleyen siyah Suburbanlar'ı görmekten korktukları kasabaya yaklaşmışlardı şimdi.

Dylan motelin yakınındaki virajlı rampayı hız kesmeden çıkamayacağını düşünüyor, parmaklığa çarparak aşağıda kalan setin dibine yuvarlanacaklarından korkuyordu.

Ama neyse ki korktuğu şey başına gelmemiş ve otoyolun güney kısmına ulaşmışlardı.

Kırmızı neon ışığı hâlâ parlayan motelin önündeki Coupe

DeVille'den dumanlar yükselmeye devam ediyor, olay yerine gelen acil durum araçlarının tepe ışıkları sürekli yanıp sönüyordu.

Sağa dönüş sinyali veren Dylan, ardından tam aksini yaparak hızla sola döndü ve arabayı kaydırıp devirmeden ıssız bir caddeye saptı.

Hızla batı çıkışına gitti, ama Expedition'ı kaydıracak ya da devirecek kadar değil. Rampanın dibinde, trafiğin yeterince uzakta olduğunu gördüğünde hiç tereddüt etmeden dur levhasını geçti ve sola dönerek insanoğlunun sınırlarını ve fizik kurallarını ayaklar altına alarak meskun mahale girdi.

Sonra da "Oka, oka, oka, okaliptüs," demeye başladı. Söyledikleri *garipti* ve Shep gibi saçma sapan konuşuyordu. "Okaliptüs, okaliptüs beş, hayır, beş değil, okaliptüs altı, hayır, okaliptüs altmış."

Bir ressam olmasının yanısıra, kitap okumaya düşkün birisiydi. İnsan aklını kontrol altına alan uzaylılarla, şeytanın ele geçirdiği bir kızla, ölü ikizinin ruhuyla hareket eden bir adamla ilgili okuduğu kitapların etkisinde kalmıştı belki. Ama kendisine böyle bir şey olacağına inanmıyor ve bu durumun vücudundaki maddeden kaynaklandığını düşünüyordu.

Yine de bu varsayımla rahatlamayınca, hiçbir neden olmadan yalnızca doğru yaptığını hissederek ilk kavşakta sola dönüp üç blok ilerledi. Her an yükselen ses tonu Jilly'nin söylediklerini boğuyordu. "Okaliptüs altı, okaliptüs sıfır, okaliptüs beş, altmış beş, hayır, beş yüz altmış, ya da belki elli altı..."

Arabanın hızını saatte altmış beş kilometreye düşürmesine karşın, neredeyse söz ettiği ağacın adıyla ilgili levhayı görmeden geçmek üzereydi. OKALİPTÜS CADDESİ.

Aslında cadde değil de dar bir sokağa benzer yol boyunca okaliptüs ağaçları yerine defne ve zeytin ağaçları vardı. Okaliptüsler ya asırlarca önce yok olarak bunların yerine diğer ağaçlar

dikilmiş ya da cadde ağaçlardan anlamayan bir cahil tarafından adlandırılmıştı.

Ağaçların ötesinde eski ama çoğu bakımlı mütevazı evler yer alıyordu; damları oluklu kiremitlerle kaplı, dış cepheleri harç sıvalı evler, banliyö bölgelerine özgü çiftlik tipi evler, Indiana veya Ohio'daki evlere benzer iki katlı yapılar.

Caddede yine hızlanan Dylan, az sonra frene basıp arabayı 506 no'lu evin önünde durdurdu. Tuğla döşeli yürüyüş yolunun sonunda, geniş bir ön verandası olan, dış cephesi ahşap iki katlı bir ev vardı.

Ardından motoru durdurup emniyet kemerini çözdükten sonra, "Sen burada Shep'le kal," dedi Jilly'ye.

Jilly buna karşı çıktı, ama Dylan onu anlamıyordu. Bu noktadan sonra yaya gidecek olmasına karşın, onu geri döndüren acil görev nedeniyle kalbi öyle hızlı çarpıyordu ki, sanki yarı sağırlaşmış ve söyleneni yeniden dinleyecek sabrı kalmamış gibiydi.

Sürücü kapısını açtığında, Jilly onu gömleğinden sımsıkı yakaladı. Gözlerinde endişeli ve kaygılı bir ifade vardı. "Nereye gittin sen?"

"Buraya," dedi Dylan, ahşap cepheli evi işaret ederek.

"Ben sana yolda nereye gittiğini sordum. Başka bir dünyaya gitmiş gibiydin. Yanında olduğumu bile unuttun."

"Hayır, unutmadım. Zamanımız yok. Sen Shep'le kal."

Jilly gömleği hâlâ sımsıkı tutuyordu. "Neler oluyor burada?"

Dylan gömleğini Jilly'nin pençeye benzer parmaklarından nasıl kurtardığını ve onu sert bir şekilde geri iterek mi bunu yaptığını bilmiyordu, ama arabadan inip kapıyı açık bırakarak eve doğru yürümeye başladı.

Birinci kat karanlıktı, ikinci katın yarısında ise pencereleri örten perdelerin arasından ışık sızıyordu. Evde birileri vardı anlaşılan. Eğer onu bekliyorlarsa, yaklaştığını fark etmiş olabilirlerdi ve-

ya belki kapıya geldiğinde kendisini görünce şaşıracaklardı. Bunu içgüdüsel olarak hissetmeleri mümkündü.

Yürüyüş yolunun yarısına ulaştığında, çimenliği geçip araba yoluna geldi.

Evin bitişiğinde yalnızca üstü kapalı olan garajda eski bir Buick duruyordu. Motoru hâlâ sıcaklığını koruyan araç buraya az önce gelmişti anlaşılan.

Ardından, evin arka tarafında anahtar destesi şıngırtısına benzer bir ses duyulu.

Arabanın yanında hareketsiz duran Dylan, bundan sonra ne yapacağını bilmeden etrafı dinleyip bekledi.

Buraya ait olmamasına ve buradan bir şey çalmaya gelmemesine karşın, kendini hırsız gibi hissediyordu.

Diğer taraftan, *hırsız* sözcüğü bildiği kadarıyla geçerli bir sözcüktü. Vücudunda dolaşan maddenin etkisiyle daha önce hiç yapmadığı utanç verici hareketlerde bulunabilir, en azından hırsızlık yapabilirdi.

Sonra *Dr. Jekyll ve Bay Hyde*'ı düşündü. Korkmuş ve aklı karışmıştı. Etkili madde bir şeytan gibi ruhunu mu ele geçirmişti acaba?

Acilen batıya doğru sürme gerekliliğine yenik düştüğünden beri, Dylan'ın korkusu büyümüştü ama aynı zamanda baskı ve kargaşanın kör edici yoğunluğuyla örtülmüştü. Şimdi içinde dolaşan maddenin ruhuna eğerleyip yüreğini mahmuzlayan bir şeytan olup olmadığını merak ediyordu. Bir an ürperdi ve korkunun buzdan bıçağı sinirlerini kesip tüylerinin dehşet içinde diken diken olmasına yol açtı.

Tekrar, yakınlarda bir yerden, anahtarların birbirine çarpma sesini duydu. Menteşeler gıcırdadı, muhtemelen bu kapılardan biriydi.

Evin arka tarafında, zemin kattaki pencerelerindeki papatya

desenli perdelerin ardında ışık parlıyordu. Anahtarla açılan kapının gıcırtısını duyduğunda, zemin kat ışığının yakıldığını fark etti.

Ne yapacağını bilmiyordu ve sonra Buick'in yolcu kapısı koluna dokununca, gözlerinin önünde kıvılcımlar saçan ateşböcekleri uçuşmaya başladı.

Ve ardından, daha önce rozete dokunduğunda yaptığı gibi yine o yarı mekanik garip sesi çıkarmaya başladı. *"Hunnn-na-na-na-na-na-na!"*

Ama neyse ki böyle yapması bu kez kısa sürmüş ve son *na*'yla birlikte, garajın içinden geçip evin arka köşesine gelmişti.

Ön verandadan alçak olan arka verandanın basamakları tuğla yerine beton döşeliydi.

Şimdi artık ses çıkarmamak için dişlerini kenetleyip, kapının tokmağını çevirerek içeri girdi.

Arka kapının tokmağını kavradığında kafasının içinde ateş böcekleri uçuşmaya başladı ama bu parlak sürü iki taneden daha azdı. Beraberinde getirdiği elektrik çatırtısı sesi önceki kadar dehşet verici değildi. Dişlerini kenetleyip, dilini damağına bastırarak, bu defa hiç ses çıkartmamaya çalıştı.

Kapı kilitli değildi. Kapı tokmağını zorlayınca tokmak döndü ve kapı içeriye doğru açıldı.

Dylan O'Conner eşikten geçti, davetsizce içeri girdi, bu fütursuzca tecavüzden dehşete düşmüştü ama ilerlemek zorundaydı.

Mutfaktaki tombul, beyaz saçlı kadın kırmızı çizgili bir üniforma giymişti. Birkaç saat önce onun siparişini alıp yakasına kurbağa resimli rozet takan neşeli Noel Anne'den farklı olarak yorgun ve kaygılı görünüyordu.

Fırının yanındaki tezgâhın üstünde duran büyük beyaz torbadan yağ, soğan, peynir ve yanık et kokuları sızmaktaydı.

Mutfak masasında biri dik biri yatık, her ikisi de kısmen ezilmiş iki Budweiser bira kutusu, çoğu beyaz, bazısı pembe, birkaçı yeşil

hap ve kapsülle içinde iki haşhaşlı sigara izmariti bulunan bir kül tablası vardı.

Kadın kapının açıldığını ve Dylan'ın içeri girdiğini duymamıştı. Ama bir ziyaretçisi olduğunu fark ettiğinde bile, bu beklenmedik duruma şaşırmış ya da bundan paniğe kapılmış gibi görünmüyordu.

Onu önce sağ, sonra ölü, yine sağ ve sonra yine ölü olarak gören Dylan ise öylesine korkmuştu ki, sanki damarlarındaki kanın tümü çekilmişti.

On Beş

Dylan ön farların ışığında san-mavi gömleğiyle Expedition'ın önünden geçerken, Jilly'nin gözleri önünde bu dünyadan yok olup başka bir dünyaya gitse, buna çok şaşırmak olanaksızdı. Kasabaya böylesine hızlı ve tehlikeli bir şekilde geri dönmek, Alacakaranlık Kuşağı'na yapılan bir yolculuk olmuştu zaten. Çöldeki görüntülerle hayalet kumrulardan sonra, mezarın bu kısmında daha fazla şaşıracak bir şey yoktu.

Arabanın önünde gözden kaybolmayıp tuğla döşeli yürüyüş yoluna ulaşarak eve doğru ilerlemeye başladığında, Jilly başını çevirip arka koltukta oturan Shep'e baktı.

Shep de ona bakıyordu ve bu karşılıklı bakışmanın ardından gözlerini kapattı.

"Sen burada kal, Shep."

Yanıt yoktu.

"Oturduğun yerden kalkma. Biz hemen geri döneceğiz."

Shep'in solgun gözkapakları altındaki gözleri seğirip duruyordu.

Jilly eve doğru bakarken, Dylan'ın yürüyüş yolundan araba yoluna geçtiğini görünce, kontrol paneline eğilerek ön farları kapatıp motoru durduduktan sonra, anahtarı kontaktan çıkardı.

"Beni duydun mu, Shep?"

Kapalı gözleri çeşit çeşit rüyalar gören bir insanınki gibi hareketliydi.

"Yerinden kımıldama, burada kal, sakın bir yere ayrılma, biz hemen geri döneceğiz," diyen Jilly, yolcu kapısını açıp Fred'e zarar vermemek için bacaklarını yukarı kaldırarak arabadan indi.

Kaldırımda ayaklar altında ezilmiş bir sürü zeytin vardı, sanki komşular az önce dışarıda bir martini partisi vermiş ama kokteyl garnitürlerini yemek yerine onları buraya atmışlardı.

Gözden kaybolmamış olan Dylan, bir arabanın durduğu loş garaja girmişti.

Zeytin ağaçlarının yaprakları hafif meltemde hışırdarken, Jilly Dylan'ın *yine* Hunnn-na-na-na-na-na-na! diye ses çıkardığını duyunca, tüm vücudunun titrediğini hissetti.

Dylan son heceyi söylerken, garajın arkasında gözden kaybolmuştu.

Kaldırımdan geçerken ezik zeytinlerle kirlenen ayakkabılarının altını çimenlikte temizleyen Jilly, Dylan'ın gözden kaybolduğu karanlığa doğru hızla ilerlemeye başladı.

Kadının Noel kartlarına uygun olan tombul ve tatlı yüzü, bir an sonra Cadılar Bayramı'na uygun bir umutsuzluk ifadesiyle kararmış, beyaz parlak saçları görünmez bir şeyin titreşen gölgesiyle birbirine karışarak kanlanmış, ama ardından bu saçlar kaynağı belirsiz bir ışıkla yine parlak beyaz buklelere dönüşmüştü. Şimdi solgun pembe tondaki yüzü ise, bukleler kanlandığında kül rengindeydi. Dylan'a bakan gözlerinde de, şaşkınlık, sonra ölüm soğukluğu ve yine şaşkınlık vardı.

Onu sürekli olarak hem sağ hem ölü gören Dylan, bu korkunç görüntülerle etkilenirken ellerine baktı, ama kadının kanıyla

kirlenmiş değillerdi. Ardından, kendisini buraya getiren nedeni anlamak için yine onun yüzüne baktı.

"Cheeseburgerler, patates kızartmaları, elmalı turtalar, vanilyalı içecekler," dedi kadın, ona sipariş veren kişileri unutmadığını belirtmek istercesine.

Dylan yanıt vermek yerine, mutfak masasına gidip boş Budweiser kutularından birini aldı. Gözlerinin önünde yine ateşböcekleri uçuşuyor, ama neyse ki vücudu elektrik akımına kapılmış gibi titremiyor ve dili kekelemiyordu.

"Siz evden çıkın," diye önerdi kadına. "Burada güvende değilsiniz. Acele edin, gidin, hemen *şimdi*."

Yine de kadının ne yaptığını bilmiyordu, çünkü konuştuğu sırada bira kutusunu masaya bırakıp çabucak mutfaktan çıkmış ve arkasına bakmaya cesaret edememişti.

Expedition'da başlayan garip yolculuğunu sürdürmek zorundaydı. Parke kaplı koridordaki gül desenli yıpranmış yolluğun üstünde yürürken, karanlık bir yazgıya doğru yürüdüğünü biliyordu.

Garaja ulaşan Jilly, zeytin ağaçlarının arasından sızan ışıkta, arka koltukta oturan Shepherd'ın bir silüet gibi göründüğü Expedition'a doğru baktı.

Ardından Buick'in yanından geçip garajdan çıkarak, evin arkasına koşuşturdu. Aceleyle hareket ederken kırmızı tomurcuklarla dolu bir kamelya çalısına çarptığında, havaya soluk renkli güveler uçuşmuştu.

Arka kapı açıktı. Verandanın inci grisi rengindeki döşemesinin tozsuz oluşu ise, bir çöl kasabası için hayli şaşırtıcıydı.

Böylesine sıradışı durumlarda, eşikte durup kapıyı tıklatması gerektiğini biliyordu, ama mutfaktaki beyaz saçlı tanıdık kadının

duvar telefonunun ahizesini kaldırdığını görünce, paniğe kapılarak hemen içeri girdi.

Kadın onu görüp şaşırana dek, 9 ve 1 no'lu tuşlara basmıştı bile. Jilly son 1'in tuşlanmasından önce ahizeyi çabucak kadının elinden alıp yerine astı.

Eğer polis çağırılırsa, onların ardından siyah Suburban'daki adamlar gelirdi.

Uzun bir iş gününün sonunda o neşeli halini artık kaybetmiş ve az önceki olaylar nedeniyle aklı karışmış olan bu Disneyland'e özgü büyükanne sinirli bir tavır içindeydi. "Sen. Tavuklu sandviç, patates kızartması, meyve suyu almıştın."

"Siz Hawaii gömlekli iriyarı adamı gördünüz mü?"

"Benim burada güvende olmadığımı söyledi."

"Neden öyle söyledi?"

"*Şimdi* evden çıkıp gidin dedi."

"O nereye gitti?"

Kadın titreyen eliyle açık kapının ilerisindeki loş ışıklı koridoru işaret etti."

Gül desenli yollukla kaplı koridor boyunca yürüyen Dylan, girişleri çardak gibi kavisli karanlık odaların önünden geçerken sağdaki bir odayla soldaki iki odadan kuşkulanmasına karşın, tehlikenin daha ileride olduğundan emindi. Onu Arizona gecesinde buraya çeken şey ne bir kâse altın ne de gökkuşağıydı mutlaka.

Beyaz saçlı kadının dokunduğu rozette ve araba kapısıyla bira kutusunda ondan geriye kalan garip bir enerji vardı.

Marjorie. Onun üniformasında isimlik olmasa bile, bu ad kesinlikle Marjorie olmalıydı.

Kadın cansız nesnelere dokunurken, yazgısını değiştiriyordu

sanki. Evine girdiği andan beri bir av haline dönüşmüştü ve Dylan onun katilini aramak zorunda olduğunu biliyordu.

Onu buraya bilinmeyen sıradışı bir güç getirmişti. Geri adım atması olanaksızdı artık.

Uzakta bir hayal gibi beliren yüzleşmenin doğası ile ilgili bu yarı şekillenmiş düşünceye ulaşmakla bile, ileri atılmanın çılgınlık değilse, en hafifinden pervasızca bir kahramanlık olduğunu idrak etmesini sağlamıştı fakat artık geriye tek bir adım dahi atamazdı. Onu New Mexico'ya gitmekten caydırıp saatte 150 kilometreden daha hızlı bir şekilde batıya doğru gitmeye zorlayan aynı bilinmeyen ve üstün güç tarafından zorlanmıştı.

Koridorun ilerisinde, üstüne zarif bir örtü serilmiş küçük bir masa ve örtünün üstünde gül renkli abajuru olan bir lamba vardı.

Dylan eliyle tırabzanları tutunca, bira kutusunu tutarken hissettiği aynı duyguyu hissetmişti. Kötülüğün kokusunu alıyordu sanki.

Sonra elini çekip tuttuğu yere baktı, ama orada kendi parmak izlerinden başka garip herhangi bir iz yoktu. Aynı izleri bira kutusunda da bırakmış olmalıydı ve bu izler daha sonra onun burada olduğunu polislere kanıtlayacaktı mutlaka. Bunlar hırsızlık yapan veya cinayet işleyen insanların suçlu olduklarını kanıtlayan şeylerdi.

Bu izlerin karakteri Marjorie'nin kurbağalı rozet ve arabanın kapısında bıraktığı izlerin niteliğinden farklıydı, çünkü Dylan bunlarda sanki buradan geçen bir ruh tarafından bırakılmışlar gibi, habis bir şey seziyordu.

Merdivenin koridordakine benzer gül desenli yolluğu onun gibi aynı şekilde yıpranmıştı. Güllerden çok dikenleri olan yolluk, Dylan'ın zor bir görev üstlendiğini belirtir gibiydi.

Tırabzana tutunarak yukarı çıkmaya başladığında, kötü bir

varlığın izleri elinden vücuduna geçerek onu bir alev gibi sarmıştı şimdi, ama gözlerinin önünde ateşböcekleri uçmuyordu. Bu garip deneyime alışmak zorunda olduğunun farkındaydı.

Beyaz saçlı kadın evine gizlice giren yabancılara karşı bile sevimli davranıyordu. Bunun nedeni uzun yıllardan beri sürdürdüğü işiyle ilgiliydi anlaşılan. Ardından hafifçe gülümseyerek, onunla tokalaşmak için elini Jilly'ye uzattı. "Ben Marjorie, canım. Senin adın ne?"

Eğer tek sorumluluğu Shepherd olsa, Jilly Dylan'ı aramak için koridora çıkardı, ama Dylan onu bu kadınla birlikte bırakmıştı. Shep'i arabada daha fazla yalnız bırakmak istemiyordu aslında, yine de Marjorie'yi telefona ulaşacağı bir yerde bırakırsa, küçük kasaba polisleri buraya doluşurlardı.

Ayrıca Dylan Marjorie'ye ev güvenli olmadığı için dışarı çıkmasını söylemişti, oysa yaşlı kadın kendisine yaklaşan tehlikenin farkında olmayacak kadar saf görünüyordu. Jilly onu mutlaka dışarı çıkarmak zorundaydı, yoksa kilerden aç çekirgeler fırlasa ya da eviyenin giderinden etrafa lav eriyikleri saçılsa bile, Marjorie paniğe kapılmadan mutfakta kalabilirdi herhalde.

"Ben Marjorie," diye yineledi sonra. Elini uzatmış beklerken, çağıracağı polislere verebilecek bir ad beklediği kesindi.

Bir kolunu onun omuzuna koyup Marjorie'yi arka kapıya doğru götüren Jilly, "Siz bana tavuklu sandviç–patates kızartması–meyve suyu diyebilirsiniz," dedi, "yani kısaca 'Piliç'."

Dylan merdivenden yukarı çıktıkça, izlediği kişinin kötü birisi

olduğuna kesinlikle inanmıştı. Yukarıdaki odalarda onu bekleyen ciddi bir tehlike vardı mutlaka.

Yaşlı kadını aşağıda önce sağ sonra bir cinayete kurban gitmiş olarak gördüğünde, ilk kez aşırı bir korkuya kapılmıştı. Bu korku şimdi tüm benliğini sarıyordu.

"Lütfen," diye fısıldadı ardından, bilinmeyen bir güçten merhamet istercesine. Yine *"Lütfen,"* derken, şırınganın içerdiği sıvının etkisiyle altıncı duyuya kapıldığı belliydi. Ona yönelik bir şeydi bu ve anlayamadığı içgüdülerle hareket ediyordu.

Geri dönüp buradan ayrılabilirdi aslında. Seçim kendisinindi. Evden ayrılmak önündeki yolda ilerlemekten daha kolaydı.

Kendini gerçekten tamamen kontrol edemediğini fark ettiğinde sakinleşmişti. Titremesi durmuş, kasılan çeneleri gevşemiş, telaşı geçmiş, kalp atışları yavaşlamış, korkusu azalmıştı.

Sonra karanlık koridorda duraksadı. Geriye dönmeyecek, ilerleyecekti. Savaş alanlarında çarpışacak veya polislerle dolu sokaklarda dolaşacak kadar cesur olmasa da, kahramanlığı takdir ederdi tabii ve asla geri çekilmeyecekti, çünkü mantığı ona ilerlemesini söylüyordu.

Gül renkli ışık yalnızca alt sahanlığa dek ulaşmaktaydı. Üst katın ışığı ise koridorun sağ tarafındaki hafif aralık bırakılmış son kapıdan sızıyordu.

Fark edebildiği kadarıyla bu katta üç oda vardı; lambayla aydınlanan odayla onun yanında kapısı kapalı olan bir oda ve solda başka bir oda.

Sağdaki ilk odanın kapısına doğru üç adım attığında yine korkuya kapılmıştı, ama mantıklı bir korkuydu bu.

Ardından, peşine düştüğü kişinin dokunduğunu hissettiği kapı tokmağını çevirdi; sarı renkli sokak lambası ışığının yansıdığı ve gerisinde bir zeytin ağacı dalının göründüğü buzlu cam, içeride kimse olmayan banyoyu aydınlatmıştı.

Sonra ikinci odanın ışık sızan aralık kapısına yaklaştı. İçgüdüsü ve mantığı ona içerisini gözetlememesi gerektiğini söylüyordu.

Ve kapı tokmağını tuttuğunda, şimdiye dek dokunduğu şeylerden yüz kat daha fazla etkili bir gücün varlığını hissetti. Bu kapının ardında ölümün yanlış tarafında yer alan bir cehennem kolonisi bulunduğunu anlamıştı artık.

On Altı

Arka kapıdan çıktığı sırada geride bıraktığı akşam yemeğini anımsayan Marjorie, "Cheeseburger hâlâ sıcakken" torbayı almak için mutfağa geri dönmek istiyordu.

Sabırlı davranmaya çalışan Jilly, ona eğer ölürse sıcak bir cheeseburger'in hiçbir işe yaramayacağını açıklamaya çalışıyordu.

Dylan Marjorie'yi belirsiz bir şekilde uyarmıştı; belki mutfak fırını patlamayacak ya da bir depremin ardından evi yıkılıp enkaza dönüşmeyecekti ama herşeye rağmen bu önseziyi ciddiye almak gerekirdi.

Jilly Minik Kuş'un içtenlikle onaylayacağı şekilde güzel şeylerden söz edip, psikolojik manevralar yaparak Marjorie'yi kapıdan geçirdi ve arka verandaya çıkarıp arka bahçeye inen merdivenlere götürdü.

Yaşlı kadın burada devasa boyutunu, lastik tabanlı ayakkabılarının altındaki izlerle cilalı vernada zemini arasında bir vakum yaratarak, geri çekilme manevrası yapmak için kullandı. Bu zekice numara kadını tıpkı Herkül'ün gerilerek dörde bölünme cezası verildiğinde, kırbaçlanan iki takım atın gücüne eşit bir güce sahip olduğunu gösterdiği gibi, hareket ettirilemez hale getirmişti. Sonra Marjorie'yi kapıdan çıkarıp, arka verandanın merdivenine doğru götürdü. Yaşlı kadın ise aşağıya inmemekte direnirken, "Piliç," dedi Jilly'ye, "onun bıçaklardan haberi var mı?"

"O kim?"

"Senin arkadaşın."

"O benim arkadaşım değil, Marj. Böyle varsayımlar yapma. O benim tipim değil. Hangi bıçaklar?"

"Kenny bıçakları sever."

"Kenny kim?"

"Genç Kenny, babası değil."

"Gençler," dedi Jilly, kadını ilerletmeye çalışırken.

"Baba Kenny Peru'da hapishanede."

"Hapiste olmak çok kötü."

"Genç Kenny benim en büyük torunum. On dokuz yaşında."

"Ve bıçakları seviyor, öyle mi?"

"Onları biriktirir. Çok güzel bıçaklar, bazıları tabii."

"Bu ilginç bir şey gibi görünüyor, Marj."

"Ama korkarım yine uyuşturucu kullanmaya başladı."

"Bıçaklar ve uyuşturucu, öyle mi?"

"Ben ne yapacağımı bilmiyorum. Bilmiyorum. Bazen uyuşturucu için delirir."

"Uyuşturucu için delirir, bıçakları sever," diye yineledi Jilly, arkalarında açık duran mutfak kapısına doğru sinirli bir şekilde bakıp, Kenny'yle ilgili yapbozun parçalarını yerine oturtmaya çalıştığı sırada.

"Çok geçmeden ruhsal bunalıma girecek. Bir gün bu işin sonu gelecek."

"Tatlım, dedi Jilly, "o gün bugün sanırım."

Kapı tokmağını tutan Dylan'ın avucunda bir sürü çıyan dolaşıyordu sanki. Ama tokmağı bırakmamasının nedeni, o tokmakta

geri kalan hasta ruhlu bir insana ait izleri hissetmesinin yanısıra iyi kalpli bir insana ait izlerin varlığını hissetmesiydi.

Ardından kapıyı dikkatle itip açtı.

Belirgin bir şekilde olmasa da tam ortadan geçen bir çizgiyle ikiye bölünmüş gibi görünen büyük yatak odasının ilk kısmında, bir yatakla etajer ve ciltsiz kitaplarla dolu raflar vardı. Duvara asılı üç posterin birincisi 1966 model A. C. Shelby Cobra'nın, ikincisi C. S. Lewis'in, üçüncüsü de Iwo Jima'ya çıkartma yapan Birleşik Devletler Deniz Piyadeleri'nin resmini içeriyordu.

Diğer bir yatakla etajerin bulunduğu odanın ikinci yarısındaki duvarda ise, kitap raflarıyla posterler yerine keskin silahlar asılıydı. İnce kamalarla geniş hançerler, kısa kılıçlar, geniş uçlu hançerler, bir süvari kılıcı, bir pala, Hint ve İskoç yapımı bıçaklar, kısa saplı bir balta, kasaturalar, pala türü kılıçlar, av bıçakları, yatağanlar... Bunların çoğunun sapları oymalıydı, diğerlerinin sapları da bazısı sade bazısı süslü topuz şeklindeydi.

Odanın ön kısmındaki küçük çalışma masasının üstünde bir kurutma kâğıdı, bir dolmakalem seti, bir kurşunkalem kutusu, kalın bir sözlük ve Shelby Cobra'nın bir maket modeli duruyordu.

Diğer taraftaki çalışma masasının üstüne plastik bir insan kafatasıyla çarpık duran bir dizi porno kaset bırakılmıştı.

Tozu alınan ve süprülen ön kısım bir keşişin hücresi gibiydi.

Arka kısım ise son derece düzensizdi. Yatak çarşafları dağılmış, yere kirli çoraplar, eski ayakkabılar, boş bira ve soda kutuları atılmış, etajerle yatağın başucu tahtasının üstüne buruşuk şeker kâğıtları fırlatılmıştı. Burada düzenli duran yalnızca bıçaklarla keskin silahlardı ve tümünün bakımı için hayli zaman harcandığı belliydi.

Odanın ortasında yanyana bırakılan iki bavulla bunların üstünde bandına yeşil tüy takılı siyah bir kovboy şapkası vardı.

Dylan'ın sahneyi gözden geçirip tüm bunları zihnine kazıma-

sı, konunun bir tabloya aktarılmayı, üzerinde zaman harcanmayı hak edip etmediğini anlamak için mantığı kalbine hükmetmeye başlamadan önce, tek bir bakışta manzaranın çarpıcı tüm detaylarını içine çekmesinden kalma bir alışkanlıkla, üç ya da dört saniye sürmüştü. Doğuştan sahip olduğu yeteneği, fotoğrafik algı da içeriyordu fakat Dylan bunu tıpkı yetenekli, genç bir polisin tanrı vergisi gözlem yeteneğini geliştirerek detektif rütbesine terfi ettiğini hayal ettiği gibi, çalışarak çarpıcı bir biçimde geliştirmişti. Mantığı kalbinin sesini dinlemeden önce üç dört saniye içinde tüm görüntüleri bir fotoğrafçı gözüyle inceleyen Dylan'ın gördüğü son şey, bir kot pantolonla ön kısmında New York Kenti Yangın Departmanı yazılı bir tişört giyen ve yatakta oturan bir oğlan çocuğuydu. Yaklaşık on üç yaşındaki bu çocuk ayak bileklerinden zincirlenmiş ve elleri kelepçelenerek pirinç karyola başlığına bağlanmıştı.

Marj'ı merdivenden aşağı indirmek zor gibi görünüyordu. Hâlâ basamakların en başında dururken, "Onu bulmamız gerek," dedi kaygıyla. Dylan'ın arkadaşı olmamasına karşın, Jilly bu kadının önünde onun gerçek adını kullanmak istemiyor, ama ondan başka ne şekilde söz edeceğini de bilmiyordu. "Merak etmeyin. Arkadaşım onu bulur, Marj."

"Ben Kenny'yi kastetmiyorum," dedi bu kez Marj, daha fazla kaygılanarak.

"Peki, kimi kastediyorsunuz?"

"Travis'i. Travis'i kastediyorum. Onun tüm varlığı kitaplar. Kenny'nin bıçakları var, ama Travis'in yalnızca kitapları."

"Travis kim?"

"Kenny'nin küçük erkek kardeşi. On üç yaşında. Kenny bunalımda. Travis de bunalıma girecek."

"O Kenny'yle birlikte evde mi?"

"Öyle olmalı. Onu dışarı çıkarmamız gerek."

Verandanın ilerisindeki mutfak kapısı hâlâ açıktı. Jilly ise eve geri dönmek istemiyordu.

Dylan'ın büyük bir risk alarak son hızla buraya gelmesinin nedeni, kendisine yaptığı servis için Marj'a teşekkür etmek ya da kurbağa resimli rozet ondan daha fazla hoşlanacak bir müşteriye verilsin diye onu iade etmek istediği için değildi herhalde. Bir *X-Files* gecesine dönüşen bu gecede Dylan buraya Kenny'nin bıçak koleksiyonuyla kötü bir şey yapmasını engellemek amacıyla gelmiş olmalıydı.

Bıçaklı Kenny'yle şimdiye dek hiç karşılaşmamış olsa bile, mantıksal olarak Travis'i ondan ayırması gerekirdi. Silahı kitap olan on üç yaşında bir oğlanın, uyuşturucu bağımlısı on dokuz yaşında bir bıçak manyağıyla karıştırılması olanaksızdı.

Ama karşılaştıkları bu durum *mantıkdışı* görünüyordu. Gece boyunca yaşananlar gerçek dünyaya ait değildi. Değişik bir mantığı olan veya tümüyle mantıksız görünen böyle bir yeni dünyada, *herhangi bir şey* olabilirdi.

Jilly bıçakları sevmezdi. Eğer sevseydi, komedyen olmak yerine bıçak atma gösterisi yıldızı olurdu zaten. Bıçak koleksiyonuyla Kenny'nin bulunduğu eve gitmek istememesinin nedeni buydu.

İki dakika önce kendisi mutfağa girdiğinde, bir felaket yaşanmadan telefon ahizesini yerine koyduktan sonra, zavallı Marj şaşkın ve çaresiz görünüyordu. Oysa şimdi yaşayan ölü haliyle tehlikeyi umursamaz bir durumdaydı. "Travis'i bulmamız gerek!"

Jilly'nin istediği en son şey göğsüne saplanacak bir bıçaktı, ama bunun yanısıra, eve koşuşturarak Dylan'ı zor durumda bırakacak ve gördüğü anda telefona sarılıp daima hizmete hazır olarak bekleyen polisten yardım isteyecek histerik bir büyükanneye de hiç gerek duymuyordu tabii.

"Siz burada kalın, Marj. Tam burada kalın. Bu benim işim. Ben Travis'i bulur, onu evden çıkarırım."

Ardından, düşündüğünden daha cesur bir şekilde hareket ederek eve girmek için arkasını döndüğünde, Marj onun kolunu tuttu. "Siz insanlar *kimsiniz*?"

Siz insanlar. Jilly neredeyse sorulan soru yerine bu masum sözcüklere tepki verecek ve *SİZ İNSANLAR demekle neyi kastediyorsunuz? Benim gibi insanlarla bir sorununuz mu var?* diyecekti.

Ama geçmiş son iki yılda, gösterileri sırasında kendini seyircilere kabul ettirip en azından biraz başarı sağlarken, fark ettiği onur kırıcı sözlere aşırı tepki vermemesi gerektiğini öğrenmişti. Arabada Dylan'a tepki vermiş olması da şimdi ona aptalca bir davranış gibi geliyordu.

"Polis," diye yalan söyledi sonra. "Biz polisiz."

"Üniformanız yok mu?"

"Sivil çalışıyoruz." Rozet göstermeye gerek yoktu anlaşılan. "Siz burada kalın, tatlım. Siz burada güvende kalın ve bu işi uzmanlarına bırakın."

New York Kenti Yangın Departmanı tişörtlü oğlan, Dylan odaya girene dek ayılmış olmasına karşın, daha önce epeyce dövülmüş ve sonra bayılmış olmalıydı. Ayrıca bir gözü morarıp şişmiş, çene derisi sıyrılmış, sol kulağına kan dolmuştu.

Oğlanın yüzündeki yapışkan bantları ve ağzına sokulan kırmızı kauçuk topu çıkaran Dylan, motel odasında kendi ağzına sokulan spor çorabı anımsadığında, büyük bir öfkeye kapıldı. Bu öfke onun gibi geniş yürekli birisine göre hayli garipti aslında, yine de oğlana acıdığı için öfkelenmişti işte. Dünyanın uysallara değil, kötü kalplilere ait olduğu kesindi.

Ancak öfkesini körükleyen maruz kaldığı şey ya da ufak tefek şeylerin yönlendirdiği kaderinin sonuna gelmiş olmak değil, oğlana duyduğu sempati ve bu şiddet çağındaki tüm kurbanlara duyduğu merhametti. Yargıdan sonra, mazlumlar muhtemelen kendilerine söz verildiği gibi dünyayı oyun sahaları olarak alacaklardı; ama bu sırada zalimler her geçen kanlı gün yaptıkları spora devam ediyorlardı.

Adaletsiz bir dünyaydı bu, ama dövülen bir oğlan ne Auschwitz Toplama Kampı, ne Komboçya Komünist Partisi'nin kitle mezarları ne de Dünya Ticaret Merkezi'ydi.

Kendisinin hissettiği şey ise, altıncı duyunun ötesinde, derin ve korkutucu değişikliklerdi.

Ağzındaki tıkaçtan kurtulan oğlan, özkontroluna kavuşmuş ve duruma çabucak hâkim olmuştu. Fısıldayarak konuşurken, sanki Cehennem Ordusu'nun birlikleri her an içeri dalacakmış gibi, bakışlarını açık kapıdan ayırmıyordu. "Kenny en az altı tür uyuşturucu aldı. Tam bir manyak o. Büyükanne'nin odasına kızı götürdü. Onu öldürecek sanırım. Sonra Büyükanne'yi. Sonra da beni. En son beni öldürecek, çünkü en çok benden nefret ediyor."

"Kim o kız?" diye sordu Dylan.

"Becky. Caddenin sonunda oturuyor."

"Küçük bir kız mı?"

"Hayır, on yedi yaşında."

Oğlanın ayak bileklerine dolanan zincire bir asma kilit takılmış ve iki kelepçeyi birleştiren bağlantılar pirinç yatak başının dikey demirlerinden birinin arkasına geçirilmişti.

"Anahtarlar nerede?"

"Kenny onları aldı," diyen oğlan, Dylan'a baktı. "Ben burada hapsedildim."

Yaşamlar şimdi dengeliydi. Polisleri çağırmak siyah Suburban'lı

adamların gelmesi demek olsa bile, Dylan 911'i araması gerektiğini düşünüyordu.

"Telefon nerede?"

"Mutfakta. Ve biri de büyükannenin odasında."

İçgüdüsü Dylan'a telefon etmek için zamanı olmadığını söylüyor, ayrıca oğlanı da burada yalnız bırakmak istemiyordu. Ama anladığı kadarıyla, cinayet henüz işlenmediyse, kendisi odadan çıkıp gül desenli halı kaplı merdivenin alt basamağına ulaşmadan işlenecekti.

Büyükannenin odasında bir telefon vardı, ama Kenny de aynı odadaydı. Dylan oraya girdiğinde, tuşlara basacak hızlı bir parmaktan daha başka bir şeye gereksinimi olacaktı.

Duvardaki bıçaklar yine dikkatini çekince, birisini kılıçla vey palayla kesme düşüncesinden ürkmüştü. Böylesine kanlı bir işi kaldıracak midesi yoktu.

Dylan'ın bıçaklarla ilgilenmesine karşın onlardan birini kullanmaktan çekindiğini farkeden oğlan, "Orada. Kitaplığın yanında," dedi.

Bir beyzbol sopasıydı bu. Eski moda, sert tahtadan yapılmış bir şey. Dylan çocukluğunda bunları çok kullanmış, ama bununla kimseye vurmamıştı.

Bir asker, bir polis ya da kendini savunacak bir insan onunla aynı düşüncede olmayabilirdi, yine de beyzbol sopası süngüden daha iyiydi ve eline de uygundu.

"Tam bir manyak o," diye anımsattı oğlan, sanki Dylan sopayı kullanmadan önce onu savurmayı bilmiyormuş gibi.

Kapı eşiği. Koridor. Koridorun karşısında, ikinci kattaki henüz araştırmadığı tek oda.

Kapısı sımsıkı kapalı olan odadan en ufak bir ışık bile sızmıyordu.

Ev tümüyle sessizdi. Kulağını kapıya dayayan Dylan, altı tür uyuşturucu alan Kenny'yi ele verecek bir ses duymaya çalıştı.

Gösteri yapan bazı kişiler, en sonunda hayalle gerçeği birbirine karıştırır, yarattıkları kişiliğe bürünür ve gerçek dünyada sanki daima sahnedeymiş gibi davranırlardı. Geçmiş son birkaç yılda, Jilly de seyirci karşısına çıkınca, kendini Güneybatılı güçlü bir Amazon olarak görüyordu.

Ama şimdi mutfağa geri döndüğünde, hayalle gerçeğin aynı olmadığını farkedip şaşırmıştı. Çekmecelerle dolaplarda çabucak bir silah aradığı sırada, bacak kemiklerinin pelteleştiğini, kalbinin hızla atmaya başladığını fark etti.

Yasal ya da savaşla ilgili standartlara göre, kasap bıçağı bir silah niteliği taşırdı. Oysa bunun sapını kavrayan sağ elinin neredeyse eklem iltihaplı gibi kasılmış hali, kürek kemiği etini kesme dışında kullanımda zor olacaktı anlaşılan.

Ayrıca, bıçak kullanmak için düşmana yaklaşmak gerekirdi. Kenny'yle başa çıkacak kadar ona yaklaşsa bile, bu işi komşu evin damından güçlü bir tüfekle halletmek daha iyi olurdu herhalde.

Kiler bölümü ise, silah deposu değil yalnızca kilerdi ve raflardaki en ağır silahlar içleri ağdalı şurup dolu şeftali konservesi kutularıydı.

Sonra kutuların çevresini karıncaların sarmış olduğunu gördü.

Ne beyzbol sopası ne yoğun öfkesi, uyuşturucu ve hormon salgısı fazlalığıyla deliren ya da gerçekten deli olan eli bıçaklı bir ergeni araması için Dylan'ı karanlık bir odaya hemen daldıra-

mazdı. Kapıyı hafifçe araladıktan sonra, arkasını duvara dayayıp etrafı dinledi. O hasta ruhtan arta kalan karıncalanmayı ellerinde yine hissediyordu.

Uzayın derin sessizliğindeydi sanki ve ağırlaştığını düşünürken, manyak Kenny'nin fazla sabırlı olmayacağına karar verdi.

Odaya girmek, bir timsahla boğuşmak kadar tehlikeli olmasına karşın, açık kapıdan yavaşça geçip elektrik anahtarını aradığı sırada, eline bir bıçak fırlatılacağından korkmuş, ama tüm parmaklarının yerinde olduğunu farkedince şaşırmıştı.

Büyükannenin odası tavan ışığı yerine iki etajerden birindeki abajurla aydınlanmaktaydı. İşçi şapkası biçiminde, lale desenli zencefil kavanozundan sızan yumuşak, sarı bir ışıktı bu.

Odada kapalı iki kapı daha vardı. Bunların biri tuvaletin diğeri de banyonun kapısıydı herhalde.

Üç pencerenin perdeleri ise, bir insanı saklamak için ne yeterince uzun ne kalındı.

Köşenin birine duvardan ayrı olarak duran oval bir boy aynası yerleştirilmişti. Bunun arkasında da kimse yoktu. Ayna yalnızca Dylan'ın hissettiğinden daha az korkmuş ve düşündüğünden daha iriyarı görüntüsünü yansıtıyordu.

Kenny'nin saklanabileceği tek yer çift kişilik büyük yatağın altıydı. Ama dağınık duran battaniyeyle yatak örtüsünün altında, başından ayaklarına dek örtülü birisi yatar gibiydi.

Hapisten kaçış filmlerinin çoğunda, örtülerin altında yatan insan görüntüsü yastıklarla sağlanırdı, oysa bu örtüler hafifçe titriyordu.

Kapıyla ışığı açtığında, odaya girdiği anlaşılmıştı zaten. Sonra yatağa dikkatle yaklaşarak, "Kenny?" dedi.

Örtülerin altında her kim varsa, bir an için titremesi durmuş ve morg çarşafının altındaki bir kadavra gibi hareketsiz kalmıştı.

Dylan beyzbol sopasını iki eliyle kavrayıp, bunu savurmaya hazırlandı. "Kenny?"

Gizlenen kişinin vücudu şimdi seyirip duruyordu.

Tuvaletle banyoya açılabilecek olan kapılar hâlâ kapalıydı.

Dylan omuzunun üstünden odanın açık kapısına doğru baktı.

Koridorda kimse yoktu.

Ardından, zincirlenen oğlanın söz ettiği kızın adını anımsadı. "Becky?"

Gizemli kişi örtülerin altında hareket ediyor, ama hiçbir yanıt vermiyordu.

Göremediği bir şeye sopayla vurmaya cesaret edemeyen Dylan, yatak örtülerini açmaya da çekinmekteydi. Eğer üstü muşamba örtülü bir odun yığınının arasına çıngıraklı yılan gizlendiğinden kuşkulansa, o örtüyü açmaya da çekinirdi mutlaka.

Ayrıca, beyzbol sopasının kalın kısmıyla örtüleri bir kenara çekmek de sakıncalıydı aslında, çünkü bunlar düzgün durmadığı için, sopa etkisiz bir silaha dönüşüp onu bir an savunmasız bırakır ve o anda Kenny bağırsak deşici bir bıçakla yataktan fırlayabilirdi.

Sarı ışık gölgeleri yumuşatmıştı.

Ev hâlâ sessizdi.

Vücut seyirip duruyordu.

On Yedi

Alt katın koridorunda ilerleyen Jilly, ışıksız üç odanın önünden geçerken etrafı dinledi, ama her yer sessizdi. Sonra merdivenin alt kısmına geldi.

İkinci basamakta onu durduran madeni bir şeyin sesini duymuştu. *Plink* ve ardından *tat–a–tat, zzziiinnnggg.* Yine sessizlik.

Sesler girişin tam karşısındaki ilk odadan geliyor olmalıydı. Belki oturma odasından.

Eğer siz kendi büyükannesinin deli, uyuşturucu bağımlısı, bıçak düşkünü olarak tanımladığı bir delikanlıyı yakalamaya çalışıyorsanız, arkanızdaki karanlık bir odadan gelen garip sesleri duymak istemezdiniz. *Plink* sesinden önce duyulan sessizlik normal değildi anlaşılan.

Jilly önünde ve arkasında neler olduğunu bilmese de, korkmuyordu.

Cefakâr annesi ve uzun yıllar önce yaşadığı birkaç kötü olay ona zorluktan kaçmak yerine, cesaretle zorlukların üstesinden gelmek gerektiğini öğretmişti; başarı mücadeleyle elde edilirdi. Eğer sırıtkan Kenny zifiri karanlık oturma odasında bıçakları biliyor ve bunların çıkardığı seslere aldırmıyorsa, Jilly'yi yenilgiden kaçmayacağı birçok zorluk bekliyor demekti.

Ve sonra, iki basamaktan geri inmeye başladı.

Plink, plink. Tik–tik–tik. Zing... zzziiinnnggg!

Güç toplamaya çalışan Dylan, ya burada durup örtülerin altında gizlenen kişinin ilk hareketi yapmasını bekleyecek ya da örtüleri açıp onun adını ve amaçlarını öğrenecekti.

Ardından sağ eliyle beyzbol sopasını kaldırarak, serbest kalan eliyle yatak örtülerini bir kenara çekti. Yatakta siyah saçlı, mavi gözlü, çıplak ayaklı, yırtık kot pantolon ve kolsuz mavi damalı bluz giymiş bir genç kız vardı.

"Becky?"

Korku ifadesi kaplı yüzü, faltaşı gibi açılmış gözleri ve hâlâ titreyen vücuduyla tavana bakıp duran kız, kendisine yardım edecek birisinin farkında bile değildi.

Dylan yarı uyuşuk haldeki kızın adını yinelerken, onun uyuşturucu aldığından kuşkulanmıştı.

Sonra kız ona hiç bakmadan, sımsıkı kenetli dişlerinin arasından, *"Koş,"* diye tısladı.

Sağ elinde kaldırdığı beyzbol sopasıyla yarı açık oda kapısına ve kapalı iki kapıya bakan Dylan, herhangi bir ses, hareket ya da kıpırdanmaya karşı tetikteydi, ama odanın içinde hiç kimse yoktu.

"Seni buradan çıkaracağım."

Kız ona uzatılan eli tutmuyor, kaskatı vücuduyla hâlâ titrerken sanki tavan alçalıp kendisi de bunun altında ezilcekmiş gibi yukarı doğru bakıyordu.

"Koş," diye tısladı yine umutsuzlukla, *"Tanrı aşkına, koş."*

Kızın titremesi, uyuşuk hali ve tıslayarak sert bir şekilde konuşması Dylan'ın sinirlerini bozmuştu. Belki psikolojik bir durumdu bu, yine de onu yataktan kaldırıp odadan çıkarmak için sopayı bırakması gerekecekti.

"Kenny nerede?" diye fısıldadı ardından.

Kızın bakışları en sonunda tavandan odanın köşesindeki kapalı kapılardan birine yönelmişti.

"Orada mı?"

Becky ilk kez Dylan'a bakıyordu... sonra hemen yine kapıya doğru bakmaya başladı.

Yatağın ayak ucundan ayrılan Dylan, odanın karşı tarafına geçti. Kenny herhangi bir yerden çıkıp ona saldırabilirdi.

Kız yattığı yerde doğrulurken, yatak yayları gıcırdıyordu.

Dylan arkasına dönüp kıza baktı. Becky artık yatakta sırtüstü yatmıyordu. Önce dizlerinin sonra iki ayağının üstüne kalktığı sırada, elinde bir bıçak tutuyordu.

Tonk. Tınn. Plink.

Karşılaştığı bu zor durumun üstesinden gelmeye çalışan Jilly, *tonk* sesinde girişin kemerli kısmına gelmiş, *tınn* sesinde elektrik anahtarını bulmuş ve *plink* sesinde ışığı yakmıştı.

Ama o sırada duyulan güçlü kanat sesleriyle neredeyse geri dönecekti. Otoyolda onun çevresinde uçuşan kumrularla güvercinlerin ya da Expedition'da yalnızca kendisinin gördüğü kuşların buraya doluşacaklarını sanıyordu, oysa etrafta hiçbir kuş sürüsü yoktu ve kanat sesleri artık duyulmuyordu.

Kenny bıçakları bilemiyordu anlaşılan. Bir koltuğun veya kanepenin arkasına saklanmadığına göre, burada değildi herhalde.

Başka maden sesleri Jilly'nin dikkatini bir kafese yöneltti. Yerden yaklaşık bir buçuk metre yükseklikteki kafes lamba ayaklığına benzer bir kaideye asılıydı.

Ve bunun içinde minicik pençe tırnaklarıyla demir çubuklara tutunan bir papağan vardı. Boynunu hızla hareket ettirirken gagasını birkaç çubuğa vuran bu tüylü mahkûm, parmakların nota-

lar üzerinde kaydırılarak çalındığı bir müzik parçasını seslendiren elsiz bir arpçıydı sanki; *zzziiinnnggg, zzziiinnnggg.*

Jilly, papağanın ölümcül bir tehditçi olduğu yanılgısına kapıldığı için kendi kendine kızdığı sırada, kuş uçma özgürlüğü istermiş gibi hâlâ kanatlarını çırparken, merdiven basamaklarını aceleyle tırmanmaya başladı. Orta sahanlığa geldiğinde, kanat sesleri kesilmişti. Etrafı dikkatle dinlemesine fazla gerek yoktu artık.

Becky'nin mavi gözlerindeki korkunun yerini delice bir sevinç almıştı şimdi.

Elinde bıçakla yataktan atladığında, Dylan onu bir kenara itince tökezleyip neredeyse yere düşecekti. Cinayet işlemeye kararlı olduğu belliydi. "Kenny!" diye bağırdı ardından.

Oğlan onun işaret etmediği kapıdan çıkmıştı. Yılanbalığına benziyordu sanki; oldukça kıvrak, sıska ama kaslı bir vücut ve soğuk, derin, bulanık sularda yaşamaya mahkûm bir yaratığın çılgın bakışlı kısık gözleri. Dylan oğlanın dişlerinin karada veya suda yaşayan herhangi tür bir yılan gibi sivri ve geriye doğru kıvrık olduğunu tahmin ediyordu.

Bu yetenekli genç adam siyah kovboy çizmeleri, siyah kot pantolon, siyah tişört ve yeşil Hint desenleriyle işli siyah kot kumaş ceket giymişti. Ceketin işlemeleri yatak odasındaki bavulların üstünde duran kovboy şapkası tüyünün yeşiliyle aynı tondaydı.

"*Sen* de kimsin?" diye sordu Kenny ve sorunun yanıtını beklemeden Becky'ye seslendi. "Kahrolası kocakarı nerede?"

Bu iki gencin pusuda beklediği kocakarı, zor bir çalışma gününün ardından eve gelen beyaz saçlı, kırmızı çizgili üniformalı kadındı hiç kuşkusuz.

"Adamın kim olduğu bizi ilgilendirmez," dedi Becky. "Sen

yalnızca onu öldür, sonra irin torbası kocakarıyı bulup onu da öldürürüz."

Zincirlenen oğlan ağabeyiyle kızın arasındaki ilişkiyi yanlış anlamıştı. Soğukkanlı hainler büyükanneyle küçük erkek kardeşi yalnızca öldürmekle kalmayacak, kadının şilte içinde sakladığı birkaç kuruş parayı belki çalacak, Kenny'nin iki bavulunu arabaya atacak ve yola koyulacaklardı.

Sonra caddede durup Becky'nin bavullarını almak için onun evine uğrayabilirlerdi. Amaçları kızın ailesini de öldürmekti belki.

Yaptıkları bu karmaşık plan daha sonra başarılı olsun olmasın, şu anda Dylan'ı kıskaca almışlardı. Ondan çabucak kurtulacaklardı anlaşılan.

Kenny elinde yaklaşık otuz santimlik keskin bir bıçak tutuyordu ve bıçağın kauçuk kaplı kıvrık sapı, bu silahın cinayet işlemekte kararlı birisinin elinden alınmasını zorlaştıracaktı.

Becky'nin elindeki mutfak bıçağı bir savaş silahı değilse de, insanın tavuk gibi doğranmasında etkili olurdu.

Her iki bıçaktan uzun olan beyzbol sopası ise, Dylan'a avantaj sağlayacaktı. Onun iriyarı yapısı serserilerle sarhoşları korkuturdu, ama aslında yumuşak kalpli olmasına karşın, aşırı saldırgan insanlar için bu görüntüsüyle zalim biri gibi de görünürdü.

Kenny'nin ona saldırmaktan çekinmesinin diğer bir nedeni durumu artık anlayamaması ve evde kendisiyle birlikte daha başka kaç yabancının olduğunu bilmediği bir yabancıyı öldürmek istemeyişiydi belki. O yılanbalığımsı gözlerdeki öldürme kararlılığının yerini cennetteki yılanın kandırıcı bakışları almıştı şimdi.

Dylan bir an için kendisinin polis olduğunu söylemeyi ve destek ekibin arkadan geldiğini iddia etmeyi düşündü, ama üniformasız oluşunu açıklasa bile, elinde tabanca yerine beyzbol sopası olmasını açıklaması zordu.

Aldığı uyuşturuculardan sonra Kenny akılcı davransa da dav-

ranmasa da, çılgın bir sevince kapılan Becky saldırgan bir rakip görünümündeydi.

Önce Kenny'ye doğru hamle yapan Dylan, ardından kıza doğru hızla dönüp sopayı onun bıçak tutan eline savurdu.

Becky belki ya bir liseli jimnastikçi veya sevecen ebeveynlerin bir sonraki Margot Fonteyn'i yetiştirdiklerinden emin olarak milyonlarca dolar harcadıkları, balerin olmaya can atan kızlarından biriydi. Ama Olimpiyat Oyunları'na katılacak ya da sahnede profesyonelce dans edecek kadar yetenekli olmasa bile, hareketleri hayli çevikti. Zafer çığlığı atarmış gibi *"Ha!"* diye bağırıp geri çekilerek sopadan kurtulduktan sonra, hemen yana sıçrayıp *nasıl* hareket edeceğine karar verdiğinde, daha iyisini yapmak için bacak kaslarını çalıştırmak amacıyla hafifçe çömeldi.

İriyarı vücuduyla başarılı bir balerin gibi görünmese de, hareketlerini kızınkilere uydurmaya çalışan Dylan, bu arada süslü kovboy Kenny'nin duraksamasından yararlanarak sopayla onun üzerine yürüyordu.

Oğlanın gözlerinde Becky'nin vahşi bakışları yoktu; sinsi ama aslında korkak olmasına karşın kendini cesur götermeye çalışan bir insanın bakışlarıydı bunlar. Kenny canavar olabilirdi belki, yine de saldırış biçiminde bir hata yapmış ve sopadan korunmak için hızla eğilip öne doğru ilerleyerek bıçağı Dylan'a batıracağı yerde, geri çekilip kendisi bir av haline gelmişti.

Bebek Ruth pozisyonunda savrulan sopa sağ kolunu kırdığında, elinde sımsıkı tuttuğu bıçak bir kenara fırladı.

Ama minicik bir kuş gibi yere düştüğünde, Dylan Becky'nin arkadan kendisine yaklaştığını biliyordu. Onun kadar iriyarı birisi bile, psikopat bir balerinle asla baş edemezdi.

Jilly sondan bir önceki basamağa ulaştığında, birisinin "Kenny!" diye bağırdığını duyunca, bir an duraksadı. Ne Dylan'a ne de on üç yaşındaki bir oğlana ait olmayan bu ses kadın sesiydi.

Ardından başka seslerle birlikte, Dylan'ın ya da küçük oğlanın sesine benzemeyen ve ne dediği anlaşılmayan bir erkek sesi duyuldu.

Travis'in burada Kenny'yle olduğunu Dylan'a söyleyip onu uyarmak ve eğer gerek duyuyorsa ona yardım etmek için yukarı kata çıkan Jilly, bu basamaklarda durup aynı zamanda özsaygıya sahip olamazdı. Jillian Jackson için özsaygı, çocukluğunda annesi tarafından kendisine öğretilen ilkelerin yanısıra, onun büyük çabayla elde ettiği bir şeydi. Şimdi kuşkuya kapılarak böylesine uzun sürede kazanılan o nitelikten vazgeçmeyecekti tabii.

Çabucak sahanlığa çıktığında, soldaki açık kapıdan hafif bir ışığın ve ileride sağdakinden de parlak bir ışığın sızdığını fark etti; koridorun sonundaki kapalı pencereden içeriye doğru kumrular uçuyordu.

Ama bu kuşlar ne çığlık atıyor ne de kanat sesi çıkarıyorlardı. Beyaz tüyleri ve delici bakışlarıyla gagalarını açıp kapayarak onun çevresinde, başının üstünde uçtukları sırada, havaya baharatlı tütsü kokusu yayılmıştı.

Kuşların kanat uçlarının vücuduna, kollarına, yüzüne değdiğini hisseden Jilly, sol duvardan ayrılmadan sürünün arasına doğru ilerledi. Aklını kaçırmaktan korkmasına karşın kuşlardan korkmuyor, onların kendisine zarar vermeyeceklerini biliyordu. Kuşlar gerçek olsalar bile, onu gagalayıp kör etmezlerdi.

Gittikçe çoğalan bir görüntünün kanıtıydı bu. Neden böyle düşündüğünü aslında bilmiyor, bunu mantıksal olarak değil, içgüdüsel ve duygusal bir biçimde algılıyordu.

Bundan zarar görecek olmasa da, kuşların görüntüsü zamanlama açısından kötüydü.

Dylan'ı bulmak zorundaydı ve gerçek ya da hayal olan kuşlar onu engelliyordu.

Yakındaki birisinin "Ha!" diye bağırmasından sonra, kuş sürüsünün sol tarafta açık bir kapıya doğru uçarak gözden kaybolduğunu fark etti.

Tek lambayla aydınlanan bir yatak odasıydı bu. Elinde bir beyzbol sopası tutan Dylan da buradaydı, ama her ikisi eli bıçaklı genç bir adamla –Kenny mi yoksa?– genç bir kız tarafından ablukaya alınmıştı.

Sopa sert bir ses çıkararak havada savrulurken, keskin bıçak bağıran adamın elinden fırlayıp ceviz şifoniyere çarptı.

Tam o anda, hamle yapmak için tetikte bekleyen kız elindeki bıçağı vuruş pozisyonunda havaya kaldırdı.

"Polis!" diye bağırdı Jilly.

Kız Dylan'ı gözden kaçırmamak için, ona arkasını dönmeden maymun çevikliğiyle yana sıçradı.

Kilise tavanlarına resmedilen melek çocuklarınki kadar mavi olan gözleri, aynı zamanda uyuşturucu kullanan insanlara özgü çılgın bakışlarla kaplıydı.

En sonunda kendini güneybatılı bir Amazon gibi hisseden, yine de kızın gözlerine zarar vermemeye çalışan Jilly, elindeki karınca spreyini ileri doğru uzattı. Mutfak dolabında bulduğu kutunun üstündeki etikete göre, yavaş ve hızlı püskürtmeli iki kullanım şekli vardı.

Kız belki şimdi saldırı heyecanıyla ağzından soluk alıyordu. Hızla püsküren sprey musluk suyu gibi ağzını ıslatmıştı.

Karınca spreyi belki onu ciddi olarak etkilemezdi, ama saldırganlığı yok olduğunda bıçağı bir kenara fırlattıktan sonra, mide bulantısıyla etrafa tükürerek banyoya koştu ve soğuk suyla ağzını yıkamaya başladı.

Düştüğü yerde sanki kendine acır gibi bağıran Kenny, kıvrık bir karidese benziyordu.

Jilly elindeki kutuyu sallarken, Dylan'a baktı. "Ben artık bunu gösterilerimde bana laf atanlar için kullanacağım."

"Shep'i neden yalnız bıraktın?"

"Büyükanne bana Kenny'yle bıçaklardan söz etti. 'Kıçımı kurtardığın için teşekkürler, Jilly,' demeyecek misin?"

"Ben sana Shep'i yalnız bırakma demiştim."

"O iyi."

"Hayır, orada tek başına iyi değil." Dylan'ın ses tonu otoriterdi.

"Bana bağırma. Tanrım! Sen manyakça araba kullanarak buraya geldin, sonra arabadan inip gittin ve her ikisinin nedenini de bana söylemedin. Peki, benim ne yapmam gerekirdi? Orada oturup senin küçük iyi kadınınmışım gibi hiçbir şey düşünmeden yağmurda duran aptal bir hindinin yaptığı şekilde ağzım açık boğulana dek gökyüzüne mi baksaydım?"

Dylan gittikçe öfkeleniyordu. "Hindiler de nereden çıktı şimdi?"

"Sen benim ne kastettiğimi *çok iyi* anladın."

"Yağmur da yağmıyor."

"Aptalca konuşma."

"Senin hiç sorumluluk duygun yok."

"Yanılıyorsun, o duygu bende fazlasıyla var."

"Sen Shep'i yalnız bıraktın."

"Bir yere gitmeyecek ki. Ona oyalanacağı bir görev verdim. 'Shepherd,' dedim, 'senin kaba ve zorba ağabeyinle konuşurken *kıç deliği* yerine kullanacağım en az yüz tane eşanlamlı sözcük öğrenmem gerekiyor senden.'"

"Bu tartışma için zamanım yok."

"Tartışmayı kim başlattı acaba?" Kendisi de öfkelenen ve ar-

kasına dönen Jilly, kumruların görüntüsüyle duraksamasa, neredeyse odadan çıkacaktı.

Koridoru hâlâ terk etmeyen kuş sürüsü, yatak odasının açık kapısı önünden geçerek merdivene doğru uçuyordu. Ama eğer bu görüntüler gerçek olsa, ev şimdiye dek kuşlarla dolmuş olurdu.

Gözden kaybolmalarını istemesine karşın, uçup duruyorlardı. Aklını kaçırmaktan bir kez daha korkarken, yine önüne döndü. "Buradan çıkmak zorundayız. Marj çok geçmeden polisleri çağıracak."

"Marj kim?"

"Sana kurbağa resimli rozeti veren ve bir şekilde bu olayların tümünü başlatan kadın. Kenny'yle Travis'in büyükannesi o. Benim ne yapmamı istersin?"

Banyodaki tuvaletin önünde dizlerinin üstüne çömelen Becky, bütünüyle yaşam biçimini olmasa bile, yediği akşam yemeğini düşünmeye başlamıştı.

Dylan düz arkalıklı iskemleyi işaret edince, Jilly'nin mesajı aldığını gördü.

Banyo kapısı dışa doğru açılıyordu. İskemle arkaya eğilerek tokmağın altına sıkıştırıldığında, Becky polisler gelip onu dışarı çıkarana dek banyoda hapis kalacaktı.

Dylan kızın onu parça parça doğrayacak kadar kendine geleceğini düşünmüyor, ama üstüne kusulmasını da istemiyordu.

Yerde yattığı sırada uyuşturucunun etkisinden artık kurtulan, yine de hâlâ tehlikeli olan Kenny, salya sümük ağlıyor, ağır küfürler savuruyor, acil tıbbi tedavi görmesi gerektiğini ve intikam alacağını söylüyordu; eğer kendisine bir şans verilse, dişlerinin yılan dişleri kadar keskin olduğunu gösterirdi herhalde.

Dylan onu kafatasında koca bir delik açmakla yalandan tehdit ettiğinde, bunu ciddiye almıştı, çünkü roller değişirse o da aynı şeyi yapardı mutlaka. Bu tehdidin ardından, süslü ceketindeki sedef düğmeli ceplerinin birinden kelepçeyle asma kilidin anahtarlarını çıkardı.

Böcek ilacının sanki diğer kötü insanlara karşı uygunsuz bir savunma silahı olacağından korkan Jilly, Dylan'ın peşinden gidip yatak odasından çıkmaya çekiniyordu. Dylan bu evdeki kötülerin yalnızca Kenny ve Becky oluşu konusunda ona güvence vermesine karşın, koridoru geçip zincirlenmiş oğlanın odasına gidene dek, korkudan yarı kör olmuş gibi sürekli duraksayarak, yüzü cama yapışık bir hayalet görmüşçesine koridorun sonundaki pencereye baktı.

Dylan Travis'i kurtarırken, onlara Becky'nin Amerikalı Genç Kızlar Geçit Töreni'ne katılamayacak kadar ahlaksız olduğunu açıkladıktan sonra, üçü birlikte aşağı kata inerek mutfağa gittiler.

Marj torununu kucaklamak için arka verandadan koşturarak gelip onun morarmış gözünü görünce oğlana sımsıkı sarıldı. Travis kırmızı çizgili üniformanın arasında gözden kaybolmuştu.

Dylan oğlanın biraz geri çekilmesini beklediği sırada, "Becky'yle Kenny'nin tıbbi tedaviye gereksinimi var..." dedi.

"Ve sosyal güvenlik uzmanları gelene dek bir hapishane hücresine," diye ekledi Jilly.

"...Ama siz 911'i aramadan önce, bize iki üç dakikalık bir süre verin," diye bitirdi Dylan.

Bu direktif Marj'ı şaşırtmıştı. "Ama 911 *sizsiniz.*"

Jilly atik davrandı. "Biz yalnızca iki birden biriyiz, Marj, diğer birle dokuz değiliz."

Yaşlı kadın şimdi daha çok şaşırırken, Travis eğlenmeye başlamıştı. "Biz size ayrılacak süreyi veririz. Yine de çok garip bir şey bu. Siz ikiniz kimsiniz?"

Dylan'ın yanıtlayamadığı soruyu Jilly yanıtladı. "Biliyorsak kahrolalım. Bu öğleden sonra sana kim olduğumuzu söyleyebilirdik, ama şu anda hiçbir kanıtımız yok."

Jilly'nin aslında gerçek ve ciddi olan yanıtı, Marj'ı iyice şaşırtmış, oğlanı da güldürmüştü.

Yukarı katta, Kenny yüksek sesle yardım istiyordu.

"Harekete geçseniz iyi olur," dedi Travis.

"Sen bizim ne marka araba kullandığımızı kesinlikle bilmiyorsun, onu hiç görmedin."

"Doğru."

"Ve bize bir iyilik yapıp, buradan ayrılırken arkamızdan bakmayacaksın."

"Bildiğimiz kadarıyla, siz koşarak çıkıp ortadan kayboldunuz."

Dylan onlardan üç dakika istemişti, çünkü Marj ve Travis daha uzun bir gecikmeyi polislere açıklamakta zorlanırlardı; ama eğer Shep uzaklara gitmişse mahvolurlardı. Üç dakika onu bulmaları için yeterince uzun bir süre değildi.

Zeytin ağaçlarının meltemde hışırdamasının dışında, cadde sessizdi. Kenny'nin evdeki boğuk bağırışları ise, komşular tarafından duyulmazdı.

Sürücü kapısı açık olan Expedition hâlâ kaldırımın kenarındaydı. Jilly ön farları söndürmüş, motoru durdurmuştu.

Dylan arka koltukta oturan Shepherd'ı ön çimenlikten geçtikleri sırada bile görebiliyordu. Oğlanın elindeki pilli kitap fenerinin ışığı okuduğu kitabın sayfasından yüzüne doğru yansımaktaydı.

"Sana söyledim," dedi Jilly.

Rahatlayan Dylan, ona öfkelenmedi.

Shepherd'ın yanındaki tozlu camın arasından kitabın adı rahatça görünüyordu; Charles Dickens'ın *Büyük Umutlar* ı. Shep, Dickens hayranıydı.

Direksiyonun arkasına geçen Dylan, kapıyı kapattı; mutfak-

taki duvar saatine bakan Travis'in yanından ayrıldıktan sonra, yarım dakikadan fazla bir süre geçmiş olmalıydı.

Yeşim bitkisine yer açmak için yolcu koltuğuna bağdaş kurarak oturan Jilly, anahtarları uzatarak ardından bunları hemen geri çekti. "Sen yine delirirsen ne olacak?"

"Ben delirmedim."

"Yaptığın her neyse, ya yine öyle yaparsan?"

"Yaparım herhalde."

"Arabayı ben kullansam daha iyi olur."

Dylan başını iki yana salladı. "Sen yukarı katta Travis'in odasına giderken ne gördün? Koridorun sonundaki pencereye bakarken ne gördün?"

Jilly duraksadı. Sonra anahtarları Dylan'a verdi. "Arabayı sen kullan."

Travis mutfakta ilk dakikanın geçmesini beklerken, Dylan U dönüşü yapmıştı. Okaliptüslerin olmadığı Okaliptüs Caddesi'nde daha önce izledikleri aynı yolda ilerliyorlardı. Travis 911'i arayana dek, otoyola çıktılar.

Kasabanın sonuna doğru giden doğu I–10'da ilerledikleri sırada, "Önsezim bana bu yolun artık çok güvenli olmadığını söylüyor," dedi Dylan.

"Haklısın, bu gece önsezilerin önemsenmeyeceği bir gece değil," diye ona katıldı Jilly.

Dylan bu saatte fazla trafiği olmayan ve refüjle ayrılmayan, iki şeritli, 191 no'lu yola saptı. 191'in nereye çıktığını bilmiyor, ama şu anda buna aldırmıyordu. Hareket halinde oldukları, kendileriyle Coupe DeVille'in ve Okaliptüs Caddesi'nin arasına mesafe koydukları sürece nereye gittikleri hiç fark etmezdi.

İlk iki kilometre boyunca ikisi de konuşmadı. Üçüncü kilometreye girdiklerinde, Dylan titremeye başladı. Şimdi adrenalin düzeyi normale düşmeye başlamasına ve kendini ilkel bir yaşam

savaşçısı gibi hissetmemesine karşın, neden böyle titrediğini anlamamıştı. Bunu Jilly'den saklamaya çalıştığı ve dişlerinin takırdadığını duyduğu sırada, onun da titreyerek kendi kendini kucaklayıp oturduğu yerde iki yana sallandığını fark etti.

"K-k-k-kahretsin," dedi Jilly.

"Evet."

"Ben M-M-Mucize Kadın değilim."

"Hayır."

"Bu işin kokusunu alacak kadar büyük burnum da yok."

"Benim de."

"Vay canına, o *bıçaklar* neydi öyle?"

"Ses çıkaran büyük bıçaklardı."

"Ve senin yalnızca beyzbol sopan vardı. Ne yani, sen aklını mı kaçırmıştın, O'Conner?"

"Sanırım. Senin de yalnızca karınca spreyin vardı. Yine de bana fazla mantıklı bir şey gibi gelmedi."

"Ama işe yaradı, değil mi?"

"İyi atıştı."

"Teşekkürler. Ben çocukken yaşadığımız yerde, kakalaklarla başa çıkma konusunda epeyce deneyim kazanmıştım. Onlar Bayan Becky'den daha hızlı hareket ederler. Sen de beyzbolda iyi olmalısın."

"Güçsüz bir ressam için kötü sayılmam. Dinle, Jackson, bıçakları öğrendikten sonra, senin yukarı çıkman büyük cesaret."

"Aptalca bir şeydi bence. İkimiz de öldürülebilirdik."

"Doğru, ama öldürülmedik."

"Ya öldürülseydik? Artık koşmak–kovalamak–dövüşmek yok. Artık yok, O'Conner."

"Umarım."

"Ben ciddiyim. Bak, sana söylüyorum, artık yok."

"Bunun bizim seçeneğimiz olduğunu düşünmüyorum."

"Benim seçeneğim olduğu kesin."

"Yani ben durumu bizim kontrol ettiğimizi düşünmüyorum demek istedim."

"Ama ben kendi durumumu *daima* kontrol ederim."

"Bu durumu kontrol edemezsin."

"Beni korkutuyorsun."

"Kendimi de korkutuyorum."

Bu itiraflar derin bir sessizliğe neden olmuştu.

Ay ışığının yeterince aydınlatamadığı batı kesimi hayli kasvetli görünüyordu.

Yol kenarındaki çöl bitkilerinin kahverengi tepe dalları etrafa savrulmaya çalışmasına karşın, meltem bunu başaracak güçte değildi.

Ama havada güveler uçuyordu ve küçük beyaz hayalet güvelerle birlikte kirli kefen bezi kumaşı parçalarına benzer daha büyük gri türler; bunlar ön farların ışığında, arabanın üstünde ve çevresinde uçtukları sırada, birkaçı ön cama çarpmaktaydı.

Klasik resim sanatında kelebekler yaşamın, sevincin ve umudun sembolüydüler. Kelebeklerle aynı sınıfa dahil olan güveler ise umutsuzluğu, bozukluğu, yok oluşu ve ölümü sembolize ederlerdi. Böcekbilimcilere göre, dünyada otuz bin kelebek türünün yanısıra, bunun dört katı güve türü vardı.

Dylan da güve moduna girmişti sanki. Vücudundaki her sinir yalıtımı larva istilasına uğrayarak yenmiş yünlü bir kazağın iplikleri gibiydi. Okaliptüs Caddesi nde olanları ve daha sonra olacakları belleğinde canlandırırken, belkemiğinde hayaleti andıran güveler dolaşıyordu. Onlar için belirsiz olan geleceği sessizce kabullenmişti aslında, ama bu sessizlik ne zaman azalsa, heyecana kapılıp çılgın bir sevinçle kahkaha atacak gibi oluyordu. Tümüyle anlayamadığı yeni gücün verdiği bir heyecandı bu belki.

Düşüncelerini Jilly'ye tam olarak anlatamamasının nedeni de

buydu işte. Ardından ona bakınca, her ikisinin aynı durumda olduklarını fark etti.

Artık ne Kansas'taydılar ne de Oz'da. Bulundukları yerde sarı kiremit döşeli yollarla zümrüt kentlerden daha büyük mucizeler, kötü kalpli cadılarla uçan maymunlardan daha korkutucu yaratıklar vardı mutlaka.

Tam o sırada ön cama hızla bir güve çarptı; ondan geride kalan iz tozlu bir maddeydi. Ölümün küçük öpücüğü.

On Sekiz

Bazı bilim adamlarının varsayımlarına göre, dünyanın manyetik kutbu geçmişte olduğu gibi yön değiştirebilir ve bunun sonucunda tamamen yeni bir dönüş açısıyla gezegenin yüzeyinde beklenmedik felaketlere neden olabilirdi. Böyle bir durumda tropik bölgeler kutuplara dönüşür, kıtalar büyük bir basınçla kıvrılıp çatlar, devasa dalgaların oluştuğu okyanuslar kıyıları aşıp Rockylere, Andlara, Alplere dek ulaşır, yeni iç denizler ve dağ sıraları oluşur, volkanlar lav kusar, yok olan uygarlığın ve ölen milyarlarca insanın ardından sağ kalan az sayıda insan avcı kabileleri halinde bir arada yaşamaya çalışırdı.

Parish Lantern radyo programının son saatinde dinleyicileriyle, gelecek elli yılda kutup kayması olasılığını tartışıyordu. Dylan ve Jilly yaşadıkları son deneyimleri özümsemekle meşgul oldukları sırada, bunları konuşmak yerine ıssız otoyolda kuzeye doğru giderlerken, dünya uygarlıktan ve zamandan yoksun gibiydi sanki.

"Sen bu adamın programını her gece dinler misin?" diye sordu Dylan bir süre sonra Jilly'ye.

"Her gece değil, ama çoğu gece."

"Öyleyse intihara eğilimli olmaman bir mucize."

"Onun programı genelde kıyametle ilgili değildir. Çoğu kez zaman yolculuğundan, almaşık gerçeklerden, insan ruhundan, ölümden sonra yaşamdan söz eder."

Shep arka koltukta Dickens'ı okumaya devam ederken, yazara ölümden sonra bir yaşam biçimi sunuyor, radyoda, sanki yaşamın tümü haşerelerden oluşmuş gibi, gezegen insan uygarlığını ve hayvan krallığının çoğunu ezip parçalıyor, yakıyor, boğuyor, mahvediyordu.

Otoyola girdikten yaklaşık kırk dakika sonra Safford kasabasına geldiklerinde, "Sinekler değil patates kızartmaları, sinekler değil patates kızartmaları, sinekler değil patates kızartmaları..." dedi Shepherd.

Şimdi belki durup bir hareket planı yapma zamanıydı ya da içinde bulundukları durumu henüz tam olarak analiz edemedikleri için planlama yapamayacaklardı belki, ama koşullar ne olursa olsun, Dylan ve Shep kaçırdıkları akşam yemeğini yemek istiyorlardı. Jilly de içecek bir şey istediğini söyledi.

"Ama önce bize yeni plakalar gerek," dedi Dylan. "O adamlar senin Cadillac'ını izlediklerinde, motelin her odasında seni arayacaklar ve bulamadıklarında Shep'le benim ücretini ödediğimiz odada kalmadığımızı öğrenince, bizimle bağlantı kurmaya çalışabilirler."

"Öyle yapacakları kesin."

"Motel kayıtlarında orada kalan her arabanın markası, modeli, plaka numarası yazılıdır. Biz en azından plakaları değiştirirsek, kolayca bulunamayız."

Arabayı sessiz bir caddede park eden Dylan, alet kutusundan tornavidayla penseyi aldıktan sonra, Arizona plakalı bir araç aramaya başladı. Ve ardından, ön çimenliği solmuş, ahşap bir çiftlik evinin araba yolunda bir pikap buldu.

Hırsızlığı sırasında kalbi hızla çarpıyordu. Büyük bir suç işlemiyordu belki, ama bunu yaparken yakalanabileceği için, yüzü utançtan kıpkırmızı olmuştu.

Plakaları aşırdıktan sonra, bir okul bulana dek kasabada do-

laştı. Okulun park alanı bu saatte boştu. Kaliforniya plakalarının yerinde Arizona plakaları takılıydı artık.

Bir kez daha direksiyonun arkasına geçerken, "Şansımız varmış," dedi, "o pikabın sahibi plakasının yok olduğunu yarına dek fark etmez."

Jilly ona karşı çıktı. "Ben şansa güvenmekten nefret ederim. Fazla şanslı değilim zaten."

"Sinekler değil patates kızartmaları," diye anımsattı onlara Shepherd.

Birkaç dakika sonra, Dylan bir motele bitişik restoranın önüne park ettiğinde, "Senin kurbağa resimli rozetine bakmak istiyorum," dedi.

Jilly rozeti çıkardı, ama elinde tuttu. "Ne için istedin bunu?"

"Kaygılanma. O beni diğeri gibi etkilemeyecek. Etkilenme işi sona erdi."

"Evet, ama ya etkilenirsen?"

Dylan arabanın anahtarlarını ona uzatınca, Jilly de rozeti isteksizce verdi.

Bunu başparmağıyla işaretparmağı arasında tutan Dylan, yine bir titreşim hissediyordu, ama belki Büyükanne Marjorie'den ya da Jillian Jackson'dan arta kalan izler onu Okaliptüs Caddesi'ne hızla geri döndürdüğü zamanki kadar güçlü değildi.

Rozeti kontrol panelinin içindeki küçük çöp sepetine attıktan sonra, "Bunda bir şey yok," dedi. "Beni harekete geçiren rozetin kendisi değil, ilk rozette Marjorie'nin her nasılsa hissettiğim yaklaşan ölümüydü. Bu bir anlam ifade ediyor mu?"

"Yalnızca burada Nutburg'da, şu anda yaşıyor göründüğümüz yerde."

"Haydi, sana içecek bir şey alalım."

"İki olsun."

Park yerinden restoranın ön kapısına doğru giderlerken, Shep

ikisinin arasında yürüdüğü sırada, pilli küçük kitap feneri takılı *Büyük Umutlar*'ı dikkatle okumaya devam ediyordu.

Dylan kitabı ondan geri almayı düşünmüş, ama Shepherd bu gece yaşadığı birçok olay yüzünden, düzeni bozulduğu için tedirgin olmuştu. Daha da kötüsü, son iki saatte on yıldır yaşamadığı heyecana kapılmıştı ve bununla başa çıkacak güçte değildi.

Bir resim sergisinde çok fazla yabancı kendisiyle konuşmak istediğinde, onlara asla yanıt vermemesine karşın, bu durum karşısında hoşgörülü davranmaz, büyük bir fırtınada aşırı şimşek çaksa veya yağmur yağsa, panik atağa kapılırdı.

Yine de motelde panik olmamış, Coupe DeVille'i yanarken gördüğünde tespih böceği gibi kıvrılıp spazm geçirmemiş, Dylan Marjorie'nin evine dek tehlikeli bir şekilde araba sürerken ne çığlık atmış ne de saçlarını çekiştirmişti. Bunların tümü günlük yaşamın sıradan kaygılarıyla karşılaştırıldığında, bir özkontrol mucizesi olmasa bile büyük mucizelerdi aslında.

Böyle karmaşık bir gecede, *Büyük Umutlar* şu anda onun yaşam bağlantısıydı. Kitabı sımsıkı tutarak kendisini güvende ve aynı zamanda her uyarıya karşı hem kör hem sağır olduğuna inandırıyordu.

Onun hastalığının belirtileri anlaşılması güç hareketlerle fiziksel uyumsuzluktu, ama kitap okurken yürümesi bu hareketi zorlaştırmamıştı. Bay Dickens'ı hiç bekletmeden merdiven basamaklarını bile çıkabilirdi.

Restoran girişi basamaklı değildi. Dylan kapı tokmağına dokunduğunda, avucuyla parmaklarında yine sıradışı bir enerji hissedince elini neredeyse geri çekecekti.

"Ne oldu?" diye sordu Jilly merakla.

"Alışmak zorunda kalacağım bir şey." Birçok elden arta kalan ter tabakaları gibi, insan kişiliklerini belirten bir nitelikti bu.

Aynı zamanda et yemeklerinin de servis yapıldığı restoranın plastiğe benzer yapay kırmızı deri kaplı küçük bölümleriyle eş renkteki kromajlı iskemleleri, gerçek maun masalarla son derece uyumsuzdu. Tavandaki kesme cam lambaların prizmatik ışıkları yere döşeli parke muşambaya yansımaktaydı. Erkek ve kadın garsonlar siyah takımlar, beyaz gömlekler giymişler, zarif siyah kordon kravatlar takmışlardı. Masaların arasında sokak giysileriyle dolaşan sert bakışlı komilerin başlarında ise sivri uçlu kâğıt şapkalar vardı.

Yemek saati geçtiği için, masaların ancak üçte biri doluydu. Tatlılarını yiyen, içkileriyle kahvelerini içen müşteriler sarhoş muhabbeti yapıyorlardı. Shep yalnızca birkaçının dikkatini çekmişti. Jilly'yle Dylan'ın önünde yürüyerek hâlâ kitap okumaya devam ederken, bir bayan garson onları bölmelerden birine götürdü.

Shep restoranda nadiren pencere kenarına oturur, "içerideki ve dışarıdaki insanların ona bakmalarını" istemezdi. Dylan pencereden uzak olmasını rica ettiği bölümün masasına kardeşiyle yanyana oturdu. Jilly de onların karşısına oturmuştu.

Zor bir yaşantı geçirmiş bir kadın olarak hayli sakin görünüyordu ve asil bir güzelliğe sahipti. Yaşadığı zorluklar göz önüne alındığında, hayatı alt üst olmuş ve geleceği karanlık odadaki bir tutam çay yaprağı gibi görünmez olan bir kadın alışılmadık şekilde diri ve dikkat çekici derecede sakin görünüyordu. Onunki ucuz bir güzellik değil, üzerine zaman içinde tam olarak uyan, birçok defa zorlu şekilde yıkanıp, rengini birden fazla anlam içinde muhafaza edebilen bir güzellikti.

Dylan bayan garsonun masaya bıraktığı yemek listesini eline aldığında, sanki buza dokunmuş gibi ürpererek hemen geri bıraktı. Plastik kapakta kapı tokmağında hissettiğinden çok daha güçlü, statik elektriğe benzer bir çekim vardı.

Otoyoldan kuzeye doğru ilerledikleri sırada, Dylan'ın bu güç-

ten söz ettiğini anımsayan Jilly, "Ben sana kendi listemi okuyayım," dedi.

Genç kadın listeyi okurken, Dylan onun yüzüne bakmaktan hoşlandığını fark etmişti. Bu yüz onu *Büyük Umutlar*'ın Shep'i rahatlattığı kadar rahatlatıyordu.

Ardından ellerini yine kendi listesinin üstüne koydu. O garip izlenimler azalmaya başlamıştı artık. Bilinçli bir çabayla bunların yok olacağı belliydi.

Jilly listenin son kısmını okurken başını kaldırıp Dylan'a baktığında onun ellerinin kendi listesi üstünde görünce, bu okumanın bir bahane olduğunu fark etti. Yine de karmaşık duygular içinde olmasına karşın, seyredilmek hoşuna gittiği için hafifçe gülümsedi.

İkisinden birinin konuşmasına fırsat kalmadan, bayan garson geri dönmüştü. Jilly bir şişe Sierra Nevada istedi. Kendisiyle Shep için yemek siparişi veren Dylan da, Shep'in yemeğinin onunkinden beş dakika önce getirilmesini rica etti.

Shepherd okumaya devam ediyordu. Masanın üstüne koyduğu *Büyük Umutlar*'ı aydınlatan kitap feneri şimdi sönüktü. Öne doğru eğilerek yüzünü kitaba yaklaştırmıştı, oysa görmesinde herhangi bir sorun yoktu. Okurken dudaklarını oynatması, bayan garson tarafından bile rahatsız edilmek istememesinin bir belirtisiydi.

Yakın bölümlerde yemek yiyen başka hiç kimse olmadığı için, Dylan içinde bulundukları durumu tartışma konusunda kendini rahat hissediyordu. "Jilly, senin işin sözcüklerle uğraşmak, öyle değil mi?"

"Öyle diyebilirsin sanırım."

"Peki, *psikotrop* sözcüğünün anlamı nedir?"

"Bunu neden soruyorsun?"

"Frankenstein'ın kullandığı bir sözcük. Enjekördeki *madde* psikotroptur demişti."

Shep başını kitaptan kaldırmadan, "Psikotrop," dedi. "Beyin etkileyici; beyin işlevinin, davranışın, algılamanın etkilenmesi. Psikotrop."

"Teşekkürler, Shep."

"Psikotrop ilaçlar. Sakinleştiriciler, yatıştırıcılar, antidepresanlar. Psikotrop ilaçlar."

Jilly başını iki yana salladı. "O garip sıvının bunlardan biri olduğunu sanmıyorum."

"Psikotrop ilaçlar," diye açıklamayı sürdürdü Shep. "Esrar, morfin, eroin, metadon. Uyku hapları, kas gevşeticiler. Amfetaminler, kokain. Meskalin, haşhaş, LSD, Sierra Nevada birası. Psikotrop ilaçlar."

"Bira ilaç değildir," diye düzeltti Jilly. "Öyle değil mi?"

Gözlerini Dickens'ın kitabından hâlâ ayırmayan Shep, okuduğu sayfadaki sözcükleri yüksek sesle yineler gibiydi. "Psikotropik maddeler ve uyarıcılar. Bira, şarap, viski. Kafein. Nikotin. Psikotrop maddeler ve uyarıcılar."

Bu açıklamalardan emin olmayan Jilly, Shep'e bakıp durdu.

"Aa, unuttum," dedi Shepherd, düş kırıklığına uğramış gibi. "Solunan psikotrop maddeler. Yapıştırıcılar, eritkenler, aktarıcı sıvılar. Solunan psikotrop maddeler. Bunları unuttum. Özür dilerim."

"Eğer kullanılan sıvı bir ilaç olsaydı," dedi Dylan, "Frankenstein o sözcüğü kullanır ve sanki başka bir karşılığı yokmuş gibi ona sürekli olarak *madde* demezdi. Ayrıca ilaçların etkileri sınırlıdır. Bir süre sonra etkileri geçer. Ama bunun kalıcı bir etkisi olduğu kesin."

Bayan garson Jilly'yle Dylan'ın Sierra Nevada şişelerini ve bir bardak buzsuz kola getirmişti. Dylan pipeti kâğıdından çıkarıp kardeşinin bardağına koydu.

Shepherd soğuk kolayı daima kâğıt ya da plastik pipetle içer, ama kendine göre nedenlerle bardakta buz olmasını istemezdi.

Sierra Nevada birasıyla dolu buzlu bardağını kaldıran Dylan, "Psikotrop ilaçların şerefine," dedi.

"Ama solunan maddelerin şerefine değil," diye ekledi Jilly.

Dylan soğuk bardakta hafif enerji belirtileri hissediyordu, belki mutfak görevlilerinden birisinin veya kesinlikle bayan garsonun bıraktığı izlerdi bunlar. Sonra bu izleri hissetmemek için kendini zorlayıp kontrolünü kazanmaya başladı.

Şişesini onun bardağıyla tokuşturan Jilly, susuzluğunu gidermek için birkaç yudum bira içti ve ardından, "Bizim buradan sonra gidecek hiçbir yerimiz yok, değil mi?" diye sordu.

"Tabii ki var."

"Yaa, nereye gideceğiz?"

"Şey, Phoenix'e gitmek sakıncalı olur. Phoenix'te gösterin var, seni orada arayıp Frankenstein'ın arabanı neden aldığını öğrenmek ve sana kan tahlili yapmak isteyebilirler."

"Suburban'daki adamlar."

"Başka araçlardaki başka adamlar belki, ama bağlantıları olabilir."

"Kimdi o ahmak düzenbazlar acaba? Eşkiyalar mı? Gizli ajanlar mı? Kapı kapı dolaşan saldırgan magazin satıcıları mı?"

"Onların arasından olabilirler. Yine de kötü adamlar olduklarını sanmam."

"Benim arabamı havaya uçurdular."

"Sanki ben bunu bilmiyorum. Öyle yapmalarının nedeni Frankenstein'ın arabada oluşuydu. *Onun* kötü adam olduğu kesin."

"Onların kötü adamı havaya uçurmaları iyi adamlar oldukları anlamına gelmez. Bazen kötü adamlar da iyi adamları havaya uçururlar."

"Çoğu kez," diye ona katıldı Dylan. "Ama tüm havaya uçurmaları önlemek için, biz Phoenix'in çevresinde dolaşacağız."

"Nereye gideceğiz?"

"Belki daha az kullanılan otoyollardan kuzeye çıkar, ilk anda bakmayı düşünmeyecekleri büyük ve boş bir yere, belki Petrified Forest National Park'ın yakınına gideriz."

"Sen bu yolculuğu tatil gibi görüyorsun. Bense *hayatımı* kaybetmeden nereye gideceğimi soruyorum."

"Büyük resim üzerinde odaklanıyorsun bence. Bunu yapma. Durumu daha iyi anlayana dek, büyük resme odaklanmak anlamsız ve can sıkıcı olur."

"Öyleyse neye odaklanıyoruz? Küçük resme mi?"

"Kesinlikle."

Jilly birasını içmeye devam etti. "Peki, söz ettiğin küçük resim nedir?"

"Bu geceden sağ çıkmak."

"Küçük resim de büyük resim kadar can sıkıcı görünüyor."

"Hiç de öyle değil. Saklanacak ve *düşünecek* bir yer bulmamız gerek yalnızca."

O sırada bayan garson Shep'in yemeğini getirdi.

Dylan oğlanın damak ve göz zevkine göre bir yemek ısmarlamıştı.

"Shep'in bakış açısına göre, yemeğin şekli tadından daha önemlidir. Shep karelerle dikdörtgenleri sever, yuvarlaklardan hoşlanmaz."

Tabakta soslu iki oval köfte vardı. Kardeşinin çatalıyla bıçağını kullanan Dylan, köftelerin kenarlarını keserek diktörtgen şekline getirdikten sonra, kestiği parçaları ekmek tabağına koyup her köfteyi küçük karelere böldü.

Çatalla bıçağı kullanmaya başladığı sırada ellerinde yine bir titreşim hissetmiş, ama buna aldırmamayı başarmıştı.

Patates kızartmalarının uçlarını keserken, "Shep bunları ayrı olarak yer," diye açıkladı.

Küp şeklinde olan havuçlarda sorun yoktu. Yine de bunların arasındaki bezelyeleri ayıklayıp ezerek kare şekiller oluşturdu.

Ardından ekmek dilimlerinin kavisli kabuklarını da kesip köftelerin yanına koydu.

"Neyse ki tereyağ top şeklinde değil." Folyo kâğıtlardan çıkardığı kalıp biçimli üç parça yağ ekmeklerin yanındaydı artık. "Yemek hazır."

Dylan tabağı Shepherd'ın önüne iterken kitabını yana çeken oğlan, çatalıyla bıçağını alıp geometrik yemeğini dikkatle yemeye başladı.

"Daima böyle mi yemek yer?" diye sordu Jilly.

"Böyle ya da benzer şekilde. Bazı yiyeceklerin değişik kuralları vardır."

"Sen bu saçmalığı sürdürmezsen ne olur?"

"Bu onun için saçmalık değil ki. Karmaşaya karşı düzen yaratmak. Shep her şeyin düzenli olmasını ister."

"Tabağı geldiği şekilde önüne itsen ve 'Ye' desen ne yapar?"

"Yemeğe hiç dokunmaz."

"Acıkınca yemek zorunda."

"Hayır. Günlerce yemez, kan şekeri düşer ve ölür."

Jilly ona sevecenlikle baktı. "Sen kadınlarla fazla çıkmıyorsun sanırım."

Dylan omuz silkti.

"Ben bir bira daha alayım," dedi Jilly, bayan garson Dylan'ın yemeğini getirdiğinde.

"Ben almayayım, araba kullanacağım."

"Evet, yine de ikinci bir bira bu geceki araba kullanma şekline yardımcı olabilir."

Belki kasıtlı söylenmiş bir şeydi bu, ama buna aldırmayan Dylan, "İki bira," dedi bayan garsona.

Jilly onun tavukla gözlemeleri biçimlendirmeden yemesini izlerken, "Diyelim ki üç yüz kilometre kuzeye gidip saklanacak ve düşünecek bir yer bulduk, tam olarak neyi düşüneceğiz... nasıl kapana kısıldığımızdan başka bir şeyi mi?" diye sordu.

"Her zaman bu kadar olumsuz olma."

"Ben olumsuz değilim."

"Dalai Lama kadar neşeli olmadığın da kesin."

"Sana biraz kendimden söz edeyim. Ben eskiden bir hiçtim, buruşturulup atılmış mendile benzer bir çocuktum. Zayıf, sıska, sanki güneş ışığı içimden geçer gibi çelimsiz. Çok utangaçtım."

"Bu uzun zaman önce olmalı."

"Sahneye çıkacağım ya da ondan önce koroya katılacağım konusunda bir milyon dolara karşılık bir dolara bahse bile girebilirdin. Ama umudum vardı, büyük bir umudum, gösteri yapan birisi olmak... ve düşüm gerçek olana dek, utangaçlıktan kurtulmayı başardım."

Birasının son yudumunu içen Jilly, şimdi Dylan'a öfkeyle bakıyordu.

"Sen hiç tartışmasız kendini beğenen birisin. Ben de bunun aksini söylemedim zaten. Kendine karşı değil, dünyanın geri kalanına karşı olumsuzsun."

Jilly sanki elindeki boş şişeyle Dylan'a vuracak gibiydi, ama sonra şişeyi masaya bırakıp bir kenara itti. "Doğru. Zor bir dünya bu ve çoğu insan da zor. Eğer sen buna olumsuz düşünce diyorsan, ben de gerçekçilik diyorum."

"Çoğu insan zordur, bazı insanlar ise korkak, yalnız ve kayıptır. Neden burada olduklarını, yaşam amacını ve nedenini bilmedikleri için, kendi içlerinde yarı ölüdürler."

"Sen bunları biliyorsun sanırım."

"Beni kibirli olmakla suçlama."

"Öyle demek istemedim. Yalnızca ne bildiğini merak ettim."

"Herkes kendine bir pay çıkarmalı. Senin yapmak istediğin şey de bu."

"İşte *şimdi* kibirli oldun." Jilly en sonunda şişeyi onun kafasına vuracak gibi görünüyordu.

Shepherd o sırada yağ parçalarından birini ağzına attı.

Jilly yüzünü buruşturunca, "Shep ekmekle tereyağını sever," dedi, "ama aynı anda yemeyi değil. Sandviçi de mayonezle ve salamla birlikte yemez."

"Biz lanetlendik desene."

İç geçiren ve başını iki yana sallayan Dylan, hiçbir şey söylemedi.

"Artık gerçekçi olalım, tamam mı? O adamlar bize ateş etmeye başladıklarında, kurşunlardan korunmamız için Shep'in ne gibi kuralları olacak? Daima sola kaç, asla sağa kaçma. Böyle yaparsın belki, ama kendini koruyamazsın. Kardeşin kitap okurken ne kadar hızlı koşabilir ve sen kitabı ondan almaya çalışırsan ne olur?"

"Öyle şeyler olmaz." Dylan bu yanıtı verirken, Jilly'nin haklı olduğunu biliyordu aslında.

Jilly ona doğru eğilip sesini alçalttı. "Neden olmaz? Dinle, şunu kabul etmen gerekir. Bu pisliğin içinde yalnız sen ve ben olsak, yağ içindeki bir yokuştan aşağı cam ayakkabılarla ineriz. Peki, boynumuza seksen kiloluk değirmen taşı geçirdiğimizde, nasıl bir şansımız olur?"

"Benim kardeşim değirmen taşı değil. O bize yük olmaz."

Jilly bu kez Shep'e baktı. "Tatlım, seni kırmak istemem, ama eğer bu işten kurtulma umudumuz varsa, yani üçümüzün demek istiyorum, gerçeklerle yüzleşip onlardan söz etmeliyiz. Sen bize yük olursun ya da olmazsın bunu bilemeyiz ama eğer olmazsan, bizimle birlikte çalışman gerekir."

"Biz daima büyük bir takım olduk, Shep ve ben demek istiyorum."

"Takım mı? Siz ikiniz üç ayaklı çuval yarışında bile ancak sonuncu olursunuz."

"Shep ağır bir yük değildir."

"Aa, bunu söyleme işte. Bunu söylemeyi aklından bile geçirme O'Conner, umut ve olumlu düşünce gibi deliliklerden de vazgeç."

"O ağır bir yük değildir, o benim..."

"...Aptal bilgin kardeşin."

Dylan sabırlı ve sakin olmaya çalıştı. "Hayır. Aptal bilgin zekâ katsayısı düşük bir özürlüdür, ama şimşek hızıyla karmaşık matematik problemleri çözme ya da eline aldığı ilk müzik aletini çalma gibi sıradışı yetenekleri vardır. Shep'in ise zekâ katsayısı yüksek ve başka birçok yeteneğe sahip. O yalnızca... bir tür otistik."

"Biz lanetlendik," diye yineledi Jilly.

Sanki Dylan gibi o da yaşamın amacını keşfetmiş ve bu amaç köfteymiş gibi tabağına bakıp duran Shepherd, ağzına attığı ikinci parça tereyağını büyük bir iştahla çiğniyordu.

On Dokuz

Kapının her açılışında ve içeriye bir müşteri girdiğinde, Dylan geriliyordu. SUV'daki adamlar onların izini bu kadar çabuk bulamazlardı. Ama yine de...

Bayan garson ikinci bira siparişini getirdikten sonra, soğuk Sierra Nevada'dan birkaç yudum içen Jilly, "Petrified Forest civarında bir yerde saklanacağız demek," dedi. "Ne demiştin sen? Orada *düşüneceğiz* mi?"

"Evet."

"Nasıl sağ kalacağımızın yanısıra başka neyi düşüneceğiz?"

"Belki Frankenstein'ın izini bulabiliriz."

"Onun öldüğünü unuttun mu?"

"Yani öldürülmeden önce kim olduğunu bulabiliriz demek istedim."

"Bizim uydurduğumuz addan başka bir ad bile bilmiyoruz."

"Bir bilimadamı olduğu belli. Tıbbi araştırmalar yapan birisi. Psikotrop ilaçlar geliştiriyor, yani anahtar sözcüğe göre etkin bir *madde*. Bilim adamları gazetelere makaleler yazarlar, konferanslar verirler. Böylece geride bir iz bırakırlar."

"Entelektüel geçinen beş para etmez insanlar."

"Evet. Biraz düşünürsem, adamın motel odasında başka neler dediğini, diğer anahtar sözcükleri anımsayabilirim. Bunları kulla-

narak, İnternet'te beyin işlevlerini geliştirme ve bununla bağlantılı alanlar konusu üzerinde çalışan araştırmacıları bulabiliriz."

"Ben teknik uzman değilim. Ya sen?"

"Hayır. Ama bu araştırma teknik uzmanlık değil yalnızca sabır gerektirir. Bilim dergilerinin çoğunda makale yazarlarının fotoğrafları bulunur, gazetelerde de aynı şey geçerlidir. Eğer o adam dediği gibi alanında ünlüyse, fotoğrafını bulur bulmaz adını da öğrenir ve ne üzerinde çalıştığını anlarız."

"Adamın araştırması Manhattan Projesi veya Oreos formülü gibi çok gizli bir şey değilse tabii."

"Sen yine olumsuz düşünüyorsun."

"Onunla ilgili bilgi edindiğimizi varsayalım, bu bize nasıl yardımcı olur?"

"Bize yaptığı şeyin etkisini giderecek bir yöntem vardır belki. Bir panzehir ya da benzeri."

"Panzehir. Ne diyorsun sen, büyük bir kazana bir sürü kurbağa dili, yarasa kanadı, kertenkele gözü atıp onları brokoliyle mi pişireceğiz?"

"İşte karşınızda karamsarlık kasırgası olumsuz Jackson. Çizgi roman yaratıcılarının seni bir süper kahraman olarak kullanmaları gerekir bence. Bugünlerde depresif süper kahramanlar hayli ilgi çekiyor."

"Sen de bir Disney kitabısın. Şeker kaplı, konuşan, çizgili sincaplara benziyorsun."

Tabağına doğru eğilmiş olan Wile E. Coyote tişörtlü Shep, kıs kıs güldü; ya Disney şakası ona bir şey anımsatmış ya da geri kalan köfteyi eğlendirici bulmuştu.

Shepherd her zaman göründüğü kadar iletişimden uzak değildi.

"Benim dediğim şu," diye devam etti Dylan, "adamın yaptığı iş belki mantık dışıdır. Eğer öyleyse, bazı meslektaşları onun araş-

tırmasına karşı çıkmıştır. Onlardan biri bize ne yapıldığını anlarsa, yardım edebilir."

"Evet ve o panzehiri bulmak için yapacağımız araştırma epeyce para gerektirirse, cimri Donald Amca'ndan birkaç milyar dolar alırız artık."

"Senin daha iyi bir fikrin mi var?"

Jilly birasını içerken ona bakıp durdu. Bir yudum. İki yudum.

"Olduğunu düşünmemiştim zaten," dedi Dylan.

Ardından bayan garson hesabı getirdiğinde, Jilly içtiği iki biranın parasını ödemekte ısrar etti.

Bu onun için onurlu bir davranıştı. Arabanın beş sentlik park ücretini vermek isteyeceği gibi, iki birayla bahşişin on dolarlık ücretini de ödemeye hazırdı.

Onluğu masanın üstüne koyduktan sonra, cüzdanında geri kalan paraları saydı. Fazla zaman almayan ve yüksek matematik gerektirmeyen bir iş olmuştu bu. "Para çekmek için bir bankamatik bulmalıyım."

"Hayır, olmaz," dedi Dylan. "Arabanı havaya uçuran adamların polisle bağlantıları varsa, telekartının izini sürerler."

"Yani kredi kartlarımın da hiçbirini kullanamaz mıyım?"

"Bir süre için kullanamazsın."

"Sorun büyük desene."

"Diğer sorunlarımızı düşünecek olursan büyük sayılmaz."

"Para sorunu asla *küçük* bir sorun değildir."

Bu bir tek cümle, onun çocukluğunda neler yaşadığını yeterince anlatıyordu.

Dylan, Jilly'nin peşindeki adamların kendisiyle Shep arasında nasıl bağlantı kuracaklarını kesin olarak bilmemesine karşın, kendi kredi kartlarını da kullanmamaya karar vermişti, çünkü kart makineye takıldığında, bununla nerede harcama yapıldığı hemen anlaşılırdı.

Birkaç gün önce bankadan çektiği paranın bir miktarıyla ödeme yaparken, ellerinde o garip enerjiyi hissetmiyordu artık. Belki zamanla parmak izleri kalıntılarını da hissetmeyecekti.

Paranın üstünü bayan garsona bahşiş olarak bıraktıktan sonra, Jilly bayan tuvaletine gidince, o da Shep'le birlikte erkek tuvaletine gitti.

Tuvalete girdiklerinde nerede olduklarını fark eden Shep, "İşe," dedi ve kitabını lavabolardan birinin üstündeki rafa koydu. "İşe."

"Bölmelerden birine gir, Shep. Tümü boş sanırım."

"İşe," dedi Shep yine, ayaklarını sürüyerek dört bölmenin birincisine doğru yürürken. Ardından kapıyı kapatıp sürgüledi. "İşe."

Lavabolardan birinin önünde duran yetmiş yaşlarında, iriyarı, beyaz bıyıklı, tombul bir adam ellerini yıkıyordu. Havayı portakallı sabun kokusu kaplamıştı.

Dylan pisuarlardan birine yaklaştı. Shep pisuar kullanamaz, çünkü oraya işerken kendisiyle konuşulacağından korkardı.

"İşe," diye bağırdı kapının ardından. "İşe."

Her genel tuvalette kendini rahatsız hisseden Shepherd, terk edilmediğinden emin olmak için ağabeyiyle sesli iletişim kurmaya gerek duyardı.

"İşe." Kapalı bölmede gittikçe huzursuz olduğu belliydi. "Dylan, işe. Dylan, Dylan. *"İşe!"*

"İşe," diye yanıtladı Dylan.

Erkek tuvaletinin korkutucu derinliklerinde yankılanan bu konuşmalar, denizaltı sonarlarının sinyalleri gibiydi sanki.

"İşe," dedi Shep.

"İşe," diye yanıtladı Dylan yine.

Pisuarın üstündeki aynaya yaşlı adamın görüntüsü yansımıştı.

"İşe, Dylan."

"İşe, Shepherd."

Şaşkın ve tedirgin bir halde görünen Bay Tombul, hem Dylan'a hem kapalı kapıya bakıp dururken, burada garip ve ters bir şeyin olduğunu düşünüyordu herhalde.

"İşe."

"İşe."

Bay Tombul, Dylan'ın ona baktığını fark ettiği sırada her ikisinin bakışları aynaya yansırken, başını öne eğip sabunlu ellerini yıkamadan musluğu kapattı.

"İşe, Dylan."

"İşe, Shepherd."

Parmaklarından akan sabun köpükleri yere damlayan yaşlı adam, havluluktan birkaç kâğıt havlu kopardı.

En sonunda Shepherd'ın rahatlayan sesi duyulmuştu.

"İyi işemeydi."

"İyi işemeydi."

Adam elinde kâğıt havlularla hemen tuvaletten dışarı çıkınca, Dylan onun kullanmadığı bir lavaboya gitti... sonra havluluğa yöneldi.

"İşe, işe, işe," dedi Shep, büyük bir rahatlama ve mutlulukla.

"İşe, işe, işe," diye yineledi Dylan, elindeki havluyla adamın kullandığı lavaboya dönerek.

Ardından havluyu bırakmadan kapalı musluğa dokundu. Hiçbir titreşim hissetmiyordu.

Sonra musluğu çıplak eliyle tuttuğunda, yoğun bir titreşim hissetti.

Havluyla dokunduğunda yine hiçbir şey olmamıştı.

Cildinin temas etmesi gerekliydi anlaşılan. Belki yalnızca eller değil. Dirsek de aynı işi görebilirdi. Veya ayaklar. Aklına bir sürü komik olasılık geliyordu.

"İşe."

"İşe."

Bu arta kalan enerji parmak izleri kadar kolay temizlenemiyor, buharlaşan bir eritken gibi kendiliğinden yok oluyordu.

Başka bir lavaboda ellerini yıkayan Dylan, Shepherd dördüncü bölmeden çıkıp ağabeyinin az önce kullandığı lavabonun önüne geldiğinde, havluluğun yanında ellerini kuruluyordu.

"İşe," dedi Shep.

"Şimdi beni görebiliyorsun."

"İşe," diye ısrar etti Shep, musluğu açarken.

"Ben buradayım."

"İşe."

Birbirlerini gördükleri sürece sonar oyununu sürdürmek istemeyen Dylan, kullandığı kâğıt havluları çöp kutusuna attı.

Aklına bir sürü garip düşünce gelmişti. Bunlardan biri Shep'in önce ilk bölmeye girmesi ama sonra dördüncü bölmeden çıkmasıydı.

"İşe."

Dylan dördüncü bölmeye gidip aralık duran kapıyı omzuyla iterek açtı.

İki yandan birbirini ayıran bölmelerin alt kısımlarında yaklaşık otuz, otuz beş santimlik boşluklar vardı. Shepherd yere yüzüstü yatıp sürünerek birinci bölmeden dördüncü bölmeye gitmiş olabilirdi. Yine de olanaksız gibi görünen bir şeydi bu.

"İşe," dedi Shep, ağabeyinin oyuna katılmamasından endişelendiği sırada.

Kendisine geometrik şekilde sunulan yemekleri yemeye ve vücut temizliğine gösterdiği titizliğin yanısıra, Shep'in asla vazgeçmediği bir tuvalet sonrası alışkanlığı vardı; ellerini hemen sabunla ovarak yıkar, durular, bir kez daha ovup yıkar ve yine durulardı. Dylan ona bakarken ikinci durulamaya başlamıştı.

Ayrıca, genel tuvaletlerin sağlık koşullarına çok dikkat ederdi.

En bakımlı tuvaletleri bile paranoyak bir kuşkuyla incelemesinin nedeni, bilinen tüm hastalıkların ve henüz keşfedilmeyenlerin yüzeylerde arta kalan mikroplardan geçtiğine inandığı içindi. Okuduğu *Tıp Ansiklopedisi*'nden bu konuda hayli bilgi edinmişti. Eğer ona iletişim kurabileceği uygun bir zamanda hastalıklar ve enfeksiyonlar konusunu sorsanız, sizi bıktırıncaya dek bunlardan söz edip dururdu.

Şimdi ikinci durulama bittiğinde, elleri sıcak sudan ötürü kıpkırmızı olmuştu. Öldürücü mikroorganizmalar barındırdığına inandığı musluğu dirseğiyle kapattı.

Dylan onun yere yüzüstü yatıp tuvalet bölmelerinin boşlukları arasında sürüneceğini hayal bile edemiyordu. Şeytan'ın bir spor mağazasından buz pateni satın alması gibi olanaksız bir şeydi bu.

Ayrıca, beyaz tişörtü temizdi. Yeri onunla temizlemediği belliydi.

Ellerini sanki bir hemşirenin onlara lateks eldivenler geçirmesini bekler gibi havada tutan Shep, havluluğun yanına gidip temiz elleriyle dokunmayacağı kolu ağabeyinin çevirmesini bekledi.

"Sen önce birinci bölmeye girmemiş miydin?" diye sordu Dylan.

Oğlan her zamanki utangaç duruşuyla başını öne eğerek havluluk koluna bakarken, kaşlarını çattı. "Mikroplar."

"Shep, biz buraya geldiğimizde sen önce birinci bölmeye girmedin mi?"

"Mikroplar."

"Shep?"

"Mikroplar."

"Hey, haydi, beni dinle, oğlum."

"Mikroplar."

"Dur, Shep. Beni dinler misin lütfen?"

"Mikroplar."

Dylan havluluktan kopardığı birkaç parçayı kardeşine verdi. "Ama sonra dördüncü bölmeden çıkmadın mı?"

Shep ellerini tüm gücüyle kurulamaya başladı."Burada."

"Ne dedin?"

"Burada."

"Bir şey mi duydun yoksa?"

"Burada."

"Ben bir şey duymuyorum."

"B-u-r-a-d-a," dedi Shep, her harfi güçlükle söyler gibi.

"Sen ne istiyorsun, oğlum?"

Oğlan titredi. "Burada."

"Burada ne?" Dylan bir açıklama bekliyor, ama bunun yapılmayacağını biliyordu.

"Orada."

"Orada mı?"

"Orada." Hâlâ titreyen Shep, ellerine bakarken başını salladı.

"Orada nerede?"

"Burada." Shep'in ses tonu onun sabırsızlandığını belirtiyordu.

"Biz neden söz ediyoruz, oğlum?"

"Burada."

"Burada," diye yineledi Dylan.

"Orada." Sabırsızlığın yerini tedirginlik almıştı.

"Burada, orada." Dylan kardeşinin ne demek istediğini anlamaya çalışıyordu.

"Burada, o–o–rada." Shep yine titredi.

"Ne oldu, Shep? Shep, sen korkuyor musun?"

"Korkuyorum," diye itiraf etti Shep. "Evet. Korkuyorum. Evet."

"Neden korkuyorsun, oğlum?"

"Shep korkuyor."

“Neden?”

“Shep korkuyor.” Şimdi daha fazla titriyordu. “Shep korkuyor.”

Dylan ellerini kardeşinin omuzlarına koydu. “Rahatla, rahatla. Tamam, Shep. Korkacak bir şey yok. Ben burada seninle birlikteyim.”

“Shep korkuyor.” Oğlanın yüzü sanki hayalet görmüş gibi soluktu.

“Ellerin temiz, mikroplu değil, ikimiz birlikteyiz, korkacak bir şey yok, tamam mı?”

Yanıt vermeyen Shepherd, titremeye devam etti.

Duygusal heyecana kapılan kardeşinin böyle anlarda çoğu kez tekdüze ritimli sözcüklerle rahatladığını bilen Dylan, onu sakinleştirmeye çalıştı. “Güzel, temiz eller, kirli, mikroplu değil, güzel, temiz eller. Şimdi gitmemiz gerek, şimdi gitmeliyiz, yola çıkacağız. Tamam mı? Sen yolu seversin, yine yola çıkacağız, yola çıkacağız, hiç gitmediğimiz yerlere gideceğiz. Tamam mı? Yine yola çıkacağız, sen ve ben, yola çıkacağız, daima yaptığımız gibi. Sen yolda kitap okursun. Tamam mı?”

“Tamam.”

“Yolda kitap okursun.”

“Yolda kitap okurum.” Shep’in gerginliği azalmıştı, ama hâlâ titriyordu. “Yolda kitap okurum.”

Dylan kardeşini sakinleştirirken, Shep’in ellerini kuruladığı havlular yırtılmış ve kâğıt parçaları yere düşmüştü.

Titreme geçene dek Shep’in ellerini tutan Dylan, ardından onun sımsıkı kenetli parmaklarını açıp kâğıt havluların geri kalanlarını aldı ve bunlarla yerdekileri toplayıp tümünü çöp kutusuna attı.

Sonra elini Shep’in çenesinin altına koyarak başını kaldırdı.

Bakışları karşılaştığı anda Shep gözlerini kapattı.

"Sen iyi misin?"

"Yolda kitap okurum."

"Seni seviyorum, Shep."

"Yolda kitap okurum."

Oğlanın yanaklarına şimdi biraz renk gelmiş, yüzündeki endişeli ifade azalmıştı; kargaların kar üstünde bıraktığı ayak izlerinin meltemde silinmesi gibi.

Ama dış görüntüsü böyleydi. İç huzursuzluğu süregelirken, kapalı gözleri solgun gözkapaklarının ardında yalnızca kendisinin görebildiği bir dünyayı izlemek için hızla hareket ediyordu. "Yolda kitap okurum." Sakinleştirici nitelikte üç sözcük.

Dylan tuvalet bölümlerine baktı. Dördüncü bölümün kapısı onun bıraktığı gibi açık duruyordu. Ortadaki iki bölümün kapıları aralık ve birinci bölümün kapısı sımsıkı kapalıydı.

"Yolda kitap okurum."

"Yolda kitap okursun. Ben senin kitabını alayım."

Kardeşini havluluğun yanında bırakan Dylan, lavabonun üstündeki raftan *Büyük Umutlar*'ı aldı.

Shep olduğu yerde kalmıştı. Başı yukarı kalkık, gözleri hareketsiz şekilde kapalıydı.

Dylan elinde kitapla birinci bölmeye gidip kapıyı açmaya çalıştı, ama açılmıyordu.

"Burada, orada," diye fısıldadı Shep. Gözlerini açmamış, kollarını iki yanında tutarak avuçlarını hafifçe yukarı kaldırmıştı. Bazen, bu dünyayla diğeri arasında iletişim kuran trans halindeki bir medyuma benzerdi. Eğer yerden havaya doğru yükselse, buna fazla şaşırmazdınız. Sesi ise çok uzaklardan gelir gibiydi. *"Burada, orada."*

Dylan birinci bölmede kimsenin olamayacağını biliyordu. Yine de bundan emin olmak için dizüstü çöküp kapının altından içeri baktı.

"Burada, orada."

Sonra ayağa kalkıp kapıyı yine açmaya çalıştı. Ama yalnızca kapalı değil kilitliydi. İçeriden tabii.

Kilit bozuktu belki de. Veya sürgü kolu arızalanmış olabilirdi. Önce buraya gelen Shepherd da kapıyı açamayınca, Dylan'ın fark etmediği bir anda dördüncü bölüme girmişti herhalde.

"Burada, orada."

Dylan iliklerine dek ürperdiğini hissetti. Korku iliklerini dondurmuştu, her ne kadar yalnızca korku değilse de; bu aynı zamanda tam olarak tatsız olmayan bir beklentinin ve Dylan'ın birbirine geçmiş kapkara bulutların altında uçarak o muhteşem fırtınayı şimşekler çakmaya ya da yıldırımlar düşmeye başlamadan önce hisseden bir fırtına kuşu haliyle hissettiği, belli belirsiz bazı olaylardan kaynaklanan bir huşu duygusunun ürpertisiydi. Şimdi yalnızca korkmuyor, kötü bir olayla karşılaşma düşüncesiyle kaygılanıyordu.

Ardından sanki başka bir mekânda olduğunu görecekmiş gibi lavabonun üstündeki aynaya baktı. Ama oraya yansıyan görüntü tuvalet bölümleri, pisuarlar, kendisi ve Shep'ti.

Kilitli kapıya son kez göz attıktan sonra, kardeşinin yanına dönüp elini onun omuzuna koydu.

Ağabeyinin dokunuşuyla gözlerini açan Shep, başını öne eğerek her zamanki kamburumsu duruşuna geçti.

"Yolda kitap okurum."

"Haydi, yola çıkalım öyleyse."

Yirmi

Ön kapının yakınındaki kasanın yanında dalgın bir halde dışarı bakarak bekleyen Jilly, Sidra kıyılarının güneyini fetheden yakışıklı bir Roma imparatorunun varisi gibi görünüyordu.

Dylan onun bu etkin güzelliğini seyretmek için neredeyse restoranın ortasında duracaktı.

Ama bir yabancının kendisiyle konuşmasından çekinen Shepherd yürümeye devam edince, o da görünmez bir zincirle bağlandığı kardeşinin arkasından yürümek zorunda kalmıştı.

Jilly, başındaki şapkasını hafifçe kaldırarak onu selamlayan bir müşterinin kapıdan rahatça çıkması için kenara çekildi.

Ardından, Dylan'ın ve Shep'in kendisine doğru yaklaştıklarını görünce rahatladığı belliydi. Onların yokluğunda bir şey olmuştu anlaşılan.

"Ne oldu?" diye sordu Dylan.

"Sana arabada anlatırım. Haydi, buradan çıkalım. Hemen çıkalım."

Dylan kapıyı açmak için tokmağı tuttuğunda, o güçlü enerjiyi yine hissetmişti. Nasıl dışarıya çıktığını ise anımsamıyordu.

Dylan kendisini kapı kolundaki görünmeyen psişik izin gücünden, restorandaki mönüden kurtulmayı öğrendiği şekilde, bir an önce yalıtmaya çalıştı. Ancak, bu defa enerjinin üstüne üşüşmesine direnemeyecekti.

Eşikten ne zaman geçtiğini hatırlamayan Dylan, kendisini dışarıda ve hareket halinde buldu. Güneş batalı saatler geçmesine rağmen, ılıman çöl gecesi gün içinde asfaltın topladığı sıcağı çekiyordu. Dylan restoranın çatısındaki havalandırmadan çıkan mutfak kokularının altında, hafif bir zift kokusu duyuyordu. Gün batımından sonra saatler geçmiş olmasına karşın, hava hâlâ sıcaktı.

Arkaya dönüp baktığında, açık kapının önünde duran Jilly'yle Shep'i gördü. Bu arada, Shep'in kitabını yere düşürmüştü. Kitabı alıp onların yanına dönmek istiyor, ama bunu yapamıyordu. "Siz beni burada bekleyin."

Park alanının ilerisine gitmek istemesinin nedeni Expedition'ın bir sentlik park ücretine karşılık on sent verip gerisini bahşiş olarak bırakmak için değil, eğer harekete geçmezse önemli bir fırsat kaçıracağı içindi. Kendini kontrol altında hissediyor, daha önce Okaliptüs Caddesi'ndeki eve giderken olduğu gibi neyi niçin yaptığını tamamen biliyor, yine de kontrolünü yitirdiği duygusuna kapılıyordu.

Bu kez onu mıknatıs gibi çeken şey kırmızı çizgili üniforma giymiş bir büyükanne yerine, Levi's kot pantolon ve renkli gömlek giyen yaşlı bir kovboydu. Adam bir Mercury Mountaineer'ın direksiyonunun arkasına geçtiği sırada, Dylan onun kapıyı kapatmasını engelledi.

Arabanın kapı kolunda hissettiği enerji, restoranın kapı tokmağındaki enerjinin aynısıydı.

Mountaineer'daki adamın güneş yanığı yüzü, onun yıllar boyunca dışarıda çalıştığını kanıtlıyordu, yine de çelimsiz haline karşın hâlâ yaşama bağlı olduğu belliydi; toprağa kök salan ve ancak şiddetli bir borada yaşamdan kopacak olan bir çöl bitkisi gibi.

Yaşlı adam restorandan ayrılırken Stetson şapkasını hafifçe kaldırarak Jilly'yi selamladığı gibi Dylan'ı selamlamamış, ama

kendisinin engellenmesi de onu fazla rahatsız etmemişti. Kalender birisiydi anlaşılan.

"Siz bir şey arıyorsunuz," dedi Dylan ona, söylediklerine şaşırarak.

"Benim İsa'ya gereksinimim yok, oğlum," diye yanıtladı kovboy. "Ben onu iki kez buldum zaten. Başıma dert almak istemiyorum, sen de istemezsin sanırım."

"Bir şey aramıyorsunuz," diye düzeltti Dylan. "Birisini arıyorsunuz."

"Herkes br şekilde böyle yapmaz mı?"

"Onu uzun zamandır arıyorsunuz." Bu konuşmanın nasıl gelişeceği konusunda Dylan'ın hâlâ bir fikri yoktu.

Adam ona bakıp durdu. "Senin adın ne, oğlum?"

"Dylan O'Conner."

"Ben seni tanımıyorum. Sen beni tanıyor musun?"

"Ben de sizi tanımıyorum, efendim. Kim olduğunuzu bilmiyorum. Ben yalnızca..." Bir an duraksayan Dylan, sırrının bir kısmını itiraf etmek zorunda olduğunu fark etti. "Bakın, efendim, benim bazı önsezilerim var."

"Poker masasında onlara sakın güvenme."

"Yalnızca önseziler değil. Yani... ben bilinmeyen şeyleri biliyorum. Bunları hissediyor ve aralarında bağlantı kuruyorum."

"Bir tür ispritizmacı olduğunu mu söylüyorsun?"

"Efendim?"

"Kâhin, falcı, medyum gibi misin?"

"Belki," dedi Dylan. Bu gariplik bende yeni oluştu. Bundan para kazanmıyorum."

Yaşlı adamın yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "Eğer duyduğum şey sana özgü bir yetenekse, bunu öğrenen insanlardan para almamana şaşırdım."

"Siz izlediğiniz yolun sonuna geldiğinizi düşünüyorsunuz."

Dylan söylediklerini farkında olmadan söylüyordu. "Başarısız olduğunuzu düşünüyorsunuz. Ama belki öyle olmamıştır."

"Devam et."

"Belki aradığınız kız şu anda yakınınızdadır."

"Kız mı?"

"Bilmiyorum, efendim. Ama bunu seziyorum. O kız her kimse, siz benim kimi kastettiğimi biliyorsunuz."

Yaşlı adam Dylan'a dikkatle baktı. "Kenara çekil. İnmem için bana yer aç."

Adam arabadan indiği sırada, Dylan Jilly'yle Shep'in ona doğru yaklaştıklarını gördü. Jilly bu kez de bıçaklı birisini görecekmiş gibi dikkatliydi.

Caddede siyah Suburbanlar yoktu, ama Dylan Safford'da fazla uzun süre kaldıklarını hissediyordu.

"Benim adım Ben Tanner."

Dylan adamın uzattığı nasırlı eli sıkmadan önce duraksadı. El sıkışırken hissedeceği güçlü enerjinin kendisini dizüstü çökerteceğini düşünüyordu.

Marjorie'yi mutfak masasının yanında bulduğunda ona dokunup dokunmadığını anımsamıyordu, ama dokunmamış olmalıydı. Ya Kenny'ye? Onu beyzbol sopasıyla yere düşürdükten sonra, altını ıslatan bıçak manyağından kelepçeyle zincirin anahtarlarını istemiş ve o da hepsini gömleğinin cebinden çıkarıp Jilly'ye vermişti. Anımsadığı kadarıyla Kenny'ye dokunmamıştı.

Tanner'la el sıkıştığında, altıncı duyusunun onu yanılttığını fark etti. Arabanın kapı kolunu tutunca hissettiği enerjiyi neredeyse hiç hissetmemişti.

"Ben yaklaşık bir ay önce Wyoming'den geldim," dedi Tanner, "Arizona'nın bir ucundan diğerine dek dolaşıp durdum ve şimdi de eve dönüyorum, belki de olmam gereken yere."

Dylan yine kapı kolunu tuttu. Acı çeken bir insanın enerjisini hissedebiliyordu.

"Karınız öleli ne kadar oldu?"

Yaşlı adam hâlâ kuşkulu görünmesine karşın, onunla ilgili bu soru Dylan'a güven duymasına neden olmuştu. "Emily sekiz yıl önce öldü," dedi Tanner. Ses tonu kendi kuşağının yumuşak duygularını gizlemek zorunda hisseden erkeklerinin ses tonuydu. Fakat gözlerini kısarak bakmasına rağmen, bakır renkli bu gözler kederinin boğulduğu derinlikleri açığa vuruyordu.

Bu yabancının karısının öldüğünü bir tür kehanet yoluyla bilmek, bunu yalnızca kuşkulanmayıp *bilmek*, bu ölümün Tanner'ın içinde neden olduğu *büyük* yıkımı anlamak, Dylan'a kendisini kurbanının evindeki en mahrem köşeleri bile keşfeden yüzsüz bir davetsiz misafir, insanların günlüklerini gizlice okuyup en gizli sırlarını öğrenen sinsi bir alçak gibi hissettirmişti. Dylan'ın esrarengiz yeteneğinin bu tiksindirici yönü, Marjorie'nin evindeki başarılı yüzleşme sırasında aldığı keyiften daha ağır basıyordu, fakat Dylan bilincinde bir pınardaki su baloncukları gibi yükselen bu esinleri açığa vurmuyordu.

Yabancı birisinin özel yaşamı hakkında bazı şeyleri bilme yeteneğine sahip olması Dylan'ı heyecanlandırırken, kendini başkalarının günlüklerini gizlice okuyup onların sırlarını öğrenen birisi gibi hissediyordu.

"Siz ve Emily kızı on iki yıl önce aramaya başladınız."

Tanner şaşkındı. "Sen bunları nasıl biliyorsun?"

"Ben ona 'kız' dedim, ama o zaman bile otuz sekiz yaşında olmalıydı."

"Şimdi elli yaşında." Kayıp yıllar, Tanner'ı Dylan'ın bildiklerinden daha fazla şaşırtmıştı. "Elli. Aman Tanrım, onca yıldır nerede?"

Kapı kolunu bırakan Dylan, daha güçlü bir çekim hissedince, sanki nereye gideceğini bilirmiş gibi, "Bu tarafa," dedi Tanner'a.

Mantığı yaşlı adama arabasına binip kapıları kilitlemesini söylüyordu, ama o kalbinin sesini dinleyerek Dylan'ın yanına geldi. "Biz onu er ya da geç bulacağımızı düşünüyorduk. Sonra sistemin bize karşı çalıştığını öğrendik."

Dylan aniden garip bir ses duymuştu. Başını kaldırıp bakınca, park lambasının ışığında havada uçarken güve avlayan bir çöl yarasası gördü. Başka bir gece onu ürpertmeyecek olan bir görüntüydü bu.

Ve caddede bir SUV vardı. Suburban değildi aslında, yine de gözden kaybolana dek arabayı izledi.

Ardından, park yerinde duran on yaşındaki bir Pontiac'ın yanına gidip sürücü kapısına dokundu. Elinde hissettiği şey güçlü enerjiydi.

"Kız doğduğunda siz yirmi yaşındaydınız. Emily de on yedi yaşındaydı."

"Ne paramız ne umudumuz vardı."

"Emily'nin ebeveynleri genç yaşta ölmüşlerdi ve sizinkilerin de hiçbir yararı yoktu."

"Sen *bilemeyeceğin* şeyleri biliyorsun. Evet, aynen öyleydi. Bizi destekleyecek bir aileye sahip değildik."

Dylan Pontiac'ın yolcu kapısına gidince, Tanner onu izledi. "Yine de işler ne kadar zor olursa olsun, kızımızı biz büyütecektik. Ama Emily sekiz aylık hamileyken..."

"Karlı bir geceydi," dedi Dylan. "İkiniz pikaptaydınız."

"Çok şanssızdık."

"İki bacağınız kırılmıştı."

"Sırtımda ve iç organlarımda hasar vardı."

"Sağlık sigortanız yoktu."

"Bir kuruşumuz bile. Ayağa kalkmam bir yıl sürdü."

Dylan'ın yolcu kapısında hissettiği enerji sürücü kapısındakinden farklıydı.

"Bebeğimizi verirken çok üzüldük, ama bunun kendisi için yapacağımız en iyi şey olmasına dua ettik."

Yolcu kapısında hissedilen enerji, bu bilinmeyen kişiyle Tanner arasında yakın bir bağlantı olduğunu kanıtlıyordu.

"Aman Tanrım, sen gerçekten her şeyi biliyorsun," dedi yaşlı adam umutla.

Karşılaşacağı her ne olursa olsun, Dylan bu olayı kaçınılmaz sonucuna kadar izlemeye zorunluydu. Bir sağanağın rotasının tersine dönüp dünyadaki su birikintilerinden yukarıya, sıkılıp suyu çıkmış yağmur bulutlarına doğru yağmur yağdıramaması gibi, Dylan da kolayca vazgeçemezdi. Ama yine de bitiş noktasını göremediği için yaşlı adamı çok fazla umutlandırmak istemiyordu. Baba ile evladının süreç içinde mucizevi, gerçekte bu gece ya da sonsuza dek olması yazılmış gibi görünen, yeniden bir araya gelmelerini garanti edemezdi.

"Sen gerçeksin," diye yineledi Tanner, bu defa rahatsız edici bir saygı gösterisiyle. Ama Dylan kaçınılmaz bir sonuçla karşılaşmaktan çekiniyor, Tanner'a fazla umut vermek istemiyordu. Bu arada Pontiac'ın kapı kolunu sımsıkı tutarken, "Ölü adam patikası," diye mırıldandı, ne demek istediğini kendi de anlamadan. Ardından restorana doğru yürümeye başladı. "Eğer öğrenmek istiyorsanız, burada bir yanıt var."

Dylan'ın kolunu tutan Tanner, onu durdurdu. "Kızla ilgili mi?"

"Bilmiyorum, Ben. Bunu hemen anlayamam. Net bir görüntü yok. Zincir gibi bir şey bu. Son zinciri bulana dek, diğerleriyle bağlantı kurmam gerek."

"Ben kızımı burada aramıyordum aslında. Bu kasabada, bu yerde değil. Arabamı park edip yemek yemeye gelmiştim."

"Ben, dinleyin, burada bir yanıt var, ama o yanıt kızın kendisi mi bilmiyorum. Buna hazırlıklı olun."

Yaşlı adam az önce umuda kapılmıştı anlaşılan. "Pekâlâ, dediğin gibi, eğer bu son bağlantı değilse, öncekileri bulacaksın."

"Son bağlantıya dek, ama..."

"Sen benim kızımı bulacaksın, bulacağını biliyorum, biliyorum." Tanner üzüntünün hemen ardından sevince kapılacak birisi gibi görünmemesine karşın, elli yıldır çektiği acının son bulacağını düşünüyordu. "Sen duaların yanıtısın."

Bir gecede iki kez kahraman rolü oynamak Dylan'ın en azından hoşuna giderdi aslında, ama eğer bu kovalamaca mutlu bir sonla bitmezse, Ben Tanner yıkılırdı.

Kolunu yaşlı adamın elinden yavaşça çektikten sonra, restorana doğru yürümeye devam etti. Artık geri dönüş olmadığına göre, bu işi mümkün olduğunca çabuk bitirip belirsizliğe son vermek istiyordu.

Şimdi havada güve avlayan üç yarasa uçmaya başlamıştı. Avlanan güveler yarasaların kesici dişleri arasında ölüm çığlıkları atmaktaydı.

Eğer Dylan kehanetlere inanan birisi olsaydı, bu yarasaların Ben Tanner'ın kızının bulunacağını müjdelediklerine de inanırdı.

Ölü adam patikası.

Sözcükler ona hâlâ hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Belki yaşlı adamın uzun süredir kayıp olan kızı restoranda ölü olarak bulunacaktı. Belki en sonunda bulunacak kişi kızın son saatlerinde ona yardım eden bir doktor, bir rahip olabilirdi. Diğer bir olasılık da onun öldürülmüş olmasıydı. Belki cesedi bulan bir polisle, belki de katilin kendisiyle karşılaşabilirlerdi.

Ben'le birlikte yürüyen Dylan, Jilly'yle Shep'in yanına geldiğinde, hiçbir açıklama yapmadan Jilly'ye arabanın anahtarlarını

verdi. "Shep'e emniyet kemerini bağlat. Park yerinden çık. Beni yarım blok ileride bekle. Motoru çalışır durumda tut."

Dylan restorandan çıktığında, orada çalışanlarla müşterilerin arabanın plakasıyla modelini görmesini istemiyordu.

Neyse ki Jilly onun yapmak istediği şeyi yapacağını anlamış ve soru sormamıştı. Anahtarları aldıktan sonra, "Haydi, tatlım, gidelim," dedi Shep'e.

"Onu dinle," diye uyardı Dylan kardeşini. "O ne derse onu yap." Ve ardından, Ben Tanner'la restorana girdi.

"Özür dilerim, ama yemek servisi bitti," dedi bayan garson. Sonra onları tanıdı. "Aa, bir şey mi unuttunuz?"

"Eski bir arkadaşı gördük," diye yalan söyledi Dylan. İleriye doğru giderken, nereye gittiğini bilmese de gerektiği yere gideceğinden emindi.

Köşe masalarından birinde, yaklaşık yirmi beş otuz yaşlarında bir çift oturuyordu.

Ben Tanner'ın kızı olamayacak kadar genç olan kadın, Dylan hiç duraksamadan masaya yaklaşırken başını kaldırıp ona baktı. Güneş yanığı yüzü ve mavi gözleriyle hoş görünüyordu.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi Dylan, "ama *ölü adam patikası* sözcükleri size bir şey ifade ediyor mu acaba?"

Belli belirsiz gülümseyen kadın, birlikte oturduğu adama baktı. "Bu ne, Tom?"

Tom omuz silkti. "Bir şaka sanırım, ama benimle ilgisi yok, yemin ederim."

Kadın yine Dylan'a baktı. "Ölü Adam Patikası burasıyla San Simon arasındaki bir arka yoldur. Tozlu, araba lastiklerinin ezdiği çıngıraklı yılanlarla dolu bir çöl yolu. Tom'la ben ilk kez orada karşılaştık."

"Ben Lynette'i gördüğümde patlayan lastiğini değiştiriyordu.

Ona yardım ettim ve sonra o da kendisine evlenme teklif etmem için bana büyü yaptı."

Lynette Tom'a sevgiyle gülümsedi. "Tamam, sana büyü yaptım, çünkü amacım seni çirkin bir kurbağaya dönüştürüp sonsuza dek zıplatmaktı. Ama buradasın işte. Büyüyü başaramadım anlaşılan."

Masanın üstünde henüz açılmamış iki armağan paketiyle bir şişe şarap vardı. Özel bir gece olmalıydı bu. Lynette basit bir elbise giymiş, saçlarıyla makyajına ise özen göstermişti. Araba parkındaki eski Pontiac bile, gecenin zevkini bozamazdı.

"Yıldönümü mü?" diye sordu Dylan, kehanette bulunmak yerine mantık yürüterek.

"Sanki siz bunu bilmiyorsunuz gibi," dedi Lynette. "Üçüncü yıldönümümüz. Şimdi, sizi buraya kim yolladı ve bundan sonra ne olacak?"

Dylan onun şarap bardağına hafifçe dokunduğunda, Pontiac'ın yolcu kapısındaki aynı enerjiyi hissetmişti. "Anneniz size evlat edinildiğini söylemiş olmalı sanırım."

Annesinden söz edilmesi Lynette'i üzmüştü. "Evet."

"Wyoming'de yaşayan bir çift tarafından evlatlık verilmiş."

"Wyoming. Doğru."

"Kendisi gerçek ebeveynlerini bulmak istiyordu, ama bunun için yeterli parası ve zamanı yoktu."

"Siz annemi tanıyor muydunuz?"

Dylan genç kadının tüm yaşamını aklından geçirmekteydi. "Bu Ağustos'ta öleli iki yıl olacak."

"Kanserden öldü," diye açıkladı Tom.

"Kırk sekiz yaş, ölmek için çok genç bir yaş," dedi Lynette.

Yüreği açıkça okunur gibiydi. "Anneniz öldüğü gece size, 'Lynnie, sen bir gün köklerini aramalısın. Benim başlattığım şeyi

bitir. Nereden geldiğimizi bilirsek, nereye gittiğimizi daha iyi anlarız,' dedi."

Annesinin söylediklerinin yinelenmesi Lynette'i hayli şaşırtmıştı. "Siz... siz kimsiniz?"

"Orada hastanede öldüğü gece size son olarak şöyle dedi... 'Lynnie, ben buradan nereye gideceksem umarım bu sözlerimden ötürü suçlanmam, ama Tanrı'yı ne kadar seviyorsam, seni daha fazla seviyorum.'"

Duygusallaşan Lynette'in gözleri yaşarmıştı.

Dylan onu üzmek istemiyordu aslında, ama bir an önce Ben Tanner'ı ona tanıtmak zorundaydı.

Biraz geride bekleyen yaşlı adamın dizleri titriyor, kızına kavuşamasa bile burada beklenmedik bir mucize olacağı umudunu yitirmiyordu.

Tanner masadaki boş iskemlelerden birine oturduktan sonra, "Lynette," dedi Dylan, "anneniz ebeveynlerini bulmaya çalışırken, onlar da kızlarını arıyorlardı. Ben şimdi büyükbabanızla, annenizin babası Ben Tanner'la tanışmanızı istiyorum."

Yaşlı adamla genç kadın şaşırarak birbirlerine baktılar.

Lynette şaşkınlıktan konuşamıyordu. Ben Tanner cüzdanından bir fotoğraf çıkararak torununa uzattı. "Bu benim Emily'm, senin büyükannen. Birbirinize çok benziyorsunuz, ama onun bu benzerliği göremeyecek kadar genç yaşta ölmesi hayli üzücü."

"Tom," dedi Dylan, Lynette'in kocasına, "o şişede çok az şarap kalmış. Kutlama yapmanız için daha fazlasına gerek var ve ücretini ödememe izin verirseniz sevinirim."

Yaşanan olay karşısında şaşıran Tom, başını sallayıp hafifçe gülümsedi. "Aa, tabii. Ne kadar naziksiniz."

"Ben hemen geri döneceğim," diyen Dylan, bunu yapmayacağından emindi.

Ardından kasaya gitti. Para üstü alan bir müşteri yalpalayarak

dışarı çıkmak üzereydi. Sarhoş olduğu anlaşılan adamın yüzü kıpkırmızıydı.

"Yemek servisi yapmadığınızı biliyorum," dedi Dylan kasiyere, "ama şu köşedeki masada oturan Tom'a ve Lynett'e bir şişe şarap yollayabilirim, değil mi?"

"Tabii. Mutfak kapalı, ama bar iki saat daha açık."

Tom ve Lynette Merlot şarabı ısmarlamışlardı.

Bayan garson için bahşişi de eklediği parayı ödeyen Dylan, Tom, Lynette ve Ben'in oturduğu masaya baktı. Üçü birlikte konuşmaya dalmışlardı. Güzel. Hiçbiri onun buradan ayrılışını fark etmeyecekti demek.

Dışarıya çıktığında, Jilly'nin arabayı park yerinden çıkardığını ve yarım blok ileride beklediğin gördü.

Oraya doğru yürürken, az önce restorandan çıkan kırmızı yüzlü adamla karşılaştı. Adam arabasını nereye park ettiğini ya da ne tür bir araba kullandığını anımsamakta zorlanıyordu herhalde. Sonra gümüş renkli bir Corvette'e doğru yürümeye başladı. Bu arada sağa sola yalpalarken, Beatles'ın *Yesterday* adlı şarkısını peltek bir şekilde söylemeye çalışıyordu.

Ardından spor ceketinin cebinden araba anahtarlarını çıkardığı sırada, yere bir deste para düşürdü, ama bunu fark etmemişti.

"Bayım, bir şey düşürdünüz," diye seslendi ona Dylan. "Hey, arkadaş, buna gerek duyacaksın."

Melankolik bir şekilde şarkı söylemeye devam eden sarhoş, Dylan'a yanıt vermeden Corvette'e doğru ilerledi. Elindeki anahtarları sanki bir gösterge çubuğuymuş gibi ileriye uzatarak tutuyordu. Para destesini yerden alan Dylan, elinde soğuk ve kaygan bir yılan hissetmişti sanki; ayrıca beyninde öfkeli yaban arılarının vızıltıları yankılanıyordu. Ve o anda, sarhoş adamın Lucas Croaker ya da Crocker olduğunu anladı. Bir sarhoştan daha rezil, bir ahmaktan daha fesat birisiydi bu adam.

Yirmi Bir

Sarhoş bir halde yalpalayan Lucas Crocker'dan korkmak gerekirdi. İğrenç para destesini yere fırlatan Dylan, başka bir uyarıda bulunmadan ona arkadan saldırdı.

Crocker bol pantolonuyla ceketinin içinde çelimsiz görünmesine karşın, bir viski fıçısı kadar sertti. Şarkı söylemeyi sürdürürken, hızla Corvette'e çarparak yüzünü vurduğu sürücü camını kırdı. Sonra dirsekleriyle arabaya vurmaya başladı. Burnunun ve dişlerinin kırılmasına aldırmadan, zevk aldığı bu eğlenceyi sürdürüyordu.

Dylan onun darbelerine hedef olmak istemediği için, bir iki adım geri çekildi. Sendeliyor ama ayakta durabiliyordu.

Burnu kırılan ve yüzü yaralanan Crocker ise, çektiği acıdan hoşlanırcasına ileri doğru hamle yaptı.

Dylan'ın daha iriyarı oluşu ve içkili olmayışı fazla bir avantaj sağlamazdı belki, ama öfkesi onu cesaretlendirmiş, adamın dizini tekmelemeyi başarmıştı.

Crocker şimdi uzanmış, alnını kaldırıma vuruyordu ama kaldırım araba camı kadar yumuşak değildi. Buna rağmen, adamın savaşçı ruhunun yüzü kadar kırılgan değildi ve bir kez daha Dylan'ın elllerine ve dizlerine doğru atıldı.

Dylan ilk kez, işkence edilip, kitaplar ve bıçaklar arasında bölünmüş o odadaki yatağa zincirlenen oğlanı gördüğünde hisset-

tiği, bir volkan kadar yakıcı öfkesinden cesaret alıyordu. Dünya kurbanlarla doluydu ve çok sayıda kurbana karşılık bunların çok az sayıda koruyucusu vardı. Aklına kazınan Lucas Crocker'ın görülmemiş ahlaksızlığı ve zalimliğinin iğrenç görüntüleri, yıkıcı radyoaktif partiküller gibi, hâlâ zihninde oradan oraya sekiyordu. Dylan'ın içinde kabaran haklı öfke, kendi güvenliği için tüm korkularını önüne katıp götürmüştü.

Crocker şimdi elleriyle dizlerinin üstünde yerdeydi ve alnını kaldırıma vuruyordu.

Dylan sürekli öfkelenirken, işkence gören Travis'i anımsadı. Kurbanlarla dolu olan bu dünyada onları koruyacak yeterince insan yoktu. Zalim Lucas Crocker'a karşı kendini savunmak zorundaydı ve hissettiği öfkeyle uyguladığı şiddetten ötürü pişmanlık duymuyordu.

Büyük olasılıkla kaburgaları kırılan, parmakları ezilen, dudakları şişen Crocker, bir gece için yeterince eğlenmişti anlaşılan. Ayağa kalkmaktan vazgeçip yan devrilerek sırtüstü yattıktan sonra, soluk soluğa homurdanmaya başladı.

Dylan bu arada çevresine baktı. Araba parkında ikisinden başka kimse yoktu. Caddeden hiçbir araba geçmemiş, dalaşı kimse görmemişti.

Yine de şansı ona fazla yardım edemeyebilirdi.

Corvette'in anahtarları arabanın yanındaki kaldırımda parlıyordu. Onları yerden alan Dylan, Crocker'ın kemerine takılı cep telefonunu fark etti. Adamın küçük domuz gözlerinde fırsat kollayan bir ifade vardı.

"Bana telefonunu ver."

Crocker hiçbir hareket yapmayınca, Dylan onun kırık eline ayağıyla bastı. Küfrettiği sırada acıyla gözleri yaşaran adam, diğer eliyle telefonu uzattı.

"Onu kaldırımın ilerisine doğru kaydır."

Yerde dönen telefon para destesinin bir adım uzağındaydı. Dylan onu yerden alırken paraya dokunmamıştı.

Ağzından kırık dişlerini ya da cam parçalarını tükürürken, "Sen beni soymuyorsun, değil mi?" diye sordu Crocker.

"Ben yalnızca telefonunu çalıyorum. Paran sende kalabilir, ama telefon faturan yüklü olacak sanırım."

Çektiği acıyla artık ayılan Crocker'ın yaşlı gözlerinde şaşkınlık ifadesi vardı. "Sen kimsin?"

"Bu gece herkes bana aynı soruyu soruyor. Kendime uygun bir isim bulmam gerek herhalde."

Yarım blok ileride Expedition'ın yanında duran Jilly, onları izliyordu. Eğer Dylan'ın kıçına bir tekme yediğini görmüş olsa, bir kutu böcek ilacıyla onun yardımına gelecekti.

Çabucak SUV'a doğru giden Dylan arkaya baktı, ama Lucas Crocker ayağa kalkmak için hiçbir çaba göstermiyordu. Belki kendinden geçmiş veya lambanın ışığında aç gözlü bir şekilde güveleri yiyen yarasaları fark etmişti. Bu görüntü onun hoşuna gider, hatta ona esin kaynağı bile olabilirdi.

Dylan Expedition'a ulaşana dek, Jilly yolcu koltuğuna oturmuştu. O da arabaya binip kendi kapısını kapattı.

Direksiyonda Jilly'den arta alan izler ılık su kadar rahatlatıcıydı, ama sonra onun tedirginliğini hissetti.

"Kahretsin, ne oldu orada?" diye sordu Jilly.

Dylan ona telefonu verdi. "Bana polisi bul."

"Onları istemediğimizi sanıyordum."

"Şimdi istiyoruz."

Caddenin arka tarafında araba farları görünmüştü. Yavaşça ilerleyen başka bir SUV. Belki az önce oradan geçen aynı arabaydı bu, belki de değildi. Dylan onun geçişini izledi. Sürücü onlarla ilgilenmiyordu. Gerçek bir profesyonel ilgisini iyi gizlerdi tabii.

Arka koltukta *Büyük Umutlar*'ı okumaya devam eden Shep, oldukça sakin görünüyordu.

Dylan restoranın bulunduğu 70 no'lu otoyolda kuzeybatıya doğru ilerlemeye başladı.

Jilly telefonu tuşlayıp dinledi. "Bu kasaba dokuz yüz on bir servisi için çok küçük sanırım." Ardından santral numarasını tuşlayarak polise bağlanmak istediğini söyledikten sonra, telefonu Dylan'a geri verdi.

Dylan yarı sarhoş ve dayak yemiş olan Lucas Crocker'ın, restoranın araba parkında ambulans beklediğini bildirdi.

"Adınızı öğrenebilir miyim?" diye sordu bayan operatör.

"Adım önemli değil."

"Ama bunu sormak zorundayım."

"Sordunuz zaten."

"Bayım, eğer siz bu saldırıya tanık olduysanız..."

"Saldırıyı yapan benim."

Yasalar çöl bölgesinde garip bir şekilde yürütülüyordu anlaşılan. Huzursuz olan operatör Dylan'ın yanıtını soruya dönüştürdü. "Saldırıyı siz mi yaptınız?"

"Evet, bayan. Ama gece sona ermeden, siz Crocker'ı tutuklayacaksınız."

"Bay Crocker kurban değil mi?"

"Benim kurbanım, evet. Ama kendisi suçlu. Tutuklayacağınız kişinin ben olduğumu düşünüyorsunuz ama siz bana güvenin, o kişi Crocker. Bir devriye arabası da yollamanız gerekecek."

"Bayım, polise yalan ifade vermek..."

"Ben yalancı değilim, bayan. Saldırıda bulunmaktan, telefon hırsızlığından, bir adamın yüzüyle araba camı kırmaktan dolayı suçlu olabilirim, ama size şaka yapmıyorum."

"Bir adamın yüzüyle araba camı kırmak mı?"

"Çekicim yoktu. Dinleyin, ikinci bir devriye arabasıyla bir ambulansı Crocker'ın evine yollamanız gerekiyor... Fallon Hill Road'a. Evin numarasını göremiyorum, ama bu kasaba çok küçük olduğuna göre o evi bilirsiniz herhalde."

"Siz orada mı olacaksınız?"

"Hayır, bayan. Crocker'ın yaşlı annesi orada. Adı Noreen sanırım. Bodruma zincirlenmiş."

"Bodruma mı zincirlenmiş?"

"İki haftadan beri kendi pisliği içine terkedilmiş ve bu hiç hoş bir durum değil."

"Onu bodruma siz mi zincirlediniz?"

"Hayır, bayan. Crocker ondan vekalet almış ve onun banka hesabını boşaltıp eşyalarını satarken onu aç bırakıyor."

"Biz sizi nerede bulabiliriz, bayım?"

"Siz beni merak etmeyin, bayan. Bu gece epeyce işiniz olacak."

Dylan telefonu kapatarak Jilly'ye verdi. "Bunu iyice temizleyip pencereden dışarı at."

Jilly kâğıt mendille temizlediği telefonu ve sonra Dylan'ın ona verdiği Corvette'in anahtarlarını dışarı attı.

"Çevreyi kirlettiğimiz için suçlu olabiliriz."

"Fred nerede?"

"Seni beklerken onu bagaja koydum, bacaklarıma yer açılsın diye."

"Orada rahat mı sence?"

"Onu bavulların arasına yerleştirdim. Yere devrilmez."

"Yani psikolojik olarak rahat mı demek istedim."

"Fred kendini kolay toparlar."

"Sen de öylesin."

"Bu bir davranış biçimi. O yaşlı kovboy kimdi?"

Dylan soruyu yanıtlayacağı sırada, Lucas Crocker'ın ne kadar

kötü birisi olduğunu anımsadı. Onun yaptıklarını düşünürken, içini sanki aradıkları ışığı bulamayan çılgın bir güve sürüsü sarmış gibiydi.

Bu arada, Safford'ın tozlu varoşlarından geçip en sonunda düz araziye çıkmışlardı. Milyonlarca yıl önce Mesozoik Çağ'da olduğu gibi insanlar tarafından kirletilmemiş bir araziye benziyordu burası.

Dylan arabayı otoyolun kenarında durdurdu. "Bana bir dakika izin ver. Crocker'ı aklımdan çıkarmam gerek."

Ardından gözlerini kapatınca, kendini zincirlenmiş, pislik içindeki yaşlı bir kadının yerde yattığı bodrumda buldu. Görüntü iğrençti.

Lucas Crocker'ın otoparkta düşürdüğü para destesine dokunduğunda, onun annesini görmemişti aslında. Şimdi gördüğü bodrumla zavallı kadın ise bir hayal ürünüydü ve bu hayal ne gerçek bodruma ne de Noreen Crocker'a benziyordu.

Dylan'ın belleğinde canlanan görüntüler altıncı duyusuyla değil, bir nesneye dokunduğunda hissettiği güçlü enerjiyle gerçekleşmekteydi. Sanki daha önce okuduğu bir kitaptan anımsadığı birkaç cümle veya paragraf gibi.

Gözlerini açtığında hayali Noreen Crocker'ı bakımsız bodrumda bırakmıştı ve şu anda gerçek kadın kurtarıcılarının yaklaşan siren seslerini dinliyor olabilirdi.

"Sen iyi misin?" diye sordu Jilly.

"Fred kadar çabuk toparlanamadım belki."

Jilly gülümsedi. "Onun beyinsiz olmak gibi bir avantajı var."

"Artık yola çıkmalıyız. Safford'dan uzaklaşmamız gerek. Siyah Suburban'daki adamlar sıradışı olaylar hakkında polisten bilgi almak isteyebilirler."

Dylan kuzeybatıya doğru ilerlerken, Jilly torpido gözünden çıkardığı Arizona haritasını inceledi.

Gila Nehri Vadisi'ni bölen sıradağlar dev bir ejderhaya benziyordu.

"Globe kasabası yüz elli kilometre ileride. Sonra eğer sen Phoenix'e gitmemiz gerçekten sakıncalı olur dersen..."

"Evet, öyle olur, yanmış bir arabanın içinde bulunmayı hiç istemem."

"Globe'da 60 no'lu otoyola girip Holbrook'tan Petrified Forest'a ve oradan 40 no'lu otoyolu kullanarak ya batıya Flagstaff'a ya da doğuya Gallup, New Mexico'ya gideriz... tabii hangi yöne gideceğimiz önemliyse."

"Karamsarlık abidesi olumsuz Jackson. Seçeceğimiz yön önemli."

"Neden?"

"Çünkü gideceğimiz yerde bunu önemli yapan bir şey olmuştur."

"Belki Holbrook'a gidene dek, öyle olumlu düşüneceğiz ki, kendimizi milyarder olarak görüp batıya giderek Pacific'e bakan bir malikâne satın alacağız."

"Belki. Ama sabah dükkânlar açılınca, ben ne satın alacağımdan eminim."

"Ne alacaksın?"

"Bir çift eldiven."

Yirmi İki

Geceyarısından sonra Globe'dan çıktıklarında, gece vardiyasında çalışan bir delikanlının kapatmak üzere olduğu benzin istasyonunda durdular. Yirmili yaşlarında, tilkiyi andıran asık yüzlü, saçları kirpi dikenlerine benzer, gömleğine takılı isimlikte adı SKIPPER yazan oğlanın ciddi hormonal dengesizliği vardı anlaşılan, çünkü on dört yaşında gibi görünüyordu.

Eğer Dylan ona kredi kartıyla ödeme yapmayı önerseydi, belki yine pompaları çalıştırıp Expedition'ın yakıt deposunu doldururdu, ama Vegas'taki hiçbir bahisçi böyle bir sorunu kabullenecek kadar saf olmazdı. Yine de nakit parayla ödeme yapılacağını duyduğunda, kurnaz bakışlı gözleri parlamıştı.

Jilly'yle Dylan ön ve arka camları temizledikleri sırada, istasyonun dış ışıklarını yakmadan depoyu doldururken, sanki mükemmel bir on yedinci yüzyıl aksanıyla Shakespeare sonelerini okumaya hazırlanmış gibi kibirli bir tavır takınıp onlara yardım önerisinde bile bulunmuyordu.

Dylan onun Jilly'ye yiyecek gibi baktığını görünce, öfkeden yüzü kızardı. Sonra buna şaşırarak ne zamandan beri Jilly'yi sahiplendiğini ve buna hakkı olup olmadığını düşündü.

Birbirlerini tanıyalı henüz beş saat bile olmamıştı. Evet, büyük tehlikeler ve baskılarla karşılaşmışlar, sonuçta hayli yakınlaşmış-

lardı ve Jilly hakkında bildiği tek şey gerektiğinde ona güvenebileceğiydi. İyi bir şeydi bu, ama yeterli değildi.

Yoksa öyle miydi?

Skipper'ın arsız bakışlarına öfkelenirken, Jilly hakkında bildiği bu bir tek şeyin yeterli olup olmadığını merak etmişti. Jilly onun güvenini hakediyordu. İnsan ilişkileriyle ilgili önemli şeyler de güvenden kaynaklanırdı belki ve ayrıca o insanın cesaretinden, dürüstlüğünden, iyiliğinden.

Sonra aklını kaçırdığına karar verdi. Vücudundaki psikotrop *madde* henüz bilmediği birçok şekilde beynini etkilemiş olmalıydı. Şimdi burada, onu şeker kaplı çizgili sincaplara benzeten bir kadın için yaşamını feda etmeyi düşünüyordu.

Onlar bir ekip değillerdi ki. Arkadaş bile değillerdi. İnsan birkaç saatte arkadaşlık kuramazdı. Her ikisi de yaşam savaşı veren, denizde batmamaya ve köpekbalıklarına yem olmamaya çalışan aynı gemi kazasının kurbanlarıydı yalnızca.

Jilly Jackson'la ilgili bu duygu onu sahiplenmek değil *koruma* duygusuydu. Tıpkı Shep için veya bir kız kardeş için hissedeceği gibi. Kız kardeş. Evet. Doğru.

Dylan'ın benzine ödediği nakit parayı alan Skipper'ın asık yüzünde bu kez öfke oluşmuştu. Ücret karşılığında makbuz vermeden paranın tümünü cüzdanına koydu, ama pek mutlu olmamıştı anlaşılan.

Ücretin tümü otuz dört dolardı. Dylan iki yirmilikten arta kalanı bahşiş olarak bıraktı, çünkü Skipper'ın vereceği paraya dokunmak istemiyordu. Benzin pompalarına ve başka herhangi bir şeye de dokunmamıştı. Küçük hırsızlıklar yapan oğlanın nasıl birisi olduğunu bilmiyordu ki. İnsanları hâlâ seviyordu, yine de bir gün için bu kadar zorluk yeterdi.

Globe'dan ayrıldıktan sonra, Apache Dağları'nın arasından ve doğuda kalan San Carlos Kızılderili Bölgesi'nden geçtikleri sırada, Jilly kendisiyle Dylan O'Conner'ın arasında bir şeyin değiştiğini fark etti. Dylan onunla fazla iletişim kurmuyor, çoğu kez onu kaçamak bakışlarla inceliyordu. Durumu fark etmemiş görünürken, bunun aralarında yeni bir enerji olduğunu düşündü.

Belki de gördüğü şeye güvenemeyecek kadar yorgun, heyecanlı ve stresliydi. Olaylarla dolu bir gecenin ardından herkes mantıksızca düşünebilirdi; biraz paranoya yaptığı için kaygılanmasına gerek yoktu.

Safford'dan Globe'a dek, Dylan ona Lucas Crocker'la karşılaşmasından ve Ben Tanner'la torununun öyküsünden söz etmişti. Bıçaklı Kenny'yle Crocker gibi ahlaksız insanların dünyalarını altıncı duyusuyla sezinliyordu.

Şimdi Globe'un ışıkları gözden kaybolduğu ve Shep *Büyük Umutlar*'ı sessizce okumayı sürdürdüğü sırada, Jilly de Dylan'a lokantanın bayanlar tuvaletinde yaşadığı garip olayı anlatmaya başladı.

Lavabolardan birinde ellerini sabunla yıkarken aynaya baktığında, tuvalet bölmelerinin olması gerektiği yerde, koyu tahtadan yapılmış üç günah çıkarma hücresi görmüştü. Kapıların üstündeki oyma haçlar altın yaldızlıydı.

"Sonra arkama dönüp baktım ve yalnızca tuvalet bölmelerini gördüm. Ama aynaya baktığımda hücreler hâlâ oradaydı."

Gözlerini aynadan ayırmadan ellerini durularken, hücrelerden birinin kapısı yavaşça açılmış, içeriden elinde dua kitabı olmayan, kanlar içinde ölü bir rahip çıkmıştı.

Jilly konuşurken titriyordu. "Ardından hemen dışarı çıktım, ama bunu unutamıyorum, Dylan. Bu görüntüleri sürekli görüyorum ve bunların bir *anlamı* var."

"Onlar serap değil, görüntü mü?"

"Ben bunları kabullenmiyordum," diyen Jilly, parmağının birini kolundaki iğne izini kapatan yara bandının altına sokup hafifçe şişen yaraya dokundu. "Ama artık bu oyunu oynamıyorum. Bunlar birer görüntü. Önsezi."

Elli kilometre ilerideki ilk kasaba Seneca'ydı. Seneca'nın kırk beş kilometre ötesinde de Carizo vardı. Yol üstündeki kasabalar. Dylan ise Big Lonely olarak bilinen, güneybatı bölgesi kasabalarından birine doğru ilerliyordu.

"Benim durumum farklı," dedi ardından. "Ben geçmişteki ya da şimdiki olayları değerlendirerek insanlarla yerler arasında bağlantılar kuruyorum. Ama sen gelecekteki bir olayı gördüğünü düşünüyorsun."

"Evet. Bir yerde bulunan bir kilisedeki olayı. Bu gerçekleşecek. Çok geçmeden sanırım. Cinayet. Kitle cinayetleri. Ve bir şekilde... bu gerçekleştiğinde biz orada olacağız."

"Sen bizi orada mı görüyorsun? Görüntülerde mi görüyorsun bunu?"

"Hayır. Ama aynı görüntüleri görüp durmamın başka ne anlamı olabilir? Kuşlar, kilise. Benim Japonya'daki tren kazalarıyla, Güney Amerika'daki uçak kazalarıyla, Tahiti'dek sellerle ilgili önsezilerim yok. Ben kendi geleceğimizle ilgili bir şey görüyorum."

"Öyleyse herhangi bir kilisenin yakınına gitmeyelim."

"Bir şekilde... kilise bize geliyor sanırım. Bunu engelleyebileceğimizi sanmıyorum."

Ay gökyüzünü artık ışıtmıyor, yalnızca yıldızların parlaklığı süregeliyordu. Big Lonely şimdi daha büyük ve ıssız bir yer gibi görünmekteydi.

Dylan Expedition'ı kanatsız bir jet gibi sürmese de, onu hızlı kullanıyordu. Böyle yapmasının nedeni üç saatten fazla olan yolu iki buçuk saatte katetmekti.

Beş bin kişilik nüfusuna karşın, Holbrook birçok motele sahip bir kasabaydı. Petrified Forest National Park'ı ya da Hopi ve Novajo yerlilerine ait bölgelerin yakınındaki çeşitli yerleri ziyaret etmek isteyen turistlerin kalabileceği rahat motellerdi bunlar.

Hiçbiri beş yıldızlı otel değildi tabii, ama Dylan'ın aradığı şey yalnızca sessiz, kakalakları olmayan bir yerdi.

Benzin istasyonlarının ve sabah gürültülü olacak diğer işyerlerinin en uzağında bulunan moteli seçtikten sonra, başvuru masasındaki uykulu gözlü görevliye ücreti kredi kartı yerine nakit parayla ödedi.

Adam sürücü belgesini istediğinde bunu vermekten kaçınmıştı, ama vermemesi kuşku uyandırabilirdi. Ayrıca çaldığı Arizona plakalarının numarasını değil, başka bir numara vermiş ve neyse ki uykulu görevli Kaliforniya sürücü belgesiyle Arizona plakaları arasındaki çelişkiyi fark etmemişti.

Jilly de iki odalı bir süitte kalmak istemiyordu. Tüm olanlardan sonra, odaları ayıran kapıyı açık bıraksalar bile, kendini yalnız hissedecekti.

Kalacakları oda iki çift kişilik yatağı olan tek bir odaydı. Shep'le Dylan yatakların birinde, Jilly diğerinde yatacaktı.

Odanın sıradışı dekoru Dylan'ı rahatsız etmişti. Ayrıca kemikleri sızlıyor, gözleri batıyor, başı ağrıyordu.

Bavulları odaya taşıdıklarında saat 03.10'du. Shep, Dickens'ın romanını da getirmek istemişti, ama araba yolculuğu süresince bunu okuyor görünmesine karşın, Safford'daki lokantada okuduğu aynı sayfadaydı.

Banyoyu onlardan önce kullanan Jilly, dişlerini fırçalayıp yatmaya hazır olarak dışarı çıktığında, sokak giysileri hâlâ üzerindey-

di. “Bu gece pijama giymek yok. Çabuk hareket etmek için hazır olmak istiyorum.”

“İyi fikir,” diye karar verdi Dylan.

Gece boyunca yaşananlara sakince katlanan Shep'i de pijamalarını giymesi için zorlamaya gerek yoktu. Bardağı taşıran son damla onun sessizliğini bozarak sürekli konuşmasına neden olabilir ve saatlerce uykusuz kalabilirlerdi.

Ayrıca, Shep yatakta ve dışarıda neredeyse aynı şeyleri giyerdi; gündüzleri Wile E. Cote amblemli beyaz tişörtlerinden biriyle bir diğerine benzer kot pantolonlarından birini, geceleri de yine aynı tişörtlerinden biriyle siyah pijama altını.

Yedi yıl önce, her sabah ne giymesi gerektiğine karar verme konusunda yaşadıkları çok kötü bir tartışmanın ardından isyan ederek şimdi yalnızca bu şekilde giyiniyordu.

Onun Wile E. denen bu kötü çakala neden böylesine hayran olduğu belli değildi. Çizgi film izlemek istediğinde saatlerce video kasetleri izler, bazen neşeyle güler, bazen İsveç filmleri izler gibi ciddileşir, bazen de üzüntüye kapılır, yanaklarından yaşlar süzülürdü.

Shepherd O'Conner gizemli bir bilmeceydi, ama Dylan bu bilmecenin bir çözümü ya da anlamı olup olmadığını bilmiyordu. Paskalya Adası'ndaki taştan dev kafalar, dünya üzerindeki her şey kadar esrarengizdi. Bilinmeyen bir amaçla denize doğru bakıyorlardı ama içleri de dışları kadar taştı.

Shep dişlerini iki kez fırçalayıp, iki kez de diş ipi ile temizledikten, ellerini tuvaletten önce iki kez, tuvaletten sonra da iki kez yıkadıktan sonra yatak odasına döndü. Yatağın bir kenarına oturdu ve terliklerini çıkardı.

“Çorapların hâlâ ayağında,” diye uyardı onu Dylan.

Shep daima yalınayak yatardı. Ama Dylan çoraplarını çıkarmak için diz çökünce, oğlan ayaklarını yatağa çekti ve örtüleri çe-

nesine kadar çekerek örtündü. Alışkanlıklarından sapmalar yapmaya zorlanmak, Shep'i her zaman dehşete düşürürdü; bunları asla yapmayı *istemezdi*.

Dylan merakla, "İyi misin evlat?" diye sordu. Shepherd gözlerini kapattı. Çorap konusu üzerine iletişim kurulamayacaktı.

Ayakları üşüyor olabilirdi. Pencere tipi klima odayı eşit şekilde serinletmiyor, zemin boyunca yol alan soğuk hava akımları üflüyordu.

Belki de mikroplardan korkmuştu. Halıda mikroplar vardı, yatak örtülerinde mikroplar vardı ama yalnızca ayaklarına bulaşabilecek mikroplardan korkmuştu.

Paskalya Adası'ndaki o taş kafalardan bir tanesinin etrafını kazsanız, dev heykelin toprakta gömülü olan kısmını bulabilirdiniz ve belki ayaklarını da ortaya çıkarabilirdiniz, heykel taştan çoraplar giyiyor olabilirdi ve bunları açıklamak en az Shep'in uyku zamanı ayak giysileri için yeni tercihinin açıklanması kadar zor olurdu.

Dylan'ın başı ağrıyordu ve bırakın Shepherd'ın çoraplarını, psikotropik *maddenin* beynine neler yapabileceğiyle dahi ilgilenemeyecek kadar yorgundu. Banyo sırası ona gelmişti. Aynada karşılaştığı yabani görüntüsünden ürktü.

Jilly yatakta yatarken tavana bakıp duruyordu.

Kendi yatağında yatan Shep'in gözleri kapalıydı. Klimanın önce rahatsızlık veren sesi, şimdi araba kapılarının ve şafakla kalkan müşterilerin seslerini bastıran bir ninni gibiydi.

Bu ses ayrıca siyah bir Suburban'ın güçlü motor sesiyle, odaya girmeye hazırlanan saldırganların gizli seslerinin de duyulmasını engelliyordu.

Jilly bir süre için savunmasızlıkları konusunda biraz korkmuştu, ama aslında burada kendini güvende hissediyordu. Fiziksel olarak yani.

Yine de cesaretini yitrmiş sayılırdı. Dylan, Frankenstein'ın kimliğini ve iğnelerin içeriğini öğrenme fırsatı bulacaklarını düşünse de, kendisi onun bu güvenini paylaşmıyordu.

Yaşamında ilk kez özkontrolünü yitirmişti. Oysa buna *gereksinimi* vardı. Bunu yine kazanamazsa, çocukluğundaki duyguları yaşayacaktı; zayıf, güçsüz, acınmasız bir halde. Savunmasız kalmaktan nefret ederdi. Kurbana dönüşmek, böyle bir duruma sığınmak onun için ölümcül bir günahtı, ama şimdi bunu kabullenmekten başka bir seçeneği yok gibi görünüyordu.

Vücuduna enjekte edilen psikotrop sıvı beynine işlemekteydi ve bunu düşündüğünde büyük bir korkuya kapılıyordu. Şimdiye dek ne uyuşturucu kullanmış ne de sarhoş olmuştu, çünkü aklına değer veriyor, beyin hücrelerinin bir kısmını bile yitirmek istemiyordu. Başka bir şeye sahip olmadığı tüm geçmiş yıllar boyunca zekâsına, aklına ve zengin hayal gücüne sahipti. Aklı onu bu zalim dünyadan, onun zorluklarından koruyan bir silahtı. Eğer ileride ailesinin kadınlarına özgü oburluğa kapılır ve aşırı şişmanlarsa, en azından hâlâ aklını, iç dünyasını yitirmezdi. Ama şimdi içine bir kurt düşmüştü, değişik bir kişiliğe bürünmekten korkuyordu.

Dylan'la birlikte Kenny ve Becky'yle başa çıkabilmişti aslında, yine de bundan sonra görüntülerini algıladığı, yardıma gereksinimi olan insanları kolayca kurtarabileceğinden pek emin değildi artık.

Olumsuz Jackson. Şimdiye dek kendinden başka kimseye inanmamıştı ki. Dylan bu konuda haklıydı. Kendine olan inancı da onu terk etmek üzereydi anlaşılan.

"Burada, orada," diye fısıldadı Shepherd yatağından.

"Ne diyorsun, tatlım?"

"Burada, orada."

Jilly bir dirseğinin üstünde doğruldu.

Gözleri kapalı sırtüstü yatan Shep, endişeli görünüyordu.

"Sen iyi misin, Shepherd?"

"Shep korkuyor."

"Korkma."

"Biz burada şimdi güvendeyiz, en azından bir süre için. Sana kimse zarar veremez."

Dudakları oynayan oğlanın ağzından hiç ses çıkmıyordu.

Shepherd ağabeyi kadar iriyarı değildi, ama Jilly'den daha iri tam erişkin bir erkek olmasına karşın, yatak örtülerinin altında çocuk gibi görünüyordu.

Jilly onun yaşadığı anlamsız yirmi yıl için üzülmüştü. İnsanın giyeceği ve yiyeceği şeyleri kısıtlayarak kendine hükmetmesi ne kötüydü.

Şimdi sessizleşmişti. Dudaklarını oynatmıyor, ama yüzündeki korkulu ifadeden kurtulamıyordu.

Jilly başını yastığa koyarken, Shep gibi kaçamayacağı bir kapana yakalanmadığı için şükretti, yine de içindeki kurtun onu kemirip bitirmesinden sonra belki de Shep'e benzeyebilirdi.

Dylan biraz sonra banyodan çıktı. Ayakkabılarını kardeşiyle paylaşacağı yatağın yanına koymuştu.

"Sen iyi misin?" diye sordu Jilly.

"Evet. Yalnızca... biraz halsizim."

"Tanrım, ben de çamur gibiyim."

Acil bir durum için tamamen giyinik bir halde yatağa yatan Dylan, tavana bakıp duruyordu. Etajerin üstündeki lambayı söndürmemişti.

Kısa bir sessizliğin ardından, "Özür dilerim," dedi.

Jilly başını çevirip ona baktı. "Neden?"

"Motelden ayrıldığımızdan beri bir sürü kötü şey yaptığım için."

"Ne gibi?"

"Polise gidip şansımızı denemeliydik belki. Sonsuza dek kaçamayacağımızı söylerken haklıydın. Ben Shep'i düşünmek zorundayım, ama seni de bizimle sürüklemeye hakkım yok."

"Sorumluluk sahibi O'Conner, Batman kadar düşünceli. Çizgi roman kahramanı olmak için artık çok geç."

"Ben ciddiyim."

"Biliyorum. Seni sevimli yapan da bu."

Dylan hâlâ tavana bakarken gülümsedi. "Bu gece sana keşke söylemeseydim dediğim bir sürü şey söyledim."

"Çok kızmıştın. Seni delirttim. Ben daha kötü şeyler söyledim. Dinle... birisine bağımlı olmak beni delirtir... özellikle erkeklere. Buna aşırı sinirlenirim."

"Neden özellikle erkeklere?"

Jilly de tavana bakmaya başladı. "Üç yaşındayken baban üstüne yürüdü diyelim."

Kısa bir sessizliğin ardından, "Öyle diyelim," diye onu yüreklendirdi Dylan.

"Evet. Diyelim ki annen, güzel melek annen, senin için daima bir kahraman olan annen, ona kötü hiçbir şey olmaması gerekir, ama baban evi terk etmeden önce onu öyle çok döver ki, annen bir gözünü kaybeder ve yaşamının geri kalanında iki bastonla yürür."

Dylan yorgun ve uykusuz olmasına karşın, Jilly'nin anlattıklarını dinleyecek kadar sabırlıydı.

"Sonunda sen bakıma gereksinim duyulan bir çocuk olarak sosyal hizmet kurumuna verilirsin, baban da seni yılda iki kez birer gün ziyaret eder."

"Peki, ya polis?"

"Annem polisi aramaya korktu, çünkü babam geri geldi ve eğer onu ele verirse, kefaletle çıktığı zaman yine gelip diğer gözünü çıkaracağını söyledi. Ayrıca benimkini de. Bunu yapardı eminim."

"Evi terk ettikten sonra neden yine geri geldi?"

"Bizi korkutup sindirmek ve annemin sosyal yardım parasından kendine pay almak için. Biz akşam yemeklerini çoğu kez kilisede yer giysilerimizi oradan bedava sağlardık. Babam daima kendi payına düşen parayı bizden alırdı."

Jilly'nin belleğinde babasının evin kapısında durması ve o tehlikeli gülümsemesi canlanmıştı. *Ben senin göz sigortası primini almaya geldim, bebeğim. Göz sigortası primin var, değil mi?*

"Neyse bu kadar yeter," dedi Jilly Dylan'a. "Bana acımanın zamanı değil, seninle sorunum olmadığını anlamanı istiyorum yalnızca. Birisine bağımlı olmak istemiyorum."

"Bana açıklama yapman gerekmezdi."

"Yine de yaptım." Babasının yüzü hâlâ gözlerinin önünden gitmeyen Jilly, ne kadar yorgun olursa olsun bu görüntüden kurtulmadan uyuyamayacağını biliyordu.

"Ama *senin* baban harika biri olmalı."

Dylan şaşırmıştı. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Senin Shep'le olan ilişkinden ötürü."

"Benim babam uzman girişimcilerin yeni şirketler kurmasına yardım etmek amacıyla onlara sermaye sağlama riskini göze aldı. Haftalar boyu seksen saat çalıştı. Büyük bir adamdı belki, ama ben onu tanımak için yeterince zaman harcamadım. Ardından önemli maddi sorunlar ortaya çıktı; sonra Noel'den iki gün önce gün batımı yaklaşırken arabasıyla Pacific kıyısına gitmiş. Soğuk bir günmüş. Denizde yüzen ya da sörf yapan kimse yokmuş. Egzoz borusuna bir hortum bağlayıp diğer ucunu pencerenin arasından arabanın içine sokmuş. Direksiyonun arkasına geçtiği sırada

aşırı dozda Nembutal içmiş. Babam daima planlı hareket ederdi. Ölmek için harika bir gün seçmişti. Gün batımıyla birlikte kendisi de yaşamdan ayrıldı. Shep'le ben de o kıyıdan kilometrelerce uzakta, evimizin arkasındaki tepeden gün batımını izliyorduk, ama onun da aynı şeyi yaparken öldüğünü bilmiyorduk tabii."

"Ne zaman oldu bu?"

"Ben on beş yaşımdaydım. Shep ise beş yaşındaydı. Yaklaşık on beş yıl önce."

"Çok zor bir durum."

"Yine de bunu senin durumunla değişmem."

"Peki, nereden öğrendin?"

"Neyi nereden öğrendim?"

"Shep'e bu kadar iyi bakabilmeyi."

Dylan lambayı söndürdü. "Annemden. O da genç yaşta öldü. Harika birisiydi, Shep'e çok iyi davranırdı. Ama bazen insan kötü bir örnekten de iyi bir ders alabilir."

"Sanırım."

"Öyle. Kendine bir bak."

"Kendime mi? Ben kaçığın tekiyim."

"Bana kaçık olmayan birini söyle.

Jilly bunu düşünürken uyumuştu.

Düşsüz uykusundan uyandığında, Dylan'ın hafifçe horladığını duydu.

Oda soğuktu. Klima çalışmıyordu.

Uyanmasının nedeni Dylan'ın horlaması değil, Shepherd'ın sesi olmalıydı. İki fısıltılı sözcük. "Shep korkuyor."

Sesin geldiği yöne göre, oğlan hâlâ yataktaydı anlaşılan.

"Shep korkuyor."

"Shep cesurdur," diye fısıltıyla yanıtladı Jilly.

"Shep korkuyor."

"Shep cesurdur."

Shep sustuğunda, Jilly yine uyudu.

Bir kez daha uyanınca, Dylan'ın hafif horultusunu duydu. Kalın perdelerin ardından sabah güneşi sızıyordu.

Sonra yarı açık banyo kapısının arasından sızan kan kırmızısı bir ışık gördü.

İlk düşüncesi yangın olmuştu, ama bu sözcük boğazında düğümlenirken yataktan fırladığında, gördüğü ışığın titreşen alevler değil, hayli değişik başka bir şey olduğunu fark etti.

Yirmi Üç

Bir sürü düş gördüğü uykusundan uyanan Dylan, henüz tam olarak kendine gelmeden yataktan kalkıp ayakkabılarını giydi, ama hâlâ uykulu olmasına karşın alarm ziline anında yanıt verdikten sonra, direkten aşağı kayan bir itfaiyeci kadar deneyimli hareket ediyordu.

Etajerin üstündeki saat 09.12'yi gösteriyordu. Jilly'ye göre ise başları derde girmişti, çünkü bunu sözcüklerle belirtmek yerine faltaşı gibi açılan, kaygılı bakışlarla dolu gözleri kanıtlıyordu.

Dylan'ın ilk gördüğü şey Shep'in yatak ya da odanın hiçbir yerinde olmayışıydı.

Sonra yarı açık banyo kapısının arkasındaki kırmızı ışığı fark etti. Işık kırmızıydı, ama yangın değildi. Bir karabasanın cehennem alevine, kızılötesi filmle çekilen bir gece sahnesine, karanlıkta avlanan bir yılanın göz pırıltısına benzer bir ışıltıydı bu. Yine de bunu tam olarak tanımlamak zordu.

Banyonun pencereleri yoktu. Işığın renklerinin bir perdeden sızması olanaksızdı. Lavabonun üstündeki florans lambası da böylesine güçlü bir parlaklık sağlayamazdı.

Bu ışığın onu böylesine korkutması ne garipti. Doğaüstü bir güçle onun ruhuna işliyordu sanki.

Banyoya doğru yaklaştıkça bu parlaklığı hissettiğini fark etti, tıpkı bir ağacın gölgesinden çıktığında yaz güneşinin sıcaklığını

hissettiği gibi. Parlaklık yüzlerce karıncanın derisine üşüşmesine benziyordu ve sağ elini kapıya dayadığında bu his güçlenmişti.

Jilly onun yanında durmasına karşın, ışıktan fazla etkilenmiyordu; yalnızca yüzü hafifçe kızarmıştı. Sonra bir örümcek ağının arasından geçmiş gibi eliyle yüzünü sildi.

Dylan bir bilimadamı değildi. Biyoloji ve botanik konusundaki bilgisi onun ancak doğal dünyayı tablolarında yansıtmasına yetecek kadardı, ama radyasyonun ölümcül türlerini bilirdi. İnsanın nükleer bomba etkisini ya da röntgen ışınlarını bedensel olarak hissetmesi olanaksızdı. Hiroşima'daki patlamanın ardından sağ kalıp sonra radyasyon zehirlenmesinden ölenler bile atomdan küçük milyarlarca zerreciğin kaderlerine işlediğini asla hissetmemişti.

Işığın içe işleyici etkisi olup olmadığından kuşkulanan Dylan, bir an duraksadı. Kapıyı kapatıp mor alandan kurtulabilirdi, ama eğer Shep içerideyse ve yardıma gereksinimi varsa ona ulaşmak zorundaydı.

Oysa kardeşine seslendiğinde bir yanıt alamadı. Şaşırtıcı bir şey değildi bu. Shep bazen sürekli konuşmasına karşın, çoğu kez granit taşı gibi sessiz kalırdı. Dylan yine seslenip yanıt alamayınca kapıyı itip açtı.

İçeriye girdiğinde duşu, tuvaleti, lavaboyu ve havlu rafını göreceğinden emindi.

Dylan'ın görmeye hazır olmadığı, böbreküstü bezlerinin kan dolaşımına bir doz daha adrenalin fışkırtmasına, barsaklarının burulmasına neden olan şey lavabonun yanındaki duvarda gördüğü kapı aralığıydı. Burada daha önce kapı yoktu. Garip kırmızı ışığın kaynağı bu küçük kapının ardındaydı. Ama bunların yerine gördüğü şey lavabonun yanındaki kapı aralığıydı. Garip kırmızı ışığın kaynağı...

Bu gizemli açıklığa kapı aralığı demek yanlıştı aslında, çünkü

dikdörtgen değil, bir denizaltının iki kompartımanı arasında yer alan bölme kapağı gibi yuvarlaktı. Ayrıca baş tabanı yoktu; bölme kapağı sözcükleri bunu tanımlamaktan uzaktı.

Çapı yaklaşık iki metre olan aralık sanki derinlikten yoksun bir şekilde duvara resmedilmişti. Ne üst kısmı, ne pervazı, ne de eşiği vardı. Yine de üç boyutlu gibi görünüyordu; mavi bir ışık diskine dönüşen parlak kırmızı bir tünel.

Dylan bazı ressamların yaptığı trompe L'oeil denilen göz yaşartıcı yapıtları görmüştü, ama bu yalnızca zekice yapılmış bir tablo değildi.

İlk önce, tünelin parlayan duvarlarından yayılan kasvetli kırmızı ışık motel odasının banyosuna geçti. Bu acayip ışık vinil zeminde parıldıyor, aynadan yansıyor ve cildinin açıktaki yerlerinde sürünüyordu.

Tünelin saydam duvarlarından sızan ürkütücü kırmızı ışık yerden aynaya yansıyarak onun bedeniyle kaynaşır gibiydi. Ayrıca bu tünel sanki duvarlarıyla birlikte sürekli dönüyordu. Trompe L'oeil türü tablolar derinlik, yapısallık ve gerçeklik oluşturabilir ama hareket oluşturamazdı.

Jilly banyoya girip yanına geldiğinde, Dylan bir elini onun omzuna koydu.

Şimdi her ikisi de, en azından iki metre çapında görünen tünele şaşkınlıkla bakıyorlardı.

Olanaksız bir şeydi bu tabii. Banyonun arkasına bitişik diğer bir oda olmalıydı ve odalardaki delikten kendi banyolarına benzer başka bir banyonun görünmesi gerekirdi. Banyo dağın içine inşa edilmediğine göre, burada asla bir tünel olamazdı. Ama vardı işte. Dylan gözlerini kapatıp açtı. İki metre çapında parlayarak dönüp duran bir tünel.

Maymun fıçısına hoş geldiniz. Bir bilet alıp dengenizi deneyin.

Aslında fıçıya birisi girmişti. Zaten gök mavisi ışık dişlinin aydınlattığı geçidin sonunda bir adam ayakta duruyordu.

Uzaktaki adamın Shep olduğundan Dylan'ın hiç kuşkusu yoktu. Tünelin sonunda arrkası onlara dönük olarak oturan Shepherd ilerideki mavi ışığa bakmaktaydı. Eğer Dylan'ın ayaklarının altındaki zemin yer değiştirerek arada bir delik açılsa ve kendisi de sonsuzluk kadar derin olan o çukura düşse, böyle bir şey tünelin etkisiyle olamazdı. Gerçeği aniden algılamakla ilgili ruhsal bir tepki olurdu bu.

Zorlukla soluk alan Jilly, gördüğü olanaksızlığa bir açıklama bulmaya çalışmıyordu. "Kahretsin, neler oluyor, ben uyanık değilim, uyanık olamam.

"Uyanıksın."

"Sen de düşün bir parçası olmalısın."

"Bu bir düş değil," Dylan'ın sesi Jilly'ninkinden daha fazla titriyordu.

"Evet, doğru, düş değil. Eğer düşün bir parçasıysan, kesinlikle böyle söylersin."

Dylan'ın elini Jilly'nin omuzuna koymasının nedeni onun tünele doğru koşmasından korktuğu için değil, oraya iradesi dışında sürükleneceğinden korktuğu içindi. Dönüp duran duvarlar tünelin girişine yaklaşan herkesi uyutacak gibi görünüyordu, ama biraz sonra bu korkusu azalmıştı.

"Ne oluyor," diye sordu Jilly.

"Nedir bu, kahretsin nedir bu?"

Duvarın arkasındaki boşluktan fısıltılı bir ses geliyordu, ayrıca ne bir hava akımı, ne bir sıcaklık ya da soğukluk, ne de bir korku hissediliyordu. Işıktan başka hiçbir şey yoktu.

Dylan girişe doğru yaklaştı.

"Yapma," dedi Jilly kaygıyla.

Eşikte duran Dylan ilk önce banyo duvarı ile tünel girişinin

bağlantı noktasını incelemek istedi ama bu ikisinin kesiştiği yer... belirsiz... betona yeterince yayılmayan bir lekeydi. Doğrusu, tüyleri diken diken olmuştu ve sanki içinin derinliklerindeki ilkel yanı, böyle bir şeye doğrudan bakarsa, kâinatın çarklarına kumanda eden korkunç yaratıkların bu dünyanın kabuğunun altındaki gizli krallığını görme riskine gireceğini ve bu şekilde bakmanın insanı bir anda çıldırtacağını biliyormuş gibi, bakışlarını her seferinde birleşme çizgisinden kaçırdı. Eşikte duran Dylan, ilk önce banyo duvarlarıyla tünel girişinin bağlantı noktasını incelemeye çalıştı, ama hafif bir kabarıklık dışında görünürde somut bir bağlantı yoktu. Boşluğun ardında belki de *evreni yöneten korkunç yaratıklarla* dolu gizli bir krallık vardı.

Delice bir düşünce olabilirdi bu. Sonra on üç on dört yaşlarındayken H.P. Love Craft'ın korkunç öykülerini okuduğunu anımsadı; bunlar gerçeği yansıtıyor olabilirdi.

Ardından dönen duvarlara bakarak bunların içeriğini anlamaya çalıştı. Yakından baktığında, geçit parlak pusa benzer gibiydi. Belki de saf enerjiden oluşmuş bir tünele bakıyordu veya kasırga girdabıydı bu.

Sonra sağ eliyle gizemli girişin yanındaki duvarı yokladı. Boyalı ince duvar hafif ılık ve normal görünümdeydi.

Bunu incelerken, banyo duvarından girişe doğru nasıl bir değişim oluştuğunu ve bağlantı noktasını hissetmeye çalışıyordu, ama giriş kısmında herhangi bir yapı değişikliği yoktu.

"Hayır, yapma, hayır," diye uyardı Jilly onu.

"Hayır mı, ne yapmayayım?"

"Hayır, içeri girme."

"İçeri girme."

"Girmiyorum."

"Girecek gibi görünüyorsun."

"Neden gireyim?"

"Shep'in arkasından."

"Oraya asla girmem."

"Sen Shep'in arkasından kayalıktan bile aşağı atlarsın."

"Hayır, atlamam," diye güvence verdi ona Dylan sabırsızca.

"Atlarsın," dedi Jilly, ısrarla. "Aşağı düşerken onu yakalayacağını ve bir saman yığının üstüne taşıyacağını düşünürsün."

Dylan ise yalnızca karşısındaki sahnenin gerçekliğini sınamak, bunun aslında boyutlu veya başka bir dünyaya ait bir yer olup olmadığını anlamak istiyordu. Sonra geri çekilip durum değerlendirmesi yaparak mantıklı bir karara varacaktı.

Sağ elini duvar olması gereken yere bastırırken, duvarın dayanıklılıktan yoksun olduğunu fark etti. Geçidin havası buz gibi soğuktu. Uğursuz ışık parmaklarının üstünde ve arasında artık yüzlerce karınca gibi değil, sanki etini koparacak binlerce kabuklu böcek gibi dolaşıyordu. İçgüdüsüyle hareket etse, elini duvardan hemen çekerdi, ama bu inanılmaz durumu daha fazla anlamaya çalışıyordu. Ardından elini önce bileğine dek ve sonra dirseğine dek ileri doğru uzattığında, tünel onu bir anda içeri çekiverdi.

Yirmi Dört

Dylan tünel boyunca yürümemiş, koşmamış, tökezlememiş, orada uçmamış, transit geçmemiş, ama bir anda banyodan Shep'in yanına gelmişti. Ayakkabılarının vinileks döşemeye değil de yumuşak toprağa bastığını fark edince, yere doğru baktı ve diz boyu çimenlerin arasında durduğunu gördü.

Buraya aniden gelmesi yaz sıcağından etkilenen onlarca tatarcığın altınımsı kahverengine dönüşen çimenler arasından fırlayıp uçmasına neden olmuştu. Birkaç şaşkın çekirge de canını kurtarmak için kaçışmaktaydı.

Dylan hemen kardeşi Shep'e seslenmeye başladı, ama Shepherd bu seslenişe yanıt vermiyordu. Ardından, hafif meltem esen sıcak bir günde, mavi gökyüzünün altında, bir tepenin üstünde durduğunu fark etmesine karşın, kardeşini derinden etkileyen bu görüntüye arkasını dönüp tüneli göreceğini umarak geriye doğru baktı. Oysa orada gördüğü şey sanki pervazsız yuvarlak bir pencereden bakılırmışçasına, kırmızı geçidin sonunda değil, banyoda, onun tam karşısında oturan Jillian Jackson'dı.

Banyodan kalkınca Shepherd mavi ışığın ilerisinde uzakta gibi görünmesine karşın, Jilly çok yakındaymış gibi görünüyordu, ama Dylan onun kendisini Shep'in yanında olarak gördüğünü anladı, çünkü tünel girişine doğru eğilmiş, gözlerini açıp kaygıyla ona bakmaktaydı.

Jilly ağzını açıp dudaklarını oynattı, belki Dylan'a sesleniyor, yine de ne dediği neredeyse hiç anlaşılmıyordu.

Burada bir tepenin üstünde büyük bir baloncuk gibi süzülen banyonun görüntüsü Dylan'ı şaşırtmış, başını döndürmüştü. Zemin sanki bir deniz gibi ayaklarının altında kayarken kendini sanki bir düşteymiş gibi hissediyordu.

Hemen kuru çimlerde hızla yürüyüp motele geri dönmek istiyor, ama buraya iradesi dışında gelmesine karşın bedeniyle ruhunun bir kısmını burada bırakacağından da korkuyordu.

Ama geri dönmek yerine, merakının dürtüklemesiyle, yandan nasıl göründüğünü merak ederek girişin çevresinden dolaştı. Kapının bir pencereye ya da bir baloncuğa benzemediğini, daha çok dik duran bir madeni parayı andırdığını fark etti. Yandan bakıldığında, her ne kadar birçok madeni parada olan tırtıklı kısım yoksa da, on sentlik madeni paranın dar profiline sahipti. Güneşin kavurduğu çimlerin üstünde bir yay çizen ve parlak mavi gökyüzünün arka planında neredeyse kaybolan ince gümüşsü çizgi, aslında bir on sentliğin kenarından daha dar, hemen hemen bir iplikçikten biraz daha kalın olabilirdi, sanki kapı bir sineğin kanatlarındaki zar kadar ince ve yarı saydam bir disk gibiydi.

Dylan çim alanı geçip kapının arkasına giderek, kardeşinin görüş alanının dışına çıktı.

İlk durduğu yerin 180 derece zıt bir noktasından bakınca, kapı önden göründüğü gibiydi. Dökülen motel banyosu. Jilly kaygıyla öne doğru eğilmişti; gözlerini kısmış, merak içindeydi. Ardından geri dönmek yerine girişin çevresinde dolaşmaya başlayınca, kapının bir pencereye ya da baloncuğa hiç benzemediğini fark etti. Yandan bakıldığında bir madeni parayı andıran kapı çoğunluğunda olduğu gibi dişli kısımdan yoksundu ve sanki bir sineğin kanat zarı kadar yarı saydamdı. Sonra çimlerde yürüyüp kardeşini hiç göremeden kapının arkasına dek gitti. İlk durduğu yerin 180

derece karşısında kapı girişi önden göründüğü gibiydi. Külüstür motel banyosu. Girişte öne eğilerek kaygıyla onu izleyen Jilly.

Shep'i görememek Dylan'ı sinirlendirmişti ve çabucak kapının çevresinde dolaşıp bunu araştırmaya başladığı noktaya ulaştı.

Shep Dylan'ın onu bıraktığı gibi ayakta duruyordu; kolları iki yanında sarkık, başı sağa doğru eğik, yüzünde melankolik bir gülümsemeyle.

Altın renkli çimenlerle, Kaliforniya meşaleleriyle kaplı tepeler kuzeye ve güneye doğru uzanırken ağaçların gölgeleri arasında uzun bir çayırlık göze çarpmaktaydı. Çayırlığın batı kesiminde de arka verandası geniş Viktorya tarzı bir ev vardı. Evin ötesinde ise yine gür çayırlar ve kıyı şeridini izleyen çakıllı bir yol görünüyordu. Yolun bir kilometre ilerisinde yer alan Pasifik Okyanusu gökyüzünün mavisiyle birleşerek daha koyu bir renge bürünmüştü.

Kaliforniya, Santa Barbara'nın kilometrelerce kuzeyinde, nüfusu fazla olmayan, en yakın komşudan bir kilometre uzaklıktaki bina Dylan'ın büyüdüğü evdi. Anneleri on yıl önce bu evde ölmüştü. Dylan'la Shep batı ve güney batıda katıldıkları sanat festivallerinin ardından, uzun yolculuklarının arasında hâlâ bu eve geri dönerlerdi.

"Delilik bu!" Dylan sanki piyango biletinin bir tek rakamıyla yüz milyon dolarlık ikramiyeyi kaçırmış gibi öfkelenmişti. Ayrıca aklı karışmış ve korkmuştu. Shep gibi susarsa beyni patlayacaktı herhalde. "Delilik bu!"

Millerce uzakta kuzeyde, bir kumsalın araba parkurunda, babaları on beş yıl önce intihar etmişti. Yaşamlarının çok geçmeden değişeceğini fark etmeyen Dylan'la Shep de, babalarının Nembutal ve karbonmonoksit zehirlenmesiyle sonsuz uykuya dalarken, ekim ayının harika günbatımını bu tepeden izlemişlerdi.

Şimdi ise yatağa yattıkları evlerinde Holbrook, Arizona'dan kilometrelerce uzaktaydılar.

"Delilik, delilik bu," diye öfkelendi Dylan, "tümüyle delilik, delilikten başka bir şey değil."

Sıcak gün ışığı, hafif deniz kokusuyla karışık temiz hava, kuru otlarda sesleri duyulan cırcır böcekleri... Bir düş gibi görünse de tümüyle gerçek olan bir şeydi bu.

Normalde, Dylan kardeşinden anlaşılmayan herhangi bir şeyin yanıtını almayı beklemezdi. Shepherd O'Conner sorulara yanıt verecek birisi değildi. Karmaşık sırlarla dolu bir kaynarca gibiydi. Ama bu durumda, eğer ondan yanıt beklemezse, çimenlikteki cırcır böceklerinden ya da ılık havada uçuşan tatarcıklardan yanıt beklemek zorunda kalacaktı.

"Shep, beni dinliyor musun?"

Shep aşağıdaki evde yarı üzgün bir şekilde gülümsedi.

"Shep, seninle konuşmamız gerek. Şimdi benimle konuş. Buraya nasıl geldiğini öğrenmek zorundayım."

"Badem," dedi Shep, "fındık, fıstık, ceviz..."

"Bunu yapma, Shep."

"...Kara ceviz, kayın cevizi, sarı ceviz..."

"Yapma, Shep."

"...Mahun fıstığı, kızıl kestane..."

Kardeşinin karşısında oturan Dylan, onun dikkatini çekmek için omuzlarından sımsıkı tuttu. "Shep, bana bak, beni gör, benimle kal. Sen buraya nasıl geldin?"

"...Hindistancevizi, sert ceviz..."

Sanki onun bu sözlerinden kurtulmak ister gibi, Dylan kardeşini sert bir şekilde sarstı. "Yeter artık, yeter, bunları söyleyip durma."

"...Kestane, kızıl kestane..."

Dylan elerini Shep'in omuzlarından çekip, yüzünü tuttu. "Benden saklanma, kendini gizleme, garip şeyler oluyor, Shep, şimdi bunu yapma."

"...Şam fıstığı, çam fıstığı."

Shepherd çenesini aşağı doğru tutsa da, Dylan onun başını sürekli yukarı kaldırıyordu.

"Dinle beni, benimle konuş, bana bak!"

Shepherd karşı çıkarcasına gözlerini kapattı.

"Polit, kızıl fındık..."

Sıkıntılı on yıl, sabırlı ve özverili on yıl, Shep'in istemeden kendine zarar vermesini engellemek için tetikte geçen on yıl, yiyeceklerin düzgün biçimde dikdörtgenlere ve karelere bölündüğü binlecre gün, yazgı sonucu ağabeyini yitirirse ona ne olacağı konusunda kaygılanılan sayısız saatler. Bunların tümü ve üst üste gelen daha birçok şey Dylan'ı öylesine etkilemişti ki, kendini büyük bir yük altında hissederek, o ağır birisi değil, o benim kardeşim demeyi artık içtenlikle belirtemiyordu, çünkü Shepherd ağırdı, tamam, dayanılmaz bir yüktü, lanetlenen Sisyphus'un cehennemdeki uzun bir tepenin üstüne yuvarlanmakla cezalandırıldığı kaya olan, Atlas'ın sırtında taşıdığı dünyadan bile daha ağır bir yüktü.

"...İnce ceviz, beyaz fındık..."

Dylan'ın kocaman elleri arasında kalan Shepherd'ın yüz hatları ağlamaya hazır bir bebeğinkine dönüşmüş, konuşma şekli değişmişti.

"...Badem, mahun fıstığı, ceviz..."

"Sen kendini yineleyip duruyorsun şimdi," dedi Dylan öfkeyle. "Daima kendini yineliyorsun. Günlerce, haftalarca, insanı delirten bir düzen... yıllarca, daima aynı giysiler, yiyeceğin boktan şeylerin küçük listesi, ellerini daima iki kez yıkamak, duşun altında daima dokuz dakika kalmak, hız, sekiz değil, hız, on değil, daima kesinlikle dokuz ve tüm yaşamın boyunca başın eğik, ayakkabılarına bakıp durmak, duvara aynı aptalca korkular, aynı delirtici tikler ve seyirmeler, çizgilemek –mizgilemek– çizgilemek, daima sonsuz yinelemeler, sonsuz aptalca yinemeler!"

"...Badem, hindistancevizi, fıstık..."

Dylan sağ elinin işaret parmağıyla kardeşinin sol göz kapağını kaldırmaya çalıştı.

"Bana bak, Shep, bana bak, bak, bak."

"...Kestane, sert ceviz..."

Kollarını iki yanında sarkık tutarak başka bir tepki vermemesine karşın, Shep gözlerini açmamakta direniyordu.

"...Sarı ceviz, kızıl kestane..."

"Bana bak, seni küçük pislik!"

"...Kızıl kestane, şam fıstığı..."

"BANA BAK!"

Dylan'ın parmak ucunun altında kapağı neredeyse kaşına dek bastırılan ve artık direnmekten vazgeçen Shep'in sol gözü açılmıştı. Bu tek gözün bakışı korku filmi posterleri için hayli uygun görünüyordu; başka dünyaya ait bir uzaylı onun boğazını, bir zombi kalbini parçalamadan, bir psikiyatrist kafatasını testereyle yarıp beynini iyi bir Cabarnet şarabıyla yemeden önceki kurban bakışıydı sanki.

BANA BAK! BANA BAK! Bana bak!

Dylan bu iki sözcüğün çevredeki tepelerden yankılandığını, ses derecesinin her yinelemeyle azaldığını bilmesine ve kendi öfkeli bağırışını dinlediğini bilmesine karşın, duyduğu ses bir yabancının sesi gibiydi; çok iyi tanıdığı korku dolu keskin bir çığlık.

Bir gözü sımsıkı kapalı diğeri tamamen açık olan Shepherd, "Shep korkuyor," dedi.

Şimdi tam Dylan'ın istediği gibi göz göze birbirlerine bakıyorlardı, ama Dylan kardeşinin panik dolu bakışıyla sarsılmıştı.

"Shep k-k-korkuyor."

Evet, oğlanın korktuğu belliydi, belki de yirmi yıldır hiç böylesine korkmamıştı. Yine de asıl korktuğu şey göz açıp kapayıncaya dek doğu Arizona Çölü'nden Kaliforniya Kıyısı'na gelmiş

olması değil, ağabeyinin bir anda acımasız kurt gibi saldırgan bir hale dönüşmüş olmasındandı.

"Sh–Shep korkuyor."

Kardeşinin korkusuyla daha fazla dehşete kapılan Dylan, ellerini Shep'in yüzünden çekip, kendinden nefret ederek geri çekildi.

"Shep korkuyor," dedi oğlan, her iki gözü tamamen açık olarak.

"Özür dilerim, Shep."

"Shep korkuyor."

"Çok özür dilerim. Seni korkutmak istemedim, oğlum. Söylediklerimin hiçbirini kasten söylemedim, hepsini unut."

Shepherd korkuyla açılan gözlerini hafifçe kıstı ve omuzlarını çökertip başını yana eğdi. Bunu yaparken dünyaya zararsız biri olduğunu, tehlikeli insanların dikkatlerini çekmek istemediğini ilan eder gibiydi.

Ama bunu unutması hayli zordu ve hâlâ çok korkuyordu. Ayrıca incinen duygularının üstesinden de gelemiyordu; hiç gelemezdi zaten. Shepherd'ın her durumda yaptığı tek savunma bir kaplumbağayı taklit etmekti; kendini kabuğunun içine gizlemek.

"Özür dilerim, kardeşim. Bana ne oldu bilmem. Hayır. Hayır, bu doğru değil. Ne olduğunu kesinlikle biliyorum. Eski tedirginlikler, mantıksızlıklar, içime bir umacı girdi sanki. Ben korktum Shep. Kahretsin, korktum, öyle korktum ki doğru düşünemedim. Korkmaktan hoşlanmıyorum, hem de hiç. Alışmadığım bir şey bu ve öfkemi senden çıkardım, ama bunu asla yapmamalıydım."

Shepherd ağırlığını sol ayağından sağ ayağına, sonra sağ ayağından sol ayağına verdi. Rockport ayakkabılarına baktığını görmek zor değildi. Artık korktuğu belliydi; tedirgindi, evet, ama en azından korkudan titremiyordu. Yalnızca ağabeyini korkutan bir şeyin oluşuna şaşırmış gibi ürkmüştü.

Şu an yüreğinde yoğunlaşan nostaljik bir özlem hissedeceğini

asla hayal edemeyen Dylan, motel banyosunun büyük yuvarlak girişine baktı.

Jilly bir elini kıstığı gözlerine siper etmiş tünelin ilerisindeki Dylan'a korkuyla bakıyordu. Dylan onun kendisinden daha çok korkmuş olmasını istiyordu, çünkü eğer tünele girip tepeye gelirse, yalnızca işleri karıştırmış olacaktı. Sonra Shepherd'dan özür dileyip durdu, ama vicdanını rahatlatmak için çok özür dilemek hiç dilememekten daha kötü olabilirdi tabii. Shep bu duruma sinirlenmişti aslında. Tedirgin bir şekilde ağırlığını bir ayağından diğerine verip duruyordu.

"Her neyse," dedi Dylan, "aptalca olan şey sana bağırmış oluşum, ama böyle yapmamın nedeni senin bana buraya nasıl geldiğini sana sormadan önce söylemen içindi, yine de bunu kendi kendine yaptığını biliyordum zaten. Senin yeni çılgın bir yeteneğin olmalı bu. Kullandığın yöntemi biliyorum, benim kapı tokmaklarında kalan izleri hissetmeme benziyor sanırım."

Dylan kendini zorla susturdu. Shepherd'ı sakinleştirmenin en emin yolu onu çok ısrarlı sorularla huzursuz etmemekti. Okyanus kokulu meltem otları, deniz yosunları gibi harekete geçmişti. Toz zerreleri kadar küçük tatarcıklar havada yavaşça uçuşuyordu.

Gökyüzünde süzülen bir şahin yüz metre aşağıda avlayacak tarla fareleri aramaktaydı. Hafif meltem uzaktaki fısıltı halinde duyulan trafik sesini bazen bastırıyordu. Ardından bir mırıltıyı andıran motor homurtusu duyulunca, Dylan dikkatini avlanan şahin yerine çalılık yolda onun evine doğru yaklaşan motosiklete yöneltti.

Harley marka motosiklet, Dylan'la Shep evde olsun veya olmasın, haftada bir onlara işe gelen Vonetta Beesley'ye aitti. Soğuk havalarda ise, lastiklerinin çapı yirmi santim olan, kızıl ejder gibi boyalı ford pikapla gelirdi. Kırk yaşlarında, kişiliği güçlü bir kadındı Vonetta, ayrıca iyi iş görür, iyi yemek yapardı. Gerekirse bir koruma gibi görev yapabilecek güce de sahipti.

Tepenin üstü evin çok arkasında kaldığı için, Vonetta'nın bu kadar uzaktan Dylan'ı ve Shep'i görmesi olanaksızdı. Ama onları görse ve kendilerinden kuşkulansa, daha yakından görmeye gelebilirdi belki. Tehlikeyi seven Vonetta, görev ve macera duygusuyla motive olurdu.

Dylan belki ona kendisiyle kardeşinin New Mexico'da yolda olmaları gerekirken burada ne yaptıklarını açıklayacak yarı komik bir yalan uydurabilirdi, ama kapı girişini, tepenin üstündeki motel banyosunu ve Jilly'nin Alice'miş gibi aynanın uzağındaki büyülü krallığı görmeye çalışarak onlara bakıp durmasını açıklayacak ne zamanı ne de yeteneği vardı. Ardından kardeşine Holbrook, Arizona'ya dönme zamanının geldiğini söylemek için ona doğru döndü.

Ama konuşmasına fırsat kalmadan, "Burası, orada," dedi Shep.

Dylan'ın aklına Safford'daki restoranın erkekler tuvaleti gelmişti. Burası bir no'lu bölmeyi, *orası* dört no'lu bölmeyi simgeliyordu. Shep'in ilk gezisi tuvaletten tuvalete yaptığı kısa bir şeydi.

"Burada, orada," diye yineleyen Shep, başını eğip kaşının altından Dylan'a değil, tepenin alt kısmında, çayırlığın ötesindeki eve ve Harley'in üstündeki Vonetta'ya baktı.

"Sen ne söylemeye çalışıyorsun, Shep?"

"Burası, orası."

"Orası nerede?"

"Burada," dedi Shep, sağ ayağıyla otları karıştırarak."

"Peki, burası nerede?"

"Orada," diye yanıtladı. Shep, daha aşağı doğru eğdiği başını sağa çevirip omuzunun üstünden Jilly'ye bakarken.

"Başladığımız yere geri dönebilir miyiz?" diye ısrar etti Dylan.

Vonetta Beesley, motosikletiyle garaja doğru ilerledi.

"Burası, orası," dedi Shep.

"Motele güvenli bir şekilde nasıl geri dönebiliriz?" diye sordu Dylan. "Yalnızca buradan mı, girişten geçerek mi?"

Eğer kapıdan önce kendisi geçip motele girerse, Shep'in onu izlemeyeceğinden korkuyordu.

"Burası, orası. Orası, burası," dedi Shep.

Ama diğer taraftan, eğer Shep önce içeri girerse, kapı hemen onun arkasından kapanabilir, kendisi de Holbrook, Arizona'ya geri dönemeden Kaliforniya'da kalır ve sonuçta Jilly kendisiyle Shep'in başının çaresine bakmak zorunda olurdu.

Sağduyu onların karşılaştığı garip durumların Frankenstein'ın enjektörlerinden kaynaklandığını söylüyordu. Bu nedenle Shepherd'a da iğne yapılmış olmalıydı, çünkü kapıyı açacak güce sahipti. Ama belki gücünü kendi yaratmıştı. Sonuçta kapı Shep'in bilinmeyen güçleriyle açılmıştı işte; tıpkı şeytanla poker oynayıp floş ruvayol çıkarması gibi.

Vonetta Harley'yi garajın yanına doğru sürüp motoru durdurdu.

Dylan Shep'in elini tutup onunla birlikte kapı girişinden çıkmaya çekiniyordu. Eğer Kaliforniya'ya ışınlanarak gelmişlerse –bu durumu başka nasıl açıklayabilirdi ki?– motele tek tek geri dönmek daha akıllıca olurdu. Yaşadıkları durum ona eskiden gördüğü *Sinek* filmini anımsatmıştı. O filmde bir bilimadamı laboratuvarın bir ucundan diğerine tıpkı Shepherd'ın tuvalet bölmelerine geçmesi gibi geçiyordu.

"Burası, orası. Orası, burası," diye yineledi Shep.

Evin arkasında motoru park eden Vonetta, Harley'den indi.

"Burası değil. Orası değil. Burası orası," dedi Shep, iki ayrık sözcükten bileşik bir sözcük türeterek. "Burası orası."

Bir konuşma yapıyorlardı aslında. Dylan Shep'in ona ne söylemeye çalıştığını pek anlamasa da, kardeşinin onu dinlediğinden ve sorulan sorulara direkt olarak tepki verdiğinden emindi.

Ardından en önemli soruyu sordu.

"Shep, sen *Sinek* filmini anımsıyor musun?

Shep hâlâ eğik tuttuğu başını salladı.

"*Sinek*. 1958'de oynadı. Oyunun süresi doksan dört dakika."

"Bu önemli değil, Shep. Detayları merak etmiyorum. Benim öğrenmek istediğim şey senin bilimadamına ne olduğunu anımsayıp anımsamadığın."

Aşağı kısımda motosikletin yanında oturan Vonetta, başından kaskını çıkardı.

"Oyuncu kadrosu; Bay David Hedison bilimadamı. Bayan Patricia Owens, Bay Vincent Price..."

"Bunu yapma Shep."

"...Bay Herbert Marshall. Yönetmen *Tarzan* ve *Leopar Kadın*'ı da yöneten Bay Kurt Neumann."

Dylan'ın Shep konuşması olarak adlandırdığı konuşmayı yapıyorlardı. Eğer bunu sabırla dinlerseniz, bazı verileri elde etmeden önce eğlenceli bir yarım saat geçirebilirdiniz. Shep kendisini özel olarak ilgilendiren konularda bir sürü gizemli bilgi edinmişti ve bazen bunları paylaşmaktan zevk alırdı.

"...*Ali Baba'nın Oğlu, Vampirin Dönüşü*..."

Vonetta kaskını motosikletin gidanına astıktan sonra, yukarıda uçan şahine baktı ve ardından tepenin üstünde Dylan'la Shep'i gördü.

"... Mohawk, Füze Gemisi X-M..."

"Shep, dinle, biz bilimadamına geri dönelim. Bilimadamı bellek gücüyle hareket ettirdiği bölmeye girmişti..."

"*Sinek* 1986'da *Sinek* olarak yeniden çekildi."

"...Ve bölmede bir de sinek vardı..."

"Bu yeni yapımın süresi..."

"Ama bilimadamının bilmediği şey..."

"...Yüz dakika..."

"...Sineğin orada onunla birlikte omasıydı..."

"Bay David Cronenberg tarafından yönetildi," dedi Shep. "Oyuncular Bay Jeff Goldblum..."

"Büyük motosikletinin yanında duran Vonetta, onlara el salladı.

"Bayan Geema Davis ve Bay John Getz."

Dylan Vonetta'ya el sallayıp sallamaması gerektiğini bilmiyordu. Vonetta bu uzaklıktan onunla Shep'in kim olduğunu bilemezdi, ama beden dilini çok fazla kullanırsa, kendini tanıtmış olurdu.

"Bay David Cronenberg'in yönettiği diğer filmlerden biri *Ölüm Bölgesi*, korkunç ama iyi bir film, Shep *Ölüm Bölgesi*'ni sevdi..."

Vonetta tepede üçüncü kişi olan Jilly'yi görebilirdi belki, yine de kapı girişini fark edemeyeceği için oradaki durumun garipliğini anlaması olanaksızdı.

"... *Hastanede Dehşet* ve *Shivers*. Shep o filmleri sevmedi, çünkü çok kanlıydılar, Shep onları bir daha hiç görmek istemiyor. Öyle şeyleri görmek istemiyor. Hiç istemiyor."

Kadına el sallamak ona tepeye gelmesi için cesaret verirdi. Bu nedenle Dylan onu görmemiş gibi davrandı. "Hiç kimse sana Cronenberg flimi izlettirmeyecek," diye güvence verdi Shep'e.

"Ben bilimadamıyla sineğin birbirleriyle nasıl karıştıkları hakkında düşünmeni istiyorum."

"Bellek gücüyle hareket ederek." Onlardan kuşkulandığı belli olan Vonetta, kaskını taktı.

"Bellek gücüyle hareket ederek!" diye Shep'e katıldı Dylan. "Evet, kesinlikle doğru. Sinekle bilimadamı birlikte hareket ederek karıştılar." Hâlâ yere bakıp duran Shepherd, "1986 yapımı fazla iğrençti," dedi.

"Haklısın, öyleydi."

"İğrenç sahneler. Kanlı sahneler, Shep iğrenç kanlı sahneleri sevmez."

Vonetta yine Harley'ine bindi.

"İlk yapım iğrenç ve kanlı değildi," diye anımsattı Dylan kardeşine. "Ama önemli olan soru..."

"Duşta dokuz dakika tamamen doğru," dedi Shep, Dylan'ın eleştirisine beklenmedik bir biçimde yanıt vererek.

"Doğrudur sanırım. Evet, doğru olduğundan eminim. Dokuz dakika. Kesinlikle haklısın. Şimdi..."

"Dokuz dakika. Her kol için bir dakika. Her bacak için bir dakika. Bir dakika..."

Vonetta Harley'i çalıştırmak istedi, ama motor işlev görmedi.

"...Baş için," diye devam etti. Shepherd.

"Diğer yerleri yıkamak için tam iki dakika. Ve durdurmak için iki dakika.

"Eğer motele birlikte geri atlarsak," dedi Dylan, "hemen şimdi, ikimiz el ele, bu işi sinekle bilimadamı gibi mi bitiririz?"

Shep'in bundan sonraki sözleri yaralı duygular içeriyordu. "Shep bok yemez."

Dylan şaşırmıştı. "Ne?"

Vonetta kontak anahtarını çevirip motoru çalıştırdı.

"Shep senin dediğin gibi boktan şeyler yemez. Yalnızca senin gibi yemek yer."

"Tabii öyle yaparsın, oğlum. Benim demek istediğim..."

"Bok boktur," diye anımsattı ona Shepherd.

"Özür dilerim. Onu kastetmemiştim."

Her iki ayağı hâlâ yerde olan Vonetta, gaz pedalına birkaç kez bastığında, motorun güçlü sesi çayırlardan tepelere doğru yankılandı.

"Bok, kaka, bok."

Dylan neredeyse öf keyle bağıracaktı, ama yutkunup sakin görünmeye çalıştı.

"Shep, dinle, oğlum, kardeşim, dinle..."

"...Bok, inek boku, boğa boku ve geri kalanların tümü daha önce listelendiği gibi."

"Kesinlikle," dedi rahatlayan Dylan. "Daha önce listelendiği gibi. Sen daha önce iyi bir iş yaptın. Tümünü anımsıyorum. Biz artık sinekle bilimadamı gibi bu işi bitirecekmiyiz?"

Çenesi göğsüne değecek kadar başı öne eğik olan Shep, "Sen benden nefret mi ediyorsun?" diye sordu.

Bu soru Dylan'ı sarsmıştı. Yalnızca soru değil, Shepherd'ın kendisi için üçüncü şahıs yerine birinci şahıs olarak konuşması da. Shep'ten mi nefret ediyorsun dememiş, benden mi nefret ediyorsun demişti. Derinden yaralandığı beliydi.

Harley'i evin arkasındaki araba yolundan çıkaran Vonetta, arka bahçeden geçip çayırlığa doğru ilerledi.

Dylan Shep'in önünde bir dizinin üstüne çöktü. "Ben senden nefret etmiyorum, Shep. Bunu yapmaya çalışsam da yapamam. Ben seni seviyorum ve senin için korkuyorum. Korku benim kızmama neden oldu."

Shep ağabeyine bakmıyordu, ama en azından gözlerini kapatmamıştı.

"Ben sana kötü davrandım," diye devam etti Dylan, "ama sen bunu anlamazsın, çünkü asla kötü davranmazsın. Kötü davranmanın nasıl bir şey olduğunu bile bilmezsin. Ama ben senin kadar iyi ve nazik değilim."

Shepherd ayaklarının dibindeki otlardan ürkmüş gibiydi. Onların arasında başka dünyaya ait bir yaratığın süründüğünü görmüştü sanki, ama belki de tüm garip ve sinirli davranışlarına karşın, bir şekilde ağabeyinden üstün olma düşüncesine tepki veriyor olabilirdi.

Bahçenin, otları biçilmiş kısmının sonunda Vonetta Harley'i doğruca çayırlığa sürdü. Altın renkli uzun çimenler, motosikletin önünde bir geminin pruvası altındaki göl gibi ikiye ayrılıyordu.

Tüm dikkatini Sheplerd'a veren Dylan, "Buradan hemen çıkmak ve motele Jilly'nin yanına dönmek zorundayız, ama sonumuz bilimadamıyla sinek gibi olmayacaksa," dedi.

"İğrenç, kanlı," diye yanıtladı Shep.

"Kesinlikle. Sonumuzun iğrenç ve kanlı olmasını istemeyiz."

"İğrenç ve kanlı kötü."

"İğrenç ve kanlı çok kötü, evet."

Alnını kırıştıran Shep, "Bu bir Bay David Cronenberg filmi değil," dedi ciddiyetle.

"Hayır, değil," diye ona katıldı Dylan, Shep'in karşılıklı konuşmasına sevinerek. "Ama bunun anlamı nedir, Shep? Seninle birlikte motele gitmemiz güvenceli mi demek?"

"Burası orası," dedi Shep, daha önce yaptığı gibi iki sözcüğü bir sözcüğe dönüştürerek.

Vonetta Beesley çayırlığın yarısına ulaşmıştı. "Burası orası," diye yineledi Shep. "Burası orası, orası burası ve eğer nasıl katlayacağını bilirsen her taraf aynı yer."

"Katlamak mı? Neyi katlamak?"

"Burasını orasına, bir yeri diğer bir yere, burası orası."

"Biz bellek gücüyle hareketten söz etmiyoruz değil mi?"

"Bu bir Bay David Cronenberg filmi değil," dedi Shep. Dylan bu yorum sonucunda bellek gücüyle hareketin ve dolayısıyla atomik parçacıkların beklenmedik karışımının söz konusu olmadığını fark etti.

Kendileri hareket edemeden önce, kapı girişi onlara doğru gelmişti. Shep'in karşısında duran Dylan, aynı zamanda kapının da karşısında duruyordu. Ardından motelin banyosundaki Jilly'nin görüntüsü sanki origami yapılıyormuş gibi katlandı. Tıpkı çocukların arkadaşlarını kıskandırmak için yaptıkları kâğıt elişleri gibi ve sonra bu görüntü onları içine alıp katlanarak Kaliforniya'dan ayrıldı.

Yirmi Beş

Meraktan neredeyse yarı delirmiş olan Jilly, karşısındaki parlak tünel ortadan ayrılıp çatlak çizgilerin üstüne katlandığında neredeyse tamamen öfkelenecekti. Kırmızı geçidin kendi üstünde içe doğru katlandığını düşünmesine karşın, geçit eş zamanlı olarak parlayarak ona doğru gelmiş ve korkuyla gerilemesine neden olmuştu.

Şimdi ise tünelin yerinde kırmızı ve siyah hareketli geometrik desenler vardı. Bunlar çiçek dürbününde görünen ve sürekli gelişen üç boyutlu şekillerdi. Jilly bunların içine düşmekten korkmuştu. Tıpkı ağırlıksız bir astronot gibi sonsuzlukta dönüp durmak korkutucuydu.

Aslında duvarın içinde beliren korkunç görüntü onun görme duygusunu yok etmiş veya gördüklerini algılamasını engellemişti belki. Yine de banyodaki her şeyden daha gerçek görünmekteydi, ama garipti tabii. Korkulu bakışlarla üç boyutlu görüntüyü izlemeye devam ederken, daha büyük bir derinlik gören Jilly, önseziyle önce beşe sonra yediye kadar saydı.

Şimdi neredeyse bir anda kırmızıyla siyah desenlerin üstünde yeni renkler belirmişti; yaz göğünün mavisi, taze buğdayın altın gölgesi. Durmaksızın yenilenen bu mozaik taşlarının binlercesinin arasında maviyle altın rengi artarken kırmızıyla siyah renkler azalıyordu. ardından bu çiçek dürbününün içinde insan şekilleri gör-

düğünü fark etti. Burada bakıp duran bir göz, orada bir parmak ve kulak, sanki siklon rüzgârıyla parçalanarak havaya fırlayan sırlı ayna portresi gibi. Sonra Wile E. Coyote'tan sırıtan görüntüsünü, birkaç dişini ve mavi sarı desenli hawaii gömleğinin bir parçasını gördü. Tünelin kendi üstüne kapanmasından beş altı saniye sonra, banyoya gelen Dylan'la Shep normal halleriyle Jilly'nin karşısında duruyorlardı. Arkalarında, daha önce kırmızı ışıkta dönüp duran tünelin yerinde, şimdi yalnızca sıradan bir duvar vardı.

Tünelin, Dylan ve Shepherd banyoda açılıp, her zaman oldukları kadar normal bir şekilde Jilly'nin önünde belirinceye kadar, kendi üstüne katlandığı andan itibaren beş ya da altı saniye ancak geçmişti.Arkalarında, daha önce kırmızı ışıkla sarsılan tünelin yerinde, şimdi yalnızca sıradan bir duvar vardı.

Rahatladığı belli olan Dylan, "İğrenç ve kanlı olaylar olmadı," gibi bir şey söyledi.

"Shep kirlendi," dedi Shep.

"Seni kahpe dölü," diyen Jilly, Dylan'ın göğsünü yumrukladı.

Ona yumuşak davranmayacaktı. Yumruk isabetleydi, ama Dylan da yere devrilmeyecek kadar yapılıydı.

"Hey!" diye karşı çıktı Dylan.

Başı öne eğik olan Shep, "Duş alma zamanı," dedi.

"Seni kahpe dölü," diye yineledi Jilly, Dylan'ı bir kez daha yumruklarken.

"Neyin var senin?"

"Oraya gitmeyeceğini söylemiştin," diye öfkeyle anımsattı ona Jilly, daha sert bir yumruk atarak.

"Ah! Hey, gitmeyi amaçlamamıştım."

"Ama gittin," diye onu suçlarken Jilly bir yumruk daha attı.

Dylan kocaman ellerinden biriyle Jilly'nin yumruk halindeki ellerini yakaladı. "Gittim, evet, ama aslında gitmeyi amaçlamamıştım."

Shepherd sabırlı olmasına karşın ısrarlıydı. "Shep kirlendi. Duş alma zamanı."

"Bana gitmeyeceğini söylemiştin," dedi Jilly, "yine de gittin ve beni burada yalnız bıraktın."

Dylan'ın onu iki bileğinden nasıl yakaladığını tam bilmiyordu. "Ama geri geldim," dedi Dylan, "ikimiz de geri geldik, her şey yolunda."

"Ben senin geri geleceğini bilemezdim. Hiç gelmeyeceksin, gelsen de ölü olarak gelirsin sandım."

"Sağ olarak gelmek zorundaydım, böylece beni öldürme şansın olabilir."

"Bu konuda şaka yapma," Jilly ondan kurtulmak istiyor, ama başaramıyordu.

"Bırak beni kahpe dölü."

"Bana yine vuracak mısın?"

"Eğer beni bırakmazsan, seni parçalara ayıracağım, yemin ederim."

"Duş alma zamanı."

Jilly'yi bırakan Dylan yine de olası yumruklara karşı ellerini havada tuttu. "Sen çok öfkeli bir insansın."

"Aa, haklısın öyleyim." Jilly öfkeyle titriyor, korkuyla sarsılıyordu. "Oraya gitmeyeceğini söyledin, ama gittin ve ben yalnız kaldım." Ardından öfke ya da korkuyla değil de rahatlamaktan ötürü titrediğini fark etti. "Kahretsin sen nereye gittin?"

"Kaliforniya'ya," dedi Dylan.

"Kaliforniya'ya mı?"

"Kaliforniya. Disneyland, Hollywood, Golden Gate Köprüsü. Sen Kaliforniya'yı bilir misin?"

"Kaliforniya," dedi Shep. "Yüz altmış bin yedi yüz yedi mil kare."

Jilly'nin ses tonu buna inanmadığını belli ediyordu. "Siz duvarın içinden geçip Kaliforniya'ya mı gittiniz?"

"Evet. Neden olmasın? Sen bizim nereye gittiğimizi sanıyorsun, Narnia'ya mı? Oz'a mı? Orta Dünya'ya mı? Kaliforniya oralardan daha garip bir yerdir zaten."

Shep'in yaşadığı eyalet hakkında çok şey bildiği belliydi. "Nüfus yaklaşık olarak otuz beş milyon dört yüz bin."

"Ama ben gerçekten de duvarın içinden geçip gittiğimizi sanmıyorum," dedi Dylan, "ya da herhangi bir şeyin. Shep burayı oraya katladı."

"En yüksek nokta, Whitney Dağı..."

"Neyi nereye katladı?"

"Deniz seviyesinden 4418 metre yükseklikte."

Öfkesi geçen ve biraz rahatlayan Jilly, Dylan'ın heyecanlı olduğunu fark etti. Biraz sinirliydi, evet, biraz da korkuyordu ama daha çok heyecanlıydı, neredeyse bir oğlan çocuğu gibi coşkuluydu.

"Belki gerçeği katladı, belki yeri ve zamanı, birini veya ikisini, bilmiyorum, ama burayı oraya katladı. Sen ne katladın Shep? Katladığın şey tam olarak neydi?"

"En alçak nokta," dedi Shep, "Ölüm Vadisi..."

"Bir süre Kaliforniya'dan söz edip duracak anlaşılan."

"...Deniz seviyesinden seksen beş metre aşağıda."

"Sen ne katladın, oğlum?"

"Eyalet başkenti Sacramento."

"Dün gece birinci bölmeyi dördüncü bölmeye katladı," dedi Dylan, "ama ben onu o zaman fark etmedim."

"Birinci bölmeyi dördüncü bölmeye mi katladı," diye kaşlarını çattı Jilly, Dylan'ı yumrukladığı için acıyan elini ovuşturarak, "Şu anda Shep senden daha mantıklı konuşuyor."

"Eyalet kuşu Kaliforniya vadi bıldırcını."

“Erkekler tuvaletinde. Bölmeyi bölmeye katladı. Birinci bölüme girip dördüncü bölümden çıktı. Ben bunu sana söylemedim, çünkü ne olduğunu fark etmemiştim.”

“Eyalet çiçeği altın gelincik.”

Jilly ne olduğunu tam olarak anlamak istedi. “Bir bölümden diğerine ışınlanarak mı geçti?”

“Hayır, bellek gücü kullanmadı. Bak ben kendi başımla o da kendi burnuyla geri geldi. Işınlanmadık.”

“Eyalet ağacı Kaliforniya’ya özgü Sakoya.”

“Ona burnunu göster, Shep.”

Shep başını eğik tutuyordu. “Eyalet ilkesi ‘Buldum,’ demek olan ‘Eureka’.”

“İnan bana,” dedi Dylan Jilly’ye, “bu onun kendi burnu. Ayrıca bu bir David Cronenberg filmi değil.”

Dylan ona sırıtıp başını sallarken, son cümleyi bir an düşünen Jilly, “Kahvaltı etmediğini biliyorum, ama bir bira istiyorum,” dedi ardından.

Shepherd bunu onaylamamıştı. “Psikoterapi gerektiren alışkanlık.”

“Bana söylüyor.”

“Evet.”

“Boşuna konuşmuyor. Bana bir tür öneride bulunuyor.”

“Evet, bazı değişikliklerden geçiyor. Dylan tuvaletin kapağını indirdi. Buraya, Shep buraya otur.”

“Duş zamanı,” diye anımsattı ona Shep.

“Tamam, birazdan, ama önce buraya otur.” Dylan kardeşini tuvalete yönlendirip, oraya oturması için onu ikna etti.

“Shep kirlendi. Duş zamanı.”

Kardeşinin karşısında diz çöken Dylan, çabucak onun kollarını inceledi. “Ben hiçbir şey görmüyorum.”

“Duş zamanı. Dokuz dakika.”

Dylan Shepherd'ın terliklerini çıkarıp bir kenara koydu. "Hangi çizgi resim olduğunu iddiaya var mısın?"

Şaşıran Jilly o birayı her zamankinden daha çok istiyordu. "Çizgi resim mi?"

Başı öne eğik olan Shep, ağabeyinin terlikleri bir kenara koyuşunu izledi. "Dokuz dakika. Her kol için bir dakika."

"Tavşan ya da köpek yavrusu," dedi Dylan.

Jilly kolundaki yara bandını inceleyince, bunun gevşek olmasına karşın iğne izini hâlâ sakladığını fark etti.

Dylan Shepherd'ın sağ ayağındaki çorabı çıkardı.

"Bir dakika," dedi Shep, "her bacak için..."

Jilly daha yakına gelerek, Dylan'ın kardeşinin çıplak ayağını incelemesini izledi. "Eğer ona iğne yapıldıysa, neden koluna yapılmadı?"

"...Ve baş için bir dakika..."

"Çünkü o sırada yapbozla uğraşıyordu," dedi Dylan.

"Yani?"

"...Ve diğer her şeyi yıkamak için tam iki dakika..."

"Sen kardeşimin yapbozla uğraşmasını hiç görmedin. Onu çabuk yapar. Elleri hareket edip durur. İşe odaklanır."

"...Durulanmak için iki dakika," diye bitirdi Shep. Ardından "Kedi," dedi.

"Öylesine odaklanır ki," diye devam etti Dylan, yapbozu bitirmeden durması için onu kandıramazsın. Onu durması için zorlayamazsın. Ayağına ne yapıldığına aldırmaz, çünkü yapbozu ayağıyla yapmaz, ama kollarından birini hareketsiz bırakamazsın."

"Belki o da benim gibi kloroformla bayıltılmıştır."

Shepherd'ın sağ ayağında belirgin hiçbir iğne izi bulamayan Dylan, "Hayır," dedi. "Ben yiyecek almak için dışarı çıktığımda, o yapbozla uğraşıyordu ve iskemleye bağlı olarak ayıldığında, Shep hâlâ meşgüldü."

"Kedi," dedi yine Shep.

Jilly ayıldıktan sonraki halini anımsamıştı. "Eğer kloroformla bayıltılmış olsaydı, onun etkilerinden çabucak kurtulamazdı zaten."

"Kedi."

"Ayrıca, yüzüne kloroformlu bez bastırılmış olsaydı, senden daha travmatik bir durum yaşardı. Çok daha fazlasını. O hassas birisidir. Bilincini kazandıktan sonra ya fazla duygusal olur ya da ana rahmindeki duruşa geçip hareket etmeyi reddederdi. Hiçbir şey olmamış gibi yapbozla uğraşmaya devam etmezdi."

Dylan Shepherd'ın sol ayağındaki çorabı çıkardı.

Shepherd'ın yara bandında kedi resmi vardı.

"Kedi," dedi Shep. "Shep kediyi istedi."

Dikkatli davranan Dylan, yara bandını çıkardı.

"Shep kazandı," dedi Shep.

İğne yapılmasının ardından yarım günden fazla zaman geçmesine karşın, delik izi kızarmış ve hafifçe şişmişti.

Shep'in yara izinin görüntüsü Jilly'nin titremesine neden olurken, o da tavşan resimli yara bandını çıkardı. Kolundaki yara izi Shepherd'ınkinin aynısıydı.

Dylan'ın kolundaki köpek yavrusu resimli yara bandı izi gizliyordu. "O bana ilacın herkese değişik bir şey yaptığını söyledi.

Tünelin bulunduğu duvara bakan Jilly, "Shepherd'ın durumunda çok daha değişik bir şey var," dedi.

"Etkisi çok ilginç," diye yineledi. Dylan Frankenstein'ın ona söylediği gibi, "çoğu kez şaşırtıcı ve bazen olumlu."

Jilly Dylan'ın yüzündeki hayranlık ifadesini, gözlerindeki umut pırıltısını gördü. "Sen bunun Shep için olumlu olduğunumu düşünüyorsun?"

"Ben katlama yeteneğini bilmiyorum. Bu bir lütuf ya da lanet olabilir. Ne olduğunu zaman söyleyecek. Ama Shep daha çok ve doğrudan benimle konuşuyor. Bu olaydan beri değiştiği belli."

Jilly Dylan'ın düşünüp söylemeye cesaret edemediği şeyi biliyordu; Shep psikotropik ilacın etkisiyle otizmden kurtulabilirdi belki.

Olumsuz Jackson, Jilly için uygun bir ad olabilirdi, karamsarlık abidesiydi belki, kendi yaşamını ve beklentilerini değil, başkalarının karşılaşacağı kötü durumları düşünürdü. Ama Shep'in yeni durumuna bakınca karamsar veya olumsuz biri olduğunu düşünmüyordu. Shep'in bu durumu tehlike yaratabilirdi.

Ayağındaki küçük iğne izine bakan Shepherd, "Ay ışığında," diye fısıldadı.

Jilly onun masum yüzünde ne boş bir bakış, ne müşfik bir ifade, ne de şimdiye kadar duygusal yelpazesinde birçok kez ortaya çıkmış olan, acı verici bir tedirginlik görüyordu. Sesinde bir acılık vardı ve yüzü acı bir ifadeyle kasılmıştı ki bu yalnızca acıdansa, yakıcılık olarak adlandırılabilirdi. Öfkesi muhtemelen bir kaya kadar sertti ve uzun süredir birikmiş bir öfkeydi.

"Bunu daha önce de söyledi," diye açıkladı Dylan, "Onu dün gece motel odasından dışarı çıkarmaya çalışırken, seninle karşılaşmadan az önce."

"Sen işini yaparsın," diye fısıldadı Shep.

"Bunu da," dedi Dylan.

Shepherd çökük omuzları, kucağında tuttuğu avuçları açık elleriyle sanki meditasyon yapıyordu, ama içinde fırtınalar kopuyordu mutlaka."

"Ne hakkında konuşuyor?" diye sordu Jilly.

"Bilmiyorum."

"Shep? Sen kiminle konuşuyorsun, tatlım?"

"Sen işini ay ışığında yaparsın."

"Kimin işini, Shep?"

Bir dakika önce Shep onlarla birlikte bu ana odaklanmış, ama şimdi duvardan geçip Kaliforniya'ya gittiği gibi başka bir yere gitmişti.

Dylan'ın yanına çömelen Jilly, Shep'in güçsüz ellerinden birini kendi ellerinin arasına aldı. Oğlan buna karşı çıkmamıştı, ama eli ölü bir adamınki gibiydi.

Yine de ayağına ve yere baktığı ama belki hiçbirini görmediği belleğinde onu derinden rahatsız eden birisine ya da bir şeye bakıp dururken, yeşil gözleri canlıydı.

"Sen işini ay ışığında yaparsın," diye fısıldadı yine. Bu kez sesi yüzündeki öfkeyi yansıtmıştı. Jilly ne geleceği hissetmiş ne de korkmuştu, ama içgüdüsü ona dikkatli olmasını ve ölümcül sürprizler beklesini söylemekteydi.

Yirmi Altı

Shepherd ay ışığıyla aydınlanan özel yerinden duş alma gereksinimi düşüncesine geri dönmüştü.

Jilly yatak odasına geçmiş, Dylan kardeşiyle birlikte banyoda kalmıştı. En son yaşadıkları yer karmaşası yüzünden kardeşini yalnız bırakmak istemiyordu.

Shep'in tişörtünü çıkarırken, "Bana bir söz vermeni istiyorum," dedi.

Kot pantolonunu çıkaran Shep, hiç yanıt vermiyordu.

"Bana haber vermeden buradan oraya katlanmayacağın ve yine başka bir yere gitmeyeceğin konusunda bana söz vermeni istiyorum."

Shep çamaşırlarını çıkardı. "Dokuz dakika."

"Bana bu sözü verebilir misin, Shep?"

Duş perdesini yana çeken Shep, "Dokuz dakika," dedi.

"Bu ciddi bir iş, oğlum. Bize, hepimize ne olduğunu anlayana dek katlanma yok."

Shep duşun suyunu açtı, muslukları ayarladı ve sonra ısıyı kontrol etti.

İnsanlar çoğu kez Shepherd'ın ciddi şekilde zihinsel engelli olduğunu ve bakımı için yardıma gereksinim duyduğunu düşünerek yanlış bir kanıya varırlardı. Oysa o kendi bakımını yapabilir, kendisi giyinebilir, yemek hazırlama dışında günlük basit işlerin

başarıyla üstesinden gelebilirdi. Shep'ten tatlı yapmasını, patates kızartmasını veya Porsche'nizin anahtarını ona vermeyi asla istemezdiniz. Ama Shep zekiydi, belki de Dylan'dan daha zeki.

Ne yazık ki onun durumunda zekâ performanstan ayrı kalıyordu. O bu dünyaya elektrik bağlantılarındaki bir takım hatalı kablolarla gelmişti. Aktarma organlarına bağlı olmayan güçlü bir motora sahip, spor bir Mercedes gibiydi. Motoru sabahtan akşama kadar çalıştırıp, şimdiye kadar üretilmiş motorlar arasındaki en iyi motor olduğunu söyleyebilirdiniz, ama onunla hiçbir yere gidemezdiniz. Shep bu dünyaya kötü bir kaderle gelmişti.

Güçlü motoru olan spor bir Mercedes arabaya benzerdi. Arabayı tüm gün çalıştırabilirdiniz, ama onunla hiçbir yere gidemezdiniz.

"Dokuz dakika," dedi Shep.

Dylan ona kronometreyi verdi. Yuvarlak aygıtın her beş çizgide bir numarası olan altmış çizgisi vardı.

Aygıtı sanki daha önce hiç görmemiş gibi yüzüne yaklaştıran Shep, bunu dikkatle dokuz dakikaya kurdu. Sonra duşta kullandığı tek sabun olan Neutrogena'yı alıp küvete girerek kronometreyi kurgu yerinden tuttu.

Klostrofobi atağına karşı, Shep daima perdeler açık olarak duş alırdı.

Suyun altına girince, aygıtı küvetin kenarına bıraktı. Tik taklar rahatça duyulabiliyordu.

Ama aygıt daima ıslanırdı. Bir iki ay içinde paslanacağı için çalışmayacaktı. Dylan bunları düzineyle satın alırdı.

Shep hemen sol kolunu sabunlamaya başladı. Aygıta bakmasına gerek yoktu artık; vücudunun her bölgesini yıkamak için uygun zamanlamayı bilirdi. Aygıtın çalışması bitmeden iki üç saniye önce kendisi büyük bir zevkle "Ding!" diye bağırarak bu bitişi yüksek sesle ilan ederdi.

Belki de geçen zamanı aygıtın tiktaklarına göre saniye olarak sayardı veya bunca yıldır doğru zamanlanan banyolardan sonra, güvenilir bir iç saat yaratmıştı kendine.

Dylan son on yıldır yaşamını acımasızca azaltan saatlerin farkındaydı, ama geçen zamanı ve dokuz dakika ya da altı ay, bir yıl, iki yıl içinde nerede olacağını fazla düşünmek istemiyordu. Sanat festivallerine, resim galerisine giderek dünyanın tablosunu yapacak, Shep'in bakımını sürdürecekti.

Ama şimdi içgüdüleri geleceği konusunda ona yardım etmiyor, yarın nerede olacağını veya bugün gün batımında ya da on iki ay sonra kendini nerede bulacağını bilmiyordu. On yıldır neler olabileceğini önceden tahmin eden birisi için bu yeni durumlar gerçekten korkutucu, ama aynı zamanda heyecan ve coşku vericiydi.

Bu yeniliklerin kendisi için böylesine çekici oluşuna şaşırmıştı. Gelenekleri sürdüren ve yeniliklerle fazla ilgilenmeyen birisiydi aslında.

Tepedeyken Sheplerd'ı "çıldırtıcı düzen" ve "aptalca yinelemeler" konusunda azarlayışını anımsadığında suçluluk duyarak yüzü kızardı. Sanki zavallı oğlanın olduğundan başka birisi olma seçeneği varmış gibi.

Yaşamındaki bu değişikliğin ve gelecek olanların iyi ya da kötü olup olmayacağını önce fazla umursamamıştı, ama sonra bunların Shep için tehlikeli olacağını düşündü. Cahilce davranmaması gerekirdi.

Aynada kendisine bakan Dylan, her türlü değişikliği kabullenmek istemesini sonsuz bir iyimserlik olarak düşündü. Gördüğü bu adam onu şaşırtmış, ama korkmasına karşın heyecanı hiç azalmamıştı.

Hiç kimse Holbrook, Arizona'yı gürültülü bir ticaret merkezi olarak tanımlayamazdı. Belki hazirandaki Eski Batı Kutlamaları, temmuzdaki Yerlilerin Kartal gösterisi ve eylüldeki Novajo Şenlikleri sırasında ancak bir armadillo motorlu taşıt tarafından ezilmeden kendine özgü hızıyla herhangi bir sokaktan ya da otoyoldan geçebilirdi.

Yine de, Jilly bu iki yıldızlı motelin telefon hattından ayrı bir dahili hattı olduğunu fark etmişti. Bu durum en azından Beverly Hills'teki Peninsula oteline bir geçiş olabileceğini gösteriyordu.

Küçük çalışma masasına oturduktan sonra dizüstü bilgisayarını açıp internete bağlandı. Ardından Shep banyodan "Dring!" diye bağırıp çalar saat dokuz dakikanın dolduğunu belirtene dek, ileri beyin işlevleriyle ilgili bilimsel araştırma sitelerini aramaya başladı.

Vitamin tedavisi ve diyet aracılığıyla zihin çabukluğunu geliştirme konusuna bağlı siteleri arıyordu, ama Frankenstein doğal gıdalar ve ev ilaçlarıyla ilgisi olmayan bir adama benziyordu.

Ayrıca, yoga ve diğer meditasyon biçimleri Jilly'yi hiç ilgilendirmiyordu. En parlak bilimadamı bile düşünsel disiplin ilkelerini alıp bunları sıvılaştırarak sanki grip ilacıymış gibi enjekte edemezdi.

Duştan çıkan Shepherd, saçları hâlâ ıslak halde, temiz bir kot pantolon ve Wile E. Coyote tişörtü giymiş olarak banyodan geri döndü.

Onu bir iki adım geriden izleyen Dylan, "Jilly, Shep'e göz kulak olabilir misin? Onun bir yere gitmediğinden emin ol," dedi.

"Tabii."

Pencerenin yanındaki küçük masada birbiriyle karşılıklı duran düz arkalıklı iki iskemle vardı. Jilly bunların birini Shep'in onun yanına oturması için çalışma masasına getirdi.

Ama Jilly'ye aldırmayan Shep, masanın yanındaki yatağın bir köşesine gidip, odaya arkasını dönerek ayakta durdu.

"Shep, sen iyi misin?"

Oğlan yanıt vermedi. Bej, sarı ve soluk yeşil çizgili duvar kâğıdı, duvarların bitiştiği yerde düzgün olarak yapıştırılmamıştı. Shepherd başını yavaşça yukarı ve aşağı hareket ettirerek bu desen uyumu hatasını incelemeye başladı.

"Ters bir şey mi var, tatlım?"

Duvar kâğıdını yapıştıran adamın kalitesiz işini yerden tavana dek inceleyen Shep, duvarların bitişme yerine bakmaya başladı. Şimdi sağ kolunu sanki yemin edermiş gibi havaya kaldırmıştı; dirseği bükülü, avucu açık olan eli yüzüne dayalıydı. Bir dakika sonra sanki bir köşeye değil de pencereden dışarıda tanıdık birine bakar gibi el sallamaya başladı.

Banyodan çıkan Dylan üstünü değiştirmek için bavuldan giysi almaya geldiğinde, "Kime el sallıyor?" diye sordu Jilly.

"Aslında el sallamıyor," diye açıkladı Dylan. "Kasılmayla ilgili bir şey bu, yüz tikine benzer bir şey. Bunu saatlerce sürdürebilir."

Oğlana daha dikkatli bakan Jilly, bileğini gevşek tuttuğunu ve elini amaçsızca salladığını fark etti.

"Yanlış bir şey mi yaptığını düşünüyor?"

"Yanlış mı? Aa, köşede ayakta duruyor diye mi? Hayır. Şu anda yalnızca etkilenmiş durumda. Fazla zorluk yaşadı. Bunların tümüyle başa çıkamıyor."

"Kim çıkabilir ki zaten?"

"Yüzü köşeye dönük dururken," dedi Dylan, "duyumsal gücünü o dar alanda sınırlandırıyor. Bu onun sakinleşmesini sağlar ve kendini daha çok güvende hisseder."

"Belki benim de kendime ait bir köşeye gereksinimim vardır," dedi Jilly.

"Sen yılnızca ona göz kulak ol. Onun bir yere gitmesini istemediğimi biliyor. O iyi bir çocuk. Çoğu kez ne yapması gerektiğini bilir. Ama ben yalnızca bu katlama işini... belki şu anda elini

kontrol edemediği gibi bunu da artık kontrol edemeyeceğinden korkuyorum."

Shep duvara elini sallayıp duruyordu.

Çalışırken Shep'i görebilmek için dizüstü bilgisayarının pozisyonunu uygun bir şekilde ayarlayan Jilly, "Bana güvenebilirsin," dedi Dylan'a.

"Evet, güvenebileceğimi biliyorum."

Dylan'ın yumuşak ses tonu Jilly'nin dikkatini çekmişti.

Bir gece önce Globe'daki benzin istasyonunda yakıt doldurduktan sonra, ona nasıl inceleyici bir bakışla bakıyorsa, şimdi de aynı şekilde bakmaktaydı.

Dylan gülümseyince, önce kendisinin gülümsediğini ve onun gülümseyişinin buna bir yanıt olduğunu fark etti.

"Bana güvenebilirsiniz," dedi Shep.

İkisi de oğlana baktılar. Yüzü hâlâ köşeye dönüktü ve hâlâ el sallıyordu.

"Sana güvenebileceğimizi biliyoruz, oğlum," dedi Dylan kardeşine. "Sen beni asla düş kırıklığına uğratmazsın. Burada kal, tamam mı? Yalnız burada, orada değil, Katlama yok."

O an için, Shep söylemesi gereken her şeyi söylemişti.

"Ben duş yapsam iyi olur," dedi Dylan.

"Dokuz dakika," diye anımsattı ona Jilly.

Yine gülümseyen Dylan, değiştireceği giysileriyle banyoya döndü.

Jilly, Shepherd'ı uzaktan izleyip zaman zaman ona bakarak, kendisini Frankenstein'a götürebilecek, beyin işlevini zenginleştirme, zihin çabukluğu ve bellek konusuyla ilgili siteleri aramaya başladı.

Dylan tıraş olup duş almış, kemerinin üzerine çıkardığı haki bir pantolanla kırmızı–kahverengi damalı hawaii gömlek giymiş olarak geri döndüğünde, aradığı bazı bilgileri bulmuştu. İnsan bel-

leğinin mikroçip aracılığıyla gelişmesi olasılığı konusuyla ilgileniyordu aslında.

Dylan onun yanındaki iskemleye otururken, "Beyinlerimize veri bağlantı bölümleri yükleyebileceğimizi, bilgimizi geliştirmek için istediğimiz zaman bellek kartları da yerleştirebileceğimizi iddia ediyorlar," dedi Jilly.

"Bellek kartları."

"Yani kendi evini tasarlamak istersen, aslında verilerle donatılmış bellik kartı kullanabilirsin ve o zaman evinin planı için gereken mimarlık, mühendislik bilgilerini anında elde edebilirsin. Örneğin evin temel girişleri, su tesisatı, uygun ısıtma–soğutma tesisatı gibi."

Dylan kuşkulu görünüyordu. "Öyle mi söylüyorlar?"

"Evet. Eğer Paris'e ilk gezinde Fransız tarihi ve sanatıyla ilgili her şeyi bilmek istersen, yalnızca bir bellek kartı takarsın. Bunun kaçınılmaz olduğunu söylüyorlar."

"Onlar kim?"

"Bir sürü büyük beyin teknisyeni. Silicon Vadisi'nin en gelişmiş araştırmacıları."

"Bize iflas etmiş on bin şirket satmaya çalışan aynı adamlar mı?"

"Onların çoğu karşıtçı, güç delisi dangalaklar ve on altı yaşındaki girişimcilerdi, araştırmacı değil."

"Ben hâlâ etkilenmedim. Beyin cerrahları tüm bunlara ne diyor?"

"Şaşırtıcı, ama çoğu eninde sonunda bunun olabileceğini düşünüyor."

"Eğer çok fazla esrar içmiyorlarsa, 'eninde sonunda' demekle ne kastediyorlar?"

"Bazıları otuz, bazıları elli yıl diyor."

"Ama bunun bizimle ne ilgisi var? Henüz hiç kimse benim ka-

fatasımın içine veri bağlantı bölümü yerleştirmedi. Saçını az önce yıkadım, dikkatimi çekerdi."

"Bilmiyorum," diye kabullendi Jilly.

"Yine de, eğer biraz daha araştırırsam, doğruyu bulup Frankenstein'ın araştırma alanına ulaşacağımı hissediyorum."

Dylan başını salladı. "Neden bilmem ama ben de aynı şeyi hissediyorum."

"Önsezi."

"Yine ona geri döndük."

"Ben duş alırken sen araştırmaya devam etmek ister misin?" diye sordu Jilly, masadan kalkarken.

"Dokuz dakika."

"Mümkün değil. Benim saçımın tarzı farklı."

Saç kurutma makinesını neredeyse kafatasını yakacak kadar sıcak ısıda kullanan Jilly, temiz saçlarını fırçalayıp, kırk beş dakika içinde yatak odasına döndü. Muz sarısı kısa kollu gömlek, sık örgü bir süveter, ailesinin laneti büyük kalçalara henüz sahip olmadığını ve ödül olarak kavun ya da balkabağı kazanmadığını kanıtlayan beyaz bir pantolonla süveterine uygun sarı bağcıklı beyaz spor ayakkabılar giymişti.

Kendini güzel hissediyordu. Haftalardır, hatta aylardır böyle hissetmemiş ve şimdi yaşamını mahvetmekte olan bir felaketin ortasında bu davranışına şaşırmıştı. Daha kötü felaketlerle karşılaşacaktı belki ama banyo aynasında dakikalarca kendini incelemişti. Güzelleşmeye çalışırken bundan utanmamış, yaptığı şeyin üzerinde durmamış, aptal gibi hissetmesine karşın iyi olduğunu da hissetmişti.

Sakinleştirici köşesinde duran Shepherd, Jilly'nin buradan

ayrıldıktan sonra daha hoş bir halde geri döndüğünün farkında değildi. Artık el sallamıyordu. Kolları iki yanında, başı ve vücudu öne eğik başı köşeye dayalı, sanki durduğu yerden ayrılırsa duygusal uyarımlarla savunmasız kalacakmış gibi, dikkatini çizgili duvar kâğıdından ayırmıyordu.

Jilly, Shepherd'dan çok Dylan'dan ilgi göreceğini ummuş, ama Dylan dizüstü bilgisayardan gözlerini ayırıp ona bakınca görünüşüyle ilgili kompliman yapmamış, gülümsememişti bile. "Kahpe dölünü buldum."

Kompliman beklentisine odaklanan Jilly, bir an bu sözcüklerin anlamını kavrayamadı. "Hangi kahpe dölünü?"

"Gülümseyen, fıstık ezmesi yiyen, iğne batıran, araba çalan kahpe dölünü, işte o kahpe dölünü."

Dylan bilgisayarın ekranını işaret etti. Ekranda dün gece gördüklerinden daha saygın ve deliye fazla benzemeyen Dr. Frankenstein'ın fotoğrafı vardı.

Yirmi Yedi

Lincoln Merriwater Proctor bu durumda her açıdan aldatıcı bir salak. Lincoln size Abe'i düşündürürken, mütevazı soylardan gelip büyük işler başaran akıllı ve dürüst adamları simgelerdi. Merriwater sakin, dertsiz insanların belki biraz uçarılıktan hoşlanan kişiler anlamındaydı. Proctor ise öğrencileri denetleyen, danışmanlık yapan ve düzen, kararlılık sağlayan insandı.

Ayrıcalıklı bir çocuk olan bu Lincoln Merriwater Proctor önce Yale'de sonra Harward'da okumuştu. Dylan'ın bilgisayarda ona gösterdiği yazı örneklerine çabucak göz atan Jilly, Proctor'ın sakin değil aksine megalomanyak bir ruh yapısına sahip olduğunu fark etmişti. Onun yaşam eseri diye nitelediği, enjektördeki gizemli ilacı, düzen ve kararlılık sağlamak yerine belirsizlik, korku, hatta karmaşa yaratmaktaydı.

Bir dahi sayılabilecek olan Proctor, yirmi altı yaşına geldiğinde birincisi moleküler biyoloji, ikincisi fizik dalında olmak üzere iki doktora diploması sahibiydi. Bu yoğun akademik çalışmaları onu otuz yaşında prestij sahibi yaptığında, kendi şirketini kurarak yeteneğini de kullanıp araştırması için sermaye toplamaya çalışıyordu.

Ama yazılarında ve konuşmalarında belirttiği gibi, Proctor yalnızca iş imparatorluğu peşinde koşmamış, toplumu geliştirip insan doğasını değiştirme hayalleri de kurmuştu. Yirminci yüzyı-

lın sonlarıyla yirmi birinci yüzyılın başlarında yer alan bilimsel buluşların insanlığı mükemmelleştireceğine ve ütopya yaratacağına inanmaktaydı.

Onu motive eden bu konular, açlık ve hastalık çekenlere acıma, dünyanın ekosistemiyle ilgilenme, evrensel eşitliğin ve adaletin gelişmesini isteme arzusu etkili görünüyordu. Yine de onun yazılarını okuyan Jilly, beyninde yankılanan çizme ve zincir seslerini duymuştu.

"Lenin'den Hitler'e dek ütopyacıların tümü aynıdır," dedi Dylan. Toplumu mükemmelleştirme konusunda kararlı olmalarına karşın onu mahvederler."

"İnsanlar mükemmelleştirilemez. Benim bildiğim böyle bir kimse yok."

"Ben doğal dünyayı seviyorum, onun resmini yapıyorum. Doğanın her yerinde mükemmelliği görürsün. Kovandaki arıların, karınca tepesinin, termit kolonisinin mükemmelliğini. Ama insanlığı güzel yapan şey bizim özgür irademiz ve bireyselliğimiz, kusurlarımıza karşın gösterdiğimiz sonsuz çabamızdır."

"Güzel ... ve korkutucu," dedi Jilly.

"Aa, trajik bir güzelliktir bu, tamam, ama bunu doğanın güzelliğinden farklı kılan ve kendine göre değerli yapan şey yine budur. Doğada hiçbir trajedi yoktur, tabii zafer de."

Dylan Jilly'yi şaşırtmaya devam ediyordu.

"Her neyse Proctor beyne veri yüklü bellek kartları yerleştirme kousuyla ilgilenmiyor sanırım, ama belki izlemeyi sürdürürsek, senin düşündüğün gibi o konuyla karşılaşabiliriz."

Dylan bilgisayarın klavyesini kullanınca, ekranda yeni bilgiler belirmişti.

Ardından yazının başlığındaki bir anahtar sözcüğü işaret etti. "Proctor'ın uzun süredir bindiği tren bu işte."

Jilly işaret edilen sözcüğü okudu. "Nanoteknoloji." Sonra san-

ki bir açıklama beklercesine köşede oturan Shep'e baktı, ama Shep hâlâ kafasını köşeye sıkıştırmaya çalışır gibiydi.

"Ölçü birimi olarak kullanılan nano bir milyonuncu demektir," diye açıkladı Dylan. "Nano saniye bir saniyenin milyonda biridir. Yine de bu durumda 'çok küçük, minicik' anlamındadır. Nanoteknoloji; çok küçük makineler, çıplak gözle görülemeyecek kadar öylesine küçük."

Bu açıklama kolay anlaşılır değildi.

"Görülemeyecek kadar küçük mü? Neden yapılmış bu makinelar?"

"Aklına bir şey gelmiyor mu?"

"Gelmeli mi?"

"Belki, her neyse, bu nanomakineler yalnızca bir avuç dolusu atomdan yapılmış."

"Kimler tarafından? Cinlerle periler mi?"

"Çoğu insan bunu belki on yıl önce haberlerde gördüğünü anımsıyor. Bazı IBM araştırmacılarının belki yalnızca elli ya da altmış atomdan yaptığı ortak logo. Bir avuç dolusu atomu sıralayıp o üç harfi açıklamak için onları bir yere yerleştirmişler."

"Aa, evet. Ben onuncu sınıftaydım sanırım. Fen Bilgisi öğretmenimiz bize onun resmini gösterdi."

"Güçlü bir elektron mikroskobuna bağlı kamerayla resmini çekmişler."

"Ama o daha çok bir işaretti, makine değil," diye karşı çıktı Jilly. "Hiçbir şey yapmadı."

"Evet, yine de araştırmacı birlikleri çalışacak olan nanomakineleri tasarımlamak için bir sürü gelişim fonu araştırıyorlar."

"Küçücük minicik peri makineler."

"Eğer öyle düşünmek istiyorsan, evet."

"Neden?"

"En sonunda, teknoloji mükemmelleştirildiğinde, uygulamalar

inanılmaz ve sonsuz olacak, özellikle tıp alanında."

Jilly en azından küçücük minicik işler yapan küçücük minicik makinelerin sonsuz uygulamalarını hayal etmeye çalışarak iç geçirdi. "Ben yaşamımın büyük kısmını birçok şakalar yazmaya, bunları söylemeye ve çalmaya harcadım. Şimdi kendimi bir şaka gibi hissediyorum. Hangi uygulamalar?"

Dylan bilgisayarın ekranını işaret etti.

"Proctorun birkaç yıl önce yaptığı bir söyleşiyi buldum. Teknik terimler kullanılmadan anlaşılır bir biçimde yazılmış. Ben bile anladım."

"Neden bana da anlatmıyorsun?"

"Tamam. Önce, bir ya da iki uygulama kan hücresinden küçük, avuç dolusu atomdan yapılmış bir makine düşün, ama kan damarlarının duvarları üstünde oluşan plakayı belirtecek ve bunu hem mekanik hem de güvenli bir biçimde çıkaracak kapasiteye sahip. Bunlar biyolojik açıdan işlev yapmada etkileşimsizdir, ama biyolojik olarak düzgün atomlardır, böylece vücudun bağışıklık sistemini harekete geçirmezler. Ve şimdi de sana yüz binlerce belki milyonlarca nanomakine içeren bir ilaç enjekte edildiğini düşün."

"Milyonlarca mı?"

Dylan omuz silkti. "Milyonlarcası birkaç santimetre küplük bir şırıngaya sığar, gliükoz gibi. Proctor'ın bize kullandığı enjektörden daha küçüğüne."

"Ürkütücü."

"İlk aşılar geliştirildiğinde, o zamanki insanlar da canlılarına karşı bağışıklık kazanmak için ölü mikroplarla aşılanmanın ürkütücü olduğunu düşündüler sanırım."

"Hey, ben hâlâ anlattıklarından hoşlanmadım."

"Her neyse, bu milyonlarca nanomakine vücutta sürekli dolaşarak plak arayacak ve onu yok edip dolaşım sistemini tertemiz yapacak."

Jilly etkilenmişti. "Eğer bu iş kendine pazar bulursa, masum cheeseburger asrına hoş geldiniz. Biliyor musun? Bu biraz tanıdık görünmeye başlıyor."

"Şaşırmadım."

"Ama neden öyle olsun ki?"

Dylan soruyu yanıtlamak yerine, "Nanomakineler tümör bir toplu iğne başının yarısı kadar olmadan onlarca kanser hücresini saptayıp yok edebilir."

"Bunun başarı oranını görmek zor," dedi Jilly. "Ama bir başarısı olduğundan eminiz. Peki, sen neden gizemli davranıyorsun? Neden bunun bana bildik gründüğünü düşünüyorsun?"

Shep köşeden, "Burada orada," dedi.

"Ah, kahretsin!" Dylan iskemlesinden öyle hızlı kalkmıştı ki onu neredeyse yere deviriyordu. "Burada orada."

Shepherd'a Dylan'dan daha yakın olan Jilly, hemen ona doğru yaklaşırken ne olağandışı bir şey ne de Kaliforniya'ya veya başka bir yere giden tünel görmüştü.

Shepherd artık başını duvara dayamamış, bir adım geri çekilmişti. Başı yukarıda dimdik ayakta duruyor, bakışları Jilly'nin göremeyeceği çok daha ilginç bir şeye dikkatle odaklanıyordu.

Sanki yemin eder gibi sağ elini yine havaya kaldırmasına karşın, el sallamaya başlamamıştı.

Jilly onun yanına geldiğinde, elini yüzüne doğru indirip, başparmağıyla işaretparmağı arasına bir tutam hava alır gibi bir hareket yaptıktan sonra, bu havayı çimdiklediğinde odanın köşesi kendi üstüne doğru katlanmaya başladı.

"Hayır," dedi Jilly, soluğu kesilircesine ve Shepherd'ın çoğu kez el temasından ürktüğünü bilmesine karşın, onun önüne gelip kendi elini oğlanın elinin üstüne koydu. "Bunu yapma, tatlım."

Duvar kâğıdının daha önce yalnızca köşedeki üç renkli uyumsuz çizgilerinin katlı parçaları şimdi bir diğerine açılar oluşturarak

her yöne doğru eğiliyor ve köşe bunun çizgisini izleyemeyecek kadar çarpılıyordu.

Shep'in diğer yanında duran Dylan, bir elini onun omzuna koydu. "Sen burada kal, oğlum. Bizimle birlikte burada güvencede kal."

Katlanma hareketi durmuş, ama köşe gerçeküstü bir geometrik şekil almıştı.

Jilly dünyanın bu küçük kısmına sekizgen bir prizmanın arasından bakar gibiydi. Aklı duvarın içindeki parlak tünelin bile yapmadığı ve mantığa karşı gelen ilginç görüntüye isyan ediyordu.

Sağ eli hâlâ Shep'inkinin üstünde olmasına karşın onunla mücadele etmekten korkmasının nedeni yapacağı herhangi bir hareketin katlanma hareketini sürdürecek oluşuydu. "Onu düzelt, tatlım," dedi titrek bir sesle. "Haydi, tatlım." Onu olması gerektiği gibi düzelt."

Shepherd başparmağıyla işaretparmağı arasında hâlâ gerçeği tutar gibiydi.

Ardından Jilly'ye bakmak için yavaşça başını çevirdi. Yalnızca daha önce bir kez kendisi Expedition'ın arka koltuğunda oturduğu ve Dylan hiçbir açıklama yapmadan Okaliptüs Caddesi'ndeki eve hızla gittiği sırada doğruca onun gözlerine bakmıştı. O zaman gözlerini kaçırıp başka yere bakmıştı.

Bu kez bakmaya devam ediyor, yeşil gözleri okyanuslar kadar derin görünüyordu.

"Onu hissediyor musun?"

"Neyi?"

"Onun nasıl çalıştığını, çevresindeki her şeyi."

Jilly el iletişimi aracılığıyla Shepherd'ın başparmağıyla işaretparmağı arasında hissettiği şeyi kendisinin de hissetmesini beklediğini sanıyor, ama onun yalnızca ılık tenini tarak kemiklerini ve parmak boğumlarını fark edebiliyordu. Aynı zamanda Shep'in bu

inanılmaz beceriyi başarmak için nasıl zorlandığını fark etmesi güçlü bir gerilim yaratabilir diye düşünüyordu, yine de Shep sanki bu yeri başka bir yere katlamak havlu katlamaktan daha kolay bir şeymiş gibi rahat görünmekteydi.

"Tüm bunların güzelliğini hissediyor musun?"

Gerçeğin bu gizli yapısı güzel olabilirdi belki, ama Jilly'yi Shepherd kadar heyecanlandırmamış, onu korkuyla titretmişti. Bunu anlamak istemiyor Shep kapıyı tamamen açmadan kapatması için onu ikna etmek istiyordu.

"Lütfen düzelt bunu, tatlım. Düzelt de onun katlarının nasıl açıldığını hissedebileyim."

Babasının bir yıl önce kötü sonuçlanan bir uyuşturucu işinden sonra vurulup öldürülmesine karşın, Jilly eğer Shepherd katları açmazsa ve katlamaya devam ederek onları buradan oraya götürürse nefret dolu babasıyla yüzyüze geleceğinden korkuyordu; tıpkı daire kapısını açtığında onun tehlikeli gülümsemesini gördüğü gibi. Shep'in Kaliforniya'ya kolayca bir kapı açması cehenneme giden kapıyı da açabilir ve baba kızı yeniden buluşturabilirdi. Göz sigortasını toplamaya geldim, bebeğim. Göz sigortası ücretini aldın mı? Sanki Shep hiç düşünmeden onun babasına öbür dünyadan gelmesi için bir şans verecek ve onun bir değil iki gözünü de kör ettirecekti.

Shep şimdi bakışlarını ondan ayırmış, başparmağıyla işaretparmağına odaklamıştı. Daha önce soldan sağa hareket eden parmaklar şimdi sağdan sola hareket ediyordu.

Duvar kâğıdının açılar çizen çizgileri yeniden düzelirken, tavana kadar uzanan köşe çizgisi bir tek zig–zag çizmeden yine görülür haldeydi. Daha önce sekizgen prizmadan gördüğü şey düzgündü artık.

Shep'in başparmağıyla işaretparmağı arasındaki bir şeyi hâlâ sıktığı noktaya gözlerini kısarak bakan Jilly, sanki havanın buru-

şuk bir film şeridi ya da ince plastik bir paket kâğıdı gibi çukurlaştığını görmüştü.

Ardından oğlan parmaklarını ayırıp bu garip şey neyse onu bıraktı.

Yandan bakılsa bile, daha önce okyanusun derinliği kadar yeşil olan gözleri buğulanmış, bakışları melankoliye dönüşmüştü.

"İyi," dedi Dylan rahatlayarak, "Teşekkür ederim, Shep. Bu çok iyiydi. İyiydi."

Shep Jilly'nin tuttuğu elini yanına doğru indirdi. Şimdi sanki otistik halinin ağırlığını kabullenmiş gibi, başı eğik, omuzları çökük bir şekilde yere bakıp duruyordu.

Yirmi Sekiz

Dylan pencerenin yanındaki masadan ikinci iskemleyi çalışma masasına getirmiş ve üçü Shepherd daha yakından izlenebilecek bir biçimde ortada olmak üzere dizüstü bilgisayarının önünde yarım daire şeklinde oturmuşlardı.

Oğlan çenesi göğsüne dayalı olarak oturuyordu. Açık tuttuğu elleri kucağındaydı. Avuçlarını okur gibiydi; kalp çizgisini, baş çizgisini, yaşam çizgisini ve başparmakla işaretparmağı arasındaki ağdan ve anatomik enfiye kutusu diye bilinen bölgeden uzanan birçok anlamlı çizgilerdi bunlar.

Jilly'nin annesi de el falı bakardı ama para kazanmak için değil, umut bulmak için. Annesinin ilgilendiği şey yalnızca kalp, baş ve yaşam çizgileri değildi. Aynı zamanda anatomik enfiye kutusu, inter dijital pedler, elin arka kısmı, avuç yüksekliği ve avucun alt kısmıyla da ilgilenirdi.

Kollarını göğsünde kavuşturan Jilly'nin yumruk yaptığı elleri koltuk altlarındaydı. El falı baktırmaktan hoşlanmazdı. El falı, çay falı, tarot falı, burçlar; Jilly hiç ilgilenmezdi bunlarla. O geleceğini kontrol altına almak istemiyordu ki. Kaderinde ne varsa onu görecekti.

"Nanomakine," dedi ardından, Dylan'a konuşmalarının kesildiği konuyu anımsatarak. "Atardamar duvarlarının plaklarını temizleyen, kanser hücrelerinin küçük gruplarını araştıran şey."

Shepherd'a kaygıyla bakıp duran Dylan, sonra başını sallayıp Jilly'ye baktı. "Sen bunu anladın. Bilgisayarda görünen söyleşide Proctor nanomakinelerden çok söz ediyor, ayrıca önemli görevler için programlanacak yeterli belleğe sahip nanobilgisayarlardan da."

Üçü de Lincoln Proctor'ın aptal olmadığını gösteren canlı kanıta inanmalarına karşın, Jilly bu teknolojik harikalarla ilgili konuşmanın Shepherd'ın katlama gücüne inanmak kadar zor olduğunu düşünüyordu. Veya belki inanmamasının nedeni bu sezgilerin kâbus gibi oluşuydu.

"Garip değil mi bu? Yani bir kum tanesininden daha küçük bir bilisayara ne kadar bellek sıkıştırabilirsin ki?"

"Aslında bir toz zerresinden bile küçük Proctor bunun geçmişinden şöyle söz ediyor: İlk silikon mikroçipler milyonlarca çemberi olan bir el tırnağı büyüklüğündeydi. Çipin üstündeki en küçük çember insan saçının yüzde biri genişliğindeydi."

"Benim bilmek istediğim şey seyircileri kusana dek nasıl güldüreceğim."

"Sonra taş baskısı röntgenle ilgili keşifler yapıldı, ona böyle diyor sanırım."

"Sen istersen ona laf kalabalığı veya saçmalık diyebilirsin. Bunu anlarım işte."

"Her neyse, senin saçmalık dediğin bu keşif bir çipin üstüne bir milyar çember basılmasını olası kıldı, hem de insan saçının binde biri genişliğinde. Sonra iki milyar. Ve bu yıllarca önce oldu."

"Evet, ama tüm o çılgın bilimadamları keşiflerini yaparken, ben büyük kalçalarla ilgili yüz on sekiz şaka ezberledim. Partide en çok kime gülünür bakalım."

Kanında nanomakinelerle nanobilgisayarların dolaştığı düşüncesi sanki göğsünde uzaylılara benzer, bu dünyaya ait olmayan bir böcek taşıyor olma düşüncesi kadar korkutucuydu.

"Boyutları küçülterek," diye açıkladı Dylan, "Çip tasarımcıları bilgisayar hızı, işlevi ve kapasitesi elde ettiler. Proctor bir tek atomdan yapılmış, nanobilgisayarlar tarafından işletilen multi atom nanomakinelerden söz ediyor."

"Bir tek atom kadar küçük bilgisayarlar, öyle mi? Dinle, dünyanın gerçekten ihtiyaç duyduğu şey, turp büyüklüğünde portatif bir çamaşır makinesi."

Bu minicik, biyolojik olarak etkileşimli makinelar bir enjektörün içindeki yazgı gibi görünmeye başlamıştı. Yazgının onu sopayla kovalamasına gerek yoktu ki, Lincoln Proctor'ın sayesinde zaten içinde iş başındaydı.

Dylan açıklamaya devam etti: "Proctor bir atomun içindeki protonlarla elektronların nötronların üstüne oyma baskı yapılan milyonlarca halkalarla artı ve elişi şalterler olarak kullanabileceğini söylüyor; böylece nanomakinenin içindeki bir tek atom bunu kontrol eden güçlü bilgisayar oluyor."

"Bana kalırsa," dedi Jilly, "Bir göbekbağı süsünün iki katı büyüklüğünde, ucuz minicik bir mikrodalga fırın satıldığını öğrendiğim anda hemen Costco'ya* gitsem iyi olacak."

Burada göğsüne kavuşturduğu kolları ve koltuk altlarında tuttuğu elleriyle otururken, Dylan'ı zorlukla dinlemesinin nedeni, tüm bu bilgilerin nereye ulaşacağı ve sonucun onu nasıl korkutacağıydı. Koltuk altlarının terden sırılsıklam olduğunu hissediyordu.

"Sen korkuyorsun," dedi Dylan.

"İyiyim ben."

"İyi değilsin."

"Evet. Ne düşünüyorum? İyi olup olmadığımı ben nereden bileyim ki? Benim uzmanım sensin, öyle mi?"

"Sen korktuğun zaman, şakaların tehlikeli bir nitelik kazanıyor."

---

* Costco, ABD'nin en büyük mağazalar zinciridir.

"Eğer sen de düşünürsen, geçmişte yaptığın psikoanalizi beğenmediğini anımsarsın."

"Çünkü amacın buydu. Dinle, sen korkuyorsun, ben korkuyorum, Shep korkuyor, hepimiz korkuyoruz, tamam. Biz..."

"Shep acıktı," dedi Shepherd.

Kahvaltı etmemişlerdi. Öğle yemeği saati yaklaşıyordu.

"Birazdan yeriz," diye söz verdi Dylan.

"Peynirli kraker," dedi Shep, bakışlarını ayırmadan.

"Peynirli krakerden daha iyi bir şey yeriz oğlum."

"Shep peynirli krakeri seviyor."

"Sevdiğini biliyorum, oğlum." Dylan Jilly'ye dönüp, "Güzel kare şeklinde yiyecekler," dedi.

"Peki ona peynirli balık kraker versen ne yapar?"

"Shep balık krakerden nefret eder," dedi oğlan hemen. "Biçimleri farklı. Hepsi farklı. Balıklar emicidir. Çok farklıdırlar. İğrençtir onlar. Balıklar kokar. Emip dururlar."

"Acı bir noktaya değindin," dedi Dylan Jilly'ye.

"Balık yok," diye söz verdi Jilly Shep'e.

"Balıklar emicidir."

"Kesinlikle haklısın, tatlım. Onlar çok farklı."

"İğrenç."

"Evet, tatlım. Çok iğrenç."

"Peynirli kraker," diye ısrar etti Shep.

Jilly bugünün geri kalan kısmını, eğer Dylan ona şu anda nanomakinelerin vücudunun içinde ne yaptıklarını açıklamazsa, hafif yiyeceklerin biçimleri hakkında konuşarak geçirebilirdi, ama krakerlerden konuşamadan, Dylan korkutucu konuya geri dönmüştü.

"O söyleşide, Proctor bir gün milyonlarca psikotropik nanomakinenin..."

Jilly yüzünü buruşturdu. "Psikotropik."

"...İnsan vücuduna enjekte edilebileceğini..."

"Enjekte edilmek. Yine başladık."

"...Kan dolaşımı aracılığıyla beyne gittiğin..."

Jilly ürperdi. "Beynin içindeki makineler."

"...Ve beyin sapını, beyinciği, beyni kolonize ettiğini belirtiyor."

"Beyni kolonize etmek."

"İğrenç," dedi Shep, hâlâ balıklardan söz eder gibi.

"Proctor nanomakinelerle nanobilgisayarlar tarafından yönetilen güçlü bir beyin evrimini hayal ediyor."

"Neden birisi o kahpe dölünü yıllar önce öldürmedi acaba?"

"Bu nanomakinelerin beynin yapısını hücresel düzeyde analiz etmek ve amaçlanan tasarımı geliştirmek için programlanabileceklerini söylüyor."

"Lincoln Proctor'ın yeni tanrı olmak için seçilmesinde ben oy kullanmadım sanırım."

Kollarını koltuk altlarından çeken Jilly, yumruklarını açıp avuçlarına baktı. El falı bilmediğine sevinmiyordu.

"Bu nanomakine kolonileri beynin çeşitli lobları arasında yeni bağlantılar, yeni sinir sistemi yolları yaratabilirler..."

Jilly'nin elini başına koymaktan korkmasının nedeni kafatasında onu içten içe değiştirecek nanomakinelerin titreşimini hissedeceğini düşünmesiydi.

"...Daha iyi nevron birleşimleri. Bunlar beynin içindeki sinir sistemi yollarının sinir hücreleri arasında birleştiğ noktalar ve tabii biz düşündüğümüz ya da çok uzun süre uyanık kaldığımız zaman zayıflayarak düşünce sürecini yavaşlatıyorlar."

Jilly şaka yapmıyordu ciddiydi. "Ben şu anda biraz bunlardan kullanabilirim. Düşüncelerim kafamın içinde hızla dönüp duruyor."

"Söyleşide başka bir konu daha var," dedi.

Dylan, bilgisayarın ekranını işaret ederek, "Bir kısmına göz

attım, ama bunun çoğunu anlamadım. Presental ve postsental beyin kıvrımları, Purkinje hücreleri, ne olduğu anlaşılmayan sözcükler... Ama nasıl bir delikte olduğumuzu yeterince anladım."

Parmak uçlarını şakaklarından artık ayıramayan Jilly, hiç titreşim hissetmiyordu. Yine de, "Tanrım, bunu düşünmeye bile dayanamıyorum," dedi. "Kafanda bir sürü arı, karınca gibi dolaşan, değişiklikler yapan milyonlarca minik nanomakine ve nanobilgisayar. Özümsemesi bile zor."

Genellikle iyimser birisi olan Dylan'ın yüzü şimdi kömür gibi kararmıştı. "Özümsenmesi gerek. Bunu düşünmekten başka seçeneğimiz yok. Shep'e benzemeyi seçmezsek tabii. Ama o zaman bizim yiyeceklerimizi kim kare ve dikdörtgen şeklinde kesecek?"

Gerçekten de, Jilly bu makine enfeksiyonu hakkında konuşup konuşmamakta kararsızdı; hangisi paniğe yol açardı acaba? Duyduğu korku kara kanatlı bir kuş gibiydi sanki, onu tünekte tutamazsa, delice çırpan kanatlarıyla uçup duracak, beyninin içinde uçup aklını yitirmesine neden olacaktı.

"Bu sanki deli dana hastalığına ya da beyin parazitlerine yakalanmaya benziyor."

"İnsanlık için bir lütuf olması dışında."

"Lütuf mu? O söyleşide kaçık adamın ana yarış veya süper yarış gibi bir deyim kullandığına iddiaya girerim."

"Bekle de duy. Proctor nanoteknolojiyi ilk önce beynin güçlü evrimi için kullanmayı tasarladığında, buna maruz kalan insanları nasıl adlandıracağını kesinlikle biliyordu. Proctoryanlar."

Jilly'yi korkusundan arındıracak şey büyük bir öfkeydi. "Ne egoist, bencil bir manyak bu!"

"Uygun tanımlardan biri."

Hâlâ kare şeklindeki krakerlerin balık krakere üstünlüğünü düşündüğü belli olan Shep, "Peynirli kraker," dedi.

"Dün gece," diye devam etti Dylan, "Proctor bana eğer çok korkak olmasaydı, kendini aşılayacağını söylemişti."

"Eğer kendini havaya uçurmamışsa, ben o manyağın kıçına daha büyük enjektör batırıp nanomakineleri beynine pompalarım."

Dylan hafifçe gülümsedi, "Sen gerçekten öfkeli bir insansın."

"Evet. Böylece kendimi iyi hissediyorum."

"Peynirli kraker."

"Proctor bana hiç kimse için uygun bir model olmadığını söyledi; pişman olmak için çok gururluymuş. Karakterinin kusurları hakkında konuşup durdu."

"Ne yani, duygu sömürüsüyle ona acımam mı gerekir?"

"Ben yalnızca onun söylediklerini anımsıyorum."

Jilly aklından çıkaramadığı nanomakineleri düşünmeden yapamıyor ve gittikçe öfkeleniyordu; yerinde oturamayacak kadar huzursuzdu artık. Öylesine sinirliydi ki, birisinin kıçını tekmelemek istiyordu.

Ardından iskemleden fırlayınca, Dylan da aynı şeyi yaptı.

İkisinin arasında oturan Shep de ayaktaydı şimdi. Sonra sağ elini kaldırıp parmaklarını daha önceki gibi hareket ettirerek üçünü birden katlayıp motelden dışarı çıkardı.

Yirmi Dokuz

Çekici, hoş, neşeli bir kişiliğe sahip olup nefes kokusu sorunu yaşamayan Jilly Jackson, onun bu iyi niteliklerini takdir eden genç erkekler tarafından öğle yemeğine götürülmüş, ama daha önce hiç *katlanarak* yemeğe çıkarılmamıştı.

Kendisinin katlandığına tanık olmamıştı. Aslında, *Playboy* modeli gibi de değildi ve herhangi bir rahatsızlık hissetmemişti. Eski görünüşlü motel odasıyla sıradan mobilyalar yan yana gelerek birbirinin içinde düzenli şekilde ondan uzaklaşıyordu. Ayrıldığı bu loş motel odasından güneş ışığı dolu bir dünyaya açıldıdığında kendisini renkli mozaiklerle dolu olan bir çiçek dürbünün içinde hissetti. Karanlıktan aydınlığa ulaşan bir dünyaydı bu.

Geçiş zamanı sıfırdı belki, buradan oraya anında gitmiş olabilirlerdi, ama ona göre gidiş üç dört saniyelikti. Ayakları odanın halısından kayıp spor ayakkabılarının kamçılı tabanları beton zeminine bastığında, kendini Dylan ve Shepherd'la birlikte bir restoranın ön kapılarının önünde buldu.

Shepherd onları önceki gün akşam yemeği yedikleri Safford' daki restorana getirmişti. Bu kötü bir gelişmeydi, çünkü Safford Dylan'ın Ben Tanner'ı kayıp torunuyla buluşturduğu ve daha önemlisi Lucast Crocker'ın annesi Noreen'i bodrumda zincirlediğini polise bildirmeden önce bulundukları yerdi. Restoranın öğle yemeği vardiyasında çalışanların arasında hiç kimse gece çalış-

mamıştır belki, ama birisi tanımlardan Dylan'ı tanıyabilir ve en azından bir polis gün ışığında inceleme yapmak için buraya geri dönmüş olabilirdi.

Sonra yanıldığını fark etti. Safford'a gelmemişlerdi. Bu retoranın Safford'da benzemesinin nedeni her ikisinin de aynı mimari tarzda oluşuydu; batıya özgü, büyük penceredeki çöl güneşinden korkmayan çıkıntıları, alçak duvarlar, ön tarafı karo taşlarıyla kaplı, içinde sıcakta yaşamaya çalışan bitkilerin bulunduğu kaplar.

Burası az önce katlandıkları motele bitişik kafeydi. Kafenin güney kısmında motelin danışma bürosu ve bunun yanında odaların sıralandığı üstü kapalı bir yol vardı; onların odaları sondan bir öndekiydi. Shepherd onları bir kilometre uzağa katlamıştı.

"Shep acıktı."

Jilly açık bir kapı bulma umuduyla arkasına döndü; Dylan'ın Kaliforniya'daki tepenin başında tanımladığı gibi bir kapı, ama bu kapı motelin banyosunun değil, biraz önce ayrıldıkları boş yatak odasının görüntüsünü yansıtıyor olmalıydı. Oysa Shepherd bu kez kapıyı hemen kapatmıştı, çünkü öğle güneşi altında görünen yalnızca asfalt yoldu.

Beş altı metre ileride kovboy giysili genç bir adam üstünde tüfek rafı olan bir pikaptan iniyordu. Onlara koşarken "Işınlanarak yollananlar" veya "proktoryanlar" diye bağırıp suçlayıcı herhangi bir sözcük kullanmamıştı. Yalnızca az önce onları fark etmediği için şaşırmış görünüyordu.

Sokakta fren yapan, elektrik direğine çarpan, diğer bir aracın arkasına yanaşan bir araç yoktu; sürücülerin hiçbiri üç kişinin varlığını umursamıyordu. Kafedeki insanlar da üçünün oturduğu kapı girişine bakmak için oraya doğru koşuşturmamışlardı.

Jilly'yle aynı şeyleri tahmin eden Dylan, ona baktı. "Herşey düşünüldüğünde, yürümeyi yeğlerdim."

"Ben de bir atın arkasından sürüklenmeyi."

"Oğlum, dedi Dylan, "bu konuda anlaşmıştık sanırım."

"Peynirli kraker."

Pikaptan inen genç adam, onların yanından geçerken şapkasını hafifçe kaldırıp, "Nasılsınız arkadaşlar?" dedikten sonra kafeye girdi.

"Oğlum, bunu alışkanlık haline getirme."

"Shep acıktı."

"Biliyorum, bu benim hatam, duş alır almaz sana kahvaltı yedirmeliydim, ama istediğin zaman kendini bir restorana katlayamazsın. Kötü bir şey bu, Shep. Gerçekten kötü. Kötü bir davranış türü."

Gömlek omuzları ve eğik başıyla hiçbir şey söylemeyen Shep, hasta bir tazıdan çok süklüm püklüm bir köpeğe benziyordu. Ağabeyinin onu azarlamasına üzülmüştü anlaşılan.

Ona sarılmak isteyen Jilly'nin bunu yapmaktan korkmasının nedeni Shep'in Dylan'ı burada bırakıp ikisini katlayarak daha iyi bir restorana gidebilecek olmalarıydı, ama para cüzdanı yanında değildi ki.

Dylan'ın duygularını da paylaşıyordu. Yaşadıkları durumun karmaşıklığı ve ortalık yerde buradan oraya katlanma mucizesinin gerçekleşmesi onları büyük tehlikeye atabileceği için, Dylan Sheplerd ile daha dikkatli ve konuşkan olması gerektiğini düşünüyordu; öğlen bunu yapabilirdi. Sonuçta, herkesin içinde kısıtlanmak yasak ve ayıp bir şey gibi görünebilir, ama herhangi bir açıklamaya gerek yoktu.

Ardından, "Shep" dedi, "sen şimdi herkesin içinde tuvalete gitmez misin?"

Shep yanıt vermedi.

"Yoksa gider misin? Niçin düşünüyorsun? Herkesin bizi izlediği bu kaldırımda işemezsin değil mi? İşer misin acaba? Belki böyle yaparsın diye düşünmeye başlıyorum."

Tuvaletini sokağa yapma kavramından hiç hoşlanmayan Shepherd, bu suçlamaya karşı kendi savunmadı. Burnunun ucundan akan bir ter damlası ayaklarının arasında, yerde koyu bir iz bırakmıştı.

"Sessiz kalmanı bu işi kaldırımda yapacağın anlamında mı alayım? Sen öyle birisi misin, Shep? Öyle mi? Shep? Öyle mi?"

Shepherd'ın hastalık halindeki utangaçlığını ve temizlik takıntısını anımsayan Jilly, onun parlak çöl güneşi altında, kaldırımda kıvrılıp yatacağını ve herkesin içinde rahatlamadan önce su kaybından öleceğini düşünüyordu.

"Shep!" diye devam etti. Dylan'ın ısrarla, "Eğer bana yanıt vermezsen, herkesin içinde nereye işemek istersen oraya işeyeceğini varsaymak zorundayım."

Shepherd ayaklarını sürürken burnunun ucundan bir ter damlası daha yere düştü. Bunun suçlusu yaz sıcağıydı belki ama terleme sinirsel bir şey gibi görünüyordu.

"Tatlı küçük bir yaşlı bayan buraya yürüyerek gelse, sen onu uyarmadan ayakkabılarının üstüne işersin," dedi Dylan. "Benim kaygılanmam gereken şey bu mu? Shep? Shep? Konuş benimle, Shep."

O'Conner kardeşlerle yaklaşık on altı saattir yoğun birliktelik yaşayan Jilly Dylan'ın neden Shepherd'ın dikkatini çekip ona istenen izlenimi vermek istediğini anlamıştı. Otistik bir erkek kardeşin eğitimi için gösterilen takdire değer azim, yine de bazen rahatsızlık verici bir tehditti.

"O tatlı küçük yaşlı bayanla bir rahip yürüyerek buraya gelse, ben ne olduğunu anlamadan önce sen onların ayakkabılarına işersin. Şimdi de buna benzer bir şey mi yapacaksın, Shep? Yapar mısın, oğlum? Yapar mısın?"

Dylan bu azarlayıcı konuşmasıyla sanki kardeşine harp ilan etmiş gibiydi. Sesi sert ve ısarlı çıkarken, yüzü sabırsızlık veya

öfkeyle değil acıyla kasılıyordu. Gözlerinde ise pişmanlık, belki de acıma dolu bakışlar vardı.

"Yapar mısın, Shep? Birdenbire iğrenç ve affedilmez şeyler yapmaya mı karar verdin? Öyle mi, Shep? Öyle mi Shep? Shepherd? Öyle mi?"

"H–hayır," diye yanıtladı en sonunda, Shep.

"Ne dedin? Hayır mı dedin, Shep?"

"Hayır Shep hayır dedi."

"Yaşlı bayanların ayakkabılarına işemeyecek misin?"

"Hayır."

"Herkesin içinde iğrenç şeyler yapmayacak mısın?"

"Hayır."

"Bunu duyduğuma sevindim, Shep. Çünkü ben daima senin iyi bir çocuk olduğunu düşündüm, en iyilerden biri. Bana karşı kötülük yapmayacağına sevindim. Bu benim kalbimi kırardı, oğlum. Bak, eğer sen herkesin önünde katlama yaparsan, o insanlar sana çok gücenir. Tıpkı ayakkabılarına işersen gücenecekleri gibi."

"Gerçekten mi?" dedi Shep.

"Evet. Gerçekten. Bundan iğrenirler."

"Gerçekten mi?"

"Evet."

"Neden?"

"Şey, sen neden o küçük balık krakerlerden iğreniyorsan onun için."

Yanıt vermeyen Shep, sanki balık krakere yönelen bu konuşma onu şaşırtmış gibi kaşlarını çatıp kaldırıma baktı.

Gökyüzü kuşların uçamayacağı kadar sıcaktı. Güneş sokaktan geçen arabaların camlarıyla dış kısımlarına yansırken, arabalar bir düşteki bilinmeyen dünyada cıvaya benzer hareketlerle ilerliyorlardı. Sokağın ilerisinde, asfalttan yılan gibi kıvrılarak yükselen

buharların arkasında, serapta görünen şekillere benzer yarı saydam diğer bir motelle servis istasyonu yer alıyordu.

Jilly yalnızca birkaç saniye önce katlanarak bir yerden diğerine geçmişti ve şimdi bu gerçeküstü yerde durmuşlar, inatçı bir karabasana benzer gelecekte yüzyüze kalarak peynirli balık krakerleriyle ilgili sıradan bir konuşma yapıyorlardı. Saçmalık belki sizin yaşadığınızı, düş kurmadığınızı veya ölmediğinizi kanıtlayan herhangi bir deneyimin niteliğiydi, çünkü düşler Abbott ve Costello saçmalığıyla değil, gizemlerle ve korkularla dolu olurdu; ölüm sonrası yaşam ise yaşam kadar uyuşmaz ve saçma olmazdı, çünkü eğer öyle olsaydı, ölüm sonrası yaşamın varlığı için hiçbir neden olmazdı.

"Sen o peynirli küçük balık krakerlerden neden iğreniyorsun?" diye sordu Dylan yine.

"Yuvarlak oldukları için mi?"

"Biçimli," dedi Shepherd.

"Onlar yuvarlak ve biçimli oldukları için seni iğrendiriyor."

"Biçimli."

"Ama çoğu insan balık krakeri sever, Shep. Çoğu insan her gün onları yer."

Shep balık kraker hayranları düşüncesinden rahatsız olmuştu.

"Karşında balık kraker yiyen insanları izlemen için seni zorlamalarını ister misin, Shep?"

Onun yüzünü daha iyi görmek için başını eğen Jilly, Shepherd'ın kaşlarını iyice çattığını fark etti.

Dylan ısrar etmeye devam ediyordu. "Görmemek için gözlerini kapatsan bile, balık kraker yiyen bir çiftin arasında oturup, o kıtır kıtır sesleri dinlemek hoşuna gider mi?"

Tiksindiği belli olan Shep, öğürür gibi bir ses çıkardı.

"Ben balık krakeri seviyorum, Shep. Ama seni iğrendirdikleri için yemiyorum. Onun yerine peynirli kraker yiyorum. Ben hep

onları yemeye başlasam, görebileceğin yerlere bıraksam, ummadığın zaman onlara rastlasan, bu hoşuna gider mi? Hoşuna gider mi, Shep?"

Shep başını hızla iki yana salladı.

"Hoşuna gider mi, Shep? Gider mi? Shep?"

"Hayır."

"Bizi rahatsız etmeyen bazı şeyler başka insanları rahatsız edebilir, bu nedenle eğer onların bize saygılı olmalarını istiyorsak biz de onlara karşı saygılı olmalıyız."

"Biliyorum."

"İyi! O zaman belirli kişilerin önünde balık kraker yemeyiz."

"Balık kraker yok."

"...Ve halka açık yerlerde işemeyiz..."

"İşemek yok."

"...Ve halka açık yerlerin içine ya da dışına katlanmayız."

"Katlanmak yok."

"Balık kraker yok, işemek yok, katlanmak yok," dedi Dylan.

"Balık kraker yok, işemek yok, katlanmak yok," diye yineledi Shep.

Yüzündeki acı ifadeye karşın, Dylan daha yumuşak, sevecen ve rahat bir ses tonuyla konuşuyordu. "Seninle gurur duyuyorum, Shep."

"Balık kraker yok, işemek yok, katlanmak yok."

"Seninle çok gurur duyuyorum. Ve seni seviyorum, Shep! Bunu biliyor musun? Seni seviyorum, oğlum." Dylan'ın sesi sertleşmişti; kardeşine bakmıyordu artık. Jilly'ye de bakmamasının nedeni ona bakıp sakinliğini sürdüremeyeceği içindi. Ardından sanki onlarla kendisini utandıracak bir şey yapmış gibi kocaman ellerini inceledi, birkaç kez derin soluklar aldıktan sonra, Shepherd'ın utangaç sessizliğine yanıt olarak, "Seni çok sevdiğimi biliyor musun?" dedi yine.

"Tamam," diye yanıtladı Shep sessizce.

"Tamam," dedi Dylan. "Tamam öyleyse."

Shepherd terli yüzüyle elini silip pantolonuna sürterek kuruladı. "Tamam."

Dylan en sonunda Jilly'nin gözlerine bakınca, genç kadın onun Shep'le konuşmakta ne kadar zorlandığını fark etti.

"Şimdi... Şimdi ne yapacağız?"

Dylan cüzdanını kontrol etti. "Şimdi yemek yiyeceğiz."

"Bilgisayarı odada çalışır halde bıraktık."

"Önemli değil. Oda kilitli. Kapıda 'Rahatsız Etmeyin' yazısı var."

Trafiğin hâlâ yoğun olduğu sokağın ilerisi güneş ışığında hayal gibi görünüyordu.

Jilly çocukların neşeli kahkalarını duymayı, tütsü kokusu koklamayı, park alanında bankta oturan pelerinli bir kadın görmeyi, daha önce kuşların uçmadığı gökyüzünde şimdi beyaz kanatların hışırdayan seslerini hissetmeyi umuyordu.

Sonra, Shep başını kaldırmadan, hiç beklenmedik bir anda onun elini tutmak için uzanınca, görüntüler gerçekleşti. İçeri girdiklerinde, Jilly Shep yabancılarla göz iletişimi riskine girmesin diye ona yol gösterdi.

İçerinin havası dışarıdan çok daha soğuktu, ama Jilly ürpermemişti bile.

Dylan için beyninin içinde dolaşan yüzlerce ya da binlerce mikroskopik makine düşüncesi öylesine iştah kaçırıcı bir şeydi ki, sanki o da kendine yeniden yakıt yükleyen bir makineymiş gibi yediklerinden hiç zevk almıyordu.

Dört kare parçaya bölünmüş kızarmış peynirli sandviç, dikdörtgen şeklinde küt uçlu patates kızartması, yine dikdörtgen

şeklinde kesilmiş salatalık turşusu, karelere bölünmüş kalın dilimli domatesler, Shep bunları zevkle yiyordu.

Yalnızca sandviçi, kızarmış patatesleri, turşuları ve domatesleri yerken parmaklarını kullanmasına karşın, Dylan kardeşine çatal kullanımını anımsatmaya gerek duymamıştı. Masa kurallarını belirtmenin uygun zamanı vardı, ama şimdi burada sağ olarak birlikte bulundukları ve sakin bir şekilde yemeği paylaştıkları için yalnızca şükretmek daha mantıklıydı.

Shep "İçerideki ve dışarıdaki insanlar tarafından görülmekten" hoşlanmamasına karşın, pencerenin yanında bir masaya oturdular. Bu ayna camlı pencereler çöl güneşinin içeri girmesini önlüyor, restoranın içi çok az görülebiliyordu.

Ayrıca, buradaki masaların çoğu pencerelerin yanındaydı, diğer masalar ise birbirine çok yakın olduğu için, restoran kalabalıklaşınca Shep çevresindeki insanlardan rahatsız olabilirdi; oysa şimdi oturdukları masada Shep daha rahat görünüyordu.

Mönülerle çatal bıçaklarda kalan el izlerini hisseden Dylan, bunları fark ettiğinde artık fazla şaşırmıyordu.

Dylan'la Jilly en çok sevdikleri filmler gibi önemsiz şeylerden söz etmeye başladılar; sanki Hollywood yapımı eğlenceler onları cidden ilgilendiriyormuş ve sıradan deneyimlerde daha önemliymiş gibi çok geçmeden, film muhabbeti can sıkmaya başlayınca, Jilly ikilem konusuna geri döndü. Dylan'ın kardeşini genel yerlerde katlama yapmanın, yaşlı bayanların ayakkabılarına işemek kadar sakıncalı olduğuna ikna etmesi mantıklıydı.

"Sen akıllıca bir iş yaptın."

"Akıllıca mı?" Dylan, başını iki yana salladı. "Ben onu incittim."

"Hayır, kendini suçlama."

"Biraz incittim. Bundan nefret ediyorum, ama yapmak zorunda kalınca yapıyorum."

"Bazı şeylerin yapılması gerekir. Hem de hemen."

"Bana mazeretler bulma. Çok hoşuma giderse, kendim için mazeretler üretebilirim."

"Acımasızlık sana yakışmıyor, O'Conner. Ben mantıksız bir şekilde iyimser olduğunda seni daha çok seviyorum."

Dylan gülümsedi. "Ben de öyle."

Üç katlı sandviçinin son lokmasını bitiren Jilly, bir yandan birasını içip içini çekti. "Nanomakineler, nanobilgisayarlar... eğer tüm o küçük kahrolası şeyler beni daha akıllı yapmaya çalışıyorsa, neden aklım bu olanları almıyor?"

"Onlar bizi daha akıllı değil, değişik yapıyorlar. Değişikliklerin tümü güçlük çıkarmaz. Bu arada, Proctor nanobilgisayarlar tarafından kontrol edilen nanomakineler hakkında konuşmayı garip bulmuş ve bu iki şeyin birleşimi için yeni bir sözcük yaratmış. *Nanobotlar. Nano* ve *robotlar*'ın birleşimi.

"Şirin bir ad onları daha az korkutucu yapmaz," diyen Jilly, kaşlarını çatıp sanki bir ürpertiden kurtulmak ister gibi ensesini ovdu. "Yine yaşanmışlık duygusu. Nanobotlar. Bu bir şey anımsatıyor. Odada bu konuda benim daha fazla bilgi sahibi olmamı bekliyordun. Neden?"

"Bilgisayarda senin okuman için gösterdiğim metin Proctor'ın senin en favori radyo programında yaptığı bir saatlik söyleşi."

"Parish Lantern mi?"

"Proctor beş yılda üç kez söyleşi yapmış, üçüncü söyleşi iki saat sürmüş. Bence onu duymuş olmalısın."

Jilly bu gelişmeyi bir an düşündü; bunun olası etkilerinden hoşlanmamıştı. "Ben belki de dünyanın yer değiştiren manyetik kutbu ve beyin sülükleri için kaygılansam daha iyi olacak."

Tam o sırada, sokaktan park yerine giren bir araba restoranın önünden hızla geçti; motorun sesi Dylan'ın dikkatini çekmişti. Siyah bir Suburban. Ön camın üstüne dizili dört ışıldak satılan her Suburban'da alışılagelen bir aksesuar değildi.

Jilly de arabayı görmüştü. "Hayır. Bizi nasıl bulabilirler?"

"Belki Safford'daki restoranda olanlardan sonra yine plakaları değiştirmemiz gerekirdi."

SUV kafeye bitişik motel bürosunun önünde durdu.

"Belki benzin istasyonundaki o küçük gelincik bir şeyden kuşkulandı."

"Belki yüz şeyden."

Dylan'ın yüzü Jilly'nin ise arkası motele dönüktü. İşaret parmağıyla camı tıklatarak, "Dylan, sokağın karşısına bak."

Aynalı camdan, sıcak asfalttan yükselen buharların arasından dışarı bakan Dylan, sokağın ilerisinde başka bir siyah Suburban gördü.

Bu arada son lokmasını da yiyen Shep, "Shep kek istiyor," dedi.

Yüzü pencereye yakın olmasına karşın, Dylan şimdi danışmanın önüne park eden Suburban'ın tamamını göremiyordu, ama görüş alanında kalan yarı kısmından iki adamın indiğini fark etti. Açık renkli hafif giysiler giyen adamlar golfçülere benziyorlardı; iriyarı, sert görünüşlü golfçüler.

"Lütfen," demesi gerektiğini anımsadı Shep. "Kek lütfen."

Otuz

Dylan bunduğu yerlerde en iriyarı adamlardan biri olmaya alışıktı, ama Suburban'ın sürücü kısmından inen iki azman, sanki sabahı bir rodeo sahasında kovboyları havaya atıp durarak geçirmiş gibi görünüyorlardı. Adamlar motelin bürosuna doğru ilerleyerek arabanın çevresinde gözden kayboldular.

"Haydi gidelim," dedi Dylan ayağa kalkarak.

Jilly de hemen kalkmış, ama Shep yerinden kımıldamamıştı. Başı eğik, boş tabağına bakarak, "Kek lütfen," dedi.

Kare yerine üçgen şeklinde servis yapılsa bile, kekin sivri ucu kolayca düzleştirilebilirdi. Yoksa bu uç sivri, şekilsiz bir şey olurdu. Shep kek severdi.

"Kek isteyeceğiz," diye yalan söyledi Dylan. "Ama önce erkekler tuvaletine gideceğiz, oğlum."

"İşemeye mi?" diye sordu Shep.

"İşemeye," dedi Dylan, olay çıkmasın diye.

"Shep'in çişi yok."

Arka kapı yangın çıkışı ve mal tevziatı için kullanılıyordu; kapıya gitmek için mutfaktan geçmek gerekirdi ve bu göze alınamayacak kadar tehlikeliydi. Golfçülerden korktukları için ön kapıdan çıkmaya cesaret edemiyorlardı. Geriye bir tek çıkış kalmıştı.

"Belki sonra fırsatımız olmayabilir, oğlum. Şimdi gitsen daha iyi," diye açıkladı Dylan.

"Çişim yok."

O sırada bayan garson gelmişti. "Başka bir şey ister miydiniz?"

"Kek," dedi Shep.

"Tatlılara bakmak için mönü alabilir miyiz?" diye sordu Dylan.

"Kek."

"Ben kalkacağınızı düşünmüştüm," dedi bayan garson.

"Yalnızca erkekler tuvaletine gidiyoruz," diye yanıtladı Jilly ve bayan garson kaşlarını çatınca, "Erkekler ve bayanlar tuvaletine," diye ekledi.

"Kek."

Önlüğünün cebinden sipariş listesini çıkaran garson, "Harika keklerimiz var," dedi. Sonra topuz yapılmış kızıl saçlarının arasından bir kalem çıkardı. "Kızarmış hindistan cevizli, böğürtlenli, limonlu, limonlu cevizli."

"Hepimiz kek istemiyoruz," dedi Dylan.

"Mönüye bakalım."

"Kek," dedi Shepherd.

Garson mönüyü getirmeye gidince, "Haydi, Shep," dedi Dylan yine.

"Kek. Kızarmış hindistan cevizli..."

"Önce çişini yap, Shep."

"...Böğürtlenli..."

Suburban'daki adamlar şimdiye dek motelin bürosunda, başvuru masasında olmalıydılar.

"...Limonlu..."

Eğer yasal görevlilerse, danışmadaki görevliye kimliklerini göstermişlerdi herhalde.

"...Ve limonlu cevizli."

Eğer adamların kimlikleri yoksa, istedikleri bilgiyi elde etmek için görevliyi tehdit edeceklerdi.

"Çiş yoksa," dedi Dylan Shep'e, "kek de yok."

Kek umuduyla dudaklarını yalayan Shep, bu ültimatomu düşündü.

"Dylan," dedi Jilly, yavaşçasına hemen. "Pencereye bak."

Diğer motelden gelen ikinci siyah Suburban sokağı geçtikten sonra, kafeye bitişik olan danışmanın önünde duran SUV'un arkasına park etti.

Başka bir seçeneğin dışında, Dylan kardeşini kolundan yakalayıp masadan kaldırmak istemiyordu. Öyle bir durumda oğlan belki karşı koymayıp gelebilirdi. Çok karşı koymazdı, ama aklına koyarsa, inatçı bir ahtapot kadar hareketsiz kalırdı.

Bayn garson mönüyle birlikte geri geliyordu.

"Çiş yoksa kek de mi yok?" diye sordu Shep.

"Çiş yoksa kek de yok."

"Önce çiş sonra kek mi?"

"Önce çiş sonra kek."

Shepherd masadan kalktı.

Oğlan ayağa kalkarken mönüyü masaya bırakan garson, "Size kahve getireyim mi?" diye sordu.

Dylan ön kapının açıldığını gördü. Güneş kapı camına yansıdığı için bu dar açıdan içeri kimin girdiğini göremiyordu.

"İki kahve," dedi Jilly.

İçeri girenler yaşlı bir çiftti. Seksen yaşlarında yoklar belki. Yeterince dinamiktiler, ama suikastçilere benzemedikleri kesindi.

"Süt," diye mırıldandı Shep.

"İki kahve ve bir süt," dedi Dylan garsona.

Sütün konulduğu bardağın yuvarlak ağzı olacaktı, ama sütün kendisi yuvarlak değildi. Biçimli değil biçimsizdi ve Shepherd servis yapılan yiyecek kaplarının şekli konusunda asla önyargılı davranmazdı.

"Kek," dedi başını hâlâ eğik tutarken. Jilly en arkada yürürken o da masaların arasında Dylan'ın peşinden gidiyordu.

"Kek. Çiş sonra kek. Çiş sonra kek."

Tuvaletler kafenin arkasındaki koridordaydı.

Dylan'ın önünde gür sakallı, atletli, açık kollarında, boynunda ve dazlak kafasında renkli dövmeler olan bir adam yürüyordu; küçük bir gösteriye çıkmış gibiydi sanki. Adam tuvalete girdi. Hâlâ restorandaki bazı müşterilerin görüş alanında bulundukları sırada, "Bayanlar tuvaletini kontrol et," dedi Dylan Jilly'ye.

Tuvalete giren Jilly, kapı kapanmadan dışarı çıktı. "Burada kimse yok."

Kardeşini Jilly'yle birlikte tuvalete girmesi için zorlayan Dylan, onu yakından izledi.

İki bölümün kapıları açıktı. Lavaboyla koridorun arasındaki kapı kilitlenemiyordu. Birisi her an içeriye girebilirdi.

Tuvaletin kapalı olan penceresi kaçış için çok küçüktü.

"Benim için bir şey yapmanı istiyorum, oğlum," dedi Dylan.

"Kek."

"Shep, senden bizi buradan çıkarıp moteldeki odamıza götürmeni istiyorum."

"Ama onlar da oraya gidecekler," diye karşı çıktı Jilly.

"Henüz orada olamazlar. Bilgisayarı açık bıraktık, Proctor'ın söyleşisi ekranda görünüyor. Onu görmelerini istemeyiz. Buradan nereye gideceğimizi bilmiyorum, ama nereye gidersek gidelim, ne kadar çok şey bildiğimizi fark ederlerse peşimizi bırakmazlar."

"Kızarmış hindistancevizli kek."

"Ayrıca," diye ekledi Dylan, "tıraş takımımın içinde yaklaşık beş yüz dolar nakit para bulunan bir zarf var, yanımdaysa sadece cüzdanımda olanlar var."

Dylan elini Shep'in çenesinin altına koyup kardeşinin başını kaldırdı. "Shep, bunu benim için yapmak zorundasın."

Shep gözlerini kapattı. "Halka açık yerlerde işeme."

"Senden işemeni istemiyorum, Shep. Yalnızca bizi odaya geri katla. Şimdi. Hemen şimdi, Shep."

"Balık kraker yok, işemek yok, katlamak yok."

"O kural artık geçerli değil, oğlum. Şimdi halka açık bir yerde değiliz."

Shepherd buna inanmamıştı. Sonuçta burası *halka açık* bir tuvaletti ve bunu biliyordu. "Balık kraker yok, işemek yok, katlamak yok."

"Dinle, oğlum, sen birçok film izledin, kötü adamların ne yaptıklarını bilirsin."

"Halka açık yerlerde işerler."

"Onlardan daha kötü adamlar. Tabancalı kötü adamlar. Filmlerdeki gibi katiller. Bizi arayan bazı kötü adamlar var, Shep."

"Hannibal Lecter."

"Bilmiyorum. Belki onun kadar kötü. Bilmiyorum. Ama bana burada yardım etmezsen, senden istediğim zaman bizi katlamazsan, her şey çok kötü ve kanlı olacak."

Göz kapaklarının arkasında hareket eden gözleri oğlanın huzursuzluğunu belirtiyordu. "Kanlı şeyler kötüdür."

"Onlar çok kötüdür, ama bizi hemen şimdi odamıza katlamazsan daha kötü ve kanlı olacak."

"Shep korkuyor."

"Korkma."

"Shep korkuyor."

Dylan Kaliforniya'daki tepede yaptığı gibi sabrını yitirmemeye çalıştı. Bir daha Shep'le o şekilde asla konuşmamalıydı, durum ne kadar üzücü olursa olsun. Artık yalvarmaktan başka çaresi yoktu. "Oğlum, Tanrı aşkı için, lütfen."

"Sh-Shep k-k-korkuyor."

Timex saatini kontrol eden Dylan'a yelkovanı kadran çevresinde hızla dönüyor gibi görünmüştü.

Jilly Shepherd'ın yanına geldi. "Tatlım, dün gece ben yatağımdayken sen de yatağındaydın; Dylan uyuyor ve horluyordu. Yaptığımız küçük konuşmayı anımsıyor musun?"

Dylan'ın bundan haberi yoktu. Jilly ona Shep'le konuştuğunu söylememişti. Ayrıca horlamadığından emindi.

"Tatlım, ben uyandım ve senin fısıldadığını duydum, anımsadın mı? Korktuğunu söyledin. Peki, ben ne dedim?"

Shepherd'ın göz kapakları arkasındaki hiperaktif gözleri şimdi hareketsizdi, ama oğlan Jilly'ye yanıt vermiyordu.

"Anımsadın mı, tatlım?" Jilly kolunu onun omuzlarına koyunca, Shep bu iletişimden hiç rahatsız olmamıştı.

"Tatlım, anımsadın mı? Sen, 'Shep korkuyor,' dedin ben de 'Shep cesur,' dedim."

Koridorda gürültülü sesler duyan Dylan, kapıya baktı. İçeri kimse girmiyordu, kafe hayli kalabalıktı, ama bu yalnızlıkları uzun sürmeyecekti.

"Sen cesursun, Shep. Benim tanıdığım en cesur insansın. Dünya korkutucu bir yer. Senin için daha da korkutucu olduğunu biliyorum. Çok gürültü, çok parlaklık ve renk, çok insan, yabancılar, hep seninle konuşuyorlar ve sonra her yerde mikroplar, hiçbir şey olması gerektiği gibi düzgün değil, olmasını istediğin kadar basit değil, her şey biçimli ve çoğu şey iğrenç. Sen bir yapbozu bir araya getirebilirsin ve bunu doğru yapabilirsin, *Büyük Umutlar*'ı yirmi kez, yüz kez okuyabilirsin ve her okuduğunda umduğun doğruları bulabilirsin. Ama yaşamı bir yap-boz gibi bir araya getiremezsin, onu her gün aynı biçimde şekillendiremezsin, yine de her sabah kalkıp denersin. Bu cesarettir, tatlım. Ben senin yerinde seninle aynı durumda olsam, senin kadar cesur ola-

bileceğimi sanmıyorum, Shepherd. Öyle olamayacağımı biliyorum. Her gün, çok çalışmak, bu film kahramanlarının gösterdiği cesaretin bir eşi."

Jilly'yi dinlerken kaygılı bir biçimde kapıya ve kol saatine bakmaktan vazgeçen Dylan, bu kadının yüzüyle melodik sesinin her yönden yaklaşan profesyonel katiller düşüncesinden bile zorlayıcı olduğunu fark etti."

"Tatlım, sen benim düşündüğüm kadar cesur olmalısın. Kötü adamlarla kanlı olaylar için kaygılanmamalısın, yalnızca yapılması gerekeni yapmalısın, tıpkı her sabah kalktığın, duş aldığın, dünyanın düzgün ve basit olması için yapman gereken şeyleri yaptığın gibi. Tatlım, cesur olman ve bizi odamıza geri katlaman gerek."

"Shep cesur mu?"

"Evet, Shep cesur."

"Balık krakerler yok, işemek yok, katlama yok," dedi Shep, ama kapalı gözkapaklarının arkasındaki hareketsiz gözleriyle herkesin içinde yapılan katlama uygunsuzluğundan rahatsız olmuyor gibiydi.

"Aslında," dedi Jilly, "herkesin içinde yapılan katlama işemeye pek benzemez, tatlım. Herkesin içinde tükürmeye benzer bu. Yine de kibar insanların yaptığı bir şey değildir. Ama sen ne olursa olsun herkesin içinde asla işemezsen, bazen tükürmek zorunda kalabilirsin, örneğin ağzına sinek kaçarsa. Bu kötü adamlar senin ağzına kaçan sineğe benzer ve katlanarak onlardan uzaklaşmak sineği tükürmekten daha kötü değildir. Shep, bunu şimdi yap, tatlım. Çabuk yap.

Shepherd elini uzatıp başparmağıyla işaretparmağı arasında bir parça hava tutar gibi yaptı. Onun yanında duran Jilly, sol avucunu oğlanın sırtına dayadı.

Shep gözlerini açtıktan sonra Jilly'ye baktı. "Nasıl yapıldığını hissediyor musun?"

"Haydi yap, tatlım. Çabuk ol. Şimdi."

Arkada kalmaktan korkan Dylan, onlara doğru yaklaştı. Havanın Shepherd'ın parmaklarının bitiştiği yerde dalgalar oluşturduğunu görünce şaşırmıştı.

Shep gerçeği topluyordu sanki.

Sonra bayanlar tuvaleti katlanıp yok olurken, karşılarına katlanmış yeni bir yer çıktı.

Otuz Bir

Kendisinin ya da bayanlar tuvaletinin çevresinde katlandığı sırada Dylan paniğe kapılmış, Shep'in onları motel odasından başka bir yere kalayacağını düşünmüştü; iki, üç veya on gece önce kaldıkları bir otele gidebilirler, orada havadan, yerden binlerce metre yüksekte asılı kalabilirler, ölümcül bir şekilde aşağı okyanusların, karanlık derinliklerine düşebilirler, suyun altında hemen boğulabilirlerdi. Dylan'ın yirmi yıldır kardeşi olarak bildiği, kendisine çocuk gibi özen gösterilen Shepherd, yeteneklerini tutarlı olarak uygulayamayabilirdi. Kaliforniya'daki tepeden sağ olarak motel odasına ve oradan kafenin ön kapısına katlanarak gelmiş olsalar bile, Dylan bu yeni Shepherd O'Conner'a güvenemiyordu. Bir gecede fizik dahisi olan, uygulamalı kuantum mekaniği –veya uyguladığı her neyse– uzmanı hâlâ küçük bir çocuk gibi düşünen büyücü," zamanı ve mekânı idare eden, ama "biçimli yiyecekler yemeyen, kendine üçüncü şahıs olarak hitap eden, direkt göz iletişiminden kaçınan bir Shep'ti bu. Eğer Shepherd'a dolu bir tabanca verecek kadar aptal olsa, en karanlık trajediden başka bir şey beklemezdi, buradan oraya katlanmanın korkunç sonuçları hafif makineli tüfeğin hasarından bile daha büyük olurdu belki. Geçiş zamanı bir anlıktı aslında ama Dylan kötü ve kanlı sinemanın bir nesil boyunca mide bulandıran berbat filmleriyle, onların hayranlarıyla dolu korkunç olasılıkları

düşünürken, tuvaletin en sonu da katlanmış, çevrelerinde yeni bir yer belirmişti.

Dolu tabanca hâlâ mecazi anlam taşıyordu. Motel odasındaydılar, perdeler kapalı, tek bir lambanın aydınlattığı odada bilgisayarın bulunduğu masanın önünde duruyorlardı.

Shep bayanlar tuvaletinden çıkarken kapıyı kapatmıştı. İyi. Geriye güvenle dönemezlerdi zaten. Tuvalette bağırarak tanık arayan uyuşturucu almış bir ziyaretçiye de gereksinimleri yoktu.

Güvendeydiler. Veya bir an için öyle sandılar.

Fiziksel ve zihinsel olarak bir bütün halindeydiler aslında, ama güvende değildiler. Hiçbirisinin soluk almasına fırsat kalmadan, Dylan kilide sokulan bir anahtarın yavaşça çevrilme sesini duydu.

Barbarlar kapıya gelmişlerdi ama onları korkutarak geri çekilmelerini sağlayacak kızgın yağ kazanları yoktu ki.

Sürgünün altında ikinci bir kilit daha vardı, emniyet zinciri de takılıydı, yine de kapı iyi bir tekmeyle kolayca açılabilirdi.

Sürgü geri çekilirken, Dylan hâlâ masanın önünde duran düz arkalıklı üç iskemleden birini alıp hızlı adımlarla odanın karşısına geçerek iskemleyi ters şekilde kapı tokmağının altına koyduğu sırada ikinci kilit çevrilmeye başladı.

Parası kadar zamanı da kısıtlı olduğu için, iskemlenin kapıyı sıkıca kapalı tutup tutmayacağını ya da ona tehlikeli bir oyun oynayıp oynamayacağını görmeyi beklemeye cesareti yoktu. Bu geçici engele Shepherd'ın katlama büyücülüğü kadar güvenmek zorundaydı. Çabucak banyoya koşup tıraş takımı kitinden aldığı zarfı pantolonunun cebine koydu.

Odaya dönünce, kapının gerçekten kapalı ve iskemlenin sıkıca yerinde olduğunu gördü, kapı tokmağı sürekli baskı altında gıcırdayarak bir ileri bir geri gidip duruyordu.

Dışarıdaki adamlar kilitlerden birinde sorun olduğuna inanırlardı belki. Ama onların aptal veya hatta bön oluşuna güvene-

mez, siyah Suburbanlar'ını nasıl saldırgan bir şekilde sürdüklerini düşündüğünde de onlardan sabırlı olmalarını bekleyemezdi.

Jilly dizüstü bilgisayarın fişini çekip kapağını sıkıca kapatmıştı zaten. Çantasını omzuna astı ve kendisine yaklaşan Dylan'a dönüp tavanı işaret etti; bir nedenden ötürü Dylan'a Mary Poppins'i anımsatmıştı, ama İngiltere'nin yağışlı havasında asla ıslanmayan, el işaretiyle yukarı ve uzağa demek istediği açıkça belli olan bir Mary Poppins'ti bu.

Gıcırdayan tahta sesleriyle dönen anahtarın sesi golfçülerin hâlâ kapıyı zorladıklarını belirtiyordu.

Klasik Shep pozunda duran Shep, acımasız doğanın ellerindeki yenilginin portresi gibiydi; büyücüye de benzemiyordu artık.

"Tamam, oğlum," diye fısıldadı. Dylan, "işini yap ve bizi buradan dışarı katla."

İki yanından sarkan kollarıyla, Shepherd onları güvenli bir yere götürmek için hareket etmiyordu.

"Şimdi, oğlum. Şimdi. Haydi gidelim."

"Böcek tükürmekten daha kötü bir şey değil bu," diye anımsattı Jilly Shepherd'a.

Delikteki anahtarın hafif tıkırtısı ve düz arkalıklı iskemlenin gıcırtısı kapıda acımasız bir zorlama olduğunu kanıtlıyordu. "Katlama yoksa kek de yok," diye fısıldadı Dylan çabucak, çünkü çoğu insan için ün ve şans istek uyandırırken, Shep için kek ve Road Runner çizgi filmleri istek uyandırırdı.

Kek sözünü duyan Jilly, "Bizi sakın kafeye geri götürme Shep!" dedi.

Onun bu uyarısı, Shep'in neden duraksadığını açıklayan bir soru oluşturmuştu.

"Nereye götüreyim?"

Dışarıdaki katillerin sabrı tükenmişti anlaşılan. Kapıya vurulan bir omuz ya da tekme zorlanan iskemleyi gıcırdatıyordu.

"Nereye?" diye sordu Jilly Dylan'a. "Nereye götürsün bizi?"

Kapının zorlanmasına karşın, çatlar gibi ses çıkaran iskemle hâlâ yerindeydi. Bayanlar tuvaletinden çıkarlarken, Dylan gidilmesi tehlikeli olan bir sürü yer düşünmüştü, ama şimdi sığınabilecekleri bir tek yer bile düşünemiyordu.

Duyulan sesler sanki acı ya da öfke değil, bu cezadan alınan zevk gibi bir şeydi.

Ardından kırılan camın sesi duyuldu; kapalı perdeler hareket ediyordu.

"Eve," dedi Dylan Shepherd'a. "Bizi eve götür, Shep. Bizi hemen eve götür."

"Eve," diye yineledi Shep, ama bu sözcüğün belirtildiği yerin tam olarak neresi olduğundan emin değilmiş gibi görünüyordu.

Pencereyi bir aletle kıran her kimse, içeri girmek için cam kırıklarını ayıklıyordu.

"Kaliforniya'daki evimize," dedi Dylan, "Kaliforniya, yüz bilmem kaç bin kilometre kare..."

Shep sanki Kaliforniya eyaletine bağlılık yemini eder gibi sağ elini kaldırdı.

"...Nüfus otuz bilmem kaç milyon bilmem kaç bin..."

Tam bir boğa gibi kapıyı iten her kimse, yine zorlayınca iskemle çatlayıp ikiye ayrıldı.

Sanki hâlâ kendinden emin değilmiş gibi kaşlarını çatan Shepherd, kaldırdığı elinin baş ve işaret parmağı arasındaki havayı çimdikledi.

"...Eyalet ağacı," dedi Dylan, ama sonrasını anımsayamadı.

"Kızıl ağaç!" diye anımsattı Jilly.

Perdeler sanki suikastçilerden biri bunlara tırmanacakmış gibi savruluyordu.

"Eyalet çiçeği, altın gelincik," diye devam etti Dylan.

Israr işe yaramıştı. Beşinci zorlayışta kapı içeri doğru açıldı ve iskemle yere düştü.

Kapıda iskemlenin kırılan parçalarını tekmeleyen katil suratlı birinci adam soluk sarı pantolonla pembe sarı desenli polo gömlek giymişti. Hızla içeri girerken, elindeki tabancayı ateş edecek gibi ileriye doğrultmuştu.

"Buldum," dedi Shep.

Motel odası katlanırken tabanca ateşi duymadığı için Tanrı'ya şükreden Dylan, adamın "O'Conner!" diyerek ona seslendiğini duydu.

Bu kez renk cümbüşü içinden geçerken, korkması gereken yeni bir şey vardı; golf pantolonlu haydut, onlar motel odasından kaçmadan önce çok yakınlarına gelmiş ve Shep bu silahlı adamı da onlarla birlikte Kaliforniya'ya katlamıştı.

Otuz İki

Gölgelerle soluk ışıkların arasından motel adasını terk ettikten sonra, geldikleri yeni odada, Dylan annesinin pişirdiği tarçınlı cevizli üzümlü kekin lezzetli kokusunu duydu.

Shep, Jilly ve Dylan salimen buraya ulaşmışlardı, ama polo gömlekli katil sonuçta onlarla birlikte değildi. O'Conner! diye yankılanan sesi bile Arizona'dan duyulmuyordu.

Rahatlatıcı kokuyla kapı tekmeleyen suikastçinin yokluğuna karşın, Dylan rahatlamamıştı! Yanlış bir şey vardı. Huzursuzluğunun nedenini hemen anlayamıyor, bunu sinir bozukluğu olarak da hissedemiyordu.

Kaliforniya'daki evlerinin yemek odasını mutfaktan sızan hafif sarı bir ışık aydınlatmaktaydı; lavabonun sağındaki duvara asılı olan ve karnında bir saat bulunan, gülümseyen seramik bir domuz vardı. Tarçınlı cevizli üzümlü kek soğuması için saatin altındaki tezgâhın üstüne bırakılmıştı.

Haftada bir gelerek ev işlerini yapan, Harley motosikletli Vonetta Beesley, ölen annelerinin tariflerini kullanarak bazen onlara yemek pişirirdi. Ama ekim sonuna dek sanat festivali turundan dönmeyecekleri için, bu keki kendisine pişirmiş olmalıydı.

Katlanmanın bir anlık yön şaşırtmasının ardından, Dylan yanlışlık duygusundan neden kurtulamadığını fark etti. Doğa Arizona'dan cumartesi günü öğlen birden önce ayrılmışlardı.

Kaliforniya'da saatin Holbrook'tan bir saat öncesini göstermesi gerekirdi. Ama burada hâlâ geceydi.

Öğle saatinde karanlık.

"Neredeyiz?" diye fısıldadı Jilly.

"Evdeyiz," dedi Dylan.

Sonra günler önce Tucson'daki sanat festivalinde ayarladığı kol saatinin ışıklı kadranına baktı. Saat doğru tahmin ettiği gibi bire dört vardı.

Altın gelincikli, kızıl ağaçlı bu eyalette, saat gece yarısına değil öğlene dört dakika kalayı göstermeliydi.

"Hava neden karanlık?" diye sordu Jilly.

Domuzun karnındaki ışıklı saat 21.26'yı gösteriyordu.

Daha önceki katlama gezilerinde zaman ancak birkaç saniye gecikirdi. Dylan bu durumda geçen belirli bir zaman süresini fark etmemişti.

Eğer buraya gerçekten gece 21.26'da gelmişlerse, Vonetta saatler önce ayrılmış olmalıydı. Eğer gittiyse keki de götürmeliydi.

Ayrıca yemek odasının ışığını kapatmayı unutmazdı. Vonetta Beesley tüm ülkelerin baz aldığı Greenwich saati kadar güvenilirdi.

Ev sanki cenaze varmış gibi sessizliğin kefenlerine bürünmüştü.

Yanlışlık pencerelerden sızan karanlıktan ve evin içindeki bir şeyden daha fazlasını içeriyordu. Dylan sinsice dolaşan şeytanın soluğunu duymuyor, ama burada hiçbir şeyin doğru olmadığını hissediyordu.

Aynı garip şeyi hissederek paniğe kapılan Jilly de sanki hareket etmekten korkar gibi olduğu yerde dururken, vücut dili bu gölgelerde bile kolayca anlaşılıyordu.

Yemek odasından sızan ışığın görüntüsü olması gerektiği gibi değildi. Dylan'ın buradan göremediği, masanın üstündeki avize-

nin ışık ayarının bir butonla ayarlanır olmasıydı, ama bu ışık pirinç kristal karışımı avizeden yansımaz gibiydi, çünkü avize yüksekte asılıydı; ayrıca yan odanın tavanı da karanlıktı ve ışık masanın üstünden yere yansıyordu.

"Shep, oğlum, neler oluyor burada?" diye sordu Dylan.

Kendisine kek sözü verilen Shep'in doğruca saatin altında soğuyan tarçın kaynağına gitmesi gerekirdi, çünkü tek amaçlı hareketlere alışıktı, ama böyle yapmak yerine yemek odasına doğru bir adım attıktan sonra duraksayıp, Dylan'ın şimdiye dek duymadığı kadar ürkütücü bir ses tonuyla, "Shep cesurdur," dedi.

Dylan ne durumda olduklarını anlamadan önce evin diğer taraflarına gitmekten çekiniyordu. Ayrıca iyi bir silaha gereksinimi vardı. Bıçak çekmecesi keskin bıçaklarla doluydu, ama onları kullanmak istemiyordu. Bir beyzbol sopası daha iyiydi.

"Shep cesurdur," dedi Shep, daha güvensiz ve titrek bir sesle. Yine de, yüzü yemek odasına dönük bir halde, ona herhangi bir tehlikeden kaçınması gerektiğini öneren içgüdüsüyle, ayaklarını sürüyerek ilerlemeye başladı.

Çabucak onun yanına gelen Dylan, onu engellemek için elini oğlanın omuzuna koydu, ama omuz silken Shep yavaşça yürümeye devam ediyordu.

Jilly Shep'e rehberlik etmesi için Dylan'a baktı. Koyu renk gözleri saatten yansıyan ışıkla pırıl pırıldı.

Shep bazen bir katır kadar inatçı olabilirdi. Daha önceki deneyimlerine göre, Dylan şimdi burada onun inadıyla kolayca ve sessizce başa çıkamayacağını biliyordu. Shep böyle durumlarda ne isterse onu yapar, ağabeyine kendisini izlemekten başka seçenek bırakmazdı.

Dylan loş mutfakta kullanabileceği bir silah arıyor ama bulamıyordu. Shep mutfaktan çıkmadan önce, aşı boyası rengindeki ışıkla aydınlanan eşikte biraz duraksadıktan sonra, sola döndü.

Jilly'yle Dylan Shep'in arkasından yemek odasına girdiklerinde, masada oturan on yaşlarında bir oğlan gördüler. Önündeki altın renkli köpek yavrularıyla dolu sepete odaklanan oğlan, başını kaldırıp onlara bakmadı! Sepetin çoğu tamamlanmıştı, ama köpek yavrularının çoğunun vücutlarıyla başları eksikti. Oğlanın eli gerekli yap-boz parçalarını resmin boş yerlerine yerleştirmek için hızla hareket ediyordu. Jilly küçük yapbozcuyu tanımıyor, ama Dylan onun kim olduğunu çok iyi biliyordu. Bu oğlan Shepherd O'Conner'dı.

Otuz Üç

Çok özel bir belirginliği olan bu yapbozu anımsayan Dylan, resmini hiç hatasız ezbere yapabilirdi. Şimdi aşı boyası renkli ışığın kaynağını anlamıştı; genellikle çalışma odasının masasında duran lamba sarı ışıklıydı.

Shepherd'ın otizmi parlak ışıklara duyarlılık şeklinde ortaya çıktığında, oğlan yapbozla rahat çalışamazdı. Yüksek voltajın elektrik akımı kafatasının içinde sanki hızla işleyen kemik testeresi gibi sesler çıkardığı için, düşük voltajlı bir ampul takmıştı anlaşılan.

Shepherd son on yıldır yapbozunu yemek odasının masası yerine mutfaktaki masada yapıyordu. Bu sepet dolusu köpek yavruları onun bu odada bitirdiği son yap-boz olmalıydı.

"Shep cesurdur," dedi ayakta duran Shepherd, ama masada oturan başını kaldırıp bakmadı bile.

Şimdiye dek olan şeylerin hiçbirisi Dylan'ın yüreğini böylesine korkuyla doldurmamıştı. Bundan sonraki birkaç dakikada ne olacağı bilinmiyordu; tıpkı daha önce olanlar gibi, ama iyi biliniyordu aslında. Kendini Niagara Şelalesi'nde küçük bir kayıktaki savunmasız bir adam gibi o korkuya doğru sürüklenmiş hissediyordu.

Jilly, "Dylan!" diye bağırdı.

Dylan bakınca, onun yeri işaret ettiğini gördü.

Yerde bir Acem halısı vardı. Her metresi sanki ayakkabılarıyla

mürekkep gölcüklerine batmış gibi parlak siyah bir hal almıştı. Bu siyahlık kolayca fark edilmeyen şekilde ama sürekli dalgalanıyordu. Dylan bir ayağını hareket ettirince, mürekkepli gölcük de onunla birlikte hareket etti, halının bu lekesi hemen yok olmuştu.

Dylan'ın yanında bir yemek odası iskemlesi vardı. Buna dokunduğunda, avucundan ve parmaklarından daha büyük, mürekkebe benzer başka bir lekenin elinden, iskemlenin döşemelik kumaşına yayıldığını gördü. Elini salladığında ise leke hâlâ kumaşa düşmemişti.

İskemleyi elinin altında hissedebiliyordu, ama onu sıkıca tutmaya çalıştığında kumaş eski halindeydi. Sonra daha büyük bir güçle iskemleyi masadan çekmeye çalıştı; eli şimdi sanki bir hayal gibi iskemlenin arasından geçmişti.

Veya sanki kendisi maddi bir varlık değilmiş gibi.

Jilly'nin süregelen korkusunu fark edince, ona bu mürekkepli şeyin ikisinin arasında değil de yalnızca çevrelerini etkilemeye çalıştıklarında meydana geldiğini göstermek için bir elini onun kolunun üstüne koydu.

"Masadaki oğlan Shepherd," dedi ardından.

"On yaşındayken."

Bu kadarını biliyor görünen Jilly, hiçbir şaşkınlık ifadesi göstermemişti.

"Bu... Shep'in bizimle paylaştığı bir görüntü değil."

"Hayır."

Jilly sanki Dylan küçük yapbozcunun kimliğini açıklamadan önce kanıtları bir araya koymaya başlamış gibi soru cümlesi yerine düz cümle kurmuştu.

"Biz yalnızca Kaliforniya'ya değil, aynı zamanda geçmişte herhangi bir zamana katlandık."

"Herhangi bir zamana değil." Dylan'ın yüreği yalnızca büyük

korkuyla değil bununla karışık üzüntüyle dolmuştu, çünkü bu geçmiş yerde hiçbir şeyin onlara zarar vermeyeceğinden kesinlikle emindi ve bu yürek aşina bir kayıp denizinde batıyordu. "Herhangi bir zamana değil. Özel bir geceye. Korkunç bir geceye..."

Jilly'nin daha iyi anlaması için değil de kendi izlenimini kanıtlamak için masaya yaklaştıktan sonra bir elini uzatıp yap-boz parçalarını yere saçmaya çalıştı. Ama bir tek parçayı bile yerinden oynatamamıştı.

Otistik olan ve tüm dikkatini yapboza veren on yaşındaki Shepherd, onları duysa bile tepki vermezdi. İşini bozmak isteyen adamın hareketine karşılık geri çekilir veya en azından şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırabilirdi. Oysa hiçbir tepki vermiyordu.

"Biz burada görünmez durumdayız," dedi Dylan. "Görebiliyoruz ama görülemiyoruz. Sesleri duyabiliyoruz ama duyulamıyoruz. Kekin kokusunu da duyuyoruz. Klimadan yayılan ılık havayı hissediyor onu soluyoruz, nesnelerin yüzeylerini de hissediyoruz ama hiçbir şey üzerinde hiçbir etkimiz olmuyor."

"Sence Shep mi böyle olmasını istiyor?"

Shep topal köpek yavrularına ayaklarını, kör olanlara gözlerini takan kendi küçük halini izlemeye devam etti.

"Bu gecenin nasıl bir gece olduğunu düşünecek olursak," dedi Dylan, "Shepherd'ın en son isteyeceği şeydir bu. O kural koymaz. Doğa ister bunu, nasılsa öyle."

Shepherd'ın onları geçmişe katlayabileceği belliydi, ama gittikleri yeri sadece müze gezer gibi gezebilirlerdi.

"Geçmiş geçmiştir. Yeniden yaşanamaz," dedi Dylan, ama bunun doğru olmamasını istiyordu aslında.

"Dün gece," diye anımsattı Jilly ona, "Shepherd aniden dışkılarla ilgili eşanlamlı sözcükler kullanmaya başladı, ama bazen sana argo sözcükler kullanmamanı söyledikten sonra da bunu uzun süre sürdürdü, çünkü sen babam gibi konuşuyordun."

"Babana benzediğimi söylememiştin."

"İşte, argo konuşma beni bunun için rahatsız eder. Babam küfürbaz adamın biriydi. Herneyse, sen Shep'in zaman duyusunun seninkine ve benimkine benzemediğini söyledin."

"Onun her şeyle ilgili duyusu farklıdır."

"Geçmişin, şimdiki zamanın ve geleceğin onun için ayrılması gibi bizim için ayrılamayacağını söyledin."

"Ve işte buradayız. Şubat, 1992, yıllar önce, her şey cehenneme gitmeden önce."

Bitişikteki oturma odasının açık kapısından kısık tartışma sesleri duyuluyordu.

Dylan'la Jilly daha parlak ışıklı odaya doğru baktılar. Küçük Shep köpek yavrularının boşluklarını doldururken, büyük Shep onu kaygıyla izliyordu.

Dylan şimdi yalnızca korkmuyordu, merak içindeydi. Eğer o büyük korkusu merakını yenmezse, galip gelen merakı olacaktı. Ya da eğer bu uzun süre önceki gecenin sonucunu etkileyebilirse, beklediği kötülüğün hemen üstesinden gelebilecekti. Ama eğer hiçbir farklılık yaratamazsa –yaratamayacaktı herhalde– o zaman on yıl önce gördüğü şeylerin yararsız bir tanığı olmak istemezdi. Oturma odasındaki sesler daha gürültülü ve öfkeli konuşmalara dönüşmüştü.

"Oğlum," diye yüreklendirdi büyük Shepherd'ı, "bizi katlayıp buradan çıkar. Bizi eve katla, ama kendi zamanımıza. Beni anlıyor musun, Shep? Bizi şimdi geçmişten katla."

Küçük Shep Dylan'a, Jilly'ye ve kendi büyük haline karşı sağırdı. Büyük Shep ağabeyinin söylediği her sözcüğü duymasına karşın, sanki o da bu daha önceki zamandaymışçasına, onların seslerine karşı taş gibi sağırdı. Kendi küçüklüğünü dikkatle incelemesinden anlaşıldığı kadarıyla, henüz herhangi bir yere katlanmak istemiyordu.

Oturma odasındaki öfkeli tartışma kızıştığında, on yaşındaki Shep'in elleri her bir yanına düştü. Bitmemiş yap-boz parçalarını tutan elleri durdu. Oğlan şimdi açık kapıya doğru bakıyordu.

"Ah," dedi Dylan, ürpertici bir duyguyla, "Ah, oğlum, hayır, hayır."

"Ne oldu?" diye sordu Jilly, "Ters giden bir şey mi var?"

Masada oturan küçük Shep ellerindeki yap-boz parçalarını bırakıp iskemlesinden ayağa kalktı.

"Zavallı oğlan. Görmüş," dedi Dylan acıyla. "Biz onun gördüğünü hiçbir zaman bilmedik."

"Neyi gördüğünü?"

Burada 12 Şubat 1992'nin gecesinde, on yaşındaki Shepherd O'Conner masanın çevresini dolaşıp ayaklarını sürüyerek oturma odasının kapısına doğru yürüdü.

Yirmi yaşındaki Shepherd ona doğru ilerleyerek küçük Shep'i durdurmaya çalışıyordu. Uzattığı elleri sanki bir hayaletin içinden geçer gibi en küçük bir engelleyici etki yapmadan o Shepherd'ın içinden geçti.

"Shep cesurdur," dedi ellerine bakan büyük Shep korku dolu bir sesle. "Shep cesurdur." On yaşındaki Shepherd O'Conner'a hayranlık duyar gibi değil, gelecekle ilgili bildiği bir korkuyla yüzleşmek için kendini cearetlendirir gibi konuşuyordu.

"Bizi katlayıp buradan dışarı çıkar," diye ısrar etti Dylan.

Göz iletişiminde bulunan Shepherd, bir yabancıyla değil, ağabeyiyle göz göze gelmesine karşın, bu yalınlığın bir bedeli olduğunu biliyordu. Bu gece, bu koşullarda bedel hayli yüksekti. Bakışları korkunç bir savunmasızlığın, sahip olmadığı genelde dengeleyici insan zırhından yoksundu; benlikten, kibirden, ruhsal kendini koruma içgüdüsünden. "Gel, gel gör."

"Hayır."

"Gel gör, Görmen gerek."

Küçük Shepherd yemek odasından oturma odasına geçti.

Dylan'a bakmaktan vazgeçen büyük Shepherd, "Shep cesurdur, cesur," diye ısrar ettikten sonra Acem halısında sürüdüğü ayaklarının altındaki mürekkep gölcükleriyle birlikte, küçük Shep'in peşinden yemek odasından çıktı.

12 Şubat 1992'de olduğu gibi, Dylan'la Jilly onu oturma odasına dek izlediler.

Küçük Shepherd eşiğin iki adım ilerisinde durdu, ama büyük Shepherd içeri girmişti. Henüz ölmemiş olan ve bir kez daha canlı görünen annesi Blair'in görüntüsü Dylan'ı umduğundan daha fazla sarsmıştı. Yüreği üzüntüyle şişmişti sanki.

Blair O'Conner kırk dört yaşındaydı, daha çok gençti.

Dylan onu nazik, iyi kalpli, sabırlı akıllı ve güzel olarak anımsıyordu. Ama şimdi burada, öfkeyle parlayan yeşil gözleriyle, konuştuğu sırada ileri geri dimdik yürürken, her hareketiyle duraksamasında bir anne tehdidi savuruyordu.

Dylan'ın deneyimlerine göre, iyi bir neden olmadan hiç bu kadar öfkelenmezdi.

Onu doğru ve yanlış kararlar konusunda böylesine öfkelendiren adam, sırtı ona dönük olarak oturma odasındaki pencerelerden birinin önünde duruyordu. Kendisini yemek odası girişinin yan tarafından izleyen on yaşındaki Shep'in farkında olmayan Blair, "Onların var olmadıklarını sana söylemiştim," dedi. "Var olsalardı bile onları sana asla vermezdim."

"Var olsalardı onları kime verirdin?" diye sordu penceredeki adam yüzünü dönerek.

2002'deki halinden daha zayıf olan, daha gür saçlı Lincoln Proctor, diğer adıyla Frankenstein, yine de hemen tanınabilir durumdaydı.

Otuz Dört

Jilly bunu bir kez "şeytanca düşsel gülümseme" olarak tanımlamıştı; Dylan da şimdi böyle düşünüyordu. Adamın soluk koyu mavi gözleri daha önce uysal bir ruhun parıltılı ışığı gibiydi, ama bu ikinci karşılaşmada Dylan soğuk bir krallığın buzdan yapılmış pencerelerini görür gibi olmuştu.

Annesi Proctor'ı tanıyordu. Proctor yıllarca onların evinde kalmıştı.

Bunu anlamak Dylan'ı öylesine korkutmuştu ki, bir an için bu karşılaşmanın ne gibi olumsuz kararlara yol açacağını unutmuş, yarı hareketsiz bir halde konuşulanları dinliyordu.

"Kahretsin, disketler yok!" dedi annesi. "Jack böyle bir şeyden hiç söz etmedi. Bunu tartışmak çok anlamsız."

Jack Dylan'ın on beş yıl önce ölen babasıydı; Şubat gecesi karşılaşmasından beş yıl önce.

"Onları öldüğü gün almıştı," dedi Proctor. "Sen bilemezsin."

"Eğer var olsalardı," dedi Blair, "ki bundan kuşkuluyum, o zaman onlar da Jack'le birlikte yok oldular."

"Eğer var olsalardı," diye ısrar etti Proctor, "onları para kaybeden şanssız yatırımcılara verir miydin?"

"Demagoji yapma. Sen onları o adamların paralarıyla çaldın. Jack'e güvenen, sana güvenen adamları dolandırdın. Asla geliş-

tirmeyi amaçlamadığın proje şirketleri kurdun, paraları o aptal robot araştırmalarına akıttın..."

"Nanobotlar. Aptalca bir şey değil bu. Ben insanları dolandırdığım için gurur duymam, bilirsin. Bundan utanırım. Ama nanomakine araştırmasına fazla yatırım yapmak gerekir. Ek kaynaklar bulmak zorundaydım.

"Eğer söz ettiğin disketler bende olsaydı, onları polise verirdim," dedi Dylan'ın annesi meydan okurcasına. "Jack'in onları asla almadığı konusunda da kanıtım var. Eğer alsaydı kendini öldürmezdi zaten. Biraz umudu olurdu. Yetkililere gider, yaptırımcılar için savaşırdı."

Başını sallayan Proctor gülümsedi. "Yani sen Jack'in bir şişe hap yutup egzos borusu emmeyecek türde bir adam olmadığını mı düşünüyorsun?"

Blair O'Conner öfkenin de ötesinde duygularla doluydu. "Jack bunalımdaydı. Yalnızca kendi kayıpları için değil. Ona güvenen iyi insanları düş kırıklığına uğrattığı için. Arkadaşlarını, ailesini. Morali bozulmuştu..." Sonra Proctor'ın bu sorusundan daha uğursuz bir anlam çıkardı. Gözleri faltaşı gibi açılmıştı.

"Ne diyorsun sen?"

Proctor deri paltosunun iç cebinden bir tabanca çıkardı.

Jilly Dylan'ın kolunu yakaladı. "Nedir bu?"

"Biz onu eve zorla giren birisinin, bir yabancının öldürdüğünü düşünmüştük," dedi Dylan, uyuşmuş gibi. "Otoyoldan geçen bir psikopatın. Cinayet hiç çözülmemişti."

Dylan'ın annesiyle Proctor bir an birbirlerine sessizce baktılar; Blair sanki kocasının ölüm gerçeğini özümser gibiydi.

Sonra, "Jack benim yapımda birisiydi," dedi Proctor. Ben düşünce adamıyım, kavgacı değil. Bu bağlamda bir korkak olduğumu kabulleniyorum. Ama Jack'i gafil avlayarak kloroformla onun üstesinden gelebileceğimi düşündüm ve öyle de yaptım."

Kloroform sözcüğü Jilly'nin Dylan'ın kolunu daha sıkı tutmasına neden olmuştu.

"Sonra bilincini yitirdiğinde mide intubasyonu kolay bir iş oldu. Te ihtiyacım olan şey hortumu soluk borusundan değil yemek borusundan geçirecek bir gırtlak aynasıydı. Nembutal kapsüllerini suyla birlikte doğruca mideye akıttım. Hortumu çıkardım ve aşırı doz Nembutal etkisini gösterene dek onu kloroformla baygın tuttum."

Dylan'ın korkusu yerini öfkeye bırakmıştı, ama bu canavar adamın ailesine yaptığı şeylerden kaynaklanan kişisel bir öfke değildi bu. Duyduğu hiddet ve gazap yalnızca Lincoln Proctor'a değil, kötülüğün kendisine, onun varlığına karşıydı. İnsanlığın tümü kötülükten arınmış olmayabilirdi, yine de insanların çoğu karanlığı sabırsızca kucaklar, dünyaya zalimlik tohumları ekerler, başkalarının yoksulluğuyla beslenirler, sürekli aşağıya düşerken bu düşüşten zevk alırlardı.

"Kocanın hiç acı çekmediği konusunda sana güvence veririm," dedi Proctor, Blair O'Conner'a. "Bilinçsiz olmasına karşın, intubasyonu zorlamamak için büyük özen gösterdim."

Dylan Okaliptüs Caddesi'nde yatağa zincirlenen Travis'i bulduğu zaman da aynen böyle hissetmişti: Şiddet kurbanlarına karşı sempati ve onların yararına saf, acı bir öfke. İçinde hissettiği duygular bir opera karakteri kadar abartılıydı; bunları kendisine olanlarla, yeni altıncı duyusu ve katlanma kadar garip bulunuyordu.

"Ben hiç iyi bir adam değilim," dedi Proctor, dün gece Dylan'a iğne yaparken belirttiği yapmacık özeleştirisiyle. "Her standarda göre kötü bir adamım. Hatalarımı biliyorum, çok hatam var. Ama kötü olduğum kadar, insanlara düşüncesizce veya kesinlikle gerekmediği zaman acı çektirmem."

Jilly sanki Dylan'ın gazabını, acizlerle kurbanlara acımasını paylaşır gibi, sevecenliği olası bir etki yaratacakmışçasına, büyük

Shepherd'ın yanına gitti. Amacı Shep'in on yıl önce gördüğü şeye yine tanık olmamasıydı. Bir koluyla ona sarılıp, onu yavaşça Lincoln Proctor'la annesinin yanından uzaklaştırdı.

"Hortumu egzoz borusundan çıkarana dek," dedi Proctor, "Jack öyle derin uyuyordu ki, öldüğünü asla anlamadı. Korku duygusuna kapılmadı. Başka bir seçeneğim olmamasına karşın, yaptığım şeyden pişmanım, içimi yiyip duruyor. Her neyse, sonuçta kocanın seni ve çocuklarını terk etmediğini sana söyleme şansı bulduğum için kendimi daha iyi hissediyorum. Seni şimdiye dek yanılttığım için de pişmanım."

Proctor'ın kendini haklı çıkarmasına ve kendi yakın ölümünü fark etmesine karşın, Blair O'Conner Dylan'ı sarsan bir savunmaya geçti. "Sen bir asalaksın," dedi Proctor'a, "iğrenç kokan çirkin bir solucan adamsın."

Odanın karşısına ona doğru yürürken başını sallayan Proctor, "Evet öyleyim, daha da kötüyüm," dedi. "Kuşkularım yok, değer ölçülerim yok. Benim için önemli olan yalnızca işim, bilim alanım, görüşlerim. Ben hasta ve rezil bir adamım, ama bir görevim var yapmayı düşlediğim."

Geçmişin kesinlikle suskun, çılgın adamların demir yürekleri kadar sabit kalacak olmasına karşın, Dylan kendini Proctor'la annesinin arasında harekete geçerken bulmuştu; mantıksız bir umutla zaman tanrılarının şu anda zalim yasalarını uygulamayacaklarını ve on yıl önce Blair O'Conner'ı öldüren kurşunu durdurmasına izin vereceklerini umut ediyordu.

"Ben o disketleri Jack'den aldığımda," diye devam etti Proctor, "Ona iki set verildiğini bilmiyordum. Tümünü aldığımı sanıyordum. Bunun aksini kısa süre önce öğrendim. Ondan aldığım seti yetkililere devretmeyi düşünüyormuş. Diğerleri burada olmalı. Eğer bulunurlarsa, hapse girerim, öyle değil mi?"

"Onlar bende yok," diye ısrar etti Blair.

Arkası annesine dönük olan Dylan, Proctor'a ve tabancanın namlusuna doğru yöneldi.

Onun içinden bakan Proctor yoluna zaman içinden gelen bu konuğun farkında değildi. "Beş yıl uzun bir süre. Ama Jack'in iş çizgisine göre, vergi yasası hususları çok önemli."

Yaşadığı duygularla sarsılan Dylan, Proctor'a yaklaşıp uzattığı sağ elini tabancanın üstüne koydu.

"Vergi konusundaki federal tüzük sınırlandırılması yedi yıl," dedi Proctor.

Dylan tabancanın biçimini, çeliğin ürpertisini hissedebiliyordu.

Proctor ise Dylan'ın silah üstündeki elinin baskısını hissetmiyordu. "Jack tüm kayıtlarını en azından o kadar süre saklamış olmalı. Eğer onlar bulunursa, benim için biter."

Dylan elini tabancanın çevresinde kapatıp bunu katilin elinden almaya çalıştığında, parmakları çeliğin içinden geçerek boş bir yumruk şekline katlandı.

"Sen aptal bir kadın değilsin, Bayan O'Conner. Yedi yıl biliyorsun. Kocanın iş kayıtlarını tutardın. Disketlerin orada olduğundan eminim. Onların varlığından haberin olmayabilir. Ama şimdi biliyorsun... onları arayıp bulacaksın ve polise götüreceksin. Keşke... bu tatsızlığa gerek olmasa."

Dylan yararsız bir öfkeyle yumruk şeklini alan elini Proctor'a doğru savurdu.

"Senin yardımını yeğlerdim," dedi Proctor, "ama araştırmayı kendim de yönetebilirim. Nasılsa seni öldürmek zorunda kalacağım. Bu yaptığım şey acımasızca, haince, korkunç bir şey ve eğer cehennem varsa sonsuza dek acı çekip işkence göreceğim."

"Oğluma zarar verme," Blair O'Conner katilinin önünde ona yalvarmadan, sinmeden, sakin bir şekilde konuşuyordu; duyguları yerine mantığıyla hareket ederken Shepherd'ın yaşamı için

savaşıyor, ama Proctor'ın merhametini kazanmak için de kendini aşağılayamayacağının farkındaydı.

"Shep otistiktir. Senin kim olduğunu bilmiyor. Adını bilse bile sana karşı tanıklık yapamaz. İnsanlarla iletişim kurması zordur."

Korkuyla Proctor'ın yanından geri çekilerek, annesine doğru yaklaşan Dylan, eğer ona yakın olursa kurşunun gidiş yönünde daha etkili olacağını düşünüp kendini umutsuzca ikna etmeye çalışıyordu. "Shepherd'ın durumunu biliyorum," dedi Proctor. "Bunca yıl size epeyce yük olmuştur sanırım."

"O bize asla yük olmadı," diye yanıtladı Blair O'Conner boğuk bir sesle. "Sen hiçbir şey bilmiyorsun."

"Ben gerektiği zaman vicdansız ve acımasız olurum, ama boşu boşuna zalim olmam." Proctor on yaşındaki Shepherd'a baktı. "O benim için tehdit oluşturamaz."

"Aman Tanrım," dedi Dylan'ın annesi; Shepherd'a arkası dönük olarak durduğu için, onun yapbozunu bıraktığını ve yemek odasının kapısında beklediğini şimdiye dek fark etmemişti. "Yapma. Bunu çocuğun önünde yapma. Bunu ona izlettirme."

"O göreceği şeyden sarsılmaz, Bayan O'Conner. Çabucak unutur, öyle değil mi?

"Hayır. Hiçbir şeyi unutmaz. O sen değil ki."

"Sonuçta, duygusal kapasiteye sahip; bir kurbağanınki gibi mi dersin?" diye sordu Proctor, asla boşu boşuna zalim olmama uğraşısı özelliğini yalanlarcasına.

"O yumuşak huyludur," dedi Blair.

"Tatlı oğlandır. Çok özeldir." Proctor'a yönelik olmayan bu sözcükler acı çeken oğluna veda niteliğindeydi.

"Kendine göre parlar."

"Çamurun parladığı kadar," dedi Proctor pişmanlıkla, sanki Shep'in durumuna üzülecek duygusal kapasiteye sahipmiş gibi. "Ama sana yemin ederim, bir gün kesinlikle başaracağımı bildi-

ğim şeyi başardığım zaman, Nobel onur payesi kazanan kişilerin eşliğinde yemek yerken, senin engelli oğlunu unutmayacağım. Benim işim onu kurbağadan entellektüel zorlamaya dönüştürmemi olası kılacak."

"Seni kendini beğenmiş budala," dedi Blair O'Conner acı bir şekilde. "Sen bilimadamı değil bir canavarsın. Bilim karanlığa ışık tutar. Ama karanlık olan sensin. Canavar. Sen işini ay ışığında yaparsın."

Onları sanki neredeyse uzaktan izleyen Dylan, yalnızca mermiyi değil zamanı da durdurmak için kolunu havaya kaldırdığını gördü.

Tabancanın sesi umduğundan çok daha yüksekti, yargı günü cennetin yarılarak açılması gibi.

Otuz Beş

Kurşunu kendi içinden geçerken hissettiğini hayal etmişti belki, ama sevgili annesine doğru döndüğünde, onu öldüren bu kurşunun biçimini, sertliğini, ağırlığını ve sıcaklığını en küçük detaylarına kadar tanımlayabilirdi. Kurşunlandığını bu metal parçası tıslayarak içinden geçerken değil, yere düşen annesinin korku ve acıyla kasılan yüzünü gördüğünde hissetmişti.

Ona sarılmak, son saniyelerinde annesini rahatlatmak isteyen Dylan, üzüntüyle diz çöktü, ama burada annesinin zamanında bir hayaletten daha az varlık gösterebiliyordu.

Annesi yattığı yerden, Dylan'ın içinden on yaşındaki Shep'e bakıyordu. Omuzları çökük, başı yarı eğik olan oğlan biraz ileride duruyor, annesine yaklaşmamasına karşın, doğrudan ona bakıyordu.

Görünüşünden anlaşıldığı kadarıyla, bu küçük Shep az önce gördüğü şeyi ya tam olarak anlayamamıştı ya da şoktaydı. Hareketsiz dururken ne bir şey söylüyor ne de ağlıyordu.

Blair'in en sevdiği koltuğun yanında duran Jilly, büyük Shepherd'a sarıldı; oğlan çoğu zaman yaptığı gibi geri çekilmemişti. Jilly onun annesinin görüntüsüne bakmasını istemiyor, aynı zamanda Dylan'ın üzüntülü ama sevecen halini fark ederek artık onlar için yirmi dört saatten kısa bir sürede bir yabancıdan çok aile bireyi olduğunu hissediyordu.

Dylan'ın içinden küçük Shep'e bakan anneleri, "Tamam, tatlım," dedi. "Sen yalnız değilsin. Asla yalnız olmayacaksın. Dylan sana daima bakacak."

Ölüm Blair'in yaşam öyküsünü noktalamış, onu alıp götürmüştü.

"Seni seviyorum," dedi Dylan, ikinci kez ölen annesine; onunla sanki geçmiş on yıl nehrinin ve bunun zaman yataklarından çok daha uzak kıyısı olan o diğer nehrin karşısından konuşur gibi.

Annesinin ölümüne tanık olmak, onu derinden sarsmış olsa da, kadının son sözleriyle de aşırı sarsılmıştı. Sen yalnız değilsin. Asla yalnız olmayacaksın. Dylan sana daima bakacak. Annesi onun bir ağabey ve erkek karakterine öylesine güveniyordu ki.

Yine de uykusuz geçirdiği geceleri düşününce titredi; Shepherd'la zor geçen bir günün ardından duygusal olarak yorgun düşmek, kendine acıyıp durmak. Cesaretsizlik –en kötüsü despotluk– umtsuzluk kadar yakın olmuştu, ama o daha karanlık anlarda demagoji ustalarının deyimiyle, Shep'in "sevecen, profesyonel bakım çevresi" içinde daha iyi olacağı konusunda kendi kendine çatışmıştı.

Shep için birinci sınıf bir bakımevi bulmanın utanılacak bir şey olmadığını, kardeşine gösterdiği sorumluluğun kendi mutluluğuna karşı bir bedeli olacağını, psikologların bunu duygusal bozukluk olarak değerlendireceklerini biliyordu. Doğruyu söylemek gerekirse, bu yaşam hizmetinden her gün bir noktada pişmanlık duyuyor, yaşlandığında bunun için harcadığı yıllara üzüleceğini varsayıyordu.

Ama böyle bir yaşamın da özel ödülleri vardı; en azından annesinin ona olan güveninin sarsılmaması gibi.

Shepherd'a karşı bunca yıldır gösterdiği çaba aniden gizemli bir boyut kazanmıştı; Shepherd ölen annesinin, ağabeyine güvendiğini biliyor olmalıydı ama bundan hiç söz etmemişti aslında.

Annesi, anımsamadığı düşlerde ona gelmiş, ona olan sevgisini, onun görev duygusu konusundaki güvenini anlatmıştı.

Dylan on yıldır Shepherd'ın çektiği acıları anladığını düşünüyordu. Otistik bir insanın her gün mücadele ettiği kronik bir yardımdan yoksunluk duygusuydu bu. Ama şimdiye dek tam olarak anlayamadığı şey annesinin vurulduğunu izlerken ona yardım edememesi, ölürken onu tutamaması, ölmeden önce onunla konuşmak isteyip sesini duyuramamasıydı. Kardeşinin daima yaşadığı güçsüzlüğün bir eşiydi bu.

Annesinin cam gibi saydam bakışlarından utanan Dylan, bu güçsüzlüğüne kızmıştı; bunun bir yararı yoktu tabii, çünkü her şey olacağına varırdı. İçindeki öfkeyi haykıramıyordu, sesini duyuramayacağını bildiği için, bağırmaya başladığında bunu durdurmak zor olacaktı.

Fazla kan akmamasına şükrediyordu.

Annesi çok fazla acı da çekmemişti. Sonra nasıl korkunç bir durumla karşılaşacağını fark etti. "Hayır."

Sımsıkı tuttuğu Shepherd'ın omzu üstünden Lincoln Proctor'ı nefretle izleyen Jilly, şimdiye dek yalnızca babasından böylesine nefret etmişti. İçinde bulundukları zamandan on yıl sonra, Proctor'ın onun Coupe De Ville'inin kalıntıları arasında dumanı tüten bir leşe dönüşmüş olması ise hiç fark etmezdi.

Proctor kurşunla ateş ettiği tabancasını deri ceketinin altındaki omuz askısına taktı. Nişancılığına güveniyormuş gibi görünüyordu. Sonra on yaşındaki Shep'i izlediği süre boyunca, paltosunun cebinden bir çift lateks eldiven çıkarıp bunları ellerine geçirdi.

Jilly Shepherd'ın yüz ifadesindeki ayrıntıları okumaya çalıştı; oğlan annesinin ölümünden fazla etkilenmiş görünmüyordu.

Ama durum gerçekten böyle olamazdı çünkü on yıl sonra onları zaman içinde yaşanan olaya tanık olmaları için buraya getirmiş, bu haliyle bulunduğu olay yerinde de, Shep cesurdur, diye yineleyip durmuştu.

Yüz hatları gevşekti, ağzı titremiyor, gözyaşları akmıyordu. Sonra annesine arkasını dönüp en yakın köşeye giderek, duvarların birleştiği yere bakmaya başladı.

Etkin bir travmatik deneyin sonucu, dünyayı kendini daha güvende hissettiği dar bir alana dönüştürmüştü. Üzüntüyle de böyle başa çıkardı.

Lateks eldivenli ellerini açıp kapayan Proctor, oğlanın yanına gidip onu izlemek için durdu.

Küçük Shepherd yavaşça öne ve arkaya doğru sallanırken, Jilly'nin tam olarak duyamadığı bir dizi, ritmik sözcük mırıldanmaya başladı.

Hâlâ annesinin yanında diz çökmüş olan Dylan, sanki dua eder gibi başını eğmişti. Henüz annesinden ayrılmaya hazır değildi.

Köşeye odaklanan Shepherd'ın kendisinin mahkûmiyet yükünü çekmesiyle tatmin olan Proctor, oturma odasından çıkıp koridoru geçerek başka bir odanın kapısını açtı.

Eğer buradan hemen katlanarak dışarı çıkmayacaklarsa, Proctor'ı izleyip onun ne yaptığını öğrenmek akıllıca olacaktı.

Jilly Shep'e hafifçe sarıldıktan sonra onu bıraktı. "Kahpe dölü ne yapacak görelim bakalım. Sen de benimle gelir misin, tatlım?"

Shep'i yalnız bırakmak uygun bir seçenek değildi. Hâlâ korkmuş ve üzgün olduğu için arkadaşlığa gereksinimi vardı. Ayrıca Jilly onun katlama yaparken Dylan'la kendisini burada bırakacağından kuşkulanıyordu. Böyle bir şansı denemeye cesareti yoktu.

"Sen de benimle birlikte gelecek misin, Shepherd?"

"Fare. Köstebek. Bay Kurbağa."

"Bunun anlamı ne, Shep? Sen ne istiyorsun?"

"Fare. Köstebek. Bay Kurbağa. Fare. Köstebek. Bay Kurbağa."

Bu tekerleme üçüncü kez yinelenene dek, büyük Shep köşede duran on yaşındaki Shep'le eşzamanlı konuşmaya başlamıştı; ikisinin mırıldandığı sözcükler aynıydı. "Fare. Köstebek. Bay Kurbağa."

Jilly bunun anlamını bilmiyordu. Shepherd'la tekdüze konuşmalar yapacak zamanı da yoktu. "Fare. Köstebek. Bay Kurbağa. Bunu daha sonra konuşuruz, tatlım. Sen şimdi benimle gel. Haydi, benimle gel."

Jilly'nin biraz şaşırmasına karşın, Shep onun peşinden gelerek oturma odasından çıktı.

Onlar çalışma odasına girdikleri sırada, Proctor da bilgisayarın ekranını parçalamak için klavyeyi kullanıyordu. Tüm aygıtı masadan yere attıktan sonra, sevinç gösterisinde bulunmamış, hatta yerdeki dağınıklığa bakıp yüzünü buruşturmuştu.

Ardından her çekmecede çabucak disketleri arayıp bulduğu birkaç tanesini kenara desteledi. Çekmecelerin içindeki diğer şeyleri de yere atmasının nedeni, Dylan'ın annesinin ölümünden sorumlu kişinin veya kişilerin sıradan hırsızlar ya da vandallar olduğu izlenimi yaratmak içindi.

Çalışma masası dolabının alt kısmındaki dosya bölmeleri yalnızca kâğıt evraklar içeriyordu. Bunları da çıkarıp yere attı.

Dosya bölmelerinin üstünde hayli geniş disket kutuları vardı; tüm kutular belki yüz disket içerecek kapasitedeydi.

Disketleri kutulardan çıkarıp etiketlerini okumadan yere attı. Üçüncü kutuda kanarya sarısı bir zarf içinde diğerlerinden değişik dört disket vardı.

"Bingo," dedi Proctor, bunları çalışma masasına getirirken.

Shep'in elini tutan Jilly, Proctor'ın hayalet görmüş gibi bağı-

racağını umarak onun yanına yaklaştı. Adamın soluğu yerfıstığı kokuyordu.

Her disketin sarı zarfının üstünde kırmızıyla DİKKAT! yazılıydı. Diğer yazılar siyahtı: bu disketlerin avukat müvekkil ayrıcalığıyla korunan özel dosyalar içermekte olduğunu belirten hukuki ifadeler, disketlerin yabancı bir kişinin eline geçmesi halinde yasal kovuşturma yapılması, belirtilen hukuk firması elemanları dışında hiç kimsenin disketleri sahiplenmeye yetkili olmaması.

Zarflardan birindeki disketin etiketini okumak için çıkaran Proctor, tatmin olarak disketlerin tümünü ceketinin iç cebine koydu.

Ardından, buraya ne amaçla gelindiğinin anlaşılması için, bir kez daha vandal rolü oynayarak, odanın raflarındaki kitapları da çekip yere fırlattı. Ciltli kitaplar, açılan sayfalarıyla Jilly'yle Shepherd'ın içinden uçup ölü kuşlar gibi yere düştüler.

Parçalanan bilgisayar masadan yere düşerken, Dylan yıllarca önce o şubat gecesi evin bir kısmının nasıl bir karmaşa içinde bulunduğunu anımsadı. Annesini kurşundan koruyamamış olsa da, mantıksız bir umutla şimdiye dek onun yanında kalmıştı; onu koruyamamış olmasından utanıyordu. Çalışma odasından gelen gürültü de bu utancı kabullenmesi için onu zorlamaktaydı; gerçekten de kardeşi kadar acizdi işte.

Proctor'ın neler yaptığını izlemeye aldırmıyor, son görüntünün ne olacağını biliyordu.

Sonra köşede öne arkaya sallanarak; "Fare. Köstebek. Bay Kurbağa," diye mırıldanan Shep'in yanına gitti.

Kardeşinin söylediği sözcükleri duymayı beklemiyordu aslında, ama bunlar onu şaşırtmamıştı.

Dr. Seuss'la diğerlerinin tamamlanmış eserlerinden sonra, annelerinin daha büyük çocuklar için Shep'e okuduğu ilk öykü Kenneth Grahame'in *Söğütlerdeki Rüzgâr* ı olmuştu. Shep fare, köstebek, kurbağa, porsuk ve Vahşi Koru nun diğer renkli karakterlerinden öylesine hoşlanmıştı ki, annesine br sene boyunca bunları tekrar tekrar okuması için ısrar etmiş, on yaşına gelene dek kendisi de en azından tümünü yirmi kez okumuştu.

Shep arkadaşlıkla umudun öyküsünü anlatan Fare'nin, Köstebek'in, Bay Kurbağa nın arkadaşlığını, sıcak ve güvenilir, aydınlık, orman açıklıklarıyla dolu yaşam düşünü, korkutucu maceralardan, karmaşalardan sonra daima arkadaşlıklar kurmayı, dünyanın bir aile boyutuna dönüşmesini, yabancı yüreklerin yapmadığı sessiz geceler geçirmeyi istiyordu.

Dylan bunları ona veremezdi. Aslında, eğer bu dünyada böyle bir yaşam geçirilebilirse, bundan ancak kitaplardaki karakterlerle zevk alınabilirdi.

Aşağıdaki koridorda ön kapının yanında asık olan ayna parçalanmıştı. Dylan'ın anımsadığı kadarıyla, küçük giriş masasında duran vazoyla kırılmış olmalıydı.

Jilly oturma odasının kapısından Dylan'a, "Proctor yukarı çıkıyor!" diye bağırdı.

"Bırak çıksın. Ne yapacağını biliyorum. Ana yatak odasını arayıp annemin mücevherlerini çalacak... Hırsızlık süsü vermek için sanırım. Annemin cüzdanı da orada. İçini boşaltıp paraları alacak."

Jilly'yle Shepherd ona katılıp köşede duran küçük Shepherd' ın arkasında toplandılar.

Shep'in 12 Şubat 1992 gecesi bulunduğu yer burası değildi. Ama Dylan Shep'in bundan sonraki olaylara tanık oluşunu görmek için bu zamanda kalmak istiyordu.

Yukarıdan çekilip duvarlara fırlatılarak kırılan dolap çekmecelerinin çıkardığı gürültüler duyulmaktaydı.

"Fare, Köstebek, Bay Kurbağa," dedi küçük Shepherd; ürkütücü dünyaya karşı zırhlanan ve belki kendisinin on yaşındaki haliyle konuşan Shep, "Shep cesurdur. Shep cesurdur," diye karşılık verdi ona.

Bir dakika sonra yukarıdaki yıkım gürültüleri kesilmişti. Proctor cüzdanı bulmuş olmalıydı. Ceplerini herbiri fazla değerli olmayan mücevherlerle dolduruyordu.

Sonsuz yardım dileme pozisyonunda başı eğik duran küçük Shep, köşeden ayrılıp ayaklarını sürüyerek yemek odasına doğru yürüdü. Onu yakından izleyen büyük Shep'le birlikte, ilahi söyleyen keşişler gibi kardeşlik duyguları içindeydiler.

Rahatlayan Dylan onları zaten izleyecekti, ama Proctor'ın merdiven basmaklarında at toynakları gibi gürleyen ayak seslerini duyunca, Jilly'yi de çekiştirerek kardeşinin ardından hızla oturma odasını terk etti.

On yaşındaki Shep masanın çevresini dolaşıp iskemlesine oturdu ve yapbozuna bakmaya başladı.

Sepetteki altın renkli retreiver cinsi köpek yavruları bu şiddet dolu dünyada belki var olmayacak bir barış anı yaratmıştı; sanki Vahşi Koru'daki bir sığınağı simgeler gibi.

Küçüklük halinin karşısında onu izleyen Shepherd, Jilly'yle Dylan'ın yanında duruyordu. Proctor oturma odasında mobilyaları devirmeye, duvarlardaki tabloları yere atmaya, biblolları parçalamaya başlamıştı. Amacı eve giren kişinin sıradan bir uyuşturucu bağımlısı hayduttan başka birisi olmadığını polise kanıtlamak için geliştirdiği bir senaryo yaratmaktı.

Yap–boz kutusundan bir parça seçen küçük Shep, tamamlanmamış resme baktı. Parçayı önce iki kez yanlış yere koyduktan

sonra üçüncü deneyişinde doğru yeri bulmuştu. Sonraki parçaları hızla yerleştiriyordu artık.

Duyulan en yüksek gürültünün ardından oturma odası sessizleşmişti.

Dylan on yaşındaki Shep'in karmaşık yap-boz parçalarını köpek yavrularıyla sepete dönüştürmesine odaklanmaya çalıştı. Proctor'ın şimdi meşgul olduğu son sahnedeki görüntülerini aklından uzaklaştırmak istiyordu. Ama bunun için başarısızlığa uğraması kaçınılmazdı.

Tehlikeli davetsiz konuğun ilk amacının soygun olduğu kadar tecavüz olduğunu belirtmek için Proctor Blair O'Conner'ın boğazdan bele dek düğmeli bluzunu yırtacaktı. Kurbanın cinsel saldırıya uğramadan önce mücadele ettiğini ve reddedildiğinde öfkelenen bir adam tarafından bu mücadele sırasında kaza sonu vurulduğunu kanıtlamak için de omuz askısının birini indirdiği sutyenini çıkararak göğüslerini açık bırakacaktı.

Bu aşağılayıcı saldırı sona erdiğinde, gösterdiği çabadan ötürü Proctor'ın yüzü kıpkırmızı olmuştu.

Eğer Dylan cinayet işleyecek birisi olsaydı, en uygun zaman buydu. Bunu yapmayı istiyor, ama nasıl yapacağını bilmiyordu. Yumrukları Proctor'ı etkilemeyecek kadar güçsüzdü. Buraya bir tabancayla gelmiş bile olsa, kurşun adamın etinin bir parçasını sıyırmazdı.

Kapının hemen iç tarafında duran katil, seyircisinin farkında olmadan, masada oturan on yaşındaki Shep'i izledikten sonra, mendiliyle terli alnını sildi.

"Ter kokumu duyuyor musun oğlum?"

Hızla hareket eden parmaklarla eller, bitirilmemiş köpek yavrularını tamamlamış ama Shepherd sorulan soruyu yanıtlamamıştı.

"Ben terden daha pis kokuyorum, değil mi? İhanet kokuyorum. Beş yıldır böyle koktum ve daima böyle kokacağım."

Adamın abartılı yorumları dün gece otel odasında olduğu gibi Dylan'ı çok öfkelendirmişti. Bunlar Proctor'ın inanabileceği kadar samimi yorumlar değil, cesur özeleştiri denen kendine acıma duygusuydu.

"Ve şimdi böyle kokuyorum işte." Küçük yapbozcunun çözümlemelerini izliyordu şimdi. "Ne kadar zavallı ufak bir yaşam. Bir gün ben senin kurtarıcın olacağım, oğlum, belki sen de benimki olursun."

Odadan çıkarak evden ayrılan Proctor, 12 Şubat 1992 gecesi kurtarıcılık dediği yolculuğuna çıkıp on yıldan uzun bir süre sonra Arizona'da karşılaşacağı ateşli ölümüne doğru ilerlemeye başladı.

Yap–boz çözümcüsü Shepherd'ın yüzünden yavaşça akan gözyaşları çiy taneleri gibiydi.

"Haydi buradan çıkalım artık," dedi Jilly.

"Shep?" diye sordu Dylan.

Duygularla sarsılan ama ağlamayan büyük yapbozcu kendi küçük halini izliyordu. Hemen yanıt vermemesine karşın, ağabeyi soruyu iki kez yineledikten sonra, "Bekle," dedi. "Bay, David Cronenberg'in iğrenç kanlı filmi yok. Bekle."

Her ne kadar aslında bellek gücüyle hareket etmeseler de, unun düzeneği Dylan'ı hâlâ şaşırtıyor ve ulaşım sırasında *Sinek*'te yer alan birçok yanlışlar kadar kötü şeyler olacağını hayal ediyordu. Sonuçta Peterbilt'e, savrularak bir otoyola katlanmak geçersiz bir deneyim olabilirdi.

"Shep bunu doğru yapacağına güvenene dek bekleyelim," dedi Jilly'ye.

Burada bir parça altın renkli tüy, orada küçücük siyah bir burun ve burada alaycı bir göz. Zaman ağır geçer gibi görünmesine karşın, oğlanın elleri kesin bir sonuca doğru hızla çalışıyordu.

Birkaç dakika sonra, "Tamam," dedi büyük Shepherd.

"Tamam, gidebilir miyiz?" diye sordu Dylan.

"Tamam. Gidebiliriz, ama bırakamayız."

Dylan şaşırmıştı. "Gidebiliriz ama bırakamaz mıyız?"

"Bir şeyler," dedi Shep.

Jilly onun ne demek istediğini hemen anlamıştı. "Gidebiliriz ama bir şeyler bırakamayız. Eğer getirdiğimiz her şeyi almazsak, Shep bizi geçmişten katlayamaz. Ben çantamla dizüstü bilgisayarımı mutfakta bıraktım."

Küçük Shep'i gözyaşları ve yapbozun son parçalarıyla bırakıp yemek odasından çıktılar.

Dylan elektrik butonuna dokunduğunu hissetse bile, kurşunu nasıl durduramadıysa, floresan ışığını da artık yakamayacağını biliyordu. Mutfağın loş ışığında, Jilly'nin masanın üstüne koyduğu çantayla dizüstü bilgisayarın ayaklarının altında hareket eden ve aralarına yayılan mürekkep gölcüklerinde olup olmadıklarını da göremiyordu; geçmişte dokundukları her şey gibi siyah gölcükler de arada olmalıydı.

Çantasını omzuna asan ve dizüstü bilgisayarı eline alan Jilly, "Aldım onları. Haydi gidelim," dedi.

Açık arka kapıya çabucak giden Jilly, sanki bu kapı kıran, pencere parçalayan, steroit yüklü Holbrook, Arizona halkının da kendilerini geçmiş yılın Kaliforniya'sına katladıklarından eminmiş gibiydi.

Dylan kapıdan girmekte olan kendi genç görüntüsüne şaşırmamıştı.

12 Şubat 1992'de Santa Barbara'daki Kaliforniya Üniversitesi'nin akşam sınıfına katılmış ve sınıf arkadaşlarından biri iki dakika önce onu arabasıyla eve bırakmıştı.

Dylan'ı şaşırtan şey eve cinayetten sonra ne zaman geldiğiydi. Önce kol saatine ve sonra domuzun karnındaki duvar saatine baktı. Eğer eve beş dakika erken gelmiş olsa, katil Lincoln Proc-

tor oradan ayrılırken onunla karşılaşmış olurdu. Eğer on altı dakika önce gelmiş olsa, o da vurularak öldürülebilir ama annesinin ölümünü engelleyebilirdi.

On altı dakika.

Olacakları düşünmek istemiyordu. Buna cesareti yoktu.

Işıkları yakmadan kapıyı kapatan on dokuz yaşındaki Dylan O'Conner, Jilly'nin şaşkın bakışları arasında kitaplarını masaya bırakıp yemek odasına doğru gitti.

"Bizi buradan katla, Shep," dedi Dylan.

Genç Dylan yemek odasında küçük Shep'le konuşuyordu: "Hey, oğlum, bu gece kek yieceğiz sanırım."

"Bizi eve katla, Shep. Kendi zamanımıza."

Yan odadaki Dylan, "Sen ağlıyor musun, oğlum?" dedi. "Hey, ne oldu?"

Annesinin cesedini bulduğu zamanki acı feryadı bardağı taşıran son damla olacaktı "Shep, bizi buradan cehenneme götür istersen, şimdi, şimdi yap bunu."

Karanlık mutfak katlanmaya başladı. İleride aydınlık bir yer vardı. Dylan Shepherd'ın fantastik gezi hilesi, acaba yer ve zaman içindeki gezilerle sınırlandırılabilir mi diye merak ediyordu, ama belki yaşayanların bilemeyeceği boyutlara uzanabilirdi bu. Belki de 1992'den ayrılmadan hemen önce "cehenneme" demek yanlış olmuştu.

Otuz Altı

Çiçek dürbünü bükülmüş, Jilly'nin çevresinde güneş ışığıyla aydınlanan mutfak katlanmış, yok olan karanlık mutfağın yerini parlak görüntüler almıştı.

Taze pişmiş kek kokusu, ayak altında pırıldayan siyah enerji yoktu artık. Ön ayaklarıyla karnındaki saati kavrayan, duvardaki gülümser seramik domuz 01.20'yi gösteriyordu; Arizona'daki her taraftan kuşatılmış motel odasından katlandıktan yirmi dakika sonrasını. Şimdiki zaman geçmişte harcadıkları zamana eşit olarak gelişmişti.

Arkalarında ne 1992'deki karanlık mutfağı aydınlatan açık bir kapı girişi ne de parlak bir tünel vardı. Jilly tünelin Shepherd'ın artık kullanmak istemediği bir gezi tekniği olduğu duygusuna kapılmıştı; oğlan onları gittikleri yerlerden ayrıldıkları yere getirirken sabırsızlanmıyor, doğal bir şey yapıyormuş gibi hareket ediyordu.

Sanki sıradan bir asansör yerine olağanüstü bir ulaşım aracından inmiş gibi kendi özgüvenine hayran kalan Jilly, dizüstü bilgisayarı mutfak masasının üstüne koydu. "Burayı fazla değiştirmemişsin, öyle değil mi?"

Dylan ona susmasını söyleyip, başını eğerek etrafı dinlemeye başladı.

Buzdolabının motoru çalışana dek ev hayli sessizdi.

"Ne oldu?" diye sordu Jilly.

"Bunu Vonetta'ya açıklamam gerekecek. Yardımcımız. Garajın önündeki de onun Harley'yi."

Jilly mutfak penceresinden arka bahçedeki garaja baktı, ama hiçbir motosiklet görmemişti. "Harley nerede?"

"Orada." Dylan dönüp pencereden Harley'in olmadığı bir yeri işaret etti. "Aa. Vonetta bir şey almak için markete gitmiş olmalı. Belki o dönmeden buraya girip çıkabiliriz."

Shepherd buzdolabını açtı. Belki de bir dilim kek arıyordu.

Yaptıkları geziyi geçmişle bağdaştırmaya çalışan ve yardımcıyla ilgilenmeyen Jilly, "Proctor'ın düşmanları her kimse ona yaklaşırken, o da senin ve Shep'in peşindeydi," dedi.

"Dün gece beni iskemleye bağladığında, vicdan azabının içini kemirdiğini söylemişti, ama ben o an ne demek istediğini anlamamıştım."

"O dalkavuğun içi hep boştu zaten," dedi Jilly. "Bana sorarsan doğduğu ilk günden beri."

"Vicdan azabı dediği boktan bir fasarya. Yaptığı özeleştiri onu mutlu ediyor. Özür dilerim, Jilly."

"Tamam. Yaşadıklarımızdan sonra, bok demek dışında her türlü hakka sahipsin."

Jilly onu neredeyse güldürecekti, ama 1992'yi hâlâ aklından çıkaramayan Dylan, yalnızca gülümseyebilmişti. "Hayır. Yani seni bu işe bulaştırdığım için üzgünüm demek istiyorum. Benim ve Shep'in yüzünden.

"Proctor o kahrolası ilacın artan dozunu birisine vermek istiyordu, dışarı çıktığımda benimle karşılaştı."

Açık buzdolabının önünde duran Shepherd, "Soğuk," dedi.

"Ama eğer Shep ve ben orada olmasaydık," dedi Dylan, "Proctor da orada olmayacaktı."

"Evet, eğer ben de hayli kısa sayılacak erginlik yaşamımı bir

şaka ustası olarak harcamasaydım ve kendime performans sergilemenin yalnızca anlamlı bir yaşam değil salt yaşam olduğunu söylemeseydim orada olmayacaktım. Kahretsin, popom büyüyecek diye kaygılanmak zorunda değilim, çünkü zaten koca popoluyum. Onun için sen de kendi vicdan azabı fasaryanla uğraşmaya başlama. Olan oldu, buradayız işte ve nanobotlar belki kafataslarımızın içinde Yeni Kudüs'ü yaratıyor olsalar bile, burada canlı olarak bulunmak ölü olmaktan çok daha iyi. Peki, şimdi ne yapacağız?"

"Şimdi çabucak hazırlanacağız. Shep'le benim için birkaç giysi, üst kattaki kilitli kutudan biraz para ve bir tabanca almam gerek."

"Senin tabancan mı var?"

"Annem öldürüldükten sonra satın aldım. Katili yakalamadılar diye. Onun geri gelebileceğini düşündüm."

"Tabancayı nasıl kullanacağını biliyor musun?"

"Küçük Annie Oakley* değilim belki ama eğer gerekirse o kahrolası şeyle nişan alıp tetiği çekebilirim."

Jilly kuşkuluydu. "Belki bir beyzbol sopası satın almamız gerekir."

"Soğuk," dedi Shepherd.

"Giysiler, para, tabanca... sonra yola çıkarız," diye devam etti Dylan.

"Bizi Holbrook'taki motele dek izleyen o adamların buraya da gelebileceklerini mi düşünüyorsun?"

Dylan başını salladı. "Eğer yetkililerle bağlantıları varsa, geleceklerdir."

"Gideceğimiz her yere katlanamayız ki. Bu çok saçma, sürprizlerle dolu, Shep'i yorabilir. Çok yorulursa bizi bir yere sıkıştırıp orada bırakır veya sıkıştırmaktan da kötüsünü yapar."

---

* 1860-1926 yılları arasında yaşamış Amerikalı keskin nişancı.

"Garajda bir Chevy var."

"Soğuk."

Jilly başını iki yana salladı. " Senin Chevy'n olduğunu biliyorlardır herhalde. Buraya gelip o arabayı bulamazlarsa, aramaya başlarlar."

"Soğuk."

"Belki plakaları atarız," diye önerdi Dylan, "başka bir araba çalarız."

"Sen şimdi deneyimli bir kaçak mısın?"

"Bunu öğrenmem iyi olur belki."

Açık buzdolabına bakan Shep, "Soğuk," dedi.

Dylan kardeşinin yanına gitti. "Sen ne arıyorsun, oğlum?"

"Kek."

"Orada hiç kekimiz yok."

"Kek."

"Hiç kekimiz yok, oğlum."

"Hiç kek yok mu?"

"Hiç kek yok."

"Soğuk."

Dylan buzdolabının kapısını kapattı. "Hâlâ üşüyor musun?"

"Daha iyiyim," dedi Shep.

"Kötü bir duygu hissediyorum," dedi Jilly, ama huzursuzluğunun belirli bir nedeni yoktu.

"Ne oldu?" diye sordu Dylan.

"Bilmiyorum." Seramik domuzun gülümsemesi şimdi kötü bir sırıtışa dönüşmüştü. "Yalnızca... kötü bir duygu."

"Önce kilitli kutuyu alalım. Tıraş takımımdaki zarftan aldığım para bize yetmez."

"Birbirimizden ayrılmasak iyi olur," dedi Jilly. "Birlikte olalım."

"Soğuk." Shepherd buzdolabının kapısını yine açmıştı. "Soğuk."

"Oğlum, hiç kek yok."

O sırada, Jilly'nin arkasından görünen çentikli, parlak, bir el büyüklüğündeki cam parçası, soğuk denizlerde hareket eden bir buzul gibi, yüzünün sağından kayıp geçti.

"Soğuk."

"Daha sonra kek alırız, oğlum."

Jilly sonra yerçekimini reddeden cam parçasının önünde, daha küçük ve koyu renkli bir cisim gördü; bir kurşundu bu. Mutfağın karşısına doğru yavaşça yaklaşmaktaydı.

"Buzdolabını kapat, Shep. Orada kek yok."

Eğer kurşun ağır çekim hareket ediyorsa, cam süper ağır çekim hareket ediyordu. Ve şimdi ilk camın ardından diğer cam parçaları geliyordu yavaşça.

"Soğuk," dedi Shep, "Üşüyoruz."

Jilly camın ve kurşunun çöldeki adak mumları veya beyaz kuş sürüleri gibi gerçek olmadıklarını, bunun bir şiddet görüntüsü olduğunu biliyordu.

"Sen üşüyorsun, ben değil," dedi Dylan Shep'e.

Gelecekten haber veren bu görüntüler daha öncekilerle bağlantılı değildi. Bu cam kilise camı olmadığı gibi, kiliseden başka bir yerde kurşunla paramparça olurdu.

"Hepimiz üşüyoruz," diye ısrar etti Shep.

Jilly başını iki erkek kardeşe doğru çevirdiğinde, sol tarafında yavaşça hareket eden birkaç cam parçası daha gördü.

"Hepimiz üşüyoruz."

Bu şekilsiz parçaların arasından, Dylan'ın kapıyı kapatması için buzdolabının önünden çekilen Shep görünüyor, iki erkek kardeş de normal hızla hareket ediyordu.

Jilly'nin hızla çarpan kalbi, onun cam parçalarından daha hızlı hareket ettiğini kanıtlıyordu. Uzanıp tutmak istediği cam parçası-

nın hiçbir özelliği yoktu. Elini kesmeden parmaklarının arasından yavaşça kaymıştı.

Bu görüntüden etkilenme çabasının büyüsü bozulmuştu. Cam parçaları önce gerçek görünen bir hayalet gemi filosuna benziyordu; rüzgârı arayan tüm yelkenleri açık, ama bir an sonra yoğun siste parçalanacakmış gibi.

Arka bahçeye bakan pencerelere doğru döndüğünde, camların yerli yerinde olduğunu görmüştü tabii.

Jilly'nin geçmiş kehanet olaylarını düşündüğünü farkeden Dylan, "Hey, sen iyi misin?" dedi.

Onun gördüğü şeyler bu pencereler değildi aslında. Dün geceden beri kilisedeki kan banyosu görüntüleriyle uğraşıyordu ve bu olay henüz ortaya çıkmamıştı. Ama bu olayın ergeç burada veya orada olacağına inanmak için hiçbir neden yoktu.

Dylan ona doğru yaklaştı, "Ne oldu?"

"Emin değilim."

Jilly saate baktı, gülümseyen domuza.

Domuzumsu gülümsemenin hiç değişmediğini biliyordu. Seramik sırrın altındaki dudaklarda aynı ifade vardı. Gülümseme yarım saatten kısa bir süre öncesinin geçmişinde olduğu gibi zararsız görünüyor, yine de domuzdan, saatten kötü bir enerji yayılıyordu.

"Jilly?"

Aslında yalnızca domuz değil tüm mutfak hain bir varlıkla ele geçirilmiş gibiydi; sanki kendine ruh buğusu görüntüsü veremeyen, mobilyalarla odanın çeşitli yüzeylerine sığınan karanlık bir ruh gibi geliyordu üstlerine. Her tezgâhın her köşesi keskin bir ışıkla parlıyordu.

Buzdolabının kapısını yine açıp içeri bakan Shepherd, "Soğuk, hepimiz üşüyoruz," dedi.

Fırının siyah cam kapakları başlıklı gözler gibiydiler.

Şarap rafındaki koyu renk şişeler patlamaya hazır molotof kokteyli içerir gibi görünüyorlardı.

Çöp öğütücüsünün borusunda bunu sessizce kemiren çekik dişler olduğunu hayal eden Jilly'nin tüyleri diken diken olmuştu.

Hayır. Saçma. Odada hayalet yoktu. Ruh kovucuya da gerek olmayacaktı.

Ama aslında ölüm önsezisine benzer panik duygusu öylesine güçlü ve hızlı gelişiyordu ki, bunun nedenini bulmak zorunda olduğunu fark etti. Korkusunu domuz saate, fırın kapaklarına, çöp öğütücüsü dişlerine yöneltmişti, asıl tehdit ise başka yerdeydi.

"Hepimiz üşüyoruz," dedi Shep, açık buzdolabının önünde.

Jilly bu kez Shep'in söylediği o iki sözcüğü daha önce duyduğundan farklı biçimde duymuştu. Shepherd'ın sözcüklerin eşanlamlarını kullanma konusundaki yeteneğini biliyordu.

Bunların anlamı Hepimiz Ölüyüz demek olabilirdi. Ceset kadar soğuk. Mezar kadar soğuk.

"Buradan çıkalım, şimdi, çabuk."

"Kilitli kutudaki parayı almam gerek," dedi Dylan.

"Parayı unut. Parayı almaya çalışırken öleceğiz."

"Senin gördüğün şey bu mu?"

"Bildiğim şey bu."

"Peki, tamam."

"Haydi katlanalım, gidelim, çabuk!"

"Hepimiz üşüyoruz," dedi Shep.

Otuz Yedi

Tik-tak. Domuz saat. Pembe yağlı yüzündeki parlak küçük gözler kırpılıyor. O bilinen pis bakışlar.

Kahrolası saati unut. Domuz saat bir tehdit değil. Odaklan.

Kardeşine doğru dönen Dylan, buzdolabının kapısını üçüncü kez kapattıktan sonra, Shep'i Jilly'nin yanına çekti. "Gitmemiz gerek, oğlum."

"Buzlar nerede?" diye sordu Shep, saplantılarına daha çok kapılarak, "Buzlar nerede?"

"Hangi buzlar?" dedi Dylan.

Shep'in bu kehanet yeteneği Jilly için hâlâ yeniydi, yeni olduğu kadar korkutucu, *istenmeyen*, tam anlaşılmayan bir şey.

"Buzlar nerede?" diye ısrar etti Shepherd.

"Buza ihtiyacımız yok," dedi Dylan ona. "Beni korkutmaya başlıyorsun, oğlum. Kanımı dondurma."

"Buzlar nerede?"

"Shep, şimdi bana odaklan. Beni dinle, beni duy, benimle kal."

Korkusunun nedenini anlamaya çalışarak, her nesneden ve her yerden kuşkulanan Jilly, bu korkunun içgüdüsünü yönlendirmesine izin vermiyordu.

"Buzlar nerede?"

"Buzları unut. Buzlara ihtiyacımız yok, oğlum. Buradan çıkmamız gerek, tamam mı?"

"Yalnızca buz istiyorum."

Jily'nin dikkati pencerelere, onların ötesindeki derin arka bahçeye çekilmişti. Yeşil çimenler, garaj, garajın arkasındaki altın renkli çayır.

"Yalnızca buz istiyorum."

"Aklını buza taktı," dedi Dylan.

"Onu aklından çıkarmasını sağla."

"Yalnızca buz istiyorum. Buzlar nerede?"

"Shep'i şimdiye dek tanımış olmalısın. Kendisi istemeden aklından hiçbir şeyi çıkaramayız. Kafasında döndürüp durur. Ve bu durum her zamankinden kötü görünüyor."

"Tatlım," dedi Jilly, hâlâ pencerelere bakarken, "katlanmamız gerek, katlandıktan sonra sana biraz buz alırız."

"Buzlar nerede?"

Dylan bir eliyle kardeşinin çenesinden tutup başını kaldırdı. "Shep, şimdi bu çok önemli. Önemli ne demek anlıyor musun? Anladığını biliyorum, oğlum. Buradan katlanıp çıkmamız önemli."

"Buzlar nerede?"

Shepherd'a bakan Jilly, onun ağabeyiyle bağlantı kurmadığını gördü. Oğlanın kapalı gözkapakları arkasındaki gözleri sürekli hareket halindeydi.

Jilly dikkatini yine arka bahçeye yöneltti. Garajın kuzeybatı köşesinde adamın biri bir dizinin üstüne çökmüştü. Gölgeler arasındaydı. Jilly onu neredeyse fark edemeyecekti, ama biraz önce orada olmadığından emindi.

Diğer bir adam da çayırlıkta eğilip koşarak garajın güneybatı köşesine ilerliyordu.

"Onlar burada," dedi Jilly Dylan'a.

Bu adamların hiçbirisi soluk renk çöl giysileri giymemişler,

Arizona'daki golfçüler gibi giyinmişlerdi. İri yarıydılar, bir amaçları olduğu belliydi ve kapı kapı dolaşıp kurtuluş vaazları vermeyecekleri de belliydi.

"Buzlar nerede?"

Jilly'nin anladığı kadarıyla onlarla ilgili en korkutucu şey herbirisinin başlarına taktıkları kulak ve ağız mikrofonlu aygıtlardı. Bu ileri iletişim tekniği saldırı gücünün büyüklüğünü ve adamların sıradan değil deneyimli saldırganlar olduğunu kanıtlıyordu.

"Buzlar nerede?"

İkinci adam çayırlıkla garajın arasındaki yolu kaplamıştı. Onu gizleyen bir çalılığın arkasında güneybatı köşeye yaklaştı.

Jilly onların iyi silahlanmış olduklarını düşünüyordu, böylece onlarla ilgili ikinci korkutucu şey tabancaları olurdu. Geleceğin silahları gibi. Bunlara saldırı silahları denirdi herhalde. Silahlar hakkında fazla bilgisi yoktu, en kaba seyircinin önünde bile fazla şey bilmesine gerek olmadığı gibi, ama bu silahlar yeniden doldurulmadan önce güçlü atışlar yapabilirlerdi.

"Buzlar nerede?"

Jilly'yle Dylan'ın Shepherd'ı gidecekleri yerden kek ve buz alabileceklerine ikna etmek için zaman kazanmaları gerekiyordu. Oğlanın onları bunların bulunabileceği bir yere katlaması gerekiyordu.

"Pencerelerin yanından çekilin," diye uyardı Jilly, kendisi de arka bahçeye bakan bir pencerenin yanından çekilirken. "Pencereler... pencereler ölüm demek."

"Her odada pencere var," diye kaygılandı Dylan. "Bir sürü pencere."

"Bodrum da?"

"Hiç yok, Kaliforniya tarzı. Tahtalarla kaplı."

"Buzlar nerede?" diye sordu Shep.

"Burada olduğumuzu biliyorlar," dedi Jilly.

"Nasıl bilebilirler ki? Biz dışarıdan içeriye gelmedik."

"Belki daha önce eve yerleştirilen bir dinleme aygıtı vardır. Veya bizi dürbünle izleyip pencerelerin yanında olduğumuzu görmüşlerdir."

"Vonetta'yı eve yollamışlar."

"Umarım yollamakla kalmışlardır."

"Buzlar nerede?"

Yardımcısına zarar verildiği düşüncesi Dylan'ı kendisinin ölümcül bir tehlikede olduğu düşüncesinden daha çok korkutmuştu. "Ama biz Holbrook'tan buraya yarım saat önce katlandık."

"Yani?"

"Motel odasında bizim gittiğimizi gören adamı çok korkutmuş olmalıyız."

"Evet, temiz iç çamaşırına gerek duymuştur."

"Peki Kaliforniya'da tetikte bekleyen adamlar dışındakiler yarım saat önce yapılan katlamayı nasıl anlayabilir?"

"Buradaki adamlar tetikte dursunlar diye yarım saat önce yollanmadılar. Arizona'daki avanaklar bizim Holbrook'ta olduğumuzu doğrulamadan önce, yani bizim arkamızdan motele gitmeden saatler önce bizi bulamayınca, bu evi gizlice gözetlemeye başladılar."

"Böylece dün gece senin Coupe De Ville'le ve benimle bağlantın olduğunu çabucak düşündüler," dedi Dylan. "Biz daima onlardan yarım saat önde olduk."

"Eninde sonunda buraya geleceğimizi bilmiyorlardı. Yalnızca bekleyip ümit ediyorlardı."

"Bu sabah ben Shep'le birlikte orada tepeye katlandığımda, hiç kimse evi gözetlemiyordu."

"Buraya daha sonra gelmiş olmalılar."

"Buz," dedi Shep, "buz, buz, buz, buz."

Gölgelerin arasında bir dizi üstünde çömelen adamla çalının

arkasında yarı gizlenen adam mikrofonlarıyla konuşurken birbirleriyle değil, evin çevresini soran kendileri gibi suikastçilerle muhabbet ediyorlar ve bu arada kol saatlerini kontrol edip cinayet saldırılarını düzenlerken silah bakımı, telle boğma teknikleri, sinir zehiri tarifleri hakkında fikir alışverişi yapıyorlardı.

Jilly Shep'in istediği buzu sağlamak için damarlarında donan kanı akıtabilirdi. Kendini savunmasız hissediyordu. Çıplak gibi. Yazgının ellerinde çıplak.

"Buz, buz, buz, buz, buz."

Sonra aklına havada yavaşça hareket eden cam parçalarıyla kurşun geldi. "Ama şimdiye dek bu ekip Arizona'daki ekiple son on beş-yirmi dakikada konuşmuştur, emin ol. Böylece buradan oraya katlanma işini öğrenmişlerdir."

Dylan'ın aklı da onunki kadar hızlı çalışıyordu. "Aslında belki Proctor'ın daha önceki deney konularından biri aynı hileydi; adamlar katlanmayı görmüş olabilirler."

"Etrafta süper güçlerle koşuşturan bir öbek berbat herif düşüncesi kendilerini çok korkutuyor olmalı."

"Onları kim suçlayabilir ki? Bu düşünce beni de çok korkutuyor," dedi Dylan, "berbat herifler biz olsak bile."

"Buz, buz, buz."

"Adamlar geldiklerinde, ellerini çabuk tutup hepimizi öldürme umuduyla, biz daha katlanamadan evi havaya uçurabilirler sanırım."

"Sanıyor musun yoksa biliyor musun?"

Jilly bunu biliyor, hissediyor, görüyordu. "Zırh delen kurşunlar kullanıyorlar. Bunlar duvarları, bina taşlarını, kahrolası her şeyi delip geçerler."

"Buz, buz, buz."

"Zırh delici kurşunlardan da kötü. Çok daha kötü... Siyanür kaplı patlayıcı kurşunlar atan silahlar."

Jilly böyle iğrenç silahlar hakkında ne bir şey okumuş ne de onları duymuştu, ama beynindeki yeni nanobot makineli bağlantılar sayesinde onların kullanılışını önceden görmüştü. Kafasının içinde hayalet sesler duyuyordu. Gelecekteki noktada yapılacak saldırının detaylarını konuşan erkek seslerini, belki bugün geç saatlerde veya yarın evin harabelerini inceleyen polislerin, belki de mükemmel bir zamanlama ve suç işleme yeteneğiyle idare edilen kanlı yıkım hakkında nostaljik geçmişi anan katillerin sesleriydi bunlar.

"Siyanürlü şarapnel ve Tanrı bilir daha başka neler," diye devam ederken ürperdi. "Bizimle işlerini bitirince, Janet Reno'nun Branch Davidians'la yaptığı şeyler dost ikramı bayram karamelası gibi görünecek."

"Buz, buz, buz."

Dylan yeni bir çabayla Shep'i kandırmaya çalıştı. "Gözlerini aç, oğlum, o delikten dışarı çık, buzu unut, Shep."

Shepherd gözlerini kapalı tutuyordu.

"Eğer yine kek isteyeceksen, Shep, gözlerini aç."

"Buz, buz, buz."

"Henüz bizden uzakta," dedi Dylan Jilly'ye. "Orada kayıp."

"Yukarıya çıkalım," diye önerdi Jilly. "Orası piknik için uygun bir yer olmayacak, ama aşağısı paramparça olacak."

Adamlardan biri gölgelerin kararttığı garajdan diğeri de gizlendiği çalılıktan ayrılmış, koşarak eve doğru gelmeye başlamışlardı.

Otuz Sekiz

"Yukarı!" dedi Jilly, "Haydi!" dedi Dylan, "Buz, buz, buz," dedi Shepherd; bu sözler Dylan'ın aklına Buster Poindexter'ın söylediği eski bir dans partisinin "Sıcak, sıcak, sıcak" adlı hit şarkısını getirmişti. "Sıcak, sıcak, sıcak" düşüncesi daha uygun koşullar altında ona komik görünebilirdi, oysa şimdi ölümü çağrıştıran korkunç bir müziğe benziyordu.

Merdivenler evin önündeydi ve mutfağın, biri yemek odasına diğeri alt koridora açılan iki kapısı vardı. İkinci yol pencerelerden uzak olduğu için daha güvenilirdi.

Jilly koridor seçeneğinin farkında değildi çünkü o kapı kapalıydı. Kapının kilere açıldığını düşünmüştü belki. Dylan onu diğer tarafa yönlendirmeden önce hemen mutfaktan çıkıp yemek odasına doğru gitmeye başladı.

Koridoru kullanmak tehlikeli olabilirdi aslında, çünkü Jilly arkasına bakıp onu görmezse, Shep'le kendisini aramak için buraya dönebilir veya en azından kaçarken sendeleyebilirdi. Kaybedilen her saniye yaşamla ölüm arasındaki farktı.

Dylan kardeşini ileriye doğru itekleyip duruyordu. Shep de ayaklarını sürüyordu tabii, ama her zamankinden daha hızlı ve hâlâ her adım atışında buz, buz, buz diye yinelerken, iteklenmekten ötürü mutsuz oluyordu.

Jilly Dylan'la Shep mutfaktan çıkana dek oturma odasına

ulaşmıştı. Shepherd kapıda biraz duraksamasına karşın, ileri itilmesine izin vermekteydi.

Yemek odasına girince Dylan köpek yavruları yapbozuyla uğraşan on yaşındaki Shep'i göreceğini sanıyordu. Geçmişteki o nefret dolu geceden kurtulmak istese de, geleceğe köprü kuran bu düşünceyi şimdi bile aklından çıkarması zordu.

Ağabeyinin onu sürekli iteklemesine, "Buz yok, buz yok, buz yok," diyerek karşı çıkan Shep, yemek odasının karşısına geçtikten sonra, iki eliyle kapı tokmağını kavradı.

Ama bunu sımsıkı tutamadan, bacaklarını ayırıp ayaklarıyla tokmağı tutarak direnmeden önce, Dylan onu oturma odasına itivermişti. Tökezleyen oğlan elleriyle dizlerinin üstüne düştü. Neyse ki şanslı bir düşüş olmuştu bu, çünkü tabancalı adamlar tam o sırada ateş açmaya başlamışlardı.

Hafif makineli tüfeklerin ağaçkakan vuruşuna benzer sesleri, betonu delen çelik keskili kaya matkaplarının gürültüleri arasında mutfak ve yemek odası pencereleri paramparça olmuştu. İkiden fazla hafif makineli tüfek, belki üç, belki dört. Bu hızlı ateşin ardından, sanki nişancısını kıçüstü yere düşürecek kadar güçlü olan daha ağır bir silahın sesi duyuldu.

Dylan ilk ateş sırasında yere doğru eğilmişti. Shepherd'ın kollarını iki yana çekerek onu yüzüstü yere düşürdü.

"Buzlar nerede?" diye sordu Shepherd, sanki evin içindeki yaylım ateşinin farkında değilmiş gibi.

Pencere camlarının parçalanmasının ardından yarılan tahtaların, çatlayan sıvaların, kurşunların deldiği boruların sesleri duyulmaya başladı.

Dylan'ın kalbi bir tavşanınki kadar hızlı çarpıyordu; küçük hayvanlar da koşuşturup durdukları tarlaların avlanma mevsiminin ilk günü onlar için nasıl ölüm alanları haline dönüştüğünü bu şekilde hissederlerdi herhalde. Yaylım ateşi yalnızca iki yönden gelir gi-

biydi. Doğudan evin önüne doğru ve güneyden. Eğer saldırganlak binanın dört yanındaysa, ki Dylan bundan emindi, batıda ve kuzeyde de olabilirlerdi. Onları ya da arkadaşlarını öldürecek çapraz ateş açmakta fazla profesyoneldiler.

"Benimle birlikte karnının üstünde sürün, Shep." Dylan ses kargaşasını bastırmak için bağırıyordu. "Karnının üstünde sürün, haydi, fırlayalım."

Shepherd yeri kucaklayıp başını Dylan'a çevirdi, ama gözleri kapalıydı. "Buz."

Oturma odasının güneye bakan iki ve batıyı gören dört penceresi vardı. Güney penceresinin camı ilk ateşte parçalanmıştı, ama batı pencereleri kurşunlardan etkilenmemiş bir halde yerli yerindeydi.

"Yılan gibi sürün," dedi Dylan.

Shep donmuşçasına hareketsizdi. "Buz, buz, buz."

Güney yönünden gelen acımasız mermiler odadaki lambalarla vazoları parçalıyor, mobilyaların döşemelik kumaşlarına saplanıyordu. Mermi sesleriyle cesaretini yitiren Dylan, bunların etine saplandığını hissediyordu sanki.

Yüzü Shep'in yüzünden biraz ötede olmasına karşın bağırmasının nedeni sesinin duyulduğundan emin olmak, Shep'i harekete geçirmek ve ona kızdığını belli etmek içindi, ama şimdi Okaliptüs Caddesi'ndeki evde olduğu gibi öfkelenmişti; işlerini zorbalıkla gören, daima şiddete sığınan o kahpe döllerine. "Kahretsin, Shep, onların annemizi öldürdükleri gibi bizi de öldürmelerine izin mi vereceksin? Bizi burada kesip çürümeye mi bıraksınlar? Yine böyle bir şey yapmalarına izin mi vereceksin? Öyle mi, Shep, kahretsin, Shep, öyle mi?"

Lincoln Proctor annelerini öldürmüştü ve bu silahlı adamlar Proctor'la onun yaşam işi dediği şeye karşı çıkıyorlardı, ama an-

ladığı kadarıyla Proctor'la bu haydutlar aynı takımdaydılar. Yalnızca dış görüntüleri farklıydı.

Ya Dylan'ın zorlamasıyla öfkesinden etkilenen ya da kuşatıldıklarını ancak fark eden Shep, buz deyip durmaktan vazgeçmişti artık. Gözleri faltaşı gibi açıktı. Korktuğu belliydi.

Dylan'ın kalp atışları önce yavaşlamış sonra yine hızlanmıştı, çünkü Shep'in ön koridora ulaşan Jilly'yi almadan şimdi burada hemen katlama yapacağını düşünüyordu. Ama Shepherd yılan gibi sürünmeye başlamıştı, karnının üstünde kıvrılarak yemek odasının kapısından aşağı koridora, oturma odasının kuzeybatı bölümüne doğru yöneldi.

Kollarının, dirseklerinin ve topuklarının yardımıyla öyle hızlı hareket ediyordu ki, Dylan ona yetişmekte zorlanıyordu.

Yerde süründükleri sırada, alçak parçaları, tahta çentikleri, tampon köpüğü külçeleri düşüyordu üstlerine. Güney duvarıyla ikisinin arasında ise onlara isabet etmeyen kurşunlar havada uçuşuyordu.

Başkalarının üstünde uçuşan kurşunlara karşın, Dylan ne şarapnel parçalarının sesini duymuş ne de siyanürün veya başka bir şeyin kokusunu hissetmişti.

Havadaki hafif pusa benzer alçı tozu odaya bir tabut örtüsü gibi yaylmıştı, etrafta da kümeste bir tilki tarafından kovalandıkları için öfkelenen tavukların tüyleri uçuşuyordu.

Eğer Jilly basamakların dibinde yüzüstü yatıyor olmasaydı koridorda yılan gibi kıvrılarak sürünen Shep çalışma odasının içine dek girecekti. Genç kadın geri sürünüp yolu kapatırken, oğlanın pantolon paçasını yakalayıp onu basamaklara yöneltti.

Mobilyalarla durdurulamayan veya başka yöne saptırılamayan kurşunlar oturma odasının açık kapısından içeri doluşuyor, aynı zamanda bu odanın kuzey duvarı olan, koridorun güney duvarına

çarpıyordu. Tahtalarla alçı yığınları bazı kurşunları durdurmuştu, ama diğerleri öldürücü güçteydi.

Çaba sarfetmekten çok korkuyla hırıldayan, alçı tozundan rahatsız olan Dylan, başını kaldırıp baktığında duvardaki delikleri gördü. Bunların bazıları bir çeyreklik kadar birkaçı ise yumruğu büyüklüğündeydi.

Mermiler merdiven tırabzanına da zarar vermişti.

Birçok parmaklıkta çentikler oluşmuş, iki tanesi parçalanmıştı.

Duvarı delip tırabzandan geçen mermiler en sonunda koridorun kuzey duvarı tarafından durduruldu, bu aynı zamanda merdiven duvarıydı. Güçlü mermiler etkisizdi artık, tıpkı geri çekilen bir müfreze gibi.

Jilly'yle O'Conner kardeşler yılan taklidi yapan yabansı bir aile gibi merdivenden kayarcasına inseler bile, sahanlığa zarar görmeden ulaşamazlardı. Belki birisi bunu sağ salim başarabilirdi. Koruyucu melekler sayesinde belki ikisinin şansı yaver giderdi. Ama mucizeler üçlü olarak gelse artık mucize değil, sıradan bir deneyim olurlardı. Jilly, Shep veya Dylan bu girişimde öldürülmüş veya ağır yaralanmış olabilirlerdi. Burada yerde yatıp alçı tozu yutaken umutsuzluk içinde kapana kısılmışlardı.

Sonra azalan yaylım ateşi üç dört saniyede tamamen durdu.

Saldırının iki dakikada tamamlanan ilk etabının ardından, evin doğu ve güney kısmındaki saldırganlar geri çekiliyor, çapraz ateşten kurtulmaya çalışıyorlardı.

Bu arada başka silahlı adamlar evin batısına ve kuzeyine doğru koşuyor olmalıydılar. Etap iki.

Evin batı duvarındaki, iki yanında renkli cam lambaları olan ön kapı Dylan'ın arkasıda, üç pencereli çalışma odası ilk sahanlığın solundaydı.

İkinci etapta koridor öyle bir kurşun yağmuruna tutulacaktı ki,

etraf kavgacı çocukların öfke nöbetinde fırlatıp attıkları bir sürü şeylerle dolacaktı.

Alaycı ölüm yaşamlarını kurtarmaları için onlara yalnızca birkaç saniye bahsetmişti; iskelet parmaklar zamanın akışına yardımcı olmak için açıktı.

Jilly'nin de aklından aynı varsayımlar geçiyor olmalıydı, çünkü son yaylım ateşi hâlâ evin içinde yankılanırken, Dylan'la aynı anda ayağa fırladı. İkisi de hiçbir şey söylemeden öne eğilip kemerinden yakaladıkları Shep'i ayağa kaldırdılar.

Adrenalin yüklü süper insan gücüne sahip annelerin devrilen arabaların altında kalan bebeklerini oradan kaldırdıkları gibi, onlar da Shep'i ayak uçlarının üstüne kaldırıp ayaklarını yere bastırmadan yukarı kata çıkarmaya başladılar.

"Buzlar nerede?" diye sordu Shep.

"Yukarıda," dedi Jilly soluk soluğa.

"Buzlar nerede?"

"Kahretsin, boş ver, oğlum!"

"Neredeyse geldik," diye yüreklendirdi onları Jilly.

"Buzlar nerede?"

İlk sahanlığa gelmişlerdi.

Shep bir ayağının parmağını bükmüştü.

Oğlanı yine yukarı doğru yönelttiler.

"Buzlar nerede?"

O sırada, ön kapı lambalarının yaylım ateşinde kırılma sesleri duyuldu, kapı kararlı şeytanlar tarafından zorlanırken, merdivende bile güçlü titreşmeler hissediliyordu.

Otuz Dokuz

Sahanlığa ulaşıp ikinci kata çıktıkları sırada Dylan kendilerini daha güvende hissetmiş, ama bu rahatlama anında sona ermişti. Üç adım ilerideki bir basamağa çarpan kurşun oradan tavana fırladı.

İkinci kat merdiveninin alt tarafı ön kapıya bakıyordu. Altta yer alan şey bir atış galerisinin arka duvarıydı.

İlerlemek tehlikeli, geri çekilmek anlamsız, kaçış sırasında durmak er veya geç kesin ölüm demekti. Bu nedenle Jilly iki, Dylan bir eliyle Shepherd'ın kemerini sımsıkı tutarken onu ikinci merdivene çıkardılar. Bu kez "Buzlar nerede?" diye soran Shep'in sesi yarı tiz şekilde çıkmıştı.

Dylan ayak tabanlarından, kolundan, çenesinin altından veya vücudunun herhangi bir yerinden vurulacağını sanıyordu. Hiçbirisi bir adli tıp kitabında morg fotoğrafından çıkmış hale dönüşmeden üst koridora geldiklerinde, kardeşini bırakıp soluk almak için bir eliyle tırabzana dayandı.

Yardımcıları Vonetta Beesley'in sabah saatlerinde elini tırabzana koyduğu beliydi, çünkü Dylan onun gizli iziyle temas ediyor, aklından kadının görüntüleri geçiyor, hemen dışarı çıkıp onu aramak zorunda olduğunu hissediyordu.

Eğer bu duyguya dün gece kapılsa, bu tür bir içgüdüye karşı tepkisini kontrol edemese, Okaliptüs Caddesi nde Marjorie'nin

evine hiç düşünmeden gittiği gibi, merdivenlerden doğruca aşağıdaki girdaba atlardı. Ama elini tırabzandan çekip duyarlı davranmaya çalıştı.

Jilly Shepherd'ı basamaklardan koridora çekmişti. Aşağıdaki patlamanın yol açtığı gürültüleri bastırmak için sesini yükselterek onları buradan katlasın diye ona yalvarıyordu.

Onlara katılan Dylan, kardeşinin buz kabı gibi donduğunu fark etti. Shep'in aklında buzdan başka bir şey olmadığı belliydi.

Shepherd'ın kendisini bu en son takıntının katran çukurundan çıkarmasını saptayacak hiçbir formül yoktu, ama uzun süreli oyalanma konusunda düşük oranlı bahis için akıllıca para harcamak gerekirdi. Çevresindeki dünyaya uyanması iki dakika değil bir saat sürecekti herhalde.

Duygusal içgüdüleri arttığında, kendini soyutlamasının diğer bir yolu dar bir soruya veya ilgi alanına sıkıca odaklanmaktı. Yaylım ateşinin ortasında, daha güvenli bir köşe seçip arkasındaki karmaşaya sırtını dönemezdi, ama aklının derinliklerindeki karanlık bir odanın sembolik köşesine, buzdan başka düşüneceği hiçbir şey içermeyen bir köşeye kaçabilirdi.

"Buzlar nerede?"

"Adamlar aşağıda işlerini bitirince ne yapacaklar?" diye sordu Jilly.

"İkinci katı havaya uçuracaklar. Bunu yapmak için sundurmanın damına çıkacaklar."

"Belki içeri girerler."

"Buz, buz, buz."

"Onu buz saplantısından kurtarmalıyız."

"Bu yalnızca zamanla ve sessizlikle olur."

"Çaresiz kaldık."

"Kalmadık."

"Kaldık."

"Kalmadık."

"Bir planın mı var?"

Dylan'ın aslında Jilly'nin önerdiği planı yaylım ateşinden kurtulmaktı. Ama şimdi nereye giderlerse gitsinler bu ateşten ve silahlı adamlardan kurtulamayacaklardı.

Alt kattaki vahşi gürültü merdivenlerin başına, aşağıdaki koridorun tavanından üst koridorun zeminine kadar yol bulan başıboş bir mermi korkusu. Taktik ve strateji konusundaki bu düşüncelerden kurtulmak kementle yılan yakalamaktan daha zordu. Dylan kardeşinin yaşamdan etkilendiği zaman neler hissettiğini dtaha iyi anlıyordu şimdi; Shep neredeyse her zaman etki altındaydı.

Tamam onun kilitli kutuda tuttuğu parayı unut. Beatles haklıydı. Para aşk satın alamazdı. Kurşunu da durduramazdı.

Annesinin öldürülüşünden sonra satın aldığı 9 mm'lik tabancayı da unut. Bu saldırganların ağır silahlarına karşı tabanca bir sopa kadar güçsüz kalırdı.

"Buz, buz, buz."

Jilly Shepherd'ın onları güvenli bir yere katlaması için, oğlanın halinden kurtulup onlara katılması için onu kandırmaya çalışıyor, ama Shep kapalı gözleriyle, bu donuk düşünce sürecinde tatlı konuşmalara karşı direniyordu.

Zaman ve sessizlik. Fazla zamanları olmasa da, kazanılan her dakika Shep'in onlara geri döneceği dakika olabilirdi. Derin sessizlik bu cihat sırasında elde edilemez, ama azalan her gürültü ve patırtı oğlanın o buz köşesinden çıkacak bir yol bulmasına yardım ederdi.

Koridoru geçen Dylan konuk yatak odasının kapısını açtı. "Buraya girin."

Jilly Shepherd'ı kendisiyle birlikte götürecek gibi görünüyordu.

Yoğun yaylım ateşinin etkileri evin duvarlarını sarsıyor, ikinci kattaki pencereler çerçevelerinin içinde titriyordu.

Jilly'yle Shep'in önünde yürüyen Dylan, çabucak odaya gidip büyük giysi dolabına girerek ışığı yaktı.

Dolabın tavanındaki aşağı doğru çekilen gizli kapaktan bir kordon sarkıyordu. Kordonu çekip kapağı indirdi.

Aşağıdaki gürültü kulakları sağır edecek yükseklikteydi, tıpkı bir kez Tarih Kanalı'nda gösterilen, Leningrad'ın Nazi kuşatması sırasındaki en şiddetli anlarının sesleri gibi, sesler gitgide yükselmekteydi.

Evin duvarları hasar görmeden veya bir tek köşesi sarkmadan böylesine bir yaylım ateşine ne kadar dayanacaktı acaba.

"Buz, buz, buz."

Shep'le birlikte dolabın kapısına gelen Jilly, yerdeki uygunsuz raketi işaret etti. "Şimdi kıyamet kopunca neler olacağını söylemek için çifte vurgun yapacağız demek."

"Yağmur gibi." Gizli kapağın arkasına üç basamaklı bir merdiven monte edilmişti. Dylan unu alçalttı.

"Proctor'ın bazı denekleri bizimkilerden çok daha korkutucu garip yetenekler geliştirmiş olmalı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu adamlar bizim ne yapacağımızı bilmiyorlar, ama yapabileceklerimizden donlarını ıslatacak kadar korkuyorlar ve bir an önce ölmemizi istiyorlar."

Dylan bunu düşünmemiş, düşünmekten hoşlanmamıştı. Proctor'ın nanobotları onlardan önce canavarlar yaratmışlardı. Herkes onun, Jilly'nin ve Shep'in canavar olmasını umuyordu.

"Ne?" diye sordu. Jilly inanmaz gibi. "Sen bizim o garip merdivene tırmanmamızı mı istiyorsun?"

"Evet."

"Ölüm demek bu."

"Tavanarası demek."

"Tavanarası ölüm demektir. Çıkmaz sokak."

“Gidebileceğimiz her yer çıkmaz sokak. Shep’e zaman verebileceğimiz en uygun yol bu.”

“Adamlar oraya da bakarlar.”

“Hemen bakmazlar.”

“Bundan nefret ediyorum.”

“Beni dans ederken göremezsin.”

“Buz, buz, buz.”

“Sen önce git,” dedi Dylan Jilly’ye.

“Neden ben?”

“Ben Shep’i aşağıdan iterken sen de onu yukarıdan kaldırabilirsin.”

Yaylım ateşi durmuştu, ama Dylan onu aklından çıkaramıyordu.

“Geliyorlar.”

“Bok,” dedi Jilly.

“Git.”

“Bok.”

“Yukarı.”

“Bok.”

“*Şimdi, Jilly.*”

Kırk

Tavanarası hareketlerini kısıtlamış, onları kapana kısılmış farelere döndürmüş, karanlığın, tozun, örümceklerin arasında bırakmıştı, ama Jilly'nin eğimli merdivene çıkmasının nedeni tavanarasından başka gidecek bir yerin olmamasıydı.

Yukarı tırmanırken kollarına çarpan omuz çantası merdivenin asılı olduğu menteşelerden birine takılmıştı. Coupe de Ville'ini, tüm bavullarını, dizüstü bilgisayarını, bir komedyen olarak kariyerini, kendisiyle özdeşleştirdiği sevgili yeşil Fred'ini kaybetmişti, ama herhangi bir koşul altında çantasını verirse kahrolurdu. Çantada yalnızca birkaç dolar, ağız kokusu giderici nane şekerleri, kâğıt mendil, ruj, pudra, saç fırçası vardı; bunu tutmakla yaşamı değişmez, kaybetmekle mahvolmazdı, ama Casa O'Conner'a yaptığı bu ziyaret sırasında mucize eseri yaşarsa rujunu tazelemek ve saçlarını fırçalamak isteyecekti, çünkü bu korkunç anda bile kendine biraz bakacak boş zaman onun için limuzinlerle gezmek, beş yıldızlı otellerin kral dairelerinde kalmak, Beluga havyarı yemek kadar lüks bir şey olacaktı.

Ayrıca eğer namomakinelerle dolu bir beyinle çok genç yaşta ölmek zorunda kalırsa, nanomakinelerle dolu bir beyin nedeniyle dünyayı mümkün olduğunca güzel bir ceset halinde terk etmek isterdi; tabii kafasına ateş edilip yüzü bir Picasso portresine benzemezse.

Kararsızlık abidesi olumsuz Jackson, merdivenin tepesine ulaşınca tavanarasının ayakta durabileceği yükseklikte olduğunu gördü. Saçaklardaki birkaç kafesli delikten gölgeleri aydınlatamayacak kadar güçsüz güneş ışığı sızıyordu. Boyasız çatı kirişleri, tahta duvarlar ve kontrplak zemin dışında burada iki karton kutu, üç eski sandık, çeşitli hırdavat ve yeterince boş yer vardı.

Sıcak kuru havaya onlarca yıldan kalan katran ve çeşitli toz kokuları sinmişti. Tavanın eğimli kalaslarında birkaç ipek böceği kozası vardı; karanlıkta fosforlu gibi hafifçe parlayan küçük böcek kesecikleri. İki çatı kirişinin birleştiği yerden zarif bir örümcek ağı sarkıyordu. Mimarı ölmüş ya da bir geziye çıkmıştır belki; ağa yakalanan dört güvenin kanatları uçmayı umarcasına açıktı, kabuklarının içi ise yok olan örümcek tarafından emilmiş gibiydi.

"Biz lanetlendik," dedi Jilly, açık kapağa dönerek ve sonra dizüstü çöküp aşağıya baktı.

Shep alt basamakta durmuş elleriyle üst basamağa tutunmuştu. Başı sanki bir tür dua merdivenindeymiş gibi eğikti, yukarı tırmanmak için isteksiz görünüyordu.

Shep'in arkasında duran Dylan, açık dolap kapısından konuk yatak odasına bakıyordu; pencerelerin ötesindeki verandanın üstünde adamlar göreceğini umuyordu hiç kuşkusuz.

"Buz," dedi Shep.

Dylan Jilly'ye, "Onu kandır," dedi.

"Ya yangın çıkarsa?"

"Bu yetersiz bir kandırmaca."

"Buz."

"Burası barut fıçısı gibi. Ya yangın çıkarsa."

"Ya dünyanın manyetik ekseni yer değiştirirse?" diye sordu Dylan alaycı bir ses tonuyla.

"O konuda planlarım var benim. Sen Shep'i itebilir misin?"

"Onu bir şekilde yüreklendirebilirim, ama birisini merdivenden yukarı itmek hayli olanaksız."

"Fizik kanunlarına aykırı değil ki."

"Sen nesin, mühendis mi?"

"Buz."

"Burada torbalar dolusu buz var, tatlım," diye yalan söyledi Jilly. "İt onu Dylan."

"Deniyorum."

"Buz."

"Burada yeterince buz var, Shep. Yukarıya yanıma gel."

Ellerini hareket ettirmeyen Shep, inatla tüneğine tutunuyordu.

Jilly, Shep'in yüzünü göremiyor yalnızca eğik başını görüyordu.

Dylan alttan kardeşinin sağ ayağını kaldırıp üst basamağa koydu.

"Buz."

Aklından ölü güveleri çıkaramayan ve gittikçe umutsuzluğa kapılan Jilly, Shep'i tavanarasına çıkması için kandırmaktan vazgeçip onun buz monoloğunu bir diyaloğa dönüştürmeye çalıştı.

"Buz."

"Donmuş su."

Dylan Shepherd'ın sol ayağını da sağ ayağının durduğu basamağa kaldırdı, ama oğlan ellerini hâlâ hareket ettirmiyordu.

"Buz."

"Sulu kar."

Aşağıda, alt katta birisi kapıyı tekmeledi. Yaylım ateşlerinin dış kapılara hasar verdiği düşünülecek olursa, tekmelenebilecek kapılar evin içindekiler olmalıydı. Bir araştırma başlamıştı.

"Buz."

"Dolu."

"Buz."

"Buz parçası."

Aşağıdan gelen başka bir gürültü Jilly'nin dizleri altındaki zemini titretmişti.

Dylan aşağıda dolabın kapısını kapattığı için durumları şimdi daha klostrofobik olmuştu.

"Buz."

"Buzul."

Shepherd'ın ona yanıt vermek üzere olduğundan kuşkulanınca, Jilly buz ve buz türlerinin eşanlamlarını geliştirmeye çalıştı. Sanki bir düşünceyi tamamlayacakmış gibi Shepherd'ın buz sözcüğüne başka bir sözcük ekleyerek, oyunun doğasını değiştirmeye karar vermişti.

"Buz."

"Buzul."

"Buz."

"Küp."

Buzla ilgili tüm bu konuşmalar tavanarasını gittikçe ısıtmıştı. Çatı kirişlerindeki tozlar, yerdeki tozlar, havada uçuşan tozlar sanki içten içe yanmak üzereydi.

"Buz."

"Buz pateni."

"Buz."

"Patenci."

"Buz."

"Hokey. Kendinden utanmalısın, tatlım, oyunu kolaydan alıyorsun, hep aynı sözcük."

Shepherd eğik başını kaldırmış, elleriyle sımsıkı tuttuğu basamağa bakıyordu.

Aşağıda daha fazla, daha seri bir yaylım ateşi başlamıştı.

"Buz."

"Krema. Shep, yalnızca bir parçası olan yapbozla uğraşmak ne kadar eğlenceli olurdu?"

"Buz."

"Kazma."

"Buz."

"Maşa."

Aklından yeni sözcükler geçirirken, buz artık orada kendi kendine dönüp durmuyordu. Shep'in yüz ifadesi yumuşamış, takıntıdan kurtulacakmış gibi görünmekteydi. Jilly bunu hayal etmediğinden hayli emindi.

"Buz."

"Kova."

"Buz."

"Yaş. Biliyor musun, tatlım? Eğer ben bu oyunun zor yanını sürdürsem bile, dışkı sözcüğünün eşanlamlarını dinlemek çok daha eğlenceli."

Shep hafifçe gülümsedi, ama sonra bundan hemen vazgeçti.

"Buz."

"Soğuk."

Sonra sağ ve sol ayağını bir üst basamağa koydu. "Buz."

"Torba."Ayaklarını ağabeyinin yardımı olmadan hareket ettiriyordu.

Aşağıda kapı zili çalmıştı. Profesyonel katil ekibinin arasında bile komik kafalı bir şakacı vardı herhalde.

"Buz."

"Kutu."

Shepherd tırmanmaya devam etti.

"Buz."

"Gösteri."

"Buz."

"Fırtına."

"Buz."

"Çay, balta, köpüklü iri dalga, adam, göğüs, su," dedi Jilly, onunla son basamakta konuşurken.

Ardından merdivenden inmesine yardım edip oğlanı kucaklayarak ona müthiş olduğunu söyledi; Shep buna karşı çıkmamış ama yine, "Buzlar nerede?" demişti.

Dylan aşağıda dolabın ışığını söndürdükten sonra, karanlıkta çabucak yukarı tırmandı. "İyi iş başardın, Jackson."

"*De nada,** O'Conner."

Karanlıkta diz çöken Dylan, sonradan çöküp kapatacağı akordiyon biçimindeki merdiveni sessizce katlayıp kapağın arkasına koyarak, "Eğer adamlar henüz yukarı kata çıkmadılarsa bile geliyorlardır," diye fısıldadı. "Shep'i oraya, güneybatı köşesine, şu kutuların arkasına götür."

"Buzlar nerede?" dedi Shep hayli yüksek sesle.

Jilly onu tavanarasının loş kısmına götürürken susturdu. Shep en alçak çatı kirişlerine alnını çarpacak kadar uzun boylu değildi, ama iriyarı ağabeyi eğilmek zorunda kalacaktı.

Aşağıdaki tahripçi ekip başka bir odaya girmişti.

Adamlardan biri bağırarak anlaşılmaz bir şeyler söyledi, başka bir adam onun bu bağırışına küfürle yanıt verdi, birisi havlar gibi güldü. Bu seslerdeki sertlik, kabalık ve kasıntılık Jilly'ye erkek sesi gibi değil de bir kâbus kovalamacasında asla tam olarak tanımlanamayan, bazen iki, bazen dört ayak üstünde koşarak insanın peşini bırakmayan canavarlar gibi uluyarak bağıran adam seslerini anımsatmıştı.

Polislerin ne zaman geleceğini merak ediyordu. Eğer gelirlerse Dylan en yakın kasabanın buradan bir buçuk kilometre uzakta olduğunu söylemişti. Ama birilerinin tabanca ateşini duyduğu kesindi.

Saldırı beş belki altı dakika önce başlamıştı tabii ve hiçbir bölge polisi böylesine uzaktan çağırılan bir yere beş on dakikadan önce gelemezdi.

"Buzlar nerede?" diye sordu Shepherd, yine önceki gibi yüksek sesle.

Jilly onu bir kez daha susturmak yerine bir örnek vermeyi

* İspanyolca bir şey değil.

umarak yumuşak sesle konuşuyordu. "Buzdolabında, tatlım. Bütün buzlar orada."

Sonra güneybatı köşesindeki birbiri üstüne yığılı kutuların arkasında, onu kendisinin yanına tozlu döşemenin üzerine oturttu.

Kafesli hava deliğinden sızan gün ışığında, uzun süre önce ölen bir kuş görünüyordu, bir serçe belki, kemikleri kâğıt gibi incelmiş. Kemiklerin altında hava akımının tavanarasının diğer köşelerine sürükleyemediği birkaç tüy.

Kuş soğuk bir havada saçak yarıklarının birinden buraya girip sığınmış ve sonra da dışarıya çıkacak yolu bulamamış olmalıydı. Çatı kirişlerine çarparak kanatlarından birini kırmıştı belki, yorgun ve açtı mutlaka; gökyüzünü görebileceği kafesli delikte ölümü beklemişti.

"Bütün buzlar nerede?" diye sordu Shepherd, bu kez fısıltılı bir sesle.

Jilly'nin düşündüğü gibi, oğlan buz köşesinden hâlâ çkmamıştı anlaşılan, onu yeni bir oyunla konuşturmak gerekirdi.

"Limonlu tekilanın içinde buz var, değil mi, tatlım? Yarı erimiş ve hoş. Hey, şimdi birini kullanabilirim."

"Buzlar nerede?"

"Piknik sepetinde buz olmalı."

"Buzlar nerede?"

"Noel'de New England'da buz ve kar olur."

İriyarı bir adama göre zarif ve sessiz bir şekilde hareket eden Dylan, tavanarasının ortasını sarıp sarmalayan karanlıktan çıkıp barınağın hafif aydınlığına gelerek kardeşinin yanına oturduktan sonra, "Hâlâ buz muhabbeti mi?" diye sordu kaygıyla.

"Bir yerlere ulaşıyoruz," dedi Jilly kendine güvenerek.

"Buzlar nerede?" diye fısıldadı Shep.

"Paten pistinde bir sürü buz var."

"Buzlar nerede?"

"Buz kabında buzdan başka bir şey yok."

İkinci katın kapılarına yaklaşan ayak sesleri. Odalarda bir sürü gürültü. Daha dikkatli olan Shepherd, "Buzlar nerede?" diye fısıldadı.

"Gümüş renkli bir kovada şampanya görüyorum. Şişede buz parçaları var."

"Buzlar nerede?"

"Kuzey Kutbu'nda çok buz var."

"Aaa," dedi Shepherd ve bir an hiç konuşmadı.

Jilly aşağıdaki odalarda süregelen gürültülü araştırmayı dinledi. Kefenlere sarılı mumyalanmış hainlerin piramitlerde yaptıkları konuşmaları bile aşağıdaki seslerden daha iyi duyulurdu.

"Aaa," diye soluklandı Shep.

"Artık gitmemiz gerek, oğlum," dedi Dylan.

"Katlanma zamanı çoktan geldi."

Aşağıda tahrip edilen ev sessizliğe bürünmüş ve yarım dakika sonra bu sessizlik lanetli bir hale dönüşmüştü.

"Oğlum," diyen Dylan daha fazla yalvarmıyordu; sanki Shep ona yapılacak baskıdan çok bu sessizliğe yanıt verecek gibiydi.

Jilly'nin aklına mutfak saati ve akrebi sayıların çevrelerinde dolaşan sırıtan domuz gelmişti.

O olumsuz sırıtışı hayalinde bile onu rahatsız ediyordu, ama bunu aklından uzaklaştırdığında bu kez Shep'in duşta kullandığı kronometre geldi.

Görüntü domuzdan daha sarsıcıydı, çünkü kronometre saatli bombaya benziyordu.

Silahlı adamlar şimdi aşağıdaki tavanlara ateş açmışlardı, tavanarasının zemininin arasından kurşunlar patlatılıyordu.

Kırk Bir

Evin zıt taraflarından birbirlerine doğru hareket eden silahlı adamlar yüksek kalibreli silahlarıyla ikinci katın tavanına ateş etmeye başlamışlardı. Mermiler kontrplak döşemeyi çatlatıyor, tahta çentikler etrafa saçılıyor, deliklerin arasından aşağıdaki hafif ışık yukarı sızıyor, iki metrelik tavanarasını bir ölüm yeri haline getiriyor, kurşunların bir kısmı çatı kirişlerine çarpıyor, diğerleri kubbeli tavanarasının tavanını delip damdan dışarı fırlıyordu.

Jilly Dylan'ın neden sırtları bir dış duvara dayalı olarak köşede durmak istediğini anlamıştı. Onlarla alt katın arasındaki mekân çevre boyunca daha yoğun bir koruma sağlayacak, en azından bazı mermilerin tavanarasını delip geçmesini engelleyecekti.

İleriye doğru uzattığı bacaklarını çekip dizlerini göğsüne dayayan Jilly, kendini daha küçük bir hedef haline getirmeye çalışıyordu.

Kahpe dölleri şimdi değiştirdikleri şarjörlere yeniden mermi yükledikleri için, saldırı sürekliydi.

Yaylım ateşi insanın beynini uyuşturuyor, dehşet yaratıyor, ölümden başka düşünceye yer vermiyordu.

Bu operasyonda cephanelik sıkıntısı yoktu. Umursamazlığa veya soğukkanlı cinayetin ahlaksızlığına aldıran yoktu. Acımasız vahşi bir plan gerçekleştiriliyordu.

Saçaktaki kafesli delikten sızan hafif günışığında, Jilly Shep-

herd'ın yüzünde tiklerle seyirmeler oluştuğunu fark etti, ama kapalı gözkapaklarının arkasında gözleri çoğu kez olduğu gibi seyirmiyordu. Yaylım ateşinin gürültüsünden rahatsız olmasına karşın, fazla korkmamış, büyüleyici bir düşünceye odaklanmıştı.

Yaylım ateşi durduğunda ev yerli yerine oturmadan önce gıcırtılı sesler çıkardı.

Kısa süreceği kesin olan bu ateşkes sırasında Dylan Shep'i gelecek bir tehdide karşı uyarmaya çalıştı. "İğrenç ve kanlı bir şey olacak, Shep. Hızla yaklaşan iğrenç ve kanlı bir şey."

Üst katın koridorunda evin iki yanındaki odalara giren silahlı adamlar yine ateş açmışlardı.

Bu katiller Jilly, Dylan ve Shep'in sığındığı tavanarası köşesinin tam altındaki odaya henüz girmemişlerdi. Ama bir dakika içinde gireceklerdi. Belki de daha önce.

Acımasız yaylım ateşi birbirinden ayrı iki geniş alana yayılmasına karşın, ağır ateşten etkilenen tavanarasının zemini titriyor, tahtalar çatlıyor, kurşunların isabet ettiği metal çubuklarla duvarların içindeki borular kıyamet kopar gibi sesler çıkarıyor, çatı kirişlerinden yere tozlar dökülüyordu. Yerde duran kuş kemikleri yeni bir ruhla canlanır gibiydi.

Geri kalan birkaç tüyden biri kemikten kurtulup tozların arasına karıştı.

Jilly bağırmak istiyor, cesaret edemiyor, bağıramıyordu; boğazı yumruk gibi kenetlenmiş, soluğunu hapsetmişti.

Hızla atılan kurşunlar tıkırdayarak karton kutulara çarpıp onları kalbura çevirmişti sanki.

Gözleri faltaşı gibi açılan Shepherd, oturduğu yerden ayağa kalkıp sırtını duvara dayadı.

Jilly'yle Dylan da hemen ayağa fırlamışlardı. Ev bu gürültü silikonu arasında parçalara ayrılacak, kurşun fırtınasında havaya

uçacak gibiydi. Kontrplak döşeme aşağıdan sıkılan delici kurşunlarla delik deşikti.

O sırada Jilly'nin alnına ve havaya kaldırdığı sağ elinin avucuna bir şey batmıştı; genç kadın acı ve korkuyla bağırdı.

Bu tozlu karanlıkta bile, elini salladığında parmak uçlarından akan kan damlalarını görebiliyordu. Karton kutuların üstüne düşen damlaların oluşturduğu şekiller onun geleceğinden haber veriyordu hiç kuşkusuz.

Acıyan alnından sağ şakağına yuvarlanan büyük bir kan damlası gözünün kenarına aktı.

İlk etabın arkasından bir, üç, beş ve daha fazla kurşunlar döşemeyi deliyordu.

Shepherd Jilly'nin yara almayan elini kavradı.

Jilly onun çimdikleme yaptığını görmemiş, ama tavanarası onların ilerisine katlanmış, etraf aydınlanmıştı.

Alçak çatı kirişleri yüksek, güneşli gökyüzünde parlıyordu. Diz boyu uzunluğundaki altın sarısı çimenler tavanarası zemini yok olurken ayaklar altında kaymaktaydı.

Otların arasında sıçrayan ürkek çekirgelerin sesi yankılanıyordu çevrede.

Jilly Shep ve Dylan'la birlikte güneşte bir tepede duruyorlardı. Batı yönündeki deniz yeşil ve sarı renkleriyle pullu bir ejderha derisine bürünmüş gibiydi.

Yaylım ateşini hâlâ duyabiliyordu, ama bu ses uzaklık ve onun dışarıdan ilk kez gördüğü O'Conner evinin duvarları tarafından boğulmuştu. Bu uzaklıktan bina tahmin ettiğinden daha az hasara uğramış gibiydi.

"Shep, bu iş yeterince iyi değil, fazla uzakta değiliz," diye kaygılandı Dylan.

Jilly'den uzaklaşan Shepherd, onun sağ elinin başparmağıyla ilk iki parmağından damlayan kanın görüntüsüne odaklanmıştı.

Üç santim uzunluğunda ve yaklaşık yarım santim genişliğinde bir kıymık delmişti Jilly'nin avucunu.

Kanın görüntüsü dizlerini güçsüzleştirmiş olamazdı aslında, bacaklarının titremesi kan görüntüsünden değil, bu yaranın daha kötü olabileceğinden, öyle olması gerektiğindendi belli.

Eliyle onun kolunun altından tutan Dylan, Jilly'nin alnını inceledi. "Yalnızca yüzeysel bir yara. Kıymık yüzünden belki, ama batmamış. Zarar vermekten çok kanatmış."

Tepenin altında, çayırın ötesinde, evi çevreleyen alanda, avlarının savaş alanı barikatlarının ve kurşun yağmuruna tutulan odaları arayan katillerin kordonu arasından kaçmasını engellemek için, üç silahlı adam nöbet tutuyordu. Hiçbiri tepeye doğru bakmıyordu, ama bu küçük şans uzun sürmezdi.

Jilly adamlara bakarken, Dylan onun elindeki kıymığı tutup bir çekişte çıkardı. Jilly'nin canı yanmıştı.

"Yarayı daha sonra temizleriz," dedi Dylan.

"Nerede? Eğer sen Shepherd'a bizi nereye katlayacağını söylemezsen, gitmeye cesaret edemeyeceğimiz bir yolculuğa çıkarır bizi herhalde; Holbrook'taki motele veya eve geri götürebilir, adamların bizi oralarda beklediğine iddiaya girebilirsin.

"Ama neresi güvenli?" diye kaygılandı Dylan, bir an hiçbir şey düşünmeden.

Jilly'ye beyaz kuş kanatlarıyla dolu çöl görüntüsünü anımsatan şey belki elindeki ve yüzündeki kandı. Bu umutsuz günün gerçeği yakında karşılaşılacak kötülüklerin kanıtıydı.

Kuru otların mısıra benzer kokusu arasında tatlı baharatlı tütsü kokusu yükseliyordu havaya.

Burada tepenin üstünde çocukların neşeli kahkaları duyuluyurken, evdeki boğuk yaylım ateşinin sesi çabucak kesilip tamamen durmuştu.

Bir bakışta Jilly'nin oturumunu anlayan Dylan, onun olağandışı algısını fark etmişti. "Neler oluyor? Ne görüyorsun?"

Çocuk seslerinin neşeli müziğine doğru dönen Jilly, kahkahalarla gülen çocukları yerine herhangi bir katolik kilisesinde kutsal su içeren mermer bir kurna görmüştü, bu çimenli tepenin üstünde terk edilmiş, eski bir mezarlıktaki mezar taşı gibi belirgin.

Bu sırada Shep'in yanında bir hareket fark etmişti, dikkatini kurnadan o tarafa yöneltince, küçük bir kız gördü, sarı saçlı mavi gözlü, belki beş altı yaşlarında, dantelli beyaz bir elbise giymiş, saçında beyaz kurdeleler, elinde bir çiçek demeti tutuyor. Ciddi bir amacı olduğu belli. Görünmeyen çocuklar gülerken, kız dönüp onları arar gibi etrafa baktıktan sonra, Jilly'den uzaklaşıp gözden kayboldu.

"Jilly?"

Şimdi tam kızın durduğu yerde ellili yaşlarda, soluk sarı bir elbise giymiş, sarı eldivenli, şapkası çiçekli bir kadın vardı; gözlerinin yalnızca ak kısımları görünüyordu ve biri göğüslerinin arasında üç kurşun yarası almıştı. Ölü olmasına karşın Jilly'ye doğru yürüyen kadın, göz kamaştırıcı güneş ışığında gerçek bir hayalete benziyordu. Yaklaştığı sırada sağ elini sanki yardım ister gibi uzatmıştı.

Jilly sanki toprağa kök salmış gibi hareketsizdi, hayaletle fiziksel iletişimde bulunmak istemediği için kanayan elini geri çekerken kadının soğuk parmaklarına dokunduğu sırada hayalet ortadan kayboldu.

"Bugün olacak," dedi sonra Dylan'a umutsuzca. "Çok geçmeden."

"Olacak mı? Ne olacak?" diye sordu Dylan.

Uzaktan bir adam bağırdı, başka bir adam bağırarak ona yanıt verdi.

"Bizi gördüler," dedi Dylan.

Geniş bir kuş kafesine benzer gökyüzünde yalnızca bir kuş, yükseklerde daireler çizerek sessizce süzülen bir şahin vardı; çevredeki çimenlikten hiçbir kuş havalanıp uçmuyor, ama Jilly kanat sesleri duyuyordu, önce fısıltılı sonra hışırtılı kanat sesleri.

"Geliyorlar," diye uyardı Dylan, kuşlardan değil saldırganlardan söz ederek.

"Kanatlar," dedi Jilly, görünmez kumruların homurtuları yükselirken, "Kanatlar."

"Kanatlar," dedi Shep de, Jilly'nin ölü kadından kaçırmaya çalıştığı ve hâlâ ileride tuttuğu kanlı eline dokunarak. Bu yere ve zamana göre gerçek olan, otomatik tabancaların çıkardığı seslere daha güçlü tüfeklerle yanıt verilmekteydi. Bu seslerle başka bir yer ve zamandaki ateş seslerini yalnızca Jilly duyuyordu, çabuk gelecek zamandı bu.

"Jilly," dedi Shepherd; onun daha önce hiç kullanmadığı adını kullanarak Jilly'yi ürkütmüştü.

Oğlanın geçmişteki hayalci ve kaçamak bakışlı lotus yeşili gözleri şimdi korku dolu bir halde doğrudan bakıyordu.

"Kilise," dedi Shepherd.

"Shep," dedi Dylan, mermiler tepe yamacının altı metre aşağısında tozu, toprağı ve yoluk otları havalandırırken. Sonra Shepherd O'Conner burayı oraya götürerek, güneş ışığını, altın renkli çimenleri, uçan kurşunları katladı ve Jilly'yle Dylan'ı tam olarak çözülen dev yapbozlara benzer, pencereleri vitray camlı, serin, kubbeli bir yere götürdü.

Kırk İki

Son günlerde restorasyonu yapılan, bu büyük eski ve güzel İspanyol Barok tarzı kilisenin sahınında fıçı şeklinde uzun bir kubbesi, iki yanında çatı tonozu kavşakları ve iki metrelik ayaklar üstünde duran dokuz metre yüksekliğinde masif sıra sütunlu bir koridoru vardı.

Kilisedeki belki üç yüz kişilik kalabalık, binanın boyutları ve mimari özellikleri nedeniyle sanki cüceleşmiş gibi görünüyor, çok şık giyinmelerine karşın, arkadan ışıklı batı pencerelerinden yansıyan renk cümbüşüyle yarışamıyorlardı.

Sahının üç duvarını süsleyen nakışların yenilenmesi için kurulan demir iskele pencerelerin mücevher güzelliğindeki parlaklığını az da olsa engellemişti. İçeri dolan güneş ışığı safer, yakut, zümrüt, ametist ve elmas sarısı rengindeki camlardan geçerek sahının yarısıyla koridorun bir kısmını aydınlatıyordu.

Yüreği hızla çarpan Dylan, şaşkın bakışlarla kiliseyi inceledi; bu süslemelerin, biçimin ve işlevin belki bin tane ayrıntısını biliyordu. Ama detayları bilse bile, Sahra Çölü'ne gömülü olmayan yeni bulunmuş bir piramidin yapısını inceleyecek bilgiden yoksun eski Mısır uygarlığı uzmanı durumunda olabilirdi.

Kiliseyi çabucak inceledikten sonra, dikkatini Shep'in onları katladığı yarı karanlık sahının arka köşesine bakan, belki dokuz yaşında, saçları at kuyruğu şeklinde toplanmış bir kıza yöneltti. Şaş-

kın bakışlarla buraya bakıp duran kız biraz sonra arkasını dönüp koşarak sırada oturan ebeveynlerinin yanına gitti; onlara ya azizlerin ya da cadıların buraya geldiğini söyleyecekti hiç kuşkusuz.

Tütsü kokusuna karşın, etrafta müzik veya kanat sesleri duyulmuyordu. Buradaki yüzlerce insan mırıltıyla konuşurken, sesleri tütsü kokusu gibi sütunlar arasına yayılıyordu.

Kilisenin ön kısmındaki sıralarda oturanların yüzleri mihraba dönüktü. Eğer oturdukları yerde arka sıradaki insanlarla konuşmak için dönmüş olsalar bile katlama büyüsünü görmemiş olmalıydılar, çünkü hiç kimse ayağa kalkmamış, şaşkınlıkla bağırmamıştı.

Daha yakın bir kısımda smokinli delikanlılar geç gelenleri orta koridordan oturacakları yerlere götürüyorlardı. Eskortlarla gelen konuklar uzaktaki loş köşede gerçekleşen mucizevi varoluşu göremeyecek kadar meşguldüler; herkes az sonra gerçekleşecek olan olayı merakla bekliyordu.

"Bir düğün var," diye fısıldadı Jilly.

"Burada mı?"

"Los Angeles. Benim kilisem," genç kadın şaşkındı.

"Seninki mi?"

"Küçük bir kızken koroda şarkı söylediğim yer."

"Olay ne zaman gerçekleşecek?"

"Çok geçmeden."

"Nasıl?"

"Ateş edilecek."

"Kahrolası tabancalarla."

"Altmış yedi atış... kırk ölü."

"Altmış yedi mi?" diye sordu bu sayıya şaşıran Dylan. "Öyleyse tek bir silahlı adam olamaz."

"Birden fazla," diye fısıldadı Jilly. "Birden fazla."

"Kaç tane?"

Jilly'nin yanıt arayan bakışları önce birbirine sıkışık kubbelerin cennete doğru kıvrılan kemer taşlarına ve sonra cilalı mermer sütunların ayaklarını oluşturan insan boyutundaki büyük aziz heykellerine yöneldi.

"En azından iki. Belki üç."

"Shep korkuyor."

"Hepimiz korkuyoruz," diye yanıtladı Dylan. Şu anda güvence verebileceği tek yanıt buydu.

Jilly, içlerinden herhangi birinin buraya şiddet amaçlı gelip gelmediğini altıncı hissiyle anlayacakmış gibi, gelinle damadın arkadaşlarını ve akrabalarını inceliyordu.

"Silahlı adamların konuk olmayacağı kesin," dedi Dylan.

"Hayır... sanırım... hayır..."

Sonra son sırada kimsenin oturmadığı boş sıraların arkasına doğru birkaç adım attı ve dikkatini düğün konuklarından ayırıp mihrabın yanındaki bölmeye yöneltti.

Bir sütun kavisi sahını mihraptan ayırıyor ve enlemesine bir dizi kavisi destekliyordu. Sütunların ilerisinde koro bölmesiyle üstünde kutsal ekmek kabıyla kutsal şarap tasının bulunduğu yüksek sunak, bunun arkasında da alttan aydınlatılan devasa bir İsa'lı çarmıh vardı.

Jilly'nin yanına yaklaşan Dylan, "Belki düğün başladıktan sonra ateş etmeye gelirler," dedi.

"Hayır," diye karşı çıktı Jilly. "Buradalar zaten."

Bu sözler Dylan'ın içini ürpertmişti.

Jilly yavaşça arkasına dönüp çevreyi araştırdı.

Orgçu mihraptaki orgda karşılama ilahisinin ilk notalarını çalıyordu.

Duvar nakışlarını yenileme işinde çalışan işçiler sanki yüksek apartmanlara birkaç kiracı kabul ediyorlarmış gibi, pencerelerle kapıları açık bırakmışlardı.

Kubbe kirişlerinden ve sütunlar üstündeki süslü oymalardan korkan kumrular bir anda sahına girdiler; bunların sayıları Jilly'nin daha önce gördüğünden azdı, sekiz on, en fazla on iki. Değişik noktalardan gelmişler ama hemen küçük bir sürü oluşturmuşlardı.

Düğün konukları beyaz kanatlı kuşlara bakarken bunun nikâh öncesi planlanmış bir gösteri olduğunu düşünüyorlardı; neşelenen birkaç çocuk kahkahalarla gülmeye başlamıştı.

"Olay başlıyor," dedi Jilly. Kanı çekilen yüzünü korku ifadesi sarmıştı.

Daireler çizerek sahının iki yanını keşfeden kuş sürüsü, gelinin ailesinden damadın ailesine ve yine gelinin ailesine doğru uçup sonra sahının arkasına gittiler.

Zeki bir teşrifatçı koridorda hızla ilerleyip önce sahının arkasına, oradan yapı iskelesinin altına gelerek, açık kapılardan dış dehlize girdi; davetsiz kanatlı konukların engelsiz bir çıkış bulması için bir iki giriş kapısı açacaktı hiç kuşkusuz.

Sanki ilahiyle eşzamanlı hareket eden kuşlar uçmaya devam ederek bölmeden sahının önüne gittikten sonra, açık kapının oluşturduğu hava akımına kapılıp, vitray camdan sızan hafif güneş ışığıyla büyülenmiş gibi, teşrifatçının onlara açtığı yoldan dışarı çıktılar; geride bıraktıkları şey havada uçuşan birkaç beyaz tüy olmuştu.

Önce havada yükselen bir tüye bakan Jilly, ardından sahının iki yanındaki yapı iskelelerine bakmaya başladı.

"Yukarıda, orada."

Her kavisli pencerenin tepesi kilise zemininden altı metre yüksekteydi. Yapı iskelelerinin üst kısımları ise yarım metre daha yüksekti.

Nakkaşlarla ressamların hafta içi çalıştığı platform yaklaşık alttaki koridor gibi bir buçuk metre genişliğindeydi; iskelenin enlemesine demirleri de kontrplak levhaları destekliyor, yükseklik ve

ışıklandırmadan yoksun kubbeler bu kapalı alanda kimin gizlendiğinin görünmesini engelliyordu.

Sahının arka duvarında pencereler yoktu, ama nakışlar iskelenin uzandığı yere kadar ilerlemekteydi. Üç metre ötede, Shep'in tam sağında iskeleye demir basamakları kauçuk kaplı bir merdiven yerleştirilmişti.

Merdivenin yanına giden Dylan, başının üstündeki basamağa dokununca, hemen kötü adamların akrep ısırığına benzer gizli izlerini hissetti.

Çabucak onun yanına gelen Jilly, Dylan'ın yüzündeki ve gözlerindeki korku ifadesini fark etmişti. "Ah, Tanrım, ne oldu?"

"Üç adam," dedi Dylan, elini merdiven basamağından çektikten sonra sürekli açıp kapayarak. İçini saran karanlık güçten bir an önce kurtulmak istediği belliydi. "Yobazlar. Nefretçiler. Düğündeki herkesi, rahibi, mümkün olduğunca çok sayıda konuğu öldürmek istiyorlar."

Jilly kilisenin ön tarafına doğru döndü.

"Dylan!"

Onun bakışını izleyen Dylan, rahiple sunakta duran iki oğlanın şimdi mihrapta olduklarını gördü. Ambulatuarı yüksek mihraptan bölmenin parmaklığına indiriyorlardı.

O sırada öndeki bir yan kapıdan sahına giren iki smokinli genç erkek orta koridora doğru gittiler. Damat ve sağdıç.

"Onları uyarmalıyız," dedi Jilly.

"Hayır. Eğer bağırmaya başlarsak, bizim kim olduğumuzu bilmezler ve ne dediğimizi anlamayabilirler. Hemen tepki vermezler, ama silahlı adamlar verir. Ateş açacaklar. Gelini değil ama damatla çoğu konuğu öldürecekler.

"O zaman bizim yukarı çıkmamız gerek," dedi Jilly, sanki tırmanacakmış gibi merdiveni tutarak.

Dylan onu engelledi. "Hayır. Titreşimler. Bütün iskele sarsılacak. Bizim tırmandığımızı hissederler. Geldiğimizi anlarlar."

Her zamanki gibi başı eğik, omuzları çökük, bakışları yere odaklanmamış olan Shepherd, başını arkaya atmış, havada uçan bir tüye bakıyordu.

Kardeşinin yanına gelen Dylan, onun gözlerine baktı. "Shep, seni seviyorum. Seni seviyorum... ve senin burada olmanı istiyorum."

Dikkatimi daha uzaktaki bir tüyden Dylan'a yönelten Shep, "Kuzey Kutbu," dedi.

Dylan Shep'in "Buzlar nerede?" diye sorduğu monoton soruya Jilly'nin yanıtlarından birini yinelediğini fark etmeden önce, bir an şaşkınlıkla durdu.

"Hayır, oğlum, Kuzey Kutbu'nu unut. Burada benimle birlikte ol."

Shep sanki şaşırmış gibi gözlerini kırpıştırdı.

Kardeşinin gözlerini kapatıp aklında yarattığı köşelerden birine sığınacağından korkan Dylan, yeri işaret ederek, "Çabuk, hemen şimdi, bizi buradan oraya götür, Shep," dedi. Sonra sahının arkası boyunca uzanan yapı iskelesinin üstünü işaret edip, Shep'in başını oraya çevirdi. "Orada yukarıdaki platforma. Buradan oraya, Shep. Buradan oraya."

Karşılama ilahisi sona ererken, orgda çalınan son notalar kubbelerle kolonların arasında yankılanmaktaydı.

"Buradan mı?" diye sordu Shep, aralarındaki yeri işaret ederek.

"Evet."

"Oraya mı?" diye sordu. Sonra, üstteki iş platformonu işaret etti.

"Evet, buradan oraya."

"Buradan oraya mı?" Shep şaşkınlıkla kaşlarını çatmıştı.

"Buradan oraya, oğlum."

"Uzağa değil," dedi Shep.

"Hayır, tatlım," diye ona katıldı Jilly, "uzağa değil, biz senin daha büyük işler, daha uzun katlamalar yapabileceğini biliyoruz, ama şimdi istediğimiz tek şey buradan oraya gitmek."

İlahinin son notaları kilisenin en uzak köşelerinde sessizliğe büründükten saniyeler sonra, orgcu "Gelin Buraya Geliyor" şarkısını çalmaya başlamıştı.

Dylan ilerideki orta koridora baktığında, dış dehlizden, smokinli yakışıklı delikanlılar eşliğinde, iskelenin bir aralığından gelip kutsal su kurnasını geçerek salona giren güzel bir genç kız gördü. Mavi bir elbise giymiş, mavi eldivenler takmış olan kız küçük bir buket çiçek taşıyordu. Sağdıçlardan birinin koluna giren bir nedime. Zamanlamaya dikkat eden çift klasik düğün alayı yürüyüşünü sürdürmekteydi.

"Buradan oraya mı?" diye sordu Shep.

"Buradan oraya," dedi Dylan. "Buradan oraya!"

Oturdukları yerlerden ayağa kalkan düğün konukları gelinin girişini izlemeye başlayacaklardı. İlgileri düğün merasimine yönelik olduğu için belki at kuyruklu kızdan başka hiç kimse uzaktaki gölgeli köşeden kaybolan üç kişiye dikkat etmeyecekti.

Shep tepenin üstünde Jilly'ye dokunduğunda onun kanıyla ıslanan eliyle genç kadının yaralı elini bir kez daha tuttu. "Bu işin nasıl yapıldığını, bunun yöntemini hisset."

"Buradan oraya," diye anımsattı ona Jilly.

İkinci bir nedimeyle eskort dış dehlizden çıkan birinci nedimeyi ve eskortunu izlediği sırada, Dylan'ın görüş alanındaki her şey katlanmıştı.

Kırk Üç

Dylan'ın sağında kalan oyma süsüyle ve solunda kalan panosuyla, iskelenin üstündeki iş platformu onların ağırlıklarıyla gıcırdayıp sarsılmıştı.

Sakallı, dağınık saçlı, koca kafalı, sıska boyunlu olan birinci silahlı adam, sırtı salona dönük olarak onlardan birkaç adım ötede oturuyordu. Yanında bir tüfekle altı yedek kurşun vardı.

Yürüyüş müziğinin başlamasına karşın, ateş etme pozisyonuna girmemişti. Yanındaki *Entertainment Weekly* mecmuasıyla zaman geçirdiği belliydi. Biraz önce bir şeker tomarının içinden kalın yuvarlak bir çikolata çıkarmıştı.

Yapı iskelesinin sarsıntısına şaşırdığı sırada, soluna dönüp dört adım ilerideki Dylan'a baktı.

Şekerlerden anlaşıldığı kadarıyla adam otomatik pilota bağlanmış gibiydi. Gözleri faltaşı gibi açılırken, sağ elinin başparmağıyla işaretparmağı arasında tuttuğu çikolata parçasını hemen ağzına attı.

Adama bir tekme savuran Dylan, onun boğazından aşağı yalnızca çikolatayı değil birkaç dişi de yollamıştı.

Çikolata düşkünü adam başını oyma süsüne çarpıp yan tarafa kayarak bilinçsiz bir halde yere düştü.

Savurduğu tekme Dylan'ın dengesini bozmuştu. Hemen oyma süse tutunarak yere düşmesini engelledi.

Platformun üstünde, Dylan Shep'le birlikte en yakın silahlı adamın yanına gitti.

Bu işin nasıl yapıldığını ve yöntemini hisseden Jilly, onların arkasından giderken Shep'in elini brakmıştı. "Ah!" dedi sonra, çünkü gerçeği içgüdüsel olarak anlamış olmasını daha uygun sözlerle belirtemezdi.

Daha iyi koşullar altında bir saat ya da bir yıl oturup düşünür ve büyük olasılıkla başparmağını emip periyodik olarak annesini sorup dururdu. Kilisenin zemininden yapı iskelesinin üstüne katlanmakla kalmamışlar, aynı zamanda ölümün gölgesine gelmişlerdi; başparmağını şeker gibi emmek için boş zamanı yoktu.

Eğer Dylan tabancalı insan kemirgeniyle başa çıkamazsa kendisi de ona yardım edemez ve sonuçta tabanca ateşiyle ölüme mahkûm olurlardı. Dylan adamı tekmelerken, Jilly hemen etrafa bakıp diğer iki katili aradı.

Aşağıda düğün konukları ana koridor boyunca yürüyen nedimeleri ve onların arkasından gelen onur nedimesini izliyorlardı.

Platformun yüksekliğiyle gölgeler Dylan'la Jilly'yi ve Shepherd'ı gözlüyordu.

Gelin aşağıda henüz görünmemişti.

Onur nedimesinin arkasında dikkatle yürüyen küçük bir oğlan yüzükleri taşımaktaydı. Onun arkasında da beş altı yaşlarında güzel sarışın bir kız vardı; dantel beyaz bir elbise giyen, elleri beyaz eldivenli, saçları beyaz kurdeleli kız, gelin gelmeden önce yere serpiştirdiği gül yapraklarıyla dolu küçük bir tepsi taşıyordu.

Düğün marşını çalan orgcu, evlilik sevincini ilan eder gibi, sanki kubbelerle sütunları sarsmaya çalışmaktaydı.

Jilly ikinci silahlı adamın sahının ilerisinde, batı duvarındaki iskelede olduğunu gördü, renkli camların yanında, platforma yatmış olan adam, rahip bölümü sütunlarının arasından ve çapraz kavislerin altından mabete ateş edecekti. Bekleyen damatla sağdıca doğru dönmüştü.

Jilly'nin bu loş ışıkta ve yükseklikte görebildiği kadarıyla, katil düğün alayını izlemiyor, soğukkanlılıkla nişan alıp ateş etmeye hazırlanıyordu.

Bir saldırı silahını namlusundan tutan Dylan, Jilly'yle Shep'in yanına geldi. "Onları görüyor musun?"

Jilly batı iskelesini işaret etti. "Onu görüyorum, ama üçüncüsünü göremiyorum."

Doğu iskelesini çok iyi göremiyorlardı. Kesişen sütunlar iş platformunu gizliyordu. Dylan Shepherd'dan onları güney duvarı iskelesinden batı platformunda yüzüstü yatan adamın yanına katlamasını istedi; kendisi önden gidecek ve birinci adamın tabanca kabzasıyla ikinci adama vuracaktı.

"Yine uzağa değil," dedi Shep.

"Hayır. Yalnızca kısa bir gezi," diye ona katıldı Dylan.

"Shep uzağa da götürür."

"Evet oğlum, biliyorum, ama bizim için kısa gezi yeterli."

"Shep çok uzağa götürebilir."

"Yalnızca buradan oraya, oğlum."

Aşağıdaki sahında babasının koluna girmiş olan gelin görünmüştü.

"Şimdi, tatlım," diye onu yüreklendirdi Jilly. "Şimdi gitmemiz gerek. Tamam mı?"

"Tamam," dedi Shep.

Hâlâ güney duvarı platformundaydılar.

"Tatlım!" diye ısrar etti Jilly.

"Tamam."

Org "Gelin Buraya Geliyor"u çalarken, gelin de damadın beklediği yere doğru ilerliyordu.

"Oğlum, ne oldu, neden buradan çıkmadık?"

"Tamam."

"Oğlum, sen beni dinliyor musun, gerçekten dinliyor musun?"

"Düşünüyorum," dedi Shep.

"Düşünme, Tanrı aşkına, yalnızca katlamayı yap."

"Düşünüyorum."

"Yalnızca bizi buradan katla!"

"Tamam."

Damat, sağdıç, nedimeler, sağdıçlar, onur nedimeleri, yüzük taşıyan oğlan, çiçek taşıyan kız, gelinin babası, gelin.

Düğün alayının tümü batı iskelesinde katilin zevkle baktığı ateş alanına ilerlemişler ve büyük olasılıkla nerede olduğu henüz bilinmeyen üçüncü silahlı adama kendilerini belli etmişlerdi.

"Tamam."

Bizim gördüğümüz dünyanın ve beş duyumuzla algıladığımız şeylerin ötesine ulaşan Shep, yaratılıştaki en basit bir şey, incecik bir tabaka gibi görünen ama on bir boyutu kapsayan gerçeğin matrisini çimdiklercesine çekip büktü. Zamanı ve yeri kendi iradesiyle kullanıyordu. Sonra onları güney duvarı platformundan batı duvarı platformuna katladı. Daha doğrusu güneyi dışarı batıyı içeri katlamıştı; daha önce kullandığı tekniğin aynısıydı bu.

Batı iskelesi gerçeğe dönüşürken, Jilly Dylan'ın kabzasını sopa gibi kullanacağı silahı havaya kaldırdığını gördü.

Platforma ulaştıkları sırada, yerde yüzüstü yatan ikinci silahlı adam, sol kolunun üstünde hafifçe doğrularak kısık gözleriyle kilisenin doğu duvarına bakıyordu. Belinden dağcıların kullandığına benzer, duvara çakılı pitona bağlı bir ip sarkmaktaydı; böyle yapmasının nedeni, ayakta ateş ederse, geri çekildiğinde denge sağlayabilmekti.

Gür sakallı ilk adamın aksine hafif sakallı olan ve işçi tulumuyla arkasında Amerikan mülkiyetçiliğinin evrensel sembolü Budweiser yazısı bulunan bir tişört giyen bu adam, Axeka, New Mexico'daki gümrük istasyonundan geçemezdi; zavallı Fred'den bile kuşkulanmışlardı burada.

Silahlı adam sağ eliyle birisine işaret vermek için sol kolunun üstünde doğruldu.

O üçüncü katil olmalıydı.

Budweiser hayranının tam karşısındaki son silahlı adam, diğer biçimsiz gölgeler arasında belirginleştiği sırada ayağa kalktı. Kendisi de iple duvara bağlıydı belki ve elindeki silah ölüm makinesi gibi donanımlıydı.

"Shep kek istiyor," dedi Shepherd, sanki düğünde olduklarını henüz fark etmiş gibi, Dylan silahın kabzasıyla ikinci adamın kafasına vurdu, Jilly de büyük bir belanın içine girdiklerini fark etti; düğün alayıyla ve sayısız konukla birlikte vurulacakları kesindi.

Onların buraya mucizevi şekilde gelişlerine tanık olan ve arkadaşının dövülerek bayıltıldığını bile izlemeyen üçüncü katil, Shepherd'ın diğer bir kısa gezi için kandırılmasından çok önce, saniyeler içinde onlara ateş açacaktı.

Aslında, silahın namlusu ikinci adamın kafasına hızla vurulduğunda, üçüncü adam silahını batı iskelesine doğru yöneltmeye başlamıştı.

"Buradan oraya," dedi Jilly. "Buradan oraya."

Sonra on bir boyutlu matris yöntemini tıpkı büyük kalçalarla ilgili yüz on sekiz espriyi anımsadığı gibi anımsamayı umarak, çantasını omuzundan indirip platforma bıraktı. Ardından çimdik ve bükme hareketini yaparak batı duvarından doğu platformuna katlandı; bu sürpriz gelişmenin, katil tetiği çekmeden önce silahı onun elinden alması için yeterli avantajı sağlayacağını umuyordu. Yalnızca kendini katlamıştı, çünkü son anda, çimdik bükmeye dönüşürken *Sinek*'i düşünmüş ve Dylan'ın burnunun sonsuza dek Shepherd'ın sol koltuk altına girerek yer değiştirmesinde sorumlu olmak istememişti.

Platformdan platforma gelmeyi neredeyse başaracaktı.

Amacına ulaşması için sekiz on adım kalmıştı.

Bir an batı iskelesinin üstünde Shep'in yanında durduktan sonra, aynı anda yarı yolda havada kilisenin zemininden altı metre yüksekte geri katlandı.

Bu eksik katlanma sırasında bile yaptığı şey herhangi bir standarda göre harika bir başarı sayılırdı, ama beyninde şaşırtıcı bir güçle çalışan nanomakinelerle nanobilgisayara karşın, Jilly Jackson uçamazdı. Şaşkınlığını görmek için üçüncü adama iyice yaklaştığında, havada bir saniye asılı kaldıktan sonra, elli beş kiloluk bir taş gibi yere düştü.

Budweiser tişörtlü terörist yeni düşüncelere ve gerçeğe kapalı, yaşamını anlamsız zorbalığa adamış, kalın kafalı bir adamdı anlaşılan. Ama silahın kabzası iyi iş görmüştü.

Özellikle duyarlı bir sanatçı ruhuna sahip olan Dylan, bu işten rahatsız olmasına karşın, silahın kabzasını adamın kafasına vururken çıkan sesten zevk almıştı ve eğer Jilly'nin, "Buradan oraya" dediğini duymasa, kabzayı ikinci kez vurabilirdi. Genç kadının heyecanlı sesi onu korkutmuştu.

Dylan ona bakarken, Jilly kalem inceliğinde çizgilerle yıldız şeklini almış, bu çizgiler kendilerini katlayarak hemen bir noktaya dönüşerek kaybolmuşlardı. Jilly düğün konuklarının çok yukarısında havada yeniden görünmeden önce Dylan'ın kalbi her saniye hızla çarpıyordu.

Bu çarpışlar sırasında Jilly yerçekimini reddeder ve sanki org müziğiyle yükselir gibi havada asılı durduktan sonra, bunu gören birkaç konuk korkuyla çığlık attı. Dylan'ın kalbi bir an durmuştu sanki. Ardından ilk atışla birlikte kan dolaşımı da başladığında, Jilly'nin dikine aşağıya düştüğünü gördü.

Düşüş sırasında gözden kaybolmuştu.

Kırk Dört

Zorlu seyirciler bazen onu sessizce izlemişler ve nadiren ürkütmüşlerdi, ama daha önce hiçbir seyirci ona bağırmamıştı. Ortalarına düşerken kendisi de bağırabilirdi, ama çimdikleme, bükme, katlama işiyle öylesine meşguldü ki.

Renkli camın yakut ve safir ışınları, oyma mermer sütunlar, tahta sıra dizileri, korkuyla yukarı bakan yüzler, hepsi onun ilerisine katlanmıştı. Ona doğru çabucak katlanan çiçek desenlerinin mavi ve beyaz parlaklığına göre, bu yeni yer doğu iskelesinin üstündeki iş platformunu çok iyi aydınlatıyor olmalıydı.

Ama tabii bu kez de hedefi kaçırarak kilisenin damında duruyordu. Mavi gökyüzü, beyaz kabarık bulutlar, altın renkli güney ışığı.

Kara kayağan.

Kara kayağan damın korkutucu dik eğimi vardı.

Eğimden aşağı caddeye bakan Jilly'nin başı dönmüştü. Damın üstünde yükselen çan kulesine bakınca başı daha çok dönüyordu.

Kilise damından hemen katlanacaktı aslında, ama sinirleri bozuktu ve daha büyük bir yanlış yapmaktan korkuyordu. Belki bu kez vücudunun yarısı sahındaki mermer sütunlardan birine katlanır, bacakları ölüm sancısıyla kopar, iç organları taşlara karışırdı.

Böylesine korkunç olayları düşünmek gelip geçiciydi belki.

Taşlaşacak değildi ki ve buradan oraya katlandığında kilisede olacaktı, eskiden koroda şarkı söylediği gibi.

Kendini sakinleştirene ve güvenini yeniden kazanana dek damda durabilirdi, ama öyle bir seçeneği olmamış, üç en fazla dört saniye sonra aşağı kaymaya başlamıştı.

Kayağan taşı belki buraya ilk yerleştirildiği zaman siyahtı, belki de gri veya pembeydi. Şimdi bu yağmursuz yaz gününde padavra tahtaları düz ve siyah görünüyordu, çünkü bunların üstüne sisli havaların kurumu birikmişti.

Bu kurum toz halinde kurşundu. Mükemmel bir yağlayıcı madde.

Jilly şans eseri damın tepesinden düşmeye başladığı için hemen aşağıya kaymamış, betonun veya demir bir parmaklığın üstüne düşüp kemiklerini kırmamıştı; aşağıda onu bekleyen vahşi bitbull cinsi köpekler de yoktu. Üç metre aşağıda dikine durabiliyordu.

Sonra yine kaydı. Kara kayağandan aşağı. Büyük atlayışını yapmak üzereyken olimpik mesafe aşacak gibi hız kazanmaktaydı.

Jilly spor ayakkabılar giymişti, kendisi de hayli sportmendi, ama kaymasını engelleyememişti. Kollarını kütük yuvarlama yarışındaki bir hızarcı gibi iki yana açmasına karşın, bir ayağı ileri doğru hareket edince, dengesini yitirip aşağı doğru düşmeye başladığı sırada, kuyruk sokumunu kayağan taşına çarpacağını fark etti. Keşke kemikli küçük bir kalça yerine şişman kalçalı olsaydı, ama yıllarca hamur işi yememesi neden olmuştu buna.

Cehennem gibi. Bu halde ölmek istemiyordu. Kaderin kurbanı olmak yerine iradesini kulanarak kaderini değiştirebilirdi.

Ve on bir boyutlu sadelik yöntemiyle, katlanıp damı terk etti.

Kilisenin zeminine doğru düşen Jilly gözden kaybolmuş ve onun bu kayboluşuyla birlikte düğün konuklarının çığlıkları da sona ererek orgcunun klavyeyi terk etmesine neden olmuştu. Herkes şaşkınlıktan soluk soluğaydı.

Bu ilginç durumu izleyen Shepherd, "Vay canına," dedi.

Dylan dikkatini silahlı adamın durduğu doğu iskelesinin iş platformuna yöneltmişti. Belki özgün içgüdüleriyle hareket edemeyecek kadar afallayan katil henüz ateş açmamıştı. Ama bu duraksaması uzun sürmeyecek, nefreti gözle görülür bir mucizeye tanık olmasını engelleyecekti.

"Oğlum, buradan oraya."

"Vay canına."

"Bizi oraya götür, oğlum. Kötü adama."

"Düşünme oğlum. Yalnızca harekete geç. Buradan oraya."

Aşağıda, Jilly'nin havada görünüp sonra kaybolması sırasında yukarı bakmayan düğün konuklarının çoğu, şaşkınlıkla her şeyi görenlere baktılar. Bir kadın ağlamaya başladı ve hiç kuşkusuz at kuyruklu kızın, "Ben sana söyledim, ben sana söyledim!" diyen sesi duyuldu.

"Oğlum..."

"Düşünüyorum."

"Tanrı aşkına..."

"Vay canına."

Düğün konuklarından biri –pembe takım elbiseli ve pembe tüylü şapkalı bir kadın– doğu duvarı iskelesinin üstünde, iş platformunun kenarında durarak eğilip aşağı bakan, düşmesini engelleyecek bir iple duvara bağlı üçüncü katili görmüş olmalıydı. Silahı da görmüştü anlaşılan, çünkü oraya doğru işaret ederek bağırıyordu.

Silahlı adamın duraksamasından yararlanmak için, bundan daha iyi bir fırsat olamazdı.

Kurumlu damdan iskele platformuna katlanan Jilly, üçüncü silahlı adamı bulmayı ve onun kafasını, bağırsaklarını, erbezlerini, tekmelenebilecek her yerini tekmelemeyi umuyordu. Kendini terk edilmiş bir platformun karşısında bulmuştu. Solunda duvar nakışı, sağında yükselen mermer sütunlar vardı.

Dama katlandığı sırada atılan onlarca çığlık yerine şimdi bir tek çığlık duyuluyordu. Aşağıya baktığında, pembe takım elbiseli bir kadının diğer konukları tehlike konusunda uyardığını fark etti. Kadın, "Yukarı bakın, yukarı bakın!" diye Jilly'yi değil de onun ilerisindeki bir mesafeyi işaret ediyordu.

Mihrap yerine sahının arka tarafına dönük olduğunu fark eden Jilly, arkasını döndüğünde, altı metre ileride, duvara iple bağlı, platformun kenarında denge sağlayarak kalabalığı gözleyen üçüncü katili gördü. Silahının namlusunu kubbeli tavana doğrultan adam, pembeli kadına tepki vermeye başlayacaktı.

Jilly koştu. Yirmi dört saat önce silahlı bir adamdan koşarak kaçardı, ama şimdi ona doğru koşuyordu.

Bir sirk davulu gibi ses çıkaran kalbinin ağzına gelmesine ve içine yılan gibi bir korku çöreklenmesine karşın, ya kendinde yeni bir cesaret bulduğunu ya da aklını kaybettiğini düşünecek kadar mantıklıydı. Belki her ikisi de biraz geçerliydi.

Silahlı adamın arkasından gitme dürtüsünün beynindeki o garip makinelerin onda yaptığı derin değişikliklerle ilgiliydi. Doğaüstü güçlere sahip olma yeteneğinden daha esaslı hatta daha önemli değişiklikler. Bu iyi bir düşünce değildi.

Kendisiyle gelin katili arasındaki altı metrelik mesafe maraton koşusu kadar uzundu. Zeminin kontrplak döşemesi sanki bir ayak değirmeni gibi onun ilerlemesini engelliyordu. Yine de katlamay-

la ilgili henüz gelişmemiş yeteneğine güvenmek yerine hızla koşmayı yeğlerdi.

Platformda koşan birisinin sert ayak sesleriyle iskelenin titreşimleri düğün konuklarına koşan adamın dikkatini dağıtmıştı. Başını Jilly'ye doğru çevirdiğinde, genç kadın ona çarparak iki yana savurup tabancayı yakaladı.

Bu çarpış sırasında silahı katilden almaya çalışmıştı. Adamın elleri silaha kenetlenmişti sanki, ama o da aynı şekilde hareket ettiği için, dengesini kaybedip iskeleye düşmüştü.

Silahı sımsıkı tutması onun aşağı düşmesini, ağzı sarmısak kokan katilin duvara bağlı olduğu ip de ikisinin birlikte aşağı sürüklenmesini engelliyordu.

Boşlukta sallanırcasına durup yobazın nefret dolu gözlerine bakan Jilly, daha önce hiç hissetmediği kadar yoğun bir öfkeye kapıldı. Öfke gazaba dönüşürken, Kabil'in tümü bu adama benzeyen bütün oğullarının bu dünyayı istila ettiğini, sayısız sosyal nedenler ve ütopik görüşlerle motive olduklarını, kişisel öfkelerle sonsuza dek şiddet estirmeyi arzuladıklarını, kana susadıklarını, güçlü olma düşleriyle delirdiklerini düşünüyordu.

Jilly silaha bütün ağırlığıyla asıldığı için, katilin bunu onun elinden alacak gücü kalmamıştı. Ama şimdi onu sağa ve sola, öne ve arkaya doğru çevirerek Jilly'nin vücudunu döndürüyor, bileklerine baskı yapıyordu. Döndürme hareketi fizik kanunlarına göre ellerini silahtan ayırmasına neden olabilirdi.

Bileklerin eklemleriyle tendonlarına uygulanan dayanılmaz baskı, kıymık batan elinden daha fazla acı veriyordu. Ellerini çekse, düştüğü sırada güvenle katlanabilirdi belki, ama silahı adama bırakmış olurdu. Ve geri dönmeden önce, bu katil kalabalığa yüzlerce kez ateş ederdi; konuklar yukarıda süregelen yarışmaya öylesine odaklanmışlardı ki, henüz hiç kimse kiliseden kaçmayı düşünemiyordu.

Jilly'nin gazabı büyük hiddete dönüşmüştü; haksızlık ve acıma duyguları kaplamıştı benliğini, bu adama benzer adamların daima hedefi olan masumlar için, suikastçıların attıkları bombalar tarafından parçalara ayrılan annelerle babalar için, kendilerini çoğu kez sokak çetesi gangsterleriyle rakiplerinin açtığı ateşin arasında bulan sıradan vatandaşlar için, kasalarındaki birkaç dolar uğruna öldürülen tüccarlar için, genç bir gelin, sevgi dolu bir damat ve başıboş mermilerle hedef olan çiçekçi kız için, sevinç günü yerine ölüm gününe dönüşen bugün için.

Hiddetiyle güçlenen Jilly, katilin büküş hareketini engellemek amacıyla, trapez çubuğuna asılı bir akrobat gibi bacaklarını ileri geri sallamaya başladı. Böyle yapınca adam silahı iki yana bükemiyordu.

Jilly'nin bilekleri ağrıyor, zonkluyor, yanıyordu, kolları da sanki omuz yuvalarından çıkacak gibiydi. Ama buna ne kadar dayanırsa, silahı önce adamın bırakma şansı o kadar fazlaydı. Sonra artık potansiyel bir katil olmayacak olan adam, yalnızca yüksek bir yapı iskelesinde kullanamayacağı yedek mermi donanımıyla başbaşa kalan deli bir adam olacaktı.

"Jillian?" kilisenin aşağısında birisi şaşkınlıkla ona sesleniyordu. "Jillian?" Bu kişinin günahlarından arınması için onu çoğu kez takdis eden Peder Francorelli olduğundan neredeyse emindi, ama bakmak için başını çevirmemişti.

En büyük sorunu terlemekti. Katilin yüzünden akan ter onun yüzüne damlıyor, onu iğrendiriyordu, ama kaygılandığı şey kendi teriydi. Elleri terden kayganlaşmış, bir saniye içinde güçsüzleşmişti.

Bu ikilemi çözen şey ya silahlı adamın bel ipinin kopuşu ya da pitonun duvardan çıkışı olmuştu; iki kişinin ağırlığı fazlaydı.

Adam düşerken silahı bıraktı.

"Jillian!"

Jilly düşerken katlanmaktaydı.

Hayret etmek ve *şaşırmak* sözcüklerinin her ikisi de aklın beklentinin ötesindeki bir anlık karşı konulamazlığını tanımlarken, hayret etmek duyguları, şaşırmak belleği etkiler.

Daha az kullanılan bir sözcük olan *huşu* ise, daha büyük ve daha güçlü, yoğun ve derinden sarsıcı duyguyu ifade eder.

Batı iskelesinde duran Dylan, Jilly doğu iskelesi boyunca hızla koşup silahlı adama çarptığı, kenardan ileriye atıldığı saldırı silahını hâlâ bırakmadığı ve ünlü sirk akrobatları uçan Wallendalar gibi başarılı bir gösteri yaptığı sırada huşu içinde onu izliyordu.

Koptuğu anda dev bir kırbaç gibi ses çıkaran bağlama ipi Jilly'yle katili kilisenin zeminine düşürürken, "Vay canına," dedi Shep.

Sıralarda oturan ve çığlık atan düğün konukları etrafa dağılarak kaçmaya çalışıyorlardı.

Jilly'yle silah iki metre aşağıda gözden kaybolurken, şanssız hain yere düşmüştü. Sıralardan birinin arkasına boğazını çarpan hainin boynu kırılmış, ikinci sırada takla atarken kemikleri parçalanmıştı. Ölümün zirvesiydi bu. Cansız bedeni ancak lacivert bir takım elbise giyen kır saçlı bir centilmenle pahalı bej bir triko elbise giymiş ve geniş kenarlı tüylü bir şapka takmış olan orta yaşlı şişmanca bir kadının arasında durabilmişti.

Jilly Shep'in yanına geldiğinde adam çoktan ölmüştü, ama cesedi hâlâ tok bir ses çıkararak çırpınırken, polis fotoğrafçısının onu ebedileştirmek isteyeceği son bir dramatik pozdaydı. Jilly silahı yere bıraktı. "Ben sarhoş gibi oldum."

"Farkındayım," dedi Dylan.

“Vay canına,” dedi Shepherd yine. “Vay canına.”

Silahlı adam bir sıranın arkasından diğerine geri teperek, boynu eğik ve bir kolu böğründe öldüğü zaman, düğün konuklarından çığlıklar yükselmişti. Sonra, gri elbiseli adam Dylan ve Shep’le batı duvarı iskelesinde duran Jilly’yi görüp onu diğerlerine işaret etti. Tüm konuklar bir anda başlarını geri eğerek ona bakıp duruyorlardı. Şoka uğradıkları için herkes sessizdi; kilisenin sessizliği türbe sessizliği gibiydi.

Sessizlik garipleşene dek sürdüğünde, Dylan, “Onlar huşu içindeler,” diye açıkladı Jilly’ye.

Jilly aşağıdaki kalabalıkta pelerinli genç bir kadın görmüştü. Belki çölde gördüğü aynı kadındı bu.

Kalabalık yaşadığı şoktan kurtulup paniğe kapılmadan önce, Dylan sesini yükselterek onlara güvence verdi. “Herşey yolunda. Olay bitti. Siz güvencedesiniz.” Sonra sıraların arasındaki kadavrayı işaret etti. “O adamın iki suç ortağı burada, artık zararsızlar, ama tıbbi yardıma ihtiyaçları var. Birisi dokuz yüz on biri aramalı.”

Kalabalıktan iki kişi harekete geçmişti. Bir düğün fotoğrafçısı Dylan’ın, Shep’in ve Jilly’nin resimlerini çekerken, pelerinli kadın mum yakıp dua etmek için adak rafına gitti.

Eğer kendisi, Dylan ve Shep buraya zamanında gelmese, altmış yedisi vurulacak, kırkı ölecek olan bu yüzlerce kişiye bakarken, Jilly öylesine güçlü, öylesine yüce ve öylesine mütevazı duygulara kapılmıştı ki, ne kadar uzun yaşarsa yaşasın, bu inanılmaz anda hissettiklerini asla unutmayacak ama duyguların yoğunluğunu da uygun biçimde tanımlayamayacaktı.

Ardından eğilip platformda bıraktığı çantasını aldı. Çantanın

içinde bu dünyada hâlâ sahip olduğu birkaç küçük şey vardı: cüzdan, pudra, ruj... Bu değersiz kişisel eşyaları hiçbir para karşılığında satmazdı, çünkü bunlar onun bir zamanlar sıradan bir yaşam sürmüş olduğunun somut kanıtıydı ve o yaşamı yeniden elde edeceğini belirten tılsımlar gibi görünüyorlardı.

"Shep," diye fısıldadı sonra, duygu dolu bir sesle, "ben üçümüzü buradan katlayacak kadar kendime güvenmiyorum. Bunu sen yapmak zorundasın."

"Özel bir yere," diye uyardı Dylan, "yalnız olacağımız bir yere."

Çevresindeki herkes hâlâ hareketsiz dururken, orta koridorda konuklarının arasında zikzak çizerek yürüyen gelin yalnızca Jilly'nin karşısına gelince durmuştu. Etrafına mutluluk saçan, güzel zarif bir kadındı; şaşırtıcı güzellikteki gelinliği hakkında çok konuşulacaktı herhalde, ama tabii eğer konukların cinayet, kargaşa ve gözüpeklik hakkında konuşacak şeyleri yoksa.

Aşağıdan Jilly'ye, Dylan'a ve Shep'e bakan, şahane beyaz gelinlikli mutlu genç kadın, sağ elindeki gelin buketini sanki saygı ve teşekkür simgesi olarak havaya kaldırdı; çiçekler akkor halinde yanan bir meşalenin alevleri gibi parlıyordu.

Gelin belki bir şey söyleyecekti, ama sevecenlikle ilk konuşan Jilly oldu. "Tatlım, düğünün için çok üzgünüm."

"Haydi gidelim," dedi Dylan.

"Tamam," diyen Shep, onları katladı.

Kırk Beş

Burası yağmurun nadiren yağdığı gerçek bir çöldü; küçük birkaç kaktüs bile susuzluğa dayanmak zorundaydı. Geniş alana dağılmış incecik ot öbekleri kışın siyahımsı yeşile dönüşürdü, ama yazın gümüşi kahverengi olurlar ve parşömene benzerlerdi.

Çöl manzarası bitkiden çok kumdan ve kumdan çok kayadan oluşmuştu. Üçü, yanık kahverengi ve pas kırmızısı katmanları olan bir tepenin batı yamacında oturuyorlardı.

Karşılarında, geniş bir vadinin ortasındaki yakın mesafede, geniş eski bir kalenin kalıntılarını andıran doğal kaya kitleleri vardı: burada, dokuz metre çapında ve otuz metre yüksekliğinde belki bir kemeraltı olabilecek üç sütunlu giriş; orada otuz metre uzunluğunda, yirmi beş metre yüksekliğinde, usta okçuların ok yağmuruna tutulan kaleyi korudukları, hayalinizi kullandığınız savaşlardan kalma mazgallı siper harabeleri, burada savunma kuleleri; orada koruma duvarları, kale burçları, yarı çökük bir köprü üstü kulesi...

Bu düşman ülkesinde hiç kimse yaşamamıştı tabii, ama doğa böyle bir fantastik görüntü yaratmıştı.

"New Mexico," dedi Dylan Jilly'ye. "Buraya Shep'le gelip bu manzaranın resmini yaptım. Sonbaharda dört yıl olacak, hava daha iyiyken. Tepenin diğer yanında toprak bir yol ve yedi kilometre geride asfalt bir otoyol var. Ama bize gereken yollar değil."

Bu kayalık görünüm parlak bir demirci dağı gibiydi sanki. Be-

yaz güneş burada gökyüzünde geceye dek bu ülkeye uğrayacak olan hayalet atlılar için ateş mallarını çekiçle dövüyordu.

"Eğer gölgede bir yere gidersek," dedi Dylan, "aklımızı toplayıp bundan sonra lanet olası hangi işi yapacağımızı düşünürken sıcaktan korunmuş oluruz."

Kırmızı, kavuniçi, mor, pembe ve kahverengi tahtalardaki baş döndürücü, kaleye benzer oluşumlar, bu saatte güneşin doğusunda, zirvenin hayli altındaydı. Tepe yamacına doğru ulaşan gölgeler taze eriklerin renklerini andırıyordu.

Dylan Jilly'yle Shep'i yamaçtan aşağı indirip altmış metre ilerideki düz alana, bir Kral Arthur masalına uygun yere götürdükten sonra, havanın düzleştirdiği alçak taş bir sıraya, arkaları kaleye dönük olarak oturdular.

Gölgelik, rüzgârsız sessizlik, cansız vadinin durgunluğu ve kuş uçmayan gökyüzü öylesine rahatlatıcıydı ki, birkaç dakika hiçbiri konuşmadı.

En sonunda Dylan kendisi için önemli olan bir noktadan söz etti. "Kilisede silahlı adam sıralara düştükten sonra, sen sarhoş gibi olduğunu söyledin; bunu daha önce hiç söylemediğin bir anlamda söyledin, değil mi?"

Durgunluğun bir süre tadını çıkaran Jilly, heyecanını yavaş yavaş bastırdıktan sonra, "Ne demek istediğini bilmiyorum," dedi.

"Biliyorsun."

"Tam olarak bilmiyorum."

"Biliyorsun," diye ısrar etti Dylan sessizce.

Gölgenin ağırlığı altında gözlerini kapatan Jilly, başını arkaya eğip kule duvarına dayayarak, tek mal varlığını sımsıkı tutmaya çalıştı; yadsımanın anlamı yoktu.

Sonunda, "Öylesine bir hiddet ki, akkor gibi yakıcı bir öfke, ama tüketici değil, kızgınlık gibi aptalaştırmıyor, olumsuz değil... Bu... bu..."

"Temizleyici, coşturucu, doğru öfke."

Jilly gözlerini açıp ona baktı. Zeus'un sarayının gölgesinde dinlenen zalim bir yarı tanrıça.

Bu konu hakkında konuşmak istemediği belliydi. Bundan korkuyor bile olabilirdi.

Ama artık bu konudan, ne daha fazla kaçınabilir ne de bir gün önce sürdürdüğü komedi kulübü yaşamına geri dönebilirdi.

Uygun sözcükleri arayıp onları hemen bulamadığı sırada, onun düşüncelerine Dylan yardımcı olmuştu, çünkü bu doğru öfke deneyimini ilk yaşayan kendisiydi, Okaliptüs Caddesi'nde, Travis'in zincirlendiği, Kenny'nin bıçak koleksiyonunu kanlı işlerde kullanmayı umduğu yerde; Dylan'ın bunu analiz edecek daha fazla zamanı olmuştu. "Sen yalnızca o şeytan kahpe döllerine öfkelenmedin... kötülüğün kendisine de öfkelendin, kötülüğün varoluşu gerçeğine, engellenemeyen, kontrol edilemeyen kötülük düşüncesine öfkelendin."

"Sevgili Tanrım, sen mi benim aklımın içindesin yoksa ben mi senin aklının içindeyim."

"Hiçbirisi," dedi Dylan. "Ama bana şunu söyle... kilisede, sen tehlikeyi anlamış mıydın?"

"Aa, evet."

"Vurulabileceğini, yaşam boyu sakat kalabileceğini biliyordun ama yapman gerekeni yaptın."

"Yapacak başka bir şey yoktu."

"Yapacak başka bir şey daima vardır," diye karşı çıktı Dylan. "Örneğin kaymak. Vazgeçip gitmek. Bunları yapmayı düşündün mü?"

"Tabii."

"Ama kilisede kaçabileceğin bir an, kısacık bir an var mıydı?"

"Aman Tanrım," diyen Jilly, gelen yükü fark etmeye başlarken ürperdi, mezara girene dek asla kurtulamayacakları yükü.

“Evet, kaçabilirdim. Kahretsin, evet, bunu yapabilirdim. Neredeyse yapacaktım.”

“Tamam, belki yapabilirdin. Belki hâlâ kaçabiliriz. Ama bir şey var... O insanları kurtarmak yerine bu sorumluluğa sırt çevirdiğin ve hâlâ kendi kendinle yaşadığın bir an, kısacık bir an oldu mu?”

Jilly Dylan’a bakıp durdu.

Dylan da ona bakıyordu.

“Saçma bir şey bu.”

“Belki öyle, belki değil.”

Bir an düşünen Jilly, hafifçe gülümseyerek ona katıldı. “Belki öyle, belki değil.”

“Nanomakineler tarafından ayarlanan yeni bağlantılar ve yeni sinir sistemi yolları bize gelecekten haber verme yeteneğini, hatalı da olsa önsezilerimizi kullanmayı, katlanmayı sağladı. Ama geçirdiğimiz değişiklikler yalnızca bunlar değil.”

“Keşke tek değişiklikler onlar olsaydı.”

“Bence de. Ama bu doğru öfke daima karşı konulamaz bir zorlama hareketi yaratıyor.”

“Haklısın, karşı konulamaz. Zorlama, saplantı ya da adlandıramayacağımız bir şey.”

“Ve yalnızca hareket için zorlanma değil ama...”

Dylan, yaşam süreklilikleri biçimlendirecek gerçeği ifade edecek son beş sözcüğü eklemek için duraksadı.

“Tamam,” dedi Shep.

“Tamam mı, oğlum?”

Oğlan kalenin gölgesinden güneşli alana doğru baktı. “Tamam. Shep korkmuyor.”

“Tamam öyleyse. Dylan da korkmuyor, sonra derin bir soluk alıp söylenmesi gereken şeyleri söyledi: “Doğru öfke daima karşı konulamaz bir zorlama hareketi yaratır, riskler ne olursa olsun ve bu, harekete geçmek için zorlama değil, doğru şeyi yapmak için

zorlamadır. Biz özgür irademizi kullanarak sırtımızı dönebiliriz ama bunun bedeli özsaygımızı yitirmek olur ve buna dayanmak güçtür."

"Lincoln Proctor'ın istediği şey de bu olamaz," dedi Jilly. "Onun gibi bir adamın isteyeceği en son şey iyiliksever bir neslin babası olmak."

"Benden hiçbir destek bekleme. Adam yapışkan bir çamurdu. Onun görüşleri geri kalan insanları kırbaçlayarak daha düzenli bir dünya yaratacak olan ahlaksız bir nesle ait."

"Öyleyse biz neden olduğumuz gibi yaratıldık?"

"Belki biz hepimiz doğduğumuz zaman, beyinlerimiz doğru olanı, daima ne yapmamız gerektiğini bilmeye yönlendirilmişti."

"Annemin bana öğrettiği şey de kesinlikle bu," dedi Jilly.

"Böylece belki nanomakineler o var olan devrede yalnızca bazı gelişmeler yaptı, daha az direnmemiz için ve şimdiye dek biz doğru şeyi yapmaya yönlendirildik, isteklerimiz, arzularımız bunların sonuçları ve karşılığındaki bedel ne olursa olsun."

Dylan'ın söylediklerini düşünen ve ileride yaşayacağı yazgıyı anlamaya çalışan Jilly, "Bundan sonra," dedi, "şiddet ve felaket görüntüleriyle karşılaştığım her zaman..."

"Bende birisinin başının dertte olduğunu veya iyi durumda olmadığını onlardan kalan izlerle hissettiğimi her zaman..."

"...Yapmak zorunda kalacağımız şey..."

"O günü kurtarmak olacak," diye bitirdi Dylan. Bunu söylemesinin nedeni az da olsa onu gülümsetmekti.

Onun gülümsemesine ihtiyacı vardı.

Belki Jilly'nin yüz ifadesi bir eğlence evinin aynasında görülen çarpık bir gülümsemeydi, ama onu neşelendirmemişti.

"Ben görüntüleri engelleyemiyorum," dedi Jilly. "Ama sen eldiven takabilirsin."

Dylan başını iki yana salladı. "Aa, bir çift eldiven satın almak

için çok uzaklara gidebilirim sanırım. Ama kötü insanların planlarını öğrenmeyi engellemek veya iyi insanların dertlerini öğrenmek için mi? Yanlış yapılan bir iş olur bu, öyle değil mi? Eldivenleri satın alabilirim sanırım, ama onları takabileceğimi düşünmüyorum."

"Vay canına," dedi Shepherd, belki onların söylediği her şey veya çöl sacağı hakkında bir yorum yaparak ya da belki yalnızca gerçek dünya yerine daha çok zaman geçirdiği ileri derece otistiğe özgün bir gezegen olan Shep dünyasında yaşadığı bir olaya tepki vererek. "Vay canına."

Tartışacak çok fazla şeyleri vardı, ama şu an için hiçbirisinin devam edecek cesareti ve enerjisi yoktu. Shep bile bir kez daha vay canına diyememişti.

Gölgelik. Sıcaklık. Aşırı ısınmış kayanın ve kumun demir, silikat ve küllü kokuları.

Dylan üçünün de tam şimdi oturdukları yerde oturabileceklerini düşünürken bedeli ne olursa olsun şimdiye dek yaptıkları iyi şeyleri hayal ediyordu; yeni riskler almadan yeni korkularla yüzleşmeden, asla yeni girişimlerde bulunmadan, Arizona'nın Petrified Forest National Park'ındaki ağaçlar gibi bu taş sıranın üstünde taşlaşmayı ve ardından bir sonraki bin yılda arkeologlar tarafından bulunana dek burada gölgede huzur içinde dinlenen üç taş figür olarak çağlar boyu süreler harcamayı...

"Kim bilir nasıl görünüyorum?" dedi Jilly en sonunda.

"Çok güzel," diye güvence verdi ona Dylan ve bu sözlerinde ciddiydi.

"Evet, doğru. Yüzüm kurumuş kanla gerildi."

"Alnındaki kesik kabuk tutup kapanmış. Kabuklu yara ve kan biraz kötü görünüyor ama bunun dışında güzel görünüyorsun. Elin nasıl?"

"Zonkluyor. Ama yaşayacağım, bu da artı puan sanırım." Çan-

tasını açıp içinden pudriyerini çıkaran Jilly, küçük yuvarlak aynada yüzünü inceledi. "Bana Kara Göl'ü bul, eve gitmem gerek."

"Saçma. Biraz yıkama yeterli, sonra kraliyet balosu için hazır olursun."

"Beni ya hortumla yıka ya da araba yıkanan bir yere götür."

Ardından yine çantasını araştırıp bir paket ıslak mendil çıkararak, limon kokulu mendillerden biriyle, pudriyer aynasına bakarak dikkatle yüzünü temizledi.

Dylan hayallerine geri dönmüştü.

Shep'in durgunluğu, sessizliği ve gözlerini kırpmadan bakması, bu taşa dönüşme işinin bir başlangıcıydı.

Islak mendiller arabada büyük bir Big Mac yedikten sonra elleri silmek için kullanılırdı. Bir tek mendil kurumuş kan pıhtısını temizlemeye yetmemişti.

"Ekstra büyük, seri katilboyu mendillerden satın almalısın bence," dedi Dylan.

Jilly çantasını aradı. "En azından bir mendil daha olduğundan eminim."

Sonra çantanın iki iç yan bölmesinin fermuarlarını açtı. "Aa, bunları unutmuştum."

Bölmelerin birinden bir torba yerfıstığı çıkardı.

"Shep peynirli krakeri yeğler, eğer sende varsa tabii, ben de küçük çikolatalı kek sevenlerdenim."

"Fıstıklar Proctor'ındı."

Dylan yüzünü ekşitti. "Siyanürlüdür herhalde."

"Torbayı benim odanın dışarısındaki otoparkta düşürdü. Ben de seninle ve Shep'le karşılaşmadan onu yerden aldım."

Taşlaşma çabasına son veren, ama güneş ışınlarının ısıttığı taşlara ve kuma bakan Shepherd, "Kek var mı?" dedi.

"Kek yok," diye yanıtladı Dylan. "Yer fıstığı var."

"Kek var mı?"

"Yerfıstığı var, oğlum."

"Kek var mı?"

"Biraz sonra kek alırız."

"Kek var mı?"

"Yerfıstığı var, Shep ve yerfıstıklarının nasıl olduğunu biliyorsun; tümü yuvarlak, biçimli ve iğrenç. İşte, bak."

Fıstık torbasını Jilly'den alan Dylan, onu Shepherd'ın yüzüne doğru tutacaktı, ama selefon paketle Jilly'den kalan taze izler aklına Proctor'ın düşsel, şeytani gülümseyen görüntüsünü getirmişti. Bu gülümsemenin ardından hayallerle izlenimlerden oluşan elektriksel, çatırtılı, gürültülü, fır döndülü bir gölge gösterisi görüntülenmekteydi.

Jilly'yle Shep'ten uzaklaşana dek taş sıradan kalktığını fark etmemişti. Sonra durup onlara doğru dönerek, "Tahoe Gölü," dedi.

"Nevada'da mı?" diye sordu Jilly.

"Evet. Hayır. O Tahoe Gölü, evet, ama kuzey kıyısında, Kaliforniya tarafında."

"Onunla ilgili ne var?"

Dylan'ın vücudundaki her sinir seyiriyordu sanki. Harekete geçmek için karşı konulmaz bir zorlama içindeydi.

"Oraya gitmemiz gerek."

"Neden?"

"Hemen şimdi."

"Neden?"

"Bilmiyorum. Ama yapılacak doğru iş o."

"Kahretsin, o iş beni sinirlendiriyor."

Dylan Jilly'nin yanına dönüp onu ayağa kaldırdıktan sonra, onun yaralanmamış elini yerfıstığı paketini tuttuğu kendi elinin üstüne koydu. "Benim ne hissettiğimi hissedebiliyor musun, onun nerede olduğunu?"

"Neyin nerede olduğunu?"

"Evin. Bir ev görüyorum. Göle bakan Frank Lloyal Wright tarzı bir yer. Olağandışı seyyar olanlar, üst üste dizili taşlardan oluşan duvarlar, bir sürü büyük pencere. Ev büyük yaşlı çam ağaçlarının arasına yuvalanmış. Onun nerede olduğunu hissediyor musun?"

"Bu benim değil, senin yeteneğin," diye anımsattı Jilly ona.

"Sen nasıl katlanacağını öğrendin."

"Evet, öğrenmeye başladım, ama bunu öğrenmedim," diyen Jilly elini geri çekti.

Taş sıradan kalkan Shepherd, sağ elini Dylan'ın torbayı tuttuğu elinin üstüne koydu "Ev".

"Evet, bir ev," diye yanıtladı Dylan sabırsızca, harekete geçme zorlaması her saniye daha güçlenirken. Acilen tuvalete gitmesi gerektiğini hisseden bir oğlan çocuğu gibi ağırlığını bir ayaktan diğerine veriyordu.

"Bir ev görüyorum."

"Bir ev görüyorum," dedi Shep.

"Göle bakan büyük bir ev görüyorum."

"Göle bakan büyük bir ev görüyorum."

"Sen ne yapıyorsun, oğlum?"

Dylan'ın umduğu gibi sen ne yapıyorsun, oğlum? diye yinelemeyen oğlan, "Göle bakan büyük bir ev görüyorum," dedi.

"Ne? Bir ev mi görüyorsun? Onu sen de görüyor musun?"

"Kek var mı?"

"Yerfıstığı var, Shep, yerfıstığı var."

"Kek var mı?"

"Elin onun üstünde, doğruca ona bakıyorsun, Shep. Onun yerfıstığı torbası olduğunu görebilirsin."

"Tahoe keki var mı?"

"Aa, evet, belki. Tahoe'deki bu yerde kek de vardır herhalde.

Bir sürü kek. Her tür kek. Çikolatalı kek, limonlu kek, baharatlı kek, havuçlu kek..."

"Shep havuçlu kek sevmez."

"Hayır, onu demek istemedim, o konuda yanıldım, havuçlu kekleri yok, Shep, dünyadaki diğer her türden lanet olası kekleri var."

"Kek," dedi Shep ve serin yeşil bir yer onlara doğru katlanırken, New Mexico Çölü geriye doğru katlandı.

Kırk Altı

Koni biçiminde, yaygın, çeşitli türlerde büyük çamlar, çoğu altmış metre yükseklikte, gölün çevresinde inşa edilen saraylar gibi, Noel süslerine benzer kozalakların bazıları kayısı kadar küçük, diğerleri ananas büyüklüğünde...

Yıllanan çam dallarının arasından görünen ünlü göl, dünyanın en renkli su kütlesi olarak ün yapmıştı. Orta kısmı dört bin beş yüz metre derinliğindeki kıyı kısmından daha derin olan göl, yeşilin, mavinin ve morun sayısız renk tonlarınla gökkuşağı gibi pırıl pırıl parlıyordu.

Çölün sonsuz kısırlığından Tahoe'nun güzelliğine katlanmışlardı; akreplerle 'kaktüs' güveleri yerine havada uçuşan kelebeklerle kahverengi kuşlar vardı burada.

Shepherd onları karo taşlarla döşeli, ormanın içine doğru kıvrılan bir patikaya katlamıştı, patikanın iki yanı çamlarla ve eğrelti otlarıyla kaplıydı. Patikanın sonunda bir ev vardı. Wrightian taşları ve gümüşi seder ağacı tahtasından yapılmış, heybetli ama doğal ortama uyum sağlayan, damları çıkıntılı, bir sürü yüksek penceresi olan bir ev.

"Ben bu evi biliyorum," dedi Jilly.

"Daha önce buraya geldin mi?"

"Hayır. Hiç gelmedim. Ama resimlerini bir yerde gördüm. Bir dergide belki."

"Kesinlikle Architectural Digest'te görmüş olmalısın."

Karo taşlarıyla döşeli geniş basamaklar, çıkıntılı damın sedir ağacı tahtasından yapılmış kemerleri altında bir giriş terasına ulaşıyordu.

Dylan'la Shepherd'ın arasında terasa çıkan Jilly, "Bu ev Lincoln Proctor'la mı bağlantılı," diye sordu.

"Evet, bunun nasıl bir bağlantı olduğunu bilmiyorum, ama izlerden hissettiğim kadarıyla, onun en azından bir kez burada olduğunu biliyorum, belki birkaç kez buraya gelmiştir, burası onun için önemli bir yer."

"Onun evi olabilir mi?"

Dylan başını iki yana salladı. "Sanmıyorum."

Ön kapı ve bunun iki yanındaki lambaları özel bir görüntüdeydi. Art Deco tarzı yarı bronz yarı renkli cam bir geometrik baş yapıttı.

"Ya burası bir tuzaksa?" diye kaygılandı Jilly.

"Hiç kimse bizim geldiğimizi bilmiyor. Tuzak olamaz. Ayrıca... öyle bir duygu yaratmıyor."

"Kimin gelip gittiğini görene dek belki evi ağaçların arasından gözlesek iyi olur."

"İçgüdüm bana harekete geçmem gerektiğini söylüyor. Kahretsin, başka seçeneğim yok. Bu zorlama sanki sırtımdan beni iten bin tane el gibi. O kapı zilini çalmak zorundayım."

Dylan zili çaldı.

Jilly ağaçların arasına kaçmayı düşünmüş olmasına karşın, Dylan'ın yanında kalmıştı. Değişkenliğiyle artık bu dünyada sığınabileceği hiçbir yer yoktu. Bu yer, eğer gerçekten varsa, O'Conner kardeşlerle birlikte gidebileceği yerdi, tıpkı şimdi onların kendisiyle birlikte bulundukları yer gibi.

Kapıyı açan uzun boylu, yakışıklı, saçları erken ağarmış adamın olağanüstü güzellikte koyu gri gözleri vardı. Bu çekici bakışlı

çelik grisi gözler insana gözdağı verebilirdi mutlaka, ama şimdi tehdit oluşturmayan ilkbahar yağmuru kadar rahatlatıcıydı.

Sesi Jilly'nin onun radyo programlarından anımsadığı kadarıyla yankılı ve buğuluydu; anında tanınan bir ses. "Jillian, Dylan, Shepherd, ben de sizi bekliyordum," dedi Parish Lantern. "Lütfen içeri gelin. Benim evim sizin eviniz demektir."

Jilly kadar şaşırmış olan Dylan, "Siz? Yani... gerçekten? Siz misiniz?"

"Ben kesinlikle benim, evet, en azından aynaya son baktığımda öyleydim. Gelin, gelin. Konuşacak ve yapacak çok şeyimiz var."

Geniş antrenin kireçtaşı döşemesi, bal sarısı kaplamaları, zümrüt yeşili yastıkları olan, bir çift gülağacı tahtasından yapılmış Çin koltukları ve üstünde içi düzinelerle taze sarı, kırmızı, turuncu lalelerle dolu kırmızı bronz renginde bir saksı bulunan orta masası vardı.

Jilly kendisini şaşırtıcı şekilde candan karşılanmış hissediyordu. Ailesi bir kentten diğerine taşındığı sırada kaybolan ve sonra uzun mesafeler aşarak içgüdüleriyle hiç görmediği yeni evine giden yolu bazen bulabilen bir köpek gibi.

Ön kapıyı kapatan Parish Lantern, "Birazdan yıkanıp rahatlar, giysilerinizi değiştirirsiniz, dedi, "bavullarınız olmadan geleceğinizi öğrendiğim zaman, yardımcım Ling'i sizin için yeni giysiler almaya yolladım. Bu kadar kısa sürede Wile E. Layote tişörtlerini bulması büyük başarı. Ling çarşamba günü Los Angeles'a giden uçağa yetişmek zorunda kaldı ve orada Warner Brothers Studio'nun araba parkındaki bir hediyelik dükkânından Shep'in bedenine uygun bir düzine tişört satın aldı."

"Çarşamba mı?" diye sordu Dylan, şaşkın bir yüz ifadesiyle.

"Ben dün geceye dek Dylan ve Shepherd'la tanışmamıştım bile," dedi Jilly. "Onlarla cuma gecesi tanıştım. On sekiz saatten daha az bir süre önce."

Gülümseyerek başını sallayan Lantern, "Ve o on sekiz saat oldukça heyecanlıydı, değil mi?" diye sordu. "Bunu duymak isterim. Ama önce yapılacak şeyler var."

"Kek," dedi Shep.

"Evet," diye güvence verdi ona Lantern. "Senin için de kekim var, Shepherd. Ama önce ilk yapılması gerekenler yapılsın."

"Kek."

"Sen kararlı bir delikanlısın, öyle değil mi? İyi. Bu kararlığını onaylıyorum."

"Kek."

"Aman Tanrım, oğlum, insan senin beyninde gerçekten kek düşkünü bir sülük olduğundan kuşkulanabilir. Tabii eğer gerçekten beyin sülükleri diye bir şey varsa."

"Öyle şeyler olduğuna hiç inanmam," dedi Jilly.

"Milyonlarca insan inanır, canım."

"Kek."

"Sana büyük, kare şeklinde bir kek bulacağız," diye söz verdi Lantern Shep'e, "biraz sonra. Ama önce yapılacak şeyler var. Lütfen benimle gelin."

Üçü talk-show'cu ev sahibini girişten çoğu küçük kent kütüphanelerinden daha fazla kitap içeren kütüphaneye doğru izledikleri sırada, "Sen bu olanları daha önceden biliyor muydun?" diye sordu Jilly'ye.

"Nasıl bilebilirim?" dedi şaşıran Jilly.

"Yani Parish Lantern hayranı olan sensin. Koca Ayak, dünya ötesi komplo teorileri, öyle şeyler."

"Koca Ayak'ın bununla bir ilgisi olduğundan kuşkuluyum. Ve ben dünya ötesi komplocu değilim. Stand-up komedyeniyim."

"Dünya ötesi komplocularla stand-up komedyenleri ortak özelliklere sahip kişiler değildirler."

"Kek," diye ısrar etti Shep.

Lantern kütüphanenin sonunda durup onlara doğru döndü. "Burada korkmanız için hiçbir neden yok."

"Hayır, hayır," diye açıkladı Dylan, "biz yalnızca şakalaşıyorduk, uzun zaman önce geliştirdiğimiz kendimize özgü özel bir şaka bu."

"Neredeyse on sekiz saat önce," dedi Jilly.

"Yalnızca şunu hatırlayın," diye devam etti Lantern, esrarengiz ama sevecen bir amcanın sıcak ses tonuyla, "ne olursa olsun, burada korkmanız için hiçbir neden yok."

"Kek."

"Biraz sonra, oğlum."

Ardından onları kütüphaneden çıkarıp, uçuk altın sarısı ipek kumaş kaplı modern kanapelerle ve koltuklarla döşeli, seçme Çin antikaları ve Art Deco tarzı dekoratif eşyalarla dolu büyük bir oturma odasına götürdü.

Neredeyse tamamı altı devasa pencereden oluşan güney kesiminden, iki dev şeker çamının dalları arasındaki, renkli gölün panoramik manzarası görünüyordu.

Manzara öylesine güzeldi ki, Jilly neredeyse kendiliğinden "Muhteşem!" diye bağıracağı sırada, sağ elinde bir tabanca tutan Lincoln Proctor'ın odada ayakta durduğunu fark etti.

Kırk Yedi

Bu Lincoln Proctor ne kömürleşmiş bir et parçasıydı ne de parçalanmış kemik yığını, ama eğer kendisine bir şans verilse onu çok daha kötü hale getirirdi. Adamın Jilly'nin Coupe De Ville'inde yanarak öldüğünü kanıtlayacak hiçbir şey yoktu. Düşsel gülümsemesi bile yerli yerindeydi.

"Oturun," dedi Proctor, "bu işi konuşalım."

Jilly'yle Dylan ona kaba bir tepki vermek üzereydiler.

"Evet, benden nefret etmek için iyi bir nedeniniz var," diye devam etti Proctor pişmanlıkla. "Size korkunç şeyler yaptım, affedilmez şeyler... kendimi savunmak için çabalamayacağım. Ama bu işte birlikteyiz."

"Biz seninle hiçbir işte birlikte değiliz," dedi Dylan öfkeyle. "Biz senin arkadaşın ya da yandaşın değiliz, kobayın da değiliz. Biz senin düşmanlarınız ve eğer şansımız varsa bağırsaklarını deşeceğiz."

"İçki isteyen var mı?" diye sordu Parish Lantern.

"En azından size bir açıklama borçluyum, en azından," dedi Proctor. "Ve beni dinlerseniz, aramızda bir bağ olduğunu göreceksiniz."

"Kokteyl, brendi, bira, şarap, meşrubat?" diye önerdi Lantern.

"Benim arabamı kim yaktı?" diye sordu Jilly.

"Yoluma çıkan şanssız bir motel müşterisi," dedi Proctor.

"Yaklaşık benim ölçülerimdeydi. Onu öldürdükten sonra, kimliğimi, kol saatimi, diğer kişisel eşyalarımı onda bıraktım. Bir hafta önce kaçmaya başladığımdan beri, yanımda evrak çantalı bomba taşıyordum, küçük bir patlayıcı, ama içeriğinin çoğu vazelinli benzindi, yalnızca o amaç için. Onu uzaktan kumandayla patlattım."

"Eğer kimse içki içmeyecekse," dedi Lantern, "ben kendi içkimi bitireceğim."

Ardından onları izleyebileceği bir koltuğa gidip, yandaki küçük masadan bir kadeh beyaz şarap aldı.

Diğerleri ayakta duruyorlardı.

"O zavallı kahpe dölünün sen olmadığın otopside kanıtlanır," dedi Jilly Proctor'a.

Proctor omuz silkti. "Tabii. Ama siyah Suburban'daki centilmenler bana yaklaşırlarken, büyük patlama onların dikkatini dağıttı, öyle değil mi? Bu da bana kaçmam için birkaç saat kazandırdı. Aa, birkaç saat ya da birkaç gün kazanmak için masum bir adamın yaşamına son vermek alçaklık, ama ben yaşamım boyu daha kötülerini yaptım. Ben..."

Proctor'ın kendini suçlayan teranesini dinlemekten bıkan Jilly, "Sububanlar'daki adamlar kim?" diye sordu.

"Çıkar düşkünleri. Bazıları Rus Spetznazlar, yozlaşmış bazı Amerikalı Delta Gücü üyeleri, tümü çeşitli ülkelerden özel güç askerleri. En fazla para verene çalışırlar."

"Şimdi kim için çalışıyorlar?"

"Benim iş ortaklarım için," dedi Proctor.

Parish Lantern oturduğu koltuktan söze karıştı. "Bir adam mutlaka aranıyorsa, onu öldürmek için bir ordu kurulur, hayli iyi bir başarıdır bu."

"Benim ortaklarım oldukça zengin kişiler, milyarderler, birçok bankayı ve kuruluşu idare ederler. Ben deneysel konularda biraz başarı göstermeye başladığım zaman, ortaklarım kendilerinin ve

şirketlerinin parası tehlikeye girecek diye düşündüler... yani işler ters gittiğinde tütün endüstrisinden kazandıkları milyarlarca doları geri çektiler. Amaçları iş yerlerini kapatıp araştırmamı mahvetmekti."

"Hangi işler ters gitti?" diye sordu Dylan sinirli bir ses tonuyla.

"Bana açıkladığın o korkunç listeyi onlara da açıklama. Yalnızca Manuel'den söz et," diye önerdi Lantern.

"Şişko öfkeli bir sosyopat," dedi Proctor. "Onu asla kullanmamalıydım. İlacın enjekte edilmesinden sonra birkaç saat içinde beyin gücüyle yangın başlatma yeteneği geliştirdi. Ne yazık ki yakmaktan çok hoşlanıyordu. Bir sürü şeyi, insanları: Onu durdurmadan önce çok zarar verdi."

Midesinin bulandığını hisseden Dylan, neredeyse bir iskemleye oturacaktı, ama annesini anımsayınca ayakta kaldı.

"Tanrı aşkına, sen böyle deneyler için kimleri kullanıyorsun?" diye sordu Jilly.

Düşsel gülümseme adamın ağzının bir köşesinde belirmişti. "Gönüllüleri."

"Beyinlerinin nanomakinelerle doldurulması için hangi moronlar gönüllü olur?"

"Anladığım kadarıyla sen biraz araştırma yapmışsın. Öğrenemediğin şey ise bizim New Mexico'daki bir binada insanlar üzerinde gizlice deneyler yaptığımız. Memurlar hâlâ orada kolayca rüşvet alıyorlar."

"En iyi senatörlerimizden daha ucuza çalışır onlar," diye ekledi Lantern yavan bir sesle.

Bir koltuğun kenarında oturan Proctor, tabancayı onlara doğrultmuştu. Yorgun görünüyordu. Dün gece Arizona'dan doğruca buraya gelmiş olmalıydı; ya az dinlenmiş ya da hiç dinlenmemişti. Genellikle pembe olan yüzü gri ve süzgündü. "Gönüllüler suçlu katillerdi. Kötünün en kötüsü. Eğer bir insan yaşamının geri ka-

lan kısmını leş gibi kokan bir Meksika hapishanesinde geçirmeye mahkûm edilmişse, ama lüks şeyler satın almak ve belli ceza indirimi bile sağlayabilirse, herhangi bir şey için gönüllü olur. Onlar nasırlaşmış suçlulardı, ama benim onlara yaptığım şey de insanlık dışıydı."

"Çok kötü, çok kötü bir şeydi," dedi Lantern, sanki yaramaz bir çocuğu azarlıyor gibi.

"Evet, öyleydi. Kabul ediyorum. Çok kötü bir şeydi. Ben..."

"Böylece," dedi Dylan sabırsızca, "bu mahkûmların bazılarının zekâ katsayısı düşerken, senin dediğin gibi, ortakların kakalaklar kadar mankafa avukat sürüleriyle ilgili kâbuslar görmeye başladılar."

"Hayır, zihinsel olarak gerileyen veya başka şekilde zarar görenler bizi ilgilendirmiyordu. Hapishane yetkilileri onlar için sahte ölüm belgeleri düzenlediler ve onlarla bizim aramızda bağlantı kurulmadı."

"Başka birçok kötü şey, çok kötü şey," diye dilini şaklattı Lantern.

"Çok kötü şeyler asla sona ermez."

"Ama eğer bizim yangın başlatıcımız Manuel gibi birisi, harekete geçip gümrük sınırında yoluna çıkanı yakarak San Diego'ya gitse ve orada delirip kentin tüm binalarını mahvetseydi, binlerce olmasa bile yüzlerce insanı öldürseydi, o zaman belki biz kendimizi ondan uzaklaştıramazdık. Belki birilerine bizden söz ederdi. İşte o zaman... yükümlülük buradan asrın sonuna dek sürerdi."

"Bu mükemmel bir Chardonnay," dedi Lantern, "denemek isteyen varsa, yok mu? Öyleyse şarabın çoğunu bana bırakıyorsunuz demek. Ve şimdi masalın sonuna geldik. Üzüntülü ve düş kırıklığına uğratıcı kısmına. Onlara üzüntülü kısmı anlat Lincoln."

Proctor'ın cesaret kırıcı düşsel gülümsemesi şimdi tamamen

yok olmuştu. "Onlar labaratuvarlarımı kapatıp beni safdışı bırakmadan önce, ben yeni bir nanobot nesli geliştirdim."

"Yeni ve gelişmiş," dedi Lantern, "Yeni Coca-Cola ya da M&M tayfına yeni bir renk eklemek gibi."

"Evet, yok daha gelişmiş," diye ona katıldı Proctor; ev sahibinin alayını ya fark etmemiş ya da üstünde durmamıştı. "Onu mikroplardan arındırdım. Tıpkı sana Dylan, sana Bayan Jackson, size yaptığım gibi. Ve sana Shepherd, sana da yaptığım gibi, öyle değil mi?"

Başı eğik ayakta duran Shep, hiçbir şey söylemedi.

"Sizi nasıl etkilediğini öğrenmek için sabırsızlanıyorum," dedi Proctor yine gülümseyerek. "Bu kez deneklerin niteliği her zaman olması gerektiği gibiydi. Siz yoğurulacak kil gibisiniz. O suçlu insanlarla çalışırken, felaketle karşılaşmak kaçınılmazdı. Bunu baştan anlamalıydım. Benim hatam. Benim aptallığım. Ama şimdi siz yükselişe mi geçtiniz? Ne olduğunu duymak istiyorum. Nasıl etkilendiniz?"

Proctor'a yanıt vermek yerine, "Peki siz bu işe nasıl girdiniz?" diye sordu Parish Lantern'a. "Onun yatırımcılarından biri miydiniz?"

"Ben ne milyarderim ne de aptalım," dedi Lantern. Onu birkaç kez programıma konuk etmemin nedeni, kendisinin eğlenceli bir egomanyak olduğunu düşünmemden kaynaklanıyor."

Proctor'ın gülümsemesi donmuştu.

Eğer öfkeli bakışları alevlenseydi, o da Parish Lantern'ı zavallı Manuel'in başkalarına yaptığı gibi kömür cürufuna döndürürdü.

"Ben ona asla kaba davranmadığım gibi," dedi Lantern, "insan beyniyle ilgili bu güçlü evrimin neden olduğu delilik hakkında ne düşündüğümü de söylemedim. Bu benim tarzım değil. Eğer bir konuk dahiyse, onun arkadaş edinmesine ve kendi isteğiyle insanları etkilemesine izin veririm ve eğer deliyse benim yardımım

olmadan kendini aptal durumuna düşürmesine izin vermekten mutluluk duyarım."

Bu suçlanma karşısında Proctor'ın yüzü öfkeden kızarmıştı. Oturduğu koltuktan kalkarak tabancayı Dylan'dan Lantern'a çevirdi. "Ben senin daima ileri görüşlü biri olduğunu düşünürdüm. Yeni nesille birlikte ilk önce sana gelmemin nedeni buydu. Karşılığında aldığım ödül bu mu olacaktı?"

Bardağındaki Chardonnay'ın son yudumunu zevkle içen Parish Lantern, Proctor'ı hiçe sayarak Dylan ve Jilly'yle konuşmayı sürdürdü. "Ben iyi doktorla hiç yüzyüze gelmedim. Onunla canlı telefon bağlantısı kurarak söyleşi yaptım. Kendisi beş gün önce benim kapıma geldi, ama ben onun kıçına bir tekme savurup sokağa atmayacak kadar kibar birisiyim. Benimle gösterimin bir parçası olabilecek önemli bir şey hakkında konuşmak istediğini söyledi. Ben de kısa bir toplantı yapmamız için onu çalışma odasına davet etme nezaketini gösterdim. Ama o bu iyiliğin karşılığını kloroform ve iğrenç... bir at şırıngasıyla ödedi."

"Biz o şırıngayı biliyoruz," dedi Dylan.

Lantern boş şarap kadehini bir kenara koyup koltuğundan kalktı. "Sonra bana ortaklarının kendisine dava açmak olasılığı bulunduğunu, onu ve iğne yaptığı kişileri öldürmeye kararlı olduklarını, bu durumu polise haber vermeye çalışmamamı söyledi. Birkaç saat sonra bende korkunç değişiklikler olmaya başlamıştı. İlk lanet sezgisel bilgiydi."

"Biz de onları lanet olarak adlandırıyoruz," dedi Jilly.

"Çarşamba günü bugün burada olacak bazı şeyleri önceden görmeye başladım. Frankenstein'ımız benim ne yaptığımı öğrenmek, övgüme ve lütfuma mazhar olmak için geri dönecekti. Beceriksiz aptal, kendimi ona borçlu hissetmemi, onu bir kahraman gibi burada barındırmamı bekliyordu."

Proctor'ın soluk mavi gözlerini, 1992'de Dylan'ın annesini

öldürdüğünde olduğu gibi sert ve soğuk bakışlar kaplamıştı. "Ben yanlışların adamıyım, üzücü yanlışların. Ama bana iyilik yapanlara gereksiz hakaretlerde bulunmam. Senin davranışını anlamıyorum."

"Ona sizin burayı ziyaret edeceğinizi aynı gün önceden gördüğümü söylediğimde," diye devam etki Lantern, "korkunç derecede heyecanlandı. Hepimizin eğilip kıçını öpeceğimizi umuyordu."

"Siz, bu adam Arizona'da bize iğne yapmadan önce, bizim buraya geleceğimizi biliyor muydunuz?" Jilly şaşırmıştı.

"Evet, önceleri kim olduğunuzu tam olarak bilmesem de. Tüm bunların nasıl olduğunu size kolayca açıklayamam," diye kabullendi Lantern. "Ama bazı şeylerin belli bir uyumu var..."

"İşte öyle bir şey," dedi Jilly.

Parish Lantern kaşlarını kaldırdı. "Evet. Bu şekilde de belirtebiliriz. Olması mümkün şeyler vardır, olması gereken şeyler vardır ve işte öyle bir şeyi hisseder, en azından neler olacağını biraz bilirsiniz. Eğer görüntüyle lanetlendiyseniz tabii."

"Kek," dedi Shepherd.

"Biraz sonra, oğlum. İlk önce bu pis kokulu bok torbasıyla ne yapacağımıza karar vermemiz gerek."

"Kıç, kaka, bok."

"Evet, oğlum," dedi ekseni yer değiştiren gezegenlerin, uzaylı yaratık suikastlarının ustası ve Lincoln Proctor'a doğru yürüdü.

Bilimadamı tabancayı daha saldırgan bir biçimde Lantern'a doğrultmuştu. "Benden uzak dur."

"Son yeteneğimin sezgisel bilgi olduğunu sana söylemiştim," dedi Lantern, oturma odasında Proctor'a doğru giderken, "ama yalan söyledim."

Belki yangın başlatıcısı Manuel'i anımsayan Proctor, düşmanına yakından ateş etti, ama Lantern ne tabancanın sesine ne de

kurşunun etkisine tepki vermişti. Mermi sanki ev sahibinin göğsünden fırlamış gibi oturma odasının tavanına saplandı.

Lantern ona yaklaşırken Proctor umutsuzca iki el daha ateş etti, bu kurşunlar da tavana saplanıp birinci kurşunla birlikte mükemmel bir üçgen grup oluşturmuştu.

Dylan mucizelere öylesine alışmıştı ki, bu baş döndürücü performansı huşu içinde olmasa bile hayranlıkla izliyordu.

Parish Lantern için tabancayı şaşkın bilimadamının elinden almak hiçbir çaba gerektirmemişti. Proctor'ın gözleri sabit bakıyordu, ama kendisi sendelemiyordu.

Dylan, Jilly ve ayaklarını sürüyen Shep, Lantern'ın yanına geldiler, karar vermek üzere olan jüri üyeleri gibi.

"Başka şırıngaları da var," dedi Lantern. "Eğer buluşunun bize yaptıklarını beğenirse, kendine iğne yapma cesaretini bulmak istiyor. Sence bu iyi bir fikir mi, Dylan?"

"Hayır."

"Ya sence, Jilly? Sence iyi bir fikir mi?"

"Kahretsin, hayır," dedi Jilly. O kesinlikle daha iyi yoğrulacak bir kil değil. Bu yine Manuel'in işine benzer."

"Seni nankör kahpe dölü," dedi Proctor.

Dylan ona doğru bir adım attığında, Jilly Dylan'ın gömleğini çekiştirdi. "Bana daha kötü hakaretler edildi."

"Onunla nasıl başa çıkacağımız hakkında bir fikriniz var mı?" diye sordu Lantern.

"Onu polise teslim etmeye cesaretimiz yok," dedi Jilly.

"Ya da onun iş ortaklarını," diye ekledi Dylan.

"Kek."

"Sen çok ısrarcısın, oğlum. Ama önce onunla başa çıkalım, sonra keki veririz."

"Buz," diyen Shep, burayı oraya katladı.

Kırk Sekiz

Santa Barbora'nın kuzeyinde, ıssız kıyıdaki evin mutfağında, Shep buzdolabının içine bakarken, soğuk bir içecek aramıyor, Lincoln Proctor'la son karşılaşmalarını önceden görüyor olmalıydı. Jilly Shepherd'ın buzlu içecekleri sevmediğini anımsamıştı şimdi.

Buzlar nerede? diye sorarken, önceden fark ettiği bir manzara görüntüsünü tanımlamaya çalışıyordu.

Kuzey Kutbu nda bir sürü buz var, demişti Jilly ona.

Gerçekten öyleydi.

Demir bir çaydanlığın kapağı kadar sert görünen alçak gökyüzünün altında, koyu beyaz ovalar yarı alacakaranlıkta, ufuktan ufuğa gri bir sisle kaplanmıştı. Yüksekte kalan tek noktalar çentikli bayırlarla, bazıları tabutlar bazıları cenaze evleri kadar büyük buz kütleleriydi; çatlayarak buzullardan kopan bu kütleler garip yabancı bir mezarlığın mezar taşları gibiydi sanki.

"Soğuk," demişti Shepherd.

Gerçekten öyleydi.

Dünyanın tepesine göre giyinmemişlerdi ve ünlü sert kutup rüzgârları şimdilik dinmiş olsa da, hava sanki kurt dişleriyle ısırır gibiydi. Ani sıcaklık değişimi Jilly'nin kalp atışlarını aksatarak, onun nerdeyse dizüstü çökmesine neden olacaktı.

Kendisini Tahoe Gölü'nün dışında, bu korkutucu macera öy-

külerinin ve Noel efsanelerinin krallığında bulduğu için şaşırdığı belli olan Parish Lantern, yine de hayli sakin bir biçimde "Etkileyici," dedi.

Paniğe kapılan yalnızca Proctor'dı; sendeleyerek yürüyen ve sanki bu buz manzarası, onun yarıp kurtulacağı ve Tahvoe'nun yeşil, yaz sıcağını ortaya çıkaracağı bir hayalmiş gibi, kollarını iki yana savurup duruyordu. Bağırmaya çalışıyor olabilirdi, ama ısırgan soğuk sesini kısmış, geriye tiz bir hırıltı bırakmıştı.

"Shepherd," dedi Jilly, soğuk havanın boğazını yakıp ciğerlerine işlediğini fark ettiği sırada, "neden buradayız?"

"Kek," diye yanıtladı Shepherd.

Sert soğuk Proctor'ın paniğini uyuşuk bir şaşkınlığa dönüştürürken, Parish Lantern Dylan'la Jilly'yi Shep'le birlikte yanına çekip sımsıkı kucakladı; şimdi vücut ısısını paylaştıkları sırada, başlarını birbirlerinin başına değdirerek ılık nefesleriyle yüzlerini ısıtıyorlardı. "Bu öldürücü bir soğuk. Daha fazla dayanamayız."

"Neden buradayız?" diye sordu Dylan Shep'e.

"Kek."

"Oğlan kahpe dölünü burada bırakmamızı ve sonra gidip kek yememizi istiyor sanırım."

"Bunu yapamayız," dedi Dylan.

"Yaparız," diye karşı çıktı Shep.

"Hayır," dedi Jilly. "Bunu yapmak doğru olmaz."

Lantern onun böyle bir şey söylemesine şaşırmış görünmüyordu, nanomakinelerle yönlendirilen zorlamayla doğru olan neyse onun yapılacağını biliyordu. Genelde emredici olan sesi soğuktan titriyordu. "Ama öyle yaparsak birçok sorun çözülmüş olur. Polisin bulacağı hiçbir ceset olmaz."

"İş ortaklarını bize yönlendirme tehlikesi yok," dedi Jilly.

"Kendisi için kullanacağı şırıngayı alma şansı da yok," diye ekledi Dylan.

"Fazla acı çekmez," dedi Lantern. "On dakika içinde acı hissetmeyecek kadar uyuşmuş olur. Böyle olması daha iyi olur."

Düşlerinin soğuktan uyuştuğunu hisseden Jilly korkmuştu. "Ama eğer öyle yaparsak, uzun süre bu duygudan kurtulamayız, çünkü doğru olan şey o değil."

"O," dedi Shep.

"Değil."

"O."

"Oğlum," dedi Dylan, "gerçekten değil."

"Soğuk."

"Proctor'ı da bizimle birlikte geri götürelim, oğlum."

"Soğuk."

"Hepimizi Tahoe'ya geri götür."

"Kek."

Jilly'nin bir avuç saçını yakalayan Proctor, onun başını arkaya eğip genç kadını gruptan ayırarak, kolunun birini boynuna doladı. Adamın onu soluksuz bırakıp boğacağını fark eden Jilly, onun kolunu yakaladı. Proctor'dan hemen kurtulması gerekirdi ve bunun anlamı katlama demekti.

Kilisedeki hatalı hareketleri hâlâ aklındaydı. Eğer devlet katlama için izin belgeleri çıkarsa, bunlardan birini isterdi. Boğazını sıkan koldan kurtulup yalnızca kendini katlamak ve sonra başsız kaldığını keşfetmek istemiyordu, ama gözleri karardığı sırada buradan oraya gitmişti, orası Proctor'ın birkaç adım arkasındaydı.

Başının olması gerektiği gibi omuzlarının üstünde durduğunu fark edince, Proctor'ın kıçını tekmeleyecek bir pozisyon almış olduğunu gördü. Dün gece motelde kloroformun etkisi altında kaldığından beri bunu yapmak istiyordu zaten.

Ama ona sert bir tekme atamadan, Dylan sert bir vücut hareketiyle bilim adamını engelledi. Proctor'ın ayağı kayıp yere düşmüş ve başını buza çarpmıştı. Şimdi ana rahmindeki cenin

pozisyonunu alarak, soğuktan titreyip her zamanki gibi onlardan merhamet umuyor, kendisinin aciz, kötü ve hain bir adam olduğunu söyleyip duruyordu.

Jilly'nin görüşü rahatlamasına karşın, kutup soğuğu gözlerini yakıp yaşartıyor, kirpiklerinin üstünde gözyaşlarını donduruyordu. "Tatlım," dedi Shepherd'a, "buradan gitmemiz gerek. Hepimizi Tahoe'ya geri götür."

Shep ayaklarını sürüyerek Proctor'ın yanına gidip ona doğru eğildikten sonra, ikisi birden uzaklara katlandı.

"Oğlum!" diye bağırdı. Dylan, sanki kardeşini geri çağırabilirmiş gibi.

Bu bağırış sonsuz buzluk alanda yankılanmamış, sanki boğucu bir yastığın içinde kaybolmuştu.

"Şimdi bu beni kaygılandırıyor," dedi Parish Lantern, kan dolaşımını hızlandırmak için ayaklarını yere vurup buzul kitlesini incelerken; ona göre buzul beyin sülüklerinden daha korkutucuydu anlaşılan.

Sıfırın altındaki soğukluk Dylan'ın sinüslerini harekete geçirmişti; sol burun deliğinin kenarında buz tanecikleri sarkıyordu.

Başka bir yere katlandıktan birkaç saniye sonra, Shep Proctor'sız geri döndü. "Kek."

"Onu nereye götürdün, tatlım?"

"Kek."

"Burada, buzluk alanda başka bir yere mi?"

"Kek."

"Adam donup ölecek, oğlum."

"Kek."

"Doğru olan şeyi yapmak zorundayız, tatlım."

"Shep yapmaz," dedi Shepherd.

"Sen yaparsın, tatlım. Doğru olanı."

Shepherd başını iki yana salladı. "Shep biraz kötü olabilir."

"Hayır, senin kötü olacağını düşünmüyorum. Öyle olursan sonra çok acı çekersin."

"Hiç kek yok mu?"

"Konumuz kek değil, tatlım."

"Shep biraz kötü olabilir."

Jilly'yle Dylan bakıştılar. "Sen kötü olabilir misin, tatlım?" diye sordu Jilly Shep'e.

"Biraz."

"Biraz mı?"

"Biraz."

Lantern'ın kirpiklerinde de donmuş gözyaşları vardı. Gözlerinden yaşlar akıyordu, ama Jilly bu gözlerde suçluluk ifadesi görmüştü. "Biraz kötülük yararlı olabilir. Aslında bazen kötülük yeterince büyükse, yapılacak doğru şey onu sona erdirmek için kararlı olmaktır."

"Tamam," dedi Shep.

Herkes suskundu.

"Tamam mı?" diye sordu Shep ardından.

"Düşünüyorum," dedi Dylan.

Sakin görünen gökyüzünden kar yağmaya başlamıştı. Bu Jilly'nin daha önce gördüğü kar yağışlarına hiç benzemiyordu. Kar lapa lapa değil, iğne sivriliğinde granit buz taneleri halinde yağıyordu.

"Çok fazla," dedi Shep.

"Çok fazla ne, tatlım?"

"Çok fazla."

"Çok fazla ne?"

"Düşünme," dedi Shepherd. Sonra, "Soğuk," diyerek onları Proctor'sız, Tahoe'ya geri katladı.

Kırk Dokuz

Koyu çikolata kremasıyla kaplı, çikolatalı ve kirazlı kek... Parish Lantern'ın mutfak masasında yenen bu kek teselli verici bir ödül gibiydi, ama Jilly'ye garip bir ayin ekmeği gibi görünmüştü. Tabaklarına bakarak sessizce keklerini yedikleri sırada, hepsi Shepherd O'Conner'ın masa görgü kurallarına uyuyorlardı.

Jilly bunun öyle olması gerektiğini düşündü.

Ev dışarıdan göründüğünden daha büyüktü. Parish onları lüks konuk bölümüne, onlar için hazırladığı iki yatak odasına götürdüğünde, Jilly onun kısa sürede birçok konuk ağırlayabileceğini fark etmişti.

Kuzey Kutbu'ndan dönünce yorgun olmasına ve öğleden sonranın geri kalanıyla akşamüstüne dek uyumayı düşünmesine karşın, kek yedikten sora kendini hayli enerjik hissediyor, geçirdiği değişikliklerin uyku gereksinimini azaltacağını fark ediyordu.

Her yatak odasının büyük ve gösterişli bir banyosu vardı; hem duşu hem küveti hem de havlu ısıtılacak rafları olan banyoların zeminleri, duvarları ve tezgâhları mermer, muslukları altın kaplamaydı. Uzun ferahlatıcı bir duş alan Jilly, tembel bir kedi gibi rahatlığın tadını çıkarıyordu.

Parish şampuandan sabuna ve makyaj malzemelerine kadar onun tercih edebileceği her şeyi önceden görmeye çalışmış, ba-

zen doğru bazen yanlış seçimler yapmıştı, ama seçtiği markalar harikaydı.

Duştan sonra temiz giysiler giyen Jilly, konuk bölümünden oturma odasına gitti. Bu gidiş sırasında, evin böylesine rahat olmasının, çoğu konuğu onun azametini fark etmekten alıkoyduğunu düşünüyordu. Yumuşak ve romantik Wrightian tarzında inşa edilen ev, kocaman pencereleri ve avlularıyla sır dolu gizemli bir yapıydı.

Bu da öyle olması gereken bir şeydi.

Jilly oturma odasından çam ağaçlarının çevrelediği ünlü göle bakan verandaya çıktı.

Birkaç saniye içinde Dylan da ona katıldı. Bu akşamüstü aydınlığında Maxfield Parish'in tablolarını andıran manzarayla büyülenmişler, birlikte sessizce etrafı seyrediyorlardı. Konuşma zamanı geçtiği gibi henüz gelmemişti.

Parish her zamanki konuk ağırlamasını yapamayacağı için onlardan daha önce özür dilemişti. Nanomakine aşılamasının onu hayli değiştireceğini ilk fark ettiği zaman, bu başkalaşıma yalnız katlanabilsin diye evde çalışan yardımcılarının dördüne bir haftalık izin vermişti.

Evde kalan yalnızca kahya Ling'di. Bu adam yanlarına geldiğinde, Dylan Jilly'yle birlikte ancak iki dakikadan beri verandadaydı. Ling üstünde sedef kakmalı müge çiçeği deseni olan siyah vernikli bir servis tepsisinde, karıştırılmış ama çalkalanmamış iki sek martini getirmişti.

Zayıf ama kondisyonlu olan, bir baş balet kadar zarif ve tekvandoda siyah kuşak kazanmış özgüvenli birisi gibi hareket eden Ling, otuz beş yaşlarında olmalıydı, ama abanoz siyahı gözlerinden atalarınınkine benzer zekâ fışkırıyordu. Jilly'yle Dylan sedef kakmalı tepsiden martinilerini alırlarken, Ling başını hafifçe eğip sevecen bir şekilde gülümseyerek, her ikisine de Çince bir sözcük

söyledi; Jilly her nasılsa bu sözcüğün karşılama ve şans dileme anlamına geldiğini biliyordu. Sonra Ling neredeyse sağduyulu bir hayaletmişçesine yok olurken, sanki mevsim kışmış ve veranda karla kaplıymış gibi, ne gelirken ne de giderken hiçbir ayak izi bırakmamıştı.

Bu da öyle olması gerektiği gibi gizemliydi.

Jilly ve Dylan harika martinilerle manzaranın tadını çıkarırlarken, Shepherd onların arka tarafındaki oturma odasında kalmış, bir iki saat ayakta durarak birbirine bitişen duvarlarına bakabileceği, zevkine göre bir köşe bulmuştu.

Fransızların bir deyişi vardır; *Plus ça change, plus c'est la même chose* bunun anlamı şudur: "Nitelikler ne kadar çok değişirse, o kadar çok aynı kalır." Shepherd şimdi köşede dururken, o gerçeğin komedisini ve trajedisini somutlaştırıyor ve düş kırıklığını kabullenmekle kalmayıp bu sözcüklerin melankolik güzelliğini tanımlıyordu.

Parish'in tüm ülkeye yaygın radyo programı, pazartesiden cumartesiye dek haftanın altı gecesi beş yüz istasyonda yayınlanırdı; alacakaranlık mor peçesini gölün üstüne atarken, onun her zamanki gibi işte olması gerekirdi.

Evin bodrumunda, sanat stüdyosu şeklindeki mekânda, on milyon dinleyicinin bazılarıyla ve program konuklarıyla telefon bağlantıları kurar, Ling'in ve bir mühendisin yardımıyla şovunu idare ederdi.

Asıl yayın binası San Francisco'daydı; telefon bağlantılı programlar ekrana yansıtılır ve canlı görüntü sağlanırdı.

Ama bu cumartesi gecesi, Proctor'ın ilaçlı iğnesinden sonraki ilk gece, Parish canlı yayını sürdürmek yerine arşivlerinden seçtiği en iyi programı sunacaktı.

Ev sahibiyle akşam yemeğine katılmadan kısa bir süre önce, "Ben anneme telefon edeceğim," dedi Jilly, "hemen dönerim."

Boş martini kadehini verandada bıraktıktan sonra, Beverly Hills'teki Peninsula Otel'in arka bahçelerindeki gölgeli bir köşeye katlandı. Buraya gelişi hiç dikkat çekmemişti.

Telefon görüşmesi yapmak için herhangi bir yere katlanabilirdi, ama Peninsula'yı seviyordu. Eğer bir gün komedyen olarak ün kazanırsa, kalmak için parasının yeteceği bu otel beş yıldızlıydı.

İçerideki ücretli telefona bozuk para atıp bildiği numarayı tuşladı.

Üçüncü çalışta telefonu açan annesi, Jilly'nin sesini tanıyınca, "Sen iyi misin, bebeğim?" diye haykırdı, "Sana biri zarar mı verdi? Ne oldu tatlım, neredesin?"

"Rahat ol, Anne. Ben iyiyim. Seni bir iki hafta göremeyeceğimi söylemek için aradım, ama bir görüşme fırsatı bulabilirim sanırım."

"Jilly, kızım, kilise olayından beri, buraya televizyondan ve gazetelerden bir sürü insan geldi, hepsi de kraker rejimi yapan, sosyal yardım düşkünü bürokratlar gibi kaba. Şu anda caddedeler, gürültü yapıp duruyorlar, uydulu kamyonları var ve etrafı sigara izmaritleriyle, granola bar kâğıtlarıyla kirletiyorlar. Kaba saba insanlar işte."

"Sen onlarla konuşma, Anne. Bildiğin kadarıyla öldüğüme dair haberler aldığını söyle."

"Böyle korkunç bir şey söyleme!"

"Benden haber aldığını hiç kimseye söyleme. Tüm bunları daha sonra açıklayacağım. Dinle, Anne, bazı lanet olası züppeler gelecek çok geçmeden. FBI'dan filan olduklarını söyleyecekler, ama yalan tabii. Sen yalnızca dilsizi oyna. Onlara iyi davran, benim için çok kaygılandığını söyle, ama onlara ipucu verme."

"Pekâlâ, ben tek gözlü, iki koltuk değnekli, beş para etmez, cahil, koca popolu bir budalayım sonuçta. Kim benden herhangi bir şey hakkında bir şey bilmemi bekleyebilir ki?"

"Seni çok seviyorum, Anne. Bir şey daha. Telefonunun henüz dinlenmediğinden eminim, ama bunun için bir yol bulurlar. Seni görmeye gelmeden önce aramam."

"Bebeğim, lanet olası baban kendini vurdurttuğundan beri hiç bu kadar korkmamıştım."

"Korkma, Anne. Ben daha iyi olacağım. Sen de öyle. Bazı sürprizlere hazırlıklı ol."

"Peder Francorelli burada benimle birlikte ve seninle konuşmak istiyor. Düğünde olanlardan ötürü heyecanlı. Jilly, kızım, düğünde ne oldu? Yani biliyorum, tabii, bana anlatıldı, ama söylenenlerin hiçbiri anlam taşımıyor."

"Peder Francorelli'yle konuşmak istemiyorum, Anne. Ona töreni mahvettiğim için çok üzgün olduğumu söyle yalnızca."

"Mahvetmek mi? Sen onları kurtardın. Oradaki herkesi kurtardın."

"Daha dikkatli olabilirdim. Hey, Anne, iki hafta içinde birlikte olduğumuz zaman, Paris'te akşam yemeği yemek ister misin?"

"Paris'te, Fransa'da mı? Paris'te ne yiyeceğim acaba?"

"Ya da belki Roma'da, Venedik'te veya Hong Kong'da?"

"Bebeğim, milyon yıl geçse uyuşturucu imal etmeyeceğini biliyorum, ama şimdi beni kıygılandırdın."

Jilly güldü. "Venedik'e ne dersin? Beş yıldızlı bir restoranda. İtalyan yemeklerini sevdiğini biliyorum.

"Lazanya yemek isterdim doğrusu. Venedik'le İtalya bir tarafa, beş yıldızlı restoran ücretini nasıl karşılayacaksın?"

"Yalnızca bekle ve gör. Aa, Anne..."

"Ne var yavrum?"

"Eğer sen bana korkuyla başa çıkmayı öğretmeseydin, o insanları da kendi kıçımı da kurtaramazdım."

"Tanrı seni kutsasın, bebeğim. Seni çok seviyorum."

Jilly telefonu kapattıktan sonra, sakinleşmek için bir an duraksadı. Ardından, Dylan'ın ona vermiş olduğu uzak mesafedeki bir numarayı aramak için, çeyrekliklerin geri kalanını kullandı. Telefonu ilk çalışta bir kadın açtı, "Venetta Beesley'le görüşmek istemiştim," dedi Jilly.

"Onunla görüşüyorsun zaten. Senin için ne yapabilirim?"

"Dylan O'Conner benden sizi aramamı ve iyi olup olmadığınızı öğrenmemi istedi."

"Doğa daha kötüsünü yapmadıkça, kim bana ne yapar? Dylan'a iyi olduğumu söyle. Onun yaşadığını öğrenmek güzel. Yaralanmadı, değil mi?"

"Bir çiziği bile yok."

"Ya küçük Shep?"

"O şu anda bir köşede duruyor, az önce harika bir parça kek yedi, akşam yemeğine dek daha iyi olur."

"Çok tatlıdır o."

"Evet, öyle. Dylan ayrıca artık ev işleri için bir yardımcıya gerek duymadıklarını söylememi istedi."

"Onların evinde neler olduğunu duydum, evi buldozerden başka bir şeyle temzleyemezsiniz zaten. Sana bir şey soracağım, bebek. Onlara iyi bakabileceğini düşünüyor musun?"

"Sanırım," dedi Jilly.

"İyi bakımı hak ediyorlar."

"Öyle."

İkinci konuşmayı bitirdiğinde, telefon kulübesinden pelerin ve tayt giymiş olarak fırlamayı, dramatik bir biçimde uçmayı istemişti. Ama pelerini ve taytı yoktu tabii ve aslında uçamazdı. Böyle yapmak yerine, ücretli telefon koridorunun boşluğundan emin olmak için iki yana bakıp, trampetler çalmadan gösterişsiz bir şekilde kendini Dylan'ın Tahoe'nun son alacakaranlığında beklediği, göle bakan verandaya katladı."

Ay, güneş daha batmadan yükselmişti. Batıda gün sona ererken doğuda ay parlıyordu.

Gece olduğunda Ling onları ve Shep'i daha önce görmedikleri geçişlerden odadan odaya geçirdikten sonra, evin dışına çıkarıp iskeleye götürdü. İskelenin ışıkları sönüktü. Etraf tahta kaplamanın üstünde havada asılı ince mumlarla aydınlatılmıştı. Parish sapkın mermileri engelleyecek başka yöntemler bulmuştu anlaşılan.

On dönüm arazi üstüne inşa edilmiş olan ev davetsiz kişilere karşı korunaklıydı ve ağaçlar da bu korunmaya yardımcı oluyordu. Gölün karşısından bile, mumların üstünde dizili dürbünlerle, meraklı hiç kimse onun ne gördüğünü anlayamazdı. Ama burada eğlence yapmak riskliydi.

Sanki kendisi iskelenin tahta kaplamanın birkaç santim yükseğinde uçarmış gibi hareket eden Ling onları hafifçe parlayan mum ışığında iskeleden borda iskelesi köprüsüne indirdi. Kazıklara vuran suyun sesi neredeyse müzik gibiydi.

Ling iskeleye asılı mumları çok güzel bulduğunu belirtmemişti. Görünüşe bakılırsa, ne tutarlı mantığını ne de baletik dengesini hiçbir şey değiştiremezdi. Açıkçası patronuna karşı duyduğu nezaketi ve sadakati tartışılamayacağı gibi, bir dereceye kadar doğaüstüydü.

Bu da öyle olması gereken bir şeydi.

Borda iskelesi köprüsünün altında, gemi kızağında, deniz motorlarının plastikten, alüminyumdan ve cam elyafından yapılmadığı çağdan kalma on beş metrelik kabinli bir yat vardı. Ahşap kısmı beyaz boyalı, güverteleri cilalı maun, aksesuarları pirinç olan bu dehliz aracı yalnızca kabinli bir yat değil aynı zamanda bir düşten yelken açarak buraya gelen büyük bir tekne gibiydi.

Herkes yata binince, iskelenin ışıkları tek tek kapatılıp yere düşürüldü.

Parish tekneyi gemi kızağından göle doğru yöneltti.

Eğer cömert ay küçük dalgaları gümüşi yakamozlarla bezemese, sular her yerde amilin kadar siyah olacaktı. Kıyının uzağına demirleyen Parish, yatın amber renkli fenerlerine güvenerek, diğer gece yolcularını buradan uyarmak istemişti.

Yatın geniş kıç güvertesinde, Ling'in mum ışığında akşam yemeği servisini rahatça yapabileceği dört kişilik bir masa vardı. İştah açıcı olarak yenen yabani mantar mantısı karelere bölünmüş, ordövr tabağındaki yeşil sakızkabağı sotelenmeden önce küp şeklinde doğranmış, patatesli ve soğanlı tencere güveci blok biçimde hazırlanmış, madalyona benzer dana eti parça kareler halinde kesilmişti, bunlar yalnızca Shepherd için değil herkes için bu şekillerdeydi ve bunun nedeni genç Bay O'Conner'ın masa arkadaşlarından hiçir şekilde farklı olmadığını belirtmek içindi.

Ling yine de eğer gerekirse kızarmış peynirli bir sandviç yapmak için yatın mutfağında hazır bekliyordu.

Her yemek lezzetliydi. Yemekle birlikte içilen Cabarnet Sauvignon'un tadı ise sıradışıydı. İçinde buz olmayan bir bardak soğuk kola dünyadaki herhangi bir bardak soğuk kola kadar tatminkârdı. Shepherd'ın konuşmalara bir iki sözcükle katılarak lezzetli sıfatını fazlaca kullanmasına karşın, diğerlerinin konuşmaları zevk vericiydi tabii.

"Evin bir bölümü size ayrıldı," dedi Parish. "Ve zaman içinde, eğer isterseniz, araziye ikinci bir ev inşa edilebilir."

"Çok cömertsiniz," diye karşılık verdi Jilly.

"Saçmalama. Benim radyo programım sağmal inek gibidir. Ben hiç evlenmedim, çocuklarım yok. Tabii burada gizli yaşamak zorunda kalacaksınız. Nerede olduğunuz bilinmemeli. Medya, yetkililer, tüm insanlar durmadan sizi arayacaklar, yıllar geçtikçe daha çok. Sırrımızın gizli tutulması için bir iki değişiklik yapmak zorunda kalabilirim, ama Ling'in erkek ve kız kardeşleri var."

"Komik," dedi Dylan, "burada oturup baştan itibaren aynı

sayfada planlar yapıyoruz. Neyin nasıl yapılacağını hepimiz biliyoruz aslında."

"Biz değişik nesillerdeniz, ama hepimiz aynı kültürün çocuklarıyız. Aynı efsanede yaşıyoruz."

"Kesinlikle," dedi Parish. "Gelecek hafta hepinizi mirasçılarım yapmak için vasiyetimi değiştireceğim, ama bu iş İsviçreli avukatlar ve adlar yerine numaralar kullanılan dış ülke banka hesapları aracılığıyla yapılacak. Sizin adlarınız ülke çapında biliniyor ve önümüzdeki yıllarda sonsuza dek ünlü olacaksınız. Eğer bana veya herhangi birimize bir şey olursa, diğerleri vergi vermeden ya da mali sorunlarla karşılaşmadan yaşamını sürdürebilir."

Ev sahiplerinin bu cömertliğinden etkilendiği belli olan Dylan, çatalıyla bıçağını bıraktı. "Tüm bunlar için size teşekkür edecek uygun sözcükler yok. Siz... sıradışı bir adamsınız."

"Daha fazla gönül borcuna gerek yok," dedi Parish kararlılıkla. "Bu konuda başka bir şey duymak istemiyorum. Sen de sıradışısın, Dylan. Ve sen de Jilly. Ve sen de Shepherd."

"Lezzetli."

"Hepimiz diğer erkeklerle kadınlardan farklıyız ve bir daha asla onlar gibi olmayacağız. Onlardan daha iyi değil, çok değişiğiz. Herhangi birimizin, bir diğeriyle, bu dünyada buradan başka ait olduğu bir yer yok. Bugünden itibaren görevimiz –başarısız olmamamız gereken görev– değişikliğimizi değişiklik yapmak için kullandığımızdan kesinlikle emin olmamızdır."

"Gereksinim duyulduğumuz her yere gitmeliyiz," diye ona katıldı Dylan. "Yumuşama yok, duraksama yok, korku yok."

"Çok korku var," diye karşı çıktı Jilly. "Ama sonsuza dek ona boyun eğemeyiz."

"Bu daha iyi ifade edildi," diye kompliman yaptı ona Dylan.

Ling kadehleri Cabernet'le tazelerken, Tahoe'nun yükseklerinden, belki Reno'daki havaalanına giden büyük bir yolcu uçağı

geçti. Eğer gölü örten gecede tekne gövdesine vuran sesler duyulmasa jet motorlarının hafif homurtusunu da duymayacaklardı. Yukarı bakan Jilly, ayın yüzünde küçük kanatlı bir silüet gördü.

"Bir tek şeye minnettarım," dedi Parish. "Kahrolası bir Batman uçağını ya da Batman aracını tasarımlayıp üretmek ve bakımını yapmak derdine katlanmayacağımıza."

Kahkahalarla gülmek onlara iyi geliyordu.

"Sırtımızda dünyayı taşıdığımız trajik kişiler olmak o kadar da kötü olmayabilir," diye karar verdi Dylan, "eğer bundan biraz eğlence payı çıkarabilirsek."

"Büyük eğlence," dedi Parish. "Aa, bu konuda ısrar ediyorum, keşke kendimize kahramanlık yetenekleri simgeleyen aptalca adlar vermesek; sen kendine o tür bir zarar verdin, ama aklına gelen her tür şeye varım."

Jilly şarabını yudumlamak üzereyken duraksadı. "Yani Parish Lantern sizin gerçek adınız değil mi?"

"Kimin olur ki? Bu şimdi benim yasal adım, ama Horace Bloogernud olarak doğdum."

"Aman Tanrım," dedi Dylan, "Siz ilk günden beri trajik bir kişiymişsiniz."

Bir ergin olarak radyoya girmek istedim ve yaratmayı umduğun şovun türünü biliyordum. Çoğunlukla garip korkutucu yaratıklarla ilgili bir geç saat programı. Parish Lantern adı bana iyi iş görür gibi geldi; ay ve ay ışığı için eski İngilizce bir terimdir bu."

"Siz işinizi ay ışığında yaparsınız," dedi Shepherd, ama bu sözcükleri daha önce söylerken olduğu gibi hüzünlü bir ses tonuyla konuşmuyordu; bunlar şimdi onun için yeni şeylerdi.

"Gerçekten öyle yaparım," dedi Parish Shep'e. "Ve bir şekilde hepimiz büyük görevimizi ay ışığında yapacağız, yani çoğu kısmını dikkatle ve gizlilikle yapacağız. Bu beni görünüm değiştirme konusuna getirdi."

"Görünüm değiştirme mi?" diye sordu Jilly.

"Neyse ki," dedi Parish, "benim de sizin gibi lanetlenmiş olmam gerçeğini bizden başka kimse bilmiyor. Sırrımı gizli tutarken, yapılması gereken şeyi yapabildiğim ve gözüpekliğimin payından zevk aldığım sürece, küçük grubumuz ve dünya arasında ara yüz olabilirim. Ama siz üçünüz, sizin yüzleriniz çoğu kişi tarafından biliniyor ve ne kadar gizli çalışırsak çalışalım, görüntüleriniz zaman geçtikçe belki tüm dünyada tanınacak. İşte bu nedenle sizin olmanız gereken şey..."

"Görünüm değiştirme ustaları!" dedi Dylan sevinçle.

Jilly bunun da öyle olması gerektiği gibi olduğuna karar vermişti.

"Her şey söylenip yapıldığında," diye devam etti Parish, "hepimizin yoksun olacağı şeyler aptalca kahraman adları, saçma makinelerle dolu hantal taşıtlar, sentetik kostümler ve tüm sıradan kurtarışların ve iyi işlerin arasında kaygılanılacak bir kötü adam."

"Buz," dedi Shepherd.

Ling hemen masaya yaklaştı, ama birkaç Çince sözcükle Parish ona buz gerekmediğini söyledi. "Shepherd haklı. Kısa bir süre için gerçekten kötü bir adamımız oldu, ama şimdi kendisi yalnızca bir buz kalıbı."

"Buz."

Ardından, limonlu kek ve kahveden sonra, "eğer biz kendimize bir ad vermezsek," dedi, "medya verecek ve o da aptalca olacak."

"Haklısın," diye ona katıldı Dylan. "Medya çalışanları yaratıcı değildir. Ve sonra, biz dişlerimizi gıcırdatacak bir şeyle yaşamak zorunda kalırız. Ama neden kolektif bir ad kullanmıyoruz," grup olarak hepimize uygun bir şey.

"Evet," dedi Jilly. "Ve Horace Bloogernud'un kendi gününde olduğu gibi sinsi zeki olalım. Ad olarak ay ışığını kullanalım."

"Ay Işığı Çetesi," diye önerdi Dylan. "Doğru özlü söz, değil mi?"

"Ben çete kısmını sevmedim," dedi Parish. "Onunla çok fazla olumsuz çağrışım var."

"Ay ışığı... Bir şeyi," diye düşündü Jilly.

Kekinin yarısı tabağında olmasına karşın, Shepherd çatalını bıraktıktan sonra, ertelenen bu ikrama bakıp durdu. "Manga, mürettebat, bando, halka, toplum..."

"İşte yine başladık," dedi Dylan.

"...Lonca, anlaşma, birlik, takım, koalisyon, kabile, donanım, lig, kulüp..."

"Ay Işığı Kulübü." Jilly bu üç sözcüğü yineledi. "Ay Işığı Kulübü. Çok kötü değil."

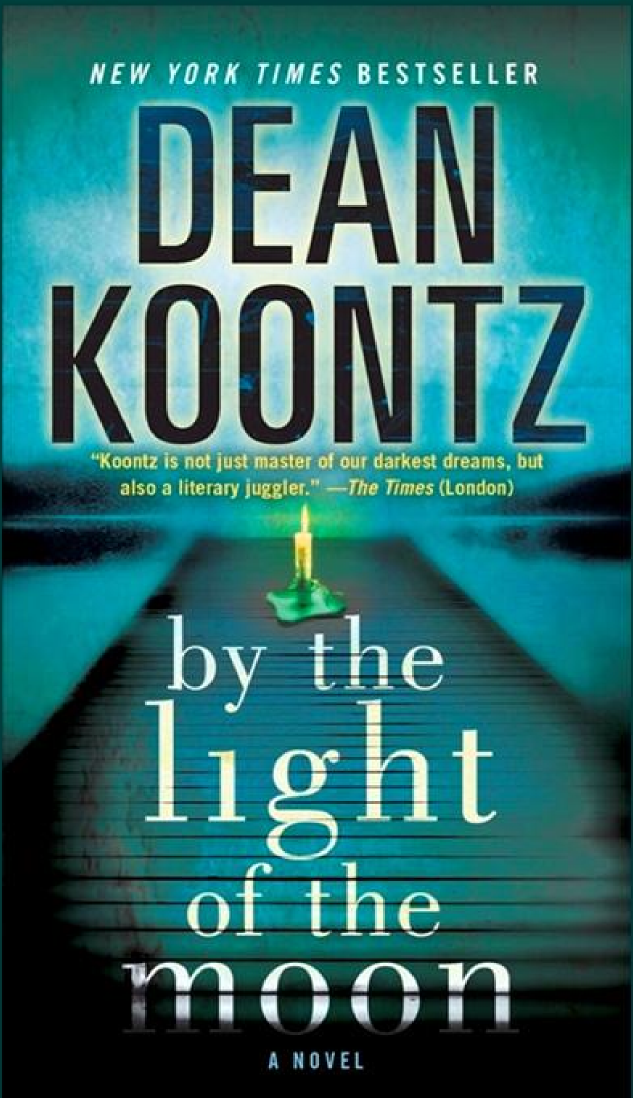
"...Arkadaşlık, eşlik, küme, müfreze, aile..."

"Bu bir süre devam edecek sanırım," dedi Parish ve Ling'e dört tatlı tabağından üçünü kaldırmanın sonra da bir şişe şarap daha açmanın zamanı geldiğini işaret etti.

"...Gezginler, yolcular, atlılar..."

Shepherd'ın yinelediği sözcükleri yarım yamalak dinleyen Jilly, en sonunda kendi geleceklerini, yazgıyı ve özgür iradeyi, efsaneyi ve gerçeği, bağımlılığı ve sorumluluğu, ölümün kesinliğini ve amaçlı yaşama gereğini, sevgiyi, görevi ve umudu düşünme cesaretini bulmuştu.

Gökyüzü derindir. Yıldızlar uzaktadır. Ay Mars'tan daha yakın ama hâlâ uzaktır. Kilise fenerinin cıvalı ışığıyla aydınlanan göl fosforlu siyahtır. Yat yumuşak bir biçimde demirlemiştir. Ay Işığı Kulübü ya da sonuçta her ne şekilde adlandırılacaksa, ciddi bir dikkatle, kekle, kahkahalarla ilk toplantısını yaparken, tüm üyelerinin umduğu şey, başlangıçta uygulanacak yöntemin azmin bir araştırma gerektireceğidir.

NEW YORK TIMES BESTSELLER
DEAN KOONTZ
"Koontz is not just master of our darkest dreams, but also a literary juggler." —The Times (London)
by the light of the moon
A NOVEL

DEAN

KOONTZ

Ay Işığında

Genç sanatçı Dylan O'Conner'ın, yirmi yaşındaki otistik erkek kardeşi Shep'le birlikte yaptığı yolculuk, geceyi geçirecekleri bir oda bulmak için durmalarıyla kâbusa dönüşür. Dylan kendisine garip bir madde enjekte eden gizemli bir "doktor"un saldırısına uğrar. Artık bir taşıyıcıdır. Dylan'a hiç kimse, hatta polis bile yardım edemeyecektir.

Olanlara inanamayan Dylan hayatına kaldığı yerden devam edeceğini zannederken kendisini şiddet, gizem ve keşiflerin hâkim olduğu uzun bir maceranın içinde bulur. Dylan ve Shep'in yolunun Jillian Jackson'la kesişmesiyle işler iyice arapsaçına döner.

Heyecanın hız kesmediği, sürükleyici bir roman…